

БЪРТРИС СМОЛ АДОРА

Превод от английски: Христо Христов, Христина Симеонова, 1999

chitanka.info

ПРОЛОГ

КОНСТАНТИНОПОЛ

1341 — 1346 ГОД.

Бе ранно утро и мъглата се разстилаше над неподвижните води на Златния рог като разкъсано сиво покривало. Градът на Константин спеше, без да подозира, че императорът е мъртъв.

Една самотна сянка, необезпокоявана от стражите, напусна императорския дворец и прекоси огромния парк зад Сената. Мъжът, който вървеше така устремено към двореца Мангана, бе Йоан Кантакузин, действителен владетел на разпадащата се Византийска империя през последните тринайсет години. Някъде зад него Андроник III лежеше на погребалната си носилка.

Очарователният Андроник бе по невнимание отговорен за убийството на по-младия си брат и за последвалата преждевременна смърт на собствения си баща. Той бе принуден да свали от власт гневливия си дядо, Андроник II. Старецът се бе заклел да го убие. За да стане император, Андроник бе изцяло подпомаган от своя много добър приятел Йоан Кантакузин, един от най-бляскавите византийски умове.

Но Андроник III, веднъж задоволил сърдечното си желание, откри, че повече го интересуват ловуването, фестивалите и красивите жени, отколкото състоянието на страната. Неприятните задачи, свързани с него, той остави на своя доверен приятел, канцлера Йоан Кантакузин, който пипаше здраво. Управлението вървеше гладко. Всяко желание на императора бе удовлетворявано.

Майката на императора, Ксения-Мария, и жена му, Анна Савойска, не вярваха на Йоан Кантакузин. Знаеха, че канцлерът е амбициозен. Андроник обаче отказваше да отпрати приятеля, който му бе служил толкова добре.

Сега обаче Андроник бе мъртъв, а неговият наследник бе едва единайсетгодишен. Императорското семейство възтържествува над

Кантакузин, като в предсмъртния час на Андроник получи подписа му, определящ императрицата за единствен регент на момчето. Щеше да има гражданска война. Йоан Кантакузин нямаше намерение да остави отмъстителната италианка и нейните свещеници да управляват империята.

Преди всичко обаче Йоан трябваше да изведе собственото си семейство в безопасност. Императрицата нямаше да се спре пред убийство. Но тогава, усмихна се Йоан, той също нямаше да се спре.

По-големият му син, петнайсетгодишният Йоан, щеше да остане с него. Шестгодишният Матей можеше да бъде заведен в храма на манастира до църквата „Св. Андрей“, близо до портала на Пегей. Втората му жена, Зое, дъщерите и племенницата му щяха да отидат в манастири. Йоан се надяваше, че набожната Ана не би осквернила божия храм.

Първата му жена, Мария от Бурса, бе починала, преди най-голямата им дъщеря да навърши три години, а малкият Йоан — пет. Скърбя за нея в продължение на една година, след което се ожени за една гръцка принцеса — Зое Македонска. След десет месеца се роди осемгодишната сега Елена. Осемнайсет месеца след това се появи помалкият му син, а две години по-късно — и най-малката му дъщеря — Теадора, сега на четири години и половина. Бе имал и синове близнаци, починали при епидемия една година след раждането си. Зое отново носеше дете в утробата си.

Влизайки в двореца Мангана, той забърза към покоите си, където бе посрещнат от прислужника си Лео.

— Мъртъв ли е, господарю?

— Да — отговори Йоан. — Умря преди малко. Заведи Матей в „Св. Андрей“ — незабавно. Аз ще събудя жена си и момичетата. — Той забърза към женските покои, като стряскаше пазачите евнуси, дремещи до вратата.

— Кажи сбогом на Матей, скъпа — каза той на Зое. — Лео ще го отведе веднага в „Св. Андрей“.

Не бе време за обстоятелни обяснения. Той отиде до спалнята, където спяха София и Евдокия, и леко ги разтърси да се събудят.

— Обличайте се! Императорът е мъртъв. За по-сигурно заминавате за „Св. Мария“ в Бланкерне.

София се протегна бавно и нощницата ѝ се плъзна по тялото ѝ, като разкри закръглената ѝ, златиста гръд. Момичето отметна назад лъскавата си черна коса и нацупи червените си устни. С всеки изминал ден тя заприличваше все повече на майка си. Ако не успееше да я омъжи в скоро време, най-доброто място за нея щеше да остане манастирът.

— О, татко! Защо трябва да ходим в манастир? Толкова красиви войници ще има наоколо, ако избухне гражданска война!

Не ѝ отговори, но и не пропусна да забележи похотливото пламъче в очите ѝ.

— Имате пет минути — каза твърдо и се отправи бързо към спалнята на другите си дъщери. Там спря, за да си позволи удоволствието да погледа двете си по-малки дъщери, докато спят. Със златистата си коса и небесносини очи, красивата Елена приличаше толкова много на Зое. По всяка вероятност тя щеше да се омъжи за сина на Андроник, който беше и негов наследник.

Малката Теадора спеше с палец в уста, нежните форми на непорочното ѝ младо телце прозираха под тънката памучна завивка. Тя бе неговата мистерия — често се бе учудвал, че от всичките му деца точно тя бе наследила неговия бърз, интуитивен ум.

Макар че бе още почти бебе, Теадора изглеждаше много по-голяма. Имаше меките черти на майка си, щеше да стане необикновено красива. Кожата ѝ бе с цвета на сметана, бузите ѝ — леко обагрени в прасковенорозово. Косата ѝ бе тъмна, с цвят на лакирано дърво, и блестеше като злато. Изключително дълги златисти кичури скриваха възхитителните очи на Теадора — очи, които променяха цвета си от аметистово до тъмновиолетово. Изведнъж Йоан се стресна — очите ѝ бяха отворени и го наблюдаваха.

— Какво има, татко?

Той ѝ се усмихна.

— Нищо страшно, миличко. Императорът почина и ти, Елена и майка ти ще отидете за известно време в манастира „Св. Варвара“.

— Ще има ли война, татко? — Тя отново го стресна с въпроса си и той се изненада от отговора си:

— Да, Теадора. Императрицата получи подписа му в предсмъртния му час. Тя остава единствен регент.

Детето кимна.

— Ще събудя Елена, тате. Имаме ли достатъчно време?

— Само да се облечете — отвърна и напусна стаята, учудено клатейки глава колко бързо най-малката му дъщеря бе схванала положението. Защо не беше момче!

Теадора Кантакузина се надигна от леглото. Спокойно напълни един леген с вода и изми лицето и ръцете си. Облече непретенциозна зелена туника върху нощницата и нахлу мокрите си крачета в чифт обувки за разходка. След като напълни отново легена с чиста вода, тя разгъна една розова туника и извади още един чифт обувки.

— Елена! — извика тя. — Елена, събуди се!

Елена отвори красивите си сини очи и раздражено погледна малката си сестра.

— Още не е съмнало, хлапе! Защо ме будиш?

— Императорът е мъртъв. Заминаваме с майка за манастира „Св. Варвара“. Обличай се или ще те оставим Ксения-Мария да те отведе в стаята си за мъчения.

Елена се изхлузи от леглото.

— Къде отиваш? — извика тя.

— Да намеря майка. По-добре ще е да побързаш, Елена.

Теадора намери майка си пред двореца — тя тъкмо пожелаваше сбогом на Матей. С братчето си нямаха и две години разлика и винаги бяха заедно. Сега се притиснаха един към друг и Матей прошепна:

— Страх ме е, Теа. Какво ще стане с нас?

— Нищо — успокой го тя. Господи, той бе толкова нежно дете. — За по-безопасно татко ни предава на църквата. Скоро отново ще бъдем заедно. Освен това и на теб ще ти е добре — ще си починеш от толкова жени.

Той ѝ повярва и след като я прегърна, се обърна към майка им. Целуна я, възседна коня и тръгна наперено, плътно следван от Лео.

Следващите, които трябваше да заминат, бяха Евдокия и София, придружавани — за тяхна радост — от отряд стражи от имението на Кантакузин. Момичетата се кикотеха и нарочно се блъскаха в младите войници, отърквайки гърди в ръцете и гърбовете им. Зое им се скара. Те я погледнаха намръщено, но се подчиниха. Тя бе твърде добра за мащеха — доста либерална — и момичетата го оценяваха.

Йоан Кантакузин щеше да придружава съпругата си и двете си по-малки дъщери. Той предвидливо бе пръснал семейството си в

различни посоки, за да затрудни установяването на местонахождението им. Манастирът на Матей бе до портала на Пегей, в западната част на града. Зое с малките щеше да е в „Св. Варвара“, на брега на река Ликус, извън старата стена на Константинопол, близо до петата военна порта.

Йоан помогна на бременната си жена да се настани в носилката до Елена и Теадора. Почти се бе съмнало и ярки цветове се процеждаха през сивите, позлатени от лъчите на слънцето облаци и обагряха водите на Златния рог.

— Това е най-красивият град на света — въздъхна Теадора. — Не бих живяла никъде другаде.

Зое се усмихна на дъщеря си.

— Може да ти се наложи, Теа, ако някой ден се омъжиш за принц, чийто дом е на друго място. Тогава ще трябва да си тръгнеш оттук.

— По-скоро бих умряла! — заяви разпалено детето.

Зое отново се усмихна. Теадора може и да имаше блестящия ум на баща си, но все пак си бе жена. Рано или късно щеше да се научи да приема съдбата си. Един ден щеше да срещне мъжа на живота си и тогава, помисли Зое, градът щеше да значи твърде малко за нея.

Минаха покрай манастира „Св. Теодосия“ и макар че все още не бяха напуснали града, пейзажът стана по-изискан поради комфортните вили, построени сред красиво оформени градини. Пресякоха моста над река Ликус и напуснаха Триумфално шосе, за да поемат по непавиран, черен път. След около миля, друг завой надясно ги изведе пред огромните бронзови врати, вградени в боядисаните в бяло зидове на манастира „Св. Варвара“. С влизането си бяха посрещнати от преподобната майка Тамара. Йоан Кантакузин коленичи и целуна пръстена върху протегнатата към него тънка аристократична ръка.

— Моля за убежище за съпругата ми, дъщерите и неродения ми син — каза официално той.

— Ще го имате, господарю мой — отвърна високата жена, която го гледеше сурово.

Той стана и след като помогна на Зое да слезе от носилката, я представи на монахинята. При вида на децата, лицето на майка Тамара омекна.

— Дъщерите ми — принцеса Елена и принцеса Теадора — каза тихо Йоан.

Така, помисли си монахинята. Така и ще бъде. Е, семейството му имаше право на тези титли, но рядко ги употребяваше.

Йоан Кантакузин отведе жена си настрана и поговори известно време тихо с нея, след което нежно я целуна. После се обърна към дъщерите си.

— Щом съм принцеса — каза Елена, — значи трябва да се омъжа за принц. Нали, татко?

— Принцеса си, но желанието ми е да те направя императрица някой ден.

Сините очи на Елена се разшириха.

— А Теа също ли ще бъде императрица?

— Засега не съм ѝ избрал съпруг.

Елена стрелна сестра си с тържествуващ поглед.

— Защо не я омъжиш за Великия турчин? Може би той харесва виолетови очи.

— Никога не бих се омъжила за този неверник! — възкликна Теадора. — А татко не би направил нищо, което би ме накарало да се чувствам нещастна.

— Ако татко каже, ще трябва да се омъжиш за него. — Елена бе непоносимо самодоволна. — И тогава ще трябва да напуснеш града! Завинаги!

— Ако се омъжа за онзи старец — каза Теадора, — ще гледам как ще поведе армиите си, за да превземе този град. Тогава не ти, а аз ще бъда императрица.

— Елена, Теадора! — скара им се Зое нежно, а Йоан Кантакузин се разсмя сърдечно.

— Ей, пиленце, ти наистина е трябвало да се родиш момче. Какъв плам! Какъв дух! Какъв логичен ум! Ще ти намеря най-добрата партия, обещавам ти!

Наведе се, за да целуне дъщерите си, след което мина обратно през портата, възседна коня си и като махна за сбогом, потегли, уверен, че семейството му е в безопасност. Сега вече можеше да започне битката за византийския трон.

Нямаше да бъде лесна война, тъй като византийският народ бе разкъсван от чувства за вярност. И двете фамилии — Кантакузин и

Палеолог — бяха стари и уважавани. Кого трябваше да подкрепи народът — сина на последния си император или човека, който от години на практика ръководеше империята? Освен това съществуваше и подозрението, че Ана Савойска има намерение да върне Византия към омразния Рим.

Йоан Кантакузин и най-големият му син напуснаха града, за да поведат войските си срещу младия Йоан Палеолог. Нито една от воюващите страни не би причинила вреда на любимия си Константинопол. Войната щеше да се води извън столицата.

Макар че предпочиташе дипломатичността пред войната, Кантакузин нямаше избор. Двете вдовстващи императрици искаха смъртта му и уж бързата победа се превърна в неколкогодишна война, в която нелоялните византийци се присъединяваха ту към едната, ту към другата страна. Накрая Йоан Кантакузин потърси помощ от отоманските турци, владеещи отсрещния бряг на Мраморно море. Макар че наемните войни се биеха добре, Кантакузин никога не знаеше колко от тях би загубил, ако някой им предложеше повече. Нуждаеше се от армия, на която да може да разчита.

Султан Орхан вече бе получил зов за помощ от страна на Палеолог. За зла участ, той бе предложил само пари, а султанът знаеше, че имперската хазна е празна. Йоан Кантакузин предлагаше злато, което действително притежаваше, гората на Цимпе на полуостров Галиполия и малката си дъщеря Теадора. Ако Орхан приемеше предложението, щеше да получи първото си владение в Европа — и то без да пролее и капка кръв. Бе прекалено изкушаващо, за да може да откаже. Султанът прие. Шест хиляди от най-добрите му войни бяха изпратени на Йоан Кантакузин и заедно с византийските, те завзеха градовете по брега на Черно море, плячкосаха Тракия и сериозно заплашиха Адрианопол. Не след дълго започнаха да обсаждат Константинопол, където младият император бе избягал.

В безопасност зад стените на манастира „Св. Варвара“, Теадора не подозираше за предстоящия си брак с мъж, петдесет години по-стар от нея. Но майка ѝ знаеше. Зое страдаше, защото прелестното ѝ дете щеше да бъде принесено в жертва. Но такава бе съдбата на всички принцеси. Те имаха стойност единствено в брачната търговия. Всъщност Зое мислеше, че султанът е помогнал на Йоан, само защото желае Теадора. Зое бе набожна жена, а църквата поддържаше мълвата

за греховния живот на неверника. На нея като майка дори не ѝ хрумна мисълта, че онова, към което султанът се стремеше в действителност, бе гората на Цимпе.

Елена бе тази, която злобно съобщи новината на по-малката си сестра. Четири години по-голяма от Теадора, със златистите си коси и прекрасните си сини очи, тя бе красива като ангел. Но не бе ангел по душа — бе себелюбива, горделива и жестока. Нежната Зое нямаше влияние върху нея.

Един ден, докато майка Тамара бе оставила момичетата сами, за да упражняват някаква нова бродерия, Елена промълви:

— Избрали са ти съпруг, сестро! — След това, без да дочака Теадора да запита кого, продължи: — Ще бъдеш трета жена на оня дърт неверник. Ще прекараш остатъка от дните си заключена в харем, докато аз управлявам във Византия.

— Лъжеш! — обвини я Теадора. Елена се изкиска.

— Не, не лъжа. Питай майка — напоследък плаче доста често заради това. Татко се нуждае от войници, на които може да разчита, и те е предложил като размяна. Разбрах, че турците обичали малки деца в леглата си. Дори момченца. Те... — Елена снижи гласа си, докато описваше някаква изключително гадна перверзия.

Теадора пребледня и бавно се свлече в несвяст на пода. Елена я наблюдава любопитно известно време, след което извика за помощ. Когато майка ѝ я разпита, тя любезно отговори, че няма никаква представа защо е припаднала сестра ѝ — лъжа, която бе бързо разкрита, когато Теадора дойде в съзнание.

Зое рядко прилагаше физически наказания на децата си, но този път ядосано плесна няколко пъти самодоволното лице на Елена.

— Изведете я оттук — нареди тя на слугите. — Махнете я, преди да съм я пребила до смърт. — След това Зое взе малката си дъщеря в нежните си ръце. — Ела, мъничка моя. Ела, любима. Не е толкова лошо.

Теадора изхлипа.

— Елена каза, че султанът обичал малки момиченца. Каза, че щял да ме нарани. Че когато мъж обича жена, нея я боли, а малките момиченца ги боли още повече. Аз още не съм жена, майко! Със сигурност ще умра!

— Сестра ти нарочно е постъпила жестоко, а освен това е и зле информирана, Теадора. Да, ти трябва да се омъжиш за султана. Баща ти се нуждаеше от помощта на Орхан, а ти още не беше сгодена. Дълг на всяка принцеса е да служи на семейството си, като сключи изгоден брак. Защо тогава е жена? Както и да е — няма да отидеш да живееш в дома на султана преди първия си цикъл. Баща ти е уредил въпроса. Ако имаш късмет, дотогава Орхан ще умре и ще се върнеш къщи, за да сключиш добър, християнски брак. Дотогава ще живееш в собствен дом, зад стените на манастира „Св. Катерина“ в Бурса. Присъствието ти там ще гарантира на баща ти отоманската помощ.

Детето подсмръкна и се притисна към майка си.

— Не искам да отивам. Моля те, не ме карай да ходя, мамо! По-скоро бих останала тук, в „Св. Варвара“, като монахиня.

— Дете мое! — Стресната, Теадора вдигна поглед към шокираното лице на майка си. — Нищо от това, което казах ли не чу? — възкликна Зое. — Ти си Теадора Кантакузина, принцеса на Византия. Дължна си да помогнеш на семейството си. Никога не трябва да забравяш това, дъще. Невинаги е приятно да го изпълняваш, но този дълг ни отделя от простолюдието, което живее, само за да задоволява елементарните си желания. Никога не трябва да пренебрегваш дълга си, моя най-любима.

— Кога трябва да замина? — прошепна детето.

— Баща ти сега обсажда града. Когато го превземе, ще помислим.

Но Константинопол не бе превзет лесно. Стените откъм сушата — двайсет и пет стъпки дебели — се извисяваха на три нива зад ров с дълбочина двайсет и две стъпки и ширина — шейсет. По принцип празен, по време на обсада ровът се пълнеше с вода от система тръби. Първата стена бе ниска и служеше за щит на стрелците. Следващата стена се издигаше двайсет и седем стъпки над второто ниво и прикриваше още отряди. След това се издигаше третата и най-здрава крепостна стена. В кулите, някои седемдесет стъпки високи, имаше стрелци, гръцки огнемети и метателни съоръжения. Откъм морския бряг Константинопол бе защитен от единна стена с разположени на равно разстояние кули, които обхващаха всеки от седемте пристана. През залива Златния рог минаваше дебела верига, която пречеше на

противниците да изплуват нагоре по него. От двете му страни градчетата Галата и Пера бяха също добре укрепени.

Градът бе под обсада една година. И една година портите му останаха затворени за Йоан Кантакузин. Армията му на сушата около града и султанската флота, закотвена в пристанищата, започнаха да дават жертви. Храната и другите припаси се стопяваха. Войските на Кантакузин откриха началото на един от основните градски водопроводи и го отклониха, така че притокът на вода в Константинопол бе отрязан.

Тогава избухна чумата. Момиченцето, което Зое Кантакузина бе родила в храма, почина. Обезумял, че може да загуби Теадора, а така и помощта на султана, Йоан Кантакузин организира бягството на жена си и двете най-малки дъщери от града.

В манастира „Св. Варвара“ само двама души знаеха за заминаването — преподобната майка Тамара и дребната монахиня, която пазеше портала. Избраната нощ бе през периода на лунното затъмнение. По щастливо съвпадение имаше и буря. Облечени според изискванията на обителта, която ги бе приютила, Зое и дъщерите ѝ се измъкнаха навън в тъмнината и поеха към петата военна порта. Сърцето на Зое биеше бясно и ръката, държаща фенера, с който осветяваше пътя им трепереше неконтролируемо. Бе свикнала да е заобиколена от роби. Никога не бе вървяла през града и то без придружител. Бе най-великото преживяване в целия ѝ живот и макар да се страхуваше, тя вървеше непоколебимо, борейки се с ужаса си.

Вятърът усукваше грубите им тъмни поли. Големи, тежки дъждовни капки започнаха да падат върху им. Елена изстена, но строго ѝ казаха да пази тишина. Навела глава, Теадора вървеше твърдо напред. Месеците, през които баща ѝ бе обсаждал града, бяха за нея блажен отдиш. В края на това пътуване я очакваше годеникът ѝ — султанът. Теадора се ужасяваше от него. Независимо от майчините уверения, тя не можеше да се отърси от злите думи на Елена. Бе изплашена, но не го показа. Не искаше да достави удоволствие на сестра си и още повече да огорчи майка си.

Кулата на петия военен портал се извиси пред тях и Зое затършува из дрехите си за пропускар. Бе подписан от приятелски настроения към Йоан Кантакузин византийския генерал вътре, в града.

Зое провери дали лицата на момичетата бяха покрити с тежките черни воали.

— Помнете — предупреди ги тя, — трябва през цялото време да сте със свалени погледи, ръцете — в ръкавите на робите и да не говорите. Елена, знам, че си във възраст, когато младите мъже те очароват, но помни, че монахините не се интересуват от тях. Ако започнеш да флиртуваш и привлечеш нечие внимание, ще ни заловят. Тогава никога няма да бъдеш императрица, така че се вслушай в думите ми.

Минута след това дойде и предизвикателството.

— Стой! Кой идва?

Млад войник им прегради пътя. Те спряха. Зое каза:

— Сестра Ирена от манастира „Св. Варвара“. Аз и двете ми помощнички сме повикани да помогнем на една родилка извън стените. Ето пропуска ни.

Стражата погледна набързо пергаментата и каза:

— Командирът ми ще ви посрещне в караулната стая, добра сестро. Вие и вашите монахини може да преминете през моя пост. — Той посочи нагоре към стъпалата на кулата, водещи до площадка с врата.

Брулени от силния вятър, те бавно изкачиха лишените от парапет каменни стъпала, като се притискаха към стената на кулата.

Веднъж Елена се подхлъзна и проплака от страх, Теадора я хвана някак си и ѝ помогна да се изправи. Накрая стигнаха до караулното, блъснаха вратата и влязоха.

Капитанът взе документа от тънката ръка на Зое.

— Лечителки ли сте? — попита той.

Във Византия не бе необичайно жените да лекуват.

— Да, капитане.

— Ще погледнете ли един от хората ми? Днес падна и мисля, че си счупи китката.

— Разбира се, капитане — каза мило Зое, доста по-уверено, отколкото се чувстваше. — Но може ли да го сторя на връщане? Случаят на вашия човек не е спешен, а жената, която ще посетим, е съпругата на бездетен стар търговец, който винаги е бил много щедър към „Св. Варвара“. Той е много притеснен.

Теадора слушаше поразена. Гласът на Зое бе спокоен, а историята ѝ — правдоподобна. В този миг уважението на Теадора към майка ѝ нарасна стократно.

— Много го боли, сестро — каза капитанът.

Зое измъкна малка кутийка и изтръска в шепата си две малки подсладени хапчета.

— Нека вашият човек ги изпие — каза тя. — Ще облекчат болката му и ще може да поспи, докато се върна.

— Моите благодарности, добра сестро. Базил! — провикна се той към кавалеристите. — Преведи докторката и монахините през задната порта.

Отдавайки стегнато чест, той им пожела безопасно пътуване.

Жените тихо последваха войниците по няколкото реда стъпала към дълъг каменен коридор с позеленели от мухъл стени. В тунела бе влажно и пронизващо студено.

Димящи факли от борова смола, поставени тук-там по стените в ръждясали железни гнезда, осветяваха коридора.

— Къде сме? — попита Зое водача им.

— Под стените, сестро — бе отговорът. — Ще ви изведе през малка вратичка от другата страна на рова.

— Минаваме под рова?

— А-ха, сестро. — Той ѝ се усмихна. — Няколко стъпки кал и малко плочи ни делят от морето над нас.

С усилие следвайки майка си, Теадора почувства надигащата се в сърцето ѝ паника, но смело се пребори с нея. Пребледняла, Елена едва дишаше.

„Само това ни трябва“ — помисли си Теадора. Елена да припадне. Тя се пресегна и стисна ръката на сестра си. Елена изохка и я стрелна с убийствен поглед, но лицето ѝ бавно започна да възвръща цвета си.

В стената пред тях имаше малка врата. Войникът спря, запали фенера на Зое, пхна един голям ключ в ключалката и бавно го завъртя. Вратата се отвори тихо и позволи на вятъра да се втурне в тунела и да усуче дрехите им около тях.

Пламъкът на фенера потрепна.

— Успех, сестри — каза водачът им, когато излязоха в нощта. Вратата зад тях бързо се затвори.

За миг останаха притихнали, след което Зое вдигна фенера и каза:

— Ето я пътеката. Баща ви каза да вървим по нея, докато срещнем хората му. Хайде, момичета, не може да е много далеч.

Бяха вървели едва няколко минути, когато Теадора каза умолително:

— Спри за малко, мамо. Нека да погледна града за последен път. — Гласът ѝ потрепери. — Може никога повече да не го видя.

Тя се обърна, но всичко, което видя, бяха мрачните — на фона на още по-мрачното небе — стени и кули. Тя въздъхна разочаровано и каза тъжно:

— Хайде да продължаваме!

Блъскан от вятъра, дъждът сякаш заваля по-силно. Те продължаваха да вървят. Тежките им роби натежаха още повече, а обувките им подгизнаха. Всяка стъпка бе мъчение. Изведнъж, някъде пред тях, видяха потрепкващи светлинки. Скоро след това бяха обградени от войници, сред които бе и приятелското лице на Лео.

— Ваше Височество! Хвала на господата, че най-после сте при нас и в безопасност — вие и принцесите. Поради лошото време не бяхме сигурни, че ще дойдете.

— Времето бе божията благословия над нашето начинание, Лео. По улиците нямаше никой, който да забележи придвижването ни. Откакто напуснахме манастира, срещнахме само трима души — все войници. Нямам търпение да се срещна със съпруга си. Къде е той?

— Чака в главния лагер няколко мили по-нататък. Ако Ваше Височество ми позволи, ще ви помогна да се настаните в каруцата. Извинявам се за примитивното возило, но все пак е по-добре от ходенето пеш.

Следващите няколко дни бяха като в мъгла за Теадора. Бяха пристигнали без премеждия в лагера на баща ѝ, където ги очакваха сухи дрехи и горещи вани. Тя поспя няколко часа, след което бе събудена за похода към Силимврия, която баща ѝ бе обявил за временна столица. Пътуването отне два дълги дена под поройните дъждове, тъй като каруцата с мъка се придвижваше по разкаляните пътища.

Почти шест години Теадора не бе виждала баща си. Йоан Кантакузин прегърна дъщеря си, след което се изстъпи назад, за да я огледа. Доволен от видяното, той се усмихна и каза:

— Орхан Gahzi^[1] ще бъде много поласкан, Теа. Станала си истинска красавица, дете мое. Започнаха ли вече кръвотеченията ти?

— Не, татко — каза спокойно тя и си пожела това да не стане още дълги години.

— Жалко — отвърна императорът. — Може би трябваше да изпратя сестра ти вместо теб. Турците обичат блондинки, а и тя е вече жена.

„Да! Да! — помисли си Теадора. — Изпрати Елена!“

— Не, Йоан — каза Зое Кантакузина, вдигайки поглед от бродерията си. — Теа ще се радва да изпълни дълга си към семейството. Нали, любов моя?

— Да, мамо — прошепна Теадора.

Зое се усмихна.

— Младият Палеолог е на седемнайсет години — достатъчно голям, за да легне с жена си. Елена е на четиринайсет и е готова за омъжване. Да оставим нещата такива, каквито са.

— Права си, скъпа моя — кимна Йоан и след няколко дена сватбата на Теадора бе факт.

Женихът не присъства на церемонията, но бе представляван от един християнин, избран за негов заместник. След това булката бе отведена във военния лагер на императора. Тя се възкачи на украсен със скъпоценни камъни трон, изпратен от султана специално за случая и поставен върху застлана с килим куличка. Тронът бе обграден със завеси от червена, синя, зелена, виолетова, сребровезана и златовезана коприна. Под кулата армиите християнски и мюсюлмански войни стояха гордо изправени и в бойна готовност. Само Йоан, като император, бе на кон. По негов сигнал завесите около трона се вдигнаха, за да представят булката, която бе заобиколена от сватбени факли и евнуси.

Флейти и тромпети обявиха, че Теадора вече е съпруга на султан Орхан. Докато хорът пееше радостни песни за щастието на булката, за нейното велико милосърдие и за предаността ѝ към църквата, Теадора стоеше тихо, потънала в мислите си. В църквата тя бе мрачна, но после

майка ѝ я предупреди, че ако не изглежда щастлива, ще разочарова тълпите. Така че сега тя се усмихваше, но неискрено.

На другата сутрин, тъй като бе време да бъде отведена, тя отново се разрида и за последен път бе утешена от майка си.

— Всички принцеси се чувстват по този начин, когато за пръв път напускат семействата си — каза Зое. — И аз се чувствах така. Но не трябва да се поддаваш на самосъжаление, дете мое. Ти си Теадора Кантакузина, принцеса на Византия. Родила си се, за да бъдеш над всички останали. Затова никога не показвай слабост пред подчинените си.

Детето потръпна и пое дълбоко дъх.

— Ще ми пишеш ли, мамо?

— Редовно, скъпа моя. Сега си избърши очите — не бива да нараняваш съпруга си, като плачеш.

Теадора изпълни молбата ѝ. След като си взеха сбогом я отведоха към паланкин, обкичен със сърмени и виолетови драперии. Носилката трябваше да я отнесе на кораба, който щеше да я отведе при султан Орхан. Той я очакваше в Скутари — отвъд Мраморно море. Султанът бе изпратил цял отряд кавалеристи и трийсет кораба да придружават невестата му.

Теадора изглеждаше малка и уязвима в бледосинята си туника, украсена по маншетите, краищата и яката с фина бродерия на цветя. Зое почти се разплака, когато я видя. Момичето изглеждаше изтънчено, макар че бе още толкова младо.

Нито императорът, нито съпругата му придружиха дъщеря си до кораба. От мига, в който влезе в султанския паланкин, Теадора бе сама. И щеше да е сама още дълго време.

Една година по-късно, вратите на Константинопол се отвориха пред Йоан Кантакузин. Няколко седмици след това дъщеря му Елена се омъжи за младия император Йоан Палеолог. Сватбата бе отпразнувана с цялата пищност, която можа да предложи православната църква.

[1] Gahzi — почетна титла. — Б.пр. ↑

ПЪРВА ЧАСТ
ТЕАДОРА
1350 — 1351 ГОДИНА

ГЛАВА 1

Манастирът „Св. Катерина“ в Бурса беше малък, но богат и известен.

Настоящия си просперитет дължеше на присъствието на една от съпругите на султана. Зад стените му живееше византийската принцеса Теадора Кантакузина.

Тя бе вече на тринайсет години и напълно способна да ражда. Султан Орхан обаче бе на шейсет и две и притежаваше харем, пълен с жени на възраст за женене — и опитни, и непорочни. Малката християнска девица бе, в края на краищата, само политически залог. И така, Теадора остана в манастира, забравена от отоманския си съпруг.

Но дори преситеният Орхан не би могъл да я пренебрегне, ако я бе видял. Бе пораснала висока, имаше дълги и красиви ръце и крака, стройно тяло, големи и твърди конусообразни гърди с щръкнали розови зърна и красиво сърцевидно лице. Кожата ѝ бе като сметана, защото макар че обичаше да излиза на открито, никога не хващаше загар. Тъмната ѝ коса бе с цвят на махагон, със златисти отблясъци — спускаше се право надолу по гърба ѝ, като достигаше малко над нежната извивка на приятно закръглените ѝ задни части. Виолетовите ѝ очи, както винаги, бяха ясни и преми. Носът ѝ бе малък и прав, а устните ѝ бяха големи и сочни.

Тя имаше своя собствена къща, състояща се от преддверие за посрещане на гости — макар че никой не я посещаваше — трапезария, кухня, две спални, баня и помещения за слугите. Живееше в изолация и разкош, нищо не ѝ липсваше. Бе хранена добре, пазена старателно и много отегчена. Рядко ѝ позволяваха да напуска манастирските земи, а когато го правеше, бе плътно покрита с воал и придружавана от поне половин дузина строги монахини.

През лятото на тринайсетата ѝ година животът на Теадора внезапно се промени. Бе горещ следобед и всички слуги дремеха, налегнати от лепкавата жега.

Бе сама, защото дори монахините спяха. Както се разхождаше из опасаната със стени манастирска градина, лекият бриз довя до нея

аромата на зреещи праскови, но вратата към овощната градина бе заключена. Теадора се ядоса и тъй като желанието ѝ да хапне праскови надделя, потърси друг начин да влезе в градината. Скоро го откри.

Там, където градинската стена се свързваше със стената на овощната градина откъм уличната страна на манастирската собственост, растеше дебела, крива лоза. Теадора запретна семплата зелена туника и с мъка се изкачи до върха.

Усмихна се ликуващо и внимателно тръгна по стената, като търсеше друга лоза, по която да слезе в овощната градина. Когато я откри, тя се спусна, откъсна няколко от най-едрите плодове и ги натъпка в джобовете си. След това се качи обратно на стената.

Тя обаче бе стара и напукана на няколко места. От дълги години само градските котки се катереха по нея, за да стигнат до уединението на манастирските градини. Опиянена от успеха, Теадора не гледеше къде стъпва. Изведнъж усети, че пада, но за своя изненада не падна на земята. Вместо това се озова с писъци в обятията на усмихнат млад мъж, който я разлюля на силните си ръце — нежно, но сигурно — и който сякаш не бързаше да я пусне. Смолисточерните му очи я огледаха изпитателно и с удивление.

— Крадеш ли? Или си просто малка и невъзпитана монахиня? — попита той.

— Нито едното, нито другото! — учуди се тя, че все още може да говори. — Моля ви, господине, пуснете ме на земята.

— Не, преди да ми кажеш коя си. Не си забулена, значи не си туркиня. Коя си ти?

Никога преди Теадора не бе била толкова близо до някой мъж, освен до баща си. Не бе неприятно. Гърдите на този бяха силни, някак си вдъхващи увереност.

— Езика ли си гълтна, дребосъче? — запита той меко.

Теадора се изчерви и прехапа раздразнено устни. Имаше чувството, че той знае какво си мисли тя.

— Уча в манастира. Моля ви, сър, бихте ли ми помогнали да се кача обратно на стената. Ако открият, че ме няма, ще ми се карат.

Той я пусна, качи се бързо на стената и като се наведе, я изтегли горе.

След това скочи леко в градината и ѝ протегна ръце.

— Скачай, теменужке. — Хвана я с лекота и я пусна на земята. — Сега няма да ти се карат — усмихна се той. — Какво, за бога, те накара да се качиш на стената?

Почувствала се вече в безопасност, тя го погледна палаво. Бръкна в един от джобовете си и извади една праскова.

— Искях една — каза просто тя й захапа плода. Сокът протече по брадичката й. — Вратата беше заключена, затова се качих на стената.

— Винаги ли получаваш онова, което поискаш?

— Да, но обикновено не искам много.

Той се засмя:

— Казвам се Мурад, а ти?

— Теадора.

— Много е официално. Ще те наричам Адора, защото си възхитително създание.

Тя се изчерви, след което ахна от изненада, тъй като той се наведе и я целуна.

— О! Как можахте! Да не сте посмели повече! Аз съм омъжена жена.

Черните му очи проблеснаха.

— Все пак, Адора, обзалагам се, че това бе първата ти целувка. — Тя отново се изчерви и се опита да му обърне гръб, но той нежно хвана брадичката й с два пръста. — А също така — продължи той — ще се обзаложа, че си омъжена за старец. Нито един млад мъж не би те оставил да вехнеш в манастир. Ти си направо прелестна.

Тя вдигна поглед към него и с удивление откри, че на слънцето очите му блестяха с цвета на аметист.

— Вярно е, че не съм виждала съпруга си от няколко години, но не бива да говорите така. Той е добър човек. Моля ви, идете си сега, господине. Ако ви хванат тук, ще имате неприятности.

Той не помръдна.

— Утре вечер започва седмицата на пълнолунието. Ще те чакам в овощната градина.

— Със сигурност няма да дойда.

— Страх ли те е от мен, Адора? — подигра я той.

— Не.

— Тогава го докажи и ела.

Притегли я към себе си и я целуна бавно, с нежна, овладяна страст. За миг тя се поддаде и си спомни всичко, което бе обсъждала с връстничките си за целуването. Тогава разбра, че са били далеч от истината. Това бе невероятна сладост, екстаз, надминаващ и най-смелите ѝ представи. Сладък огън, излят в слабините ѝ, който я накара да прималее.

Той отдели устни от нейните и нежно я притисна към себе си. За миг очите им се срещнаха някак съчастнически. Тогава, внезапно ужасена от отговора си, Теадора се отскубна и побягна по чакълестата пътека. Закачливият му смях я последва и тя чу гласа му:

— До утре, Адора.

Добирайки се първо до параклиса в дома си и после до спалнята, Теадора се срина върху леглото. Трепереше цялата, прасковите се изсипаха от джобовете ѝ и се пръснаха по пода, но тя не им обърна внимание.

Не бе предполагала, че целувката може да е толкова — тя търсеше точната дума — толкова могъща. Толкова съкровена. Точно това беше. Съкровена. Посегателство върху личността ѝ. И все пак — лека усмивка се плъзна по устните ѝ — все пак ѝ бе харесало.

Мурад правилно бе схванал, че тя никога не бе целувана. Всъщност Теадора изобщо не знаеше какво ставаше между мъж и жена, тъй като, с изключение на четири години, бе прекарала младия си живот зад манастирски стени. Когато Теадора бе омъжена, Зое предвидливо се бе въздържала да обсъжда с дете, което имаше още доста време дори до пубертета, какво става в брачното легло. Като резултат от това, най-младата съпруга на султана бе напълно неопитна.

Сега тя мислеше за красивия млад мъж, чиито силни ръце я бяха предпазили от сериозно нараняване. Той бе висок и загорял, но Теадора знаеше, че кожата му е светла като нейната, защото там, където черната му коса бе подстригана скоро, тя бе доста светла. Смолисточерните му очи бяха гальовни и топли, а усмивката му, разкриваща равни бели зъби, бе дръзка.

Разбира се, нямаше да се срещне вече с него. Бе просто немислимо. Но все пак се чудеше, дали той наистина щеше да се появи на другата вечер. Дали щеше да бъде достатъчно смел, за да прескочи отново стената на манастирската градина. Имаше само един начин да провери. Трябваше да се скрие, преди да се е мръкнало, и да

наблюдава. Когато той дойде — ако дойде — тя няма да се показва. Ще стои скрита, докато си тръгне. Но поне любопитството ѝ щеше да бъде задоволено.

Тя се изкиска, представяйки си разочарованието му. Той явно се мислеше за неотразим, ако очакваше уважавано момиче да излезе тайно и да се срещне с него. Скоро щеше да се научи да мисли по друг начин.

ГЛАВА 2

Мурад бе очарован от срещата си с Теадора. Макар че бе вече достатъчно зрял и опитен в любовното изкуство, сладостта ѝ и непорочната ѝ чистота го омагьосаха.

По закон тя бе третата жена на баща му, но смяташе, че нямаше почти никакъв шанс султан Орхан да я заведе в двореца, още по-малко — в леглото си. Малката принцеса бе само политически залог и Мурад не чувстваше угризения, че бе флиртувал с нея. Бе почтен и нямаше намерение да я прелъстява.

Мурад бей бе най-младият от синовете на султана. Имаше двама братя — Сюлейман и Ибрахим. Майката на Ибрахим — Анастасия — бе дъщеря на византийски благородник, далечен роднина на Теадора, и се отнасяше с надменно презрение към майката на Мурад, която бе дъщеря на грузински хетман. Анастасия бе първата жена на султана, но любимата му съпруга бе майката на Мурад — Нилюфер той обичаше нейните синове най-много.

Ибрахим, завареният брат на Мурад, бе най-големият от тримата, но като бебе го бяха изпуснали и той бе паднал на главата си — оттогава не бе наред. Живееше в собствен дворец, под нежните грижи на робите и жените си, които до една бяха стерилни. Животът на принц Ибрахим бе низ от периоди на спокойствие и дива лудост. Въпреки това майка му се надяваше той да наследи баща си като султан и тайно работеше за постигането на тази цел.

Принц Сюлейман също имаше собствен дворец, но бе баща на двама синове и няколко дъщери. Мурад нямаше наследници — по негово желание жените му не можеха да имат деца. Най-младият син на Орхан знаеше, че избраният за наследник на султана е Сюлейман.

Макар че обичаше брат си, Мурад имаше намерение да воюва с него за империята, когато баща им умре. Но винаги щеше да съществува риск да я загуби, а това би означавало не само неговата смърт, но и на цялото му семейство. Затова Мурад бе решил да няма деца, докато не стане султан и синовете му да могат да се родят в относителна безопасност. Чиста случайност го бе довела този следобед

край манастира „Св. Катерина“. Бе гостувал на една обаятелна и възхитителна вдовица живееща наблизко, и бе минал през манастира точно навреме, за да хване Адора. „Какъв дявол! — помисли с усмивка. — Бе искала праскови и бе последвала желанието си. Каква скъпоценна съпруга би била за всеки мъж.“ Спря и усмивката отново озари лицето му. Според мюсюлманския закон, синът можеше да вземе, която и да е съпруга на починалия си баща, при положение че нямаше да се извърши кръвосмешение. Колко ли още щеше да живее Орхан?

Момичето бе на сигурно място и бе малко вероятно да бъде извикано да служи на мъжа си. Теадора Кантакузина бе забравена. „Така е по-добре“ — помисли си Мурад навъсено, защото през последните няколко години се носеха слухове за сексуалната поквара на баща му в опитите си да запази потентността си.

Мурад се чудеше, дали Адора щеше да се появи на другата вечер. Беше му се скарала, когато я целуна. Но след това се бе поддала и той бе усетил смущението, завладяло я, преди да избяга.

Следващият ден му се стори безкрайно дълъг — нямаше търпение да се срещне с нея.

Тъй като бе средата на лятото, манастирското училище бе затворено и дъщерите на заможните християни в Бурса се бяха оттеглили със семействата си в крайбрежните си вили. Никой не се бе сетил да покани императорската дъщеря. Тези, които ѝ съчувстваха, се колебаеха заради положението ѝ. Другите я смятаха за пропаднала заради брака ѝ, но никога не биха изразили мислите си публично. По този начин Теадора бе принудена да е сама, точно когато най-много се нуждаеше от приятели.

Любознателна по природа, тя четеше всичко, което ѝ попадне. Но бе обезпокоена от копнеж, който не можеше нито да назове, нито да разбере. Нямаше никой, на когото да се довери. Както винаги бе сама. Съученичките ѝ бяха мили с нея, но тя никога не беше достатъчно дълго с тях, за да може да завърже истинско приятелство. Слугите ѝ, дворцови роби, бяха сменяни три пъти в годината, защото прислугването на султанската съпруга, още дете, се смяташе за скучно занимание. По тази причина тя бе много по-незапозната със света и мъжете, отколкото всяко друго момиче на нейната възраст и затова нямаше търпение да се впусне в авантюри.

Към края на горещия следобед Теадора посети вечерната в манастирската църква. Като се върна вкъщи, тя хапна малко капон^[1], салата от пресни марули и за десерт — от своите крадени праскови. Пи и леко кипърско бяло вино.

С помощта на робите се изкъпа със слабо ароматизирана топла вода, която я разхлади, и навлече къса бяла копринена дреха. Косата ѝ бе пусната и добре разресана.

Изчакваше времето между залез-слънце и здрачаване, за да може незабелязано да се промъкне в прасковената градина. Вече имаше ключ, който смело бе поискала от преподобната майка — и, за своя приятна изненада, бе получила.

— Жегата ме прави неспокойна — каза тя на монахинята. — Ако овощните градини са отворени, ще имам повече място да се разхождам. Може ли да ям праскови?

— Разбира се, дете мое. Което е наше, принадлежи и на Ваше Кралско Височество.

Сега манастирът бе тих. Кварталът наоколо — също. Само малките нощни създания цвъртяха и писукаха и нарушаваха вечерната тишина. Теадора стана и наметна лека тъмна пелерина върху нощницата си. Напусна приземната спалня през прозореца и забърза по чакълестия път. Меките ѝ чехли не вдигаха никакъв шум. Влажната ѝ длан стискаше здраво малкото ключе. За нейно облекчение вратичката на градината се отвори безшумно. След като я затвори внимателно зад себе си, тя се облегна на нея, премаляла от вълнение. Беше успяла!

— Ти дойде! — Тихият, дълбок глас наруши тишината.

Тя се втреци.

— Ка-какво правиш тук? — попита възмутена тя.

— Не се ли разбрахме вчера да се срещнем тук тази вечер? — Тя усети смеха в гласа му.

„О, Света Теодосийо! Кой знае за каква развратница ме смята!“ — помисли си тя. Събра всичкото достойнство, което имаше, и каза грубо:

— Дойдох само за да ти кажа, да не опетняваш храма на тази църква, част от която са и овощните градини! — Сърцето ѝ биеше лудо.

— Разбирам — отвърна той печално. — Мислех, че си дошла по-рано, за да се скриеш и да видиш дали ще дойда. — Последвалата тишина изглеждаше безкрайна. — Ти се смути — каза ѝ закачливо той.

— От откъде си толкова сигурен?

Ръката му нежно докосна лицето ѝ и тя отскочи назад.

— Страните ти горят!

Отново се засмя меко. Хвана ръката ѝ и каза властно:

— Ела! Открил съм едно идеално място — в средата на овощната градина, под дърветата. Там никой няма да ни види. — Той я задърпа, пхна се под разперените клони на дърветата и притегли и нея. — Ето ни и нас — на сигурно и уединено място.

За негова изненада тя избухна в сълзи. Учуден, той обви ръце около нея.

— Адора, скъпа, какво има?

— С-с-страх ме е! — заекна тя, хълцайки.

— От какво, гълъбице?

— От теб! — Тя изстена.

Тогава той разбра колко непорочна бе тя. Внимателно я притегли да седне върху пелерината си, постлана на тревата.

— Не се страхувай, Адора! Няма да ти сторя нищо лошо!

Нежно я притисна до гърдите си и ризата му се намокри от сълзите ѝ.

— Н-никога не съм била с мъж — призна тя малко поуспокоена. — Не знам какво да правя, а не искам да ме сметнеш за невежа.

Той преглътна смеха си и каза мрачно:

— Адора, мисля, че ще е добре да знаеш кой съм — както аз знам коя си. Ваше Височество! — Чу тихото ѝ ахване. — Аз съм принц Мурад, третия син на султан Орхан. Слуховете сигурно са те накарали да повярваш, че съм развратник. Но аз се подчинявам на Корана и със сигурност няма да прелъстя съпругата на баща си, дори и тя да е много съблазнителна. И да е само политически залог.

За момент тя остана мълчалива. След това попита:

— Знаеше ли в началото коя съм?

— Почти. Когато се срещнахме се връщах в двореца след гостуване на един приятел, който живее наблизко. Няма друг път, освен този покрай „Света Катерина“. Когато ми каза името си, внезапно осъзнах, че ти си тази Теадора.

— И макар че знаеше коя съм, все пак ме целуна? И си уреди тайна среща с мен? Ти си нищожество, принц Мурад!

— Ти дойде, Адора — тихо ѝ напомни той.

— Само за да ти кажа да не идваш повече тук.

— Не, защото беше любопитна, гълъбче. Признай си!

— Не е вярно!

Той заговори още по-нежно.

— Любопитството не е грях, скъпа. Естествено е младо момиче като теб да се интересува от мъже. Още повече — самотно момиче като теб. Кажи ми кога за последен път си срещала мъж?

— Отец Бесарион ме изповядва веднъж седмично — каза тя надутото.

Той се засмя гърлено.

— Казах мъж, не съсухрената черупка на одъртял свещеник.

— Не съм срещала мъж, откакто дойдох в „Света Катерина“. Другите ученици не живеят тук и никой не ми идва на гости — прозвуча просто отговорът ѝ.

Той се пресегна и покри малката ѝ ръка със своята — голяма и четвъртитата. Дланта му бе топла. Усети как Теадора се отпусна.

— Много ли си самотна, Адора?

— Имам си уроците, принц Мурад — отвърна момичето.

— Нямах ли приятели? Бедната малка принцеса!

Тя отдръпна ръката си.

— Не се нуждая от ничие съжаление. Най-малко пък от вашето!

Луната бе изгряла. Бе много голяма и почти пълна, ярката ѝ светлина хвърляше сребърни отблясъци върху едрите златисти праскови, висящи от големите клони. Те докоснаха и бледото лице на Теадора Кантакузина и Мурад видя гордия ѝ поглед и борбата ѝ да спре сълзите, които напиреха в аметистовите ѝ очи.

— Не те съжалявам, гълъбице — каза той. — Неприятно е, че момиче като теб трябва да се омъжи за старец и да бъде затворено в манастир. Ти си създадена за страстните прегръдки на млад мъж.

— Аз съм византийска принцеса — каза студено тя. — Родена съм с тази титла, дори преди баща ми да стане император. Дълг на всяка принцеса е да се омъжи там, където е най-изгодно за семейството ѝ. Желанието на баща ми — императорът — бе да се

омъжа за султана. Като добра християнска дъщеря нямах право да оспорвам.

— Предаността към баща ти заслужава похвала, Адора, но говориш като дете, каквото всъщност си. Ако някога беше срещнала любовта, сега нямаше да си толкова упорита и неподатлива.

— Семейството ми ме обича! — отвърна му тя убедено.

— Така ли? Баща ти направи размяна — омъжи те за човек, достатъчно стар, за да ти бъде дядо, само за да може да разчита, че султанските армии ще му помогнат да запази откраднатия от него трон — каза Мурад. — Даде сестра ти за жена на врага си — младия император. Тя поне има съпруг само три години по-стар от нея. И ако случайно младият Йоан победи стария, животът на баща ти все още ще е в безопасност, защото тогава дъщеря му ще бъде императрица. А ти? Знаеш ли, че сестра ти Елена наскоро роди син? Тя проповядва свещена война срещу „неверника“. Явно „много“ те обича. В начинанието ѝ се е включила и доведената ти сестра — София, чиято благочестивост отстъпва само пред сексуалните ѝ изпълнения, които са най-скандалното нещо в Константинопол. Кога за последен път някоя от тях е разговаряла с теб? А брат ти, Матей, който сега ще става монах? Писал ли ти е изобщо? Това ли са хората, които те обичат?

— Баща ми направи най-доброто за империята — каза ядосано тя. — Що се отнася до сестрите ми, София бе станала жена, когато аз бях още дете. Слабо я познавам. С Елена винаги сме били врагове. Тя може да говори за свещени войни, но това никога няма да стане. — Гласът ѝ изразяваше презрение. — Империята едва защитава себе си, камо ли да влиза във война със султана. — Трезвото ѝ схващане на политическата истина го впечатли. — Майка ми — продължи тя — ме информира подробно. Макар че не сме се виждали, откакто напуснах Константинопол, ми пише всяка седмица. А съпругът ми, Орхан, е назначил специален вестносец, само за мен, който ми носи писмата направо от брега и се връща с отговорите ми. Доведеният ми брат Йоан бе убит в сражение и тя ме уведоми незабавно за смъртта му, за да мога да се помоля за душата му. Майка ми не може да ме посещава. Сигурно знаеш, че е опасно да пътува. Съпругата на византийския император би представлявала чудесна плячка за пирати и разбойници. Но аз наистина съм много обичана, принц Мурад. Наистина!

— Ти нищо не разбираш от любов! — каза грубо той, като я придърпа в обятията си и здраво я прегърна. — Помниш само смътната обич на детето към семейството му. Никой никога не те е докосвал истински, не е възбуждал гордостта ти, малка коравосърдечнице. Но аз ще го направя, Адора! Ще те накарам да погледнеш към живота... към любовта... към себе си.

— Нямах право! — изсъска тя, като се опитваше да се освободи от прегръдката му. — Аз съм съпруга на баща ти! Така ли почиташ Корана? Какво стана с обещанието ти да не ме прелъстяваш?

Той се усмихна тъжно.

— Ще спазя обещанието си, моя малка непорочна девице. Има стотици начини да ти доставя удоволствие, без да отнемам девствеността ти. Ще започнем уроците веднага.

Но щом се наведе към нея, тя сложи ръце на гърдите му, за да го задържи на разстояние.

— Баща ти...

— Баща ми — каза той, докато разхлабваше връзките на пелерината ѝ — никога няма да те извика при себе си. Когато умре, Адора, и аз стана султан, ще уредя с императора на Византия, който и да е той, да ми станеш жена. Дотогава ще те обучавам в изкуството на любовта.

И преди тя да успее да протестира повече, запуши устата ѝ с целувка. Адора не можеше да се съпротивлява, тъй като Мурад я държеше здраво. Едва дишаше. Сърцето ѝ препускаше бясно. Под затиснатите си от тялото му длани тя успя да почувства и неговото, биещо със същия ритъм. Опита се да извърне глава, но той уви уханната ѝ, разрошена коса около ръката си. Притисна я силно към себе си.

Устните върху нейните бяха топли и плътни, учудващо нежни. Тази целувка бе по-удивителна и от предната. За пореден път Теадора усети как съпротивата ѝ отслабва. Когато се отпусна, целувката му се задълбочи и тя почувства, че прималява. Младите ѝ гърди се втвърдиха и зърната ѝ щръкнаха.

Прегръдката му се охлаби и той освободи устните ѝ от сладкия им плен. Тя бе загубила дар слово и лежеше в обятията му, без да се съпротивлява. Погледна я усмихнато и прокара пръст по бузата ѝ.

Устата ѝ пресъхна. Сърцето ѝ препусна отново. Главата ѝ бе замаяна, но тя успя да промълви:

— Защо го правиш?

— Защото те желая — отвърна тихо той и тя потрепери от силата в гласа му. Устните му отново се впиха в нейните, но този път не целуваха само тях, а и очите, носа, бузите, челото и брадичката ѝ. Изведнъж тялото ѝ бе залято от горещи и студени вълни, предизвикани от тези нежни целувки. Тя въздъхна с нескрито удоволствие. Черните му очи проблеснаха.

— Харесва ти! — Той нежно се усмихна. — Харесва ти да те целуват!

— Не! — О, господи, къде си бе загубила ума, за да се държи така? Опита отново да се освободи от прегръдката му, но той отново я целуна и тя усети, че този път прекарва нежно езика си по плътно затворените ѝ устни. Опитвайки се да разтвори упорито стиснатите ѝ зъби, Мурад прошепна:

— Отвори се за мен, Адора! Не можеш да откажеш нито на мен, скъпа, нито на себе си.

Устните ѝ се разтвориха и езикът му се стрелна в устата ѝ. Целуваше я и я галеше, докато ласките му я докараха почти до припадък. Чувството се усили и тя потрепери.

Той отдели устни от нейните и я прегърна нежно, като я гледаше с притворени очи. Младите ѝ гърди се вдигаха и спускаха бързо под тънката копринена дреха. Зърната ѝ, приличащи на малки хълмчета, изпъкваха ясно. Сърцето му биеше неудържимо от възбуда, каквато не бе изпитвал никога преди. Копнееше да докосне тези съблазнителни малки връхчета, но се въздържа. Бе твърде рано да я подчинява повече на собствената ѝ сексуална природа.

Никога не бе предполагал, че може да съществува такава непорочност. В неговия свят жената отиваше при мъжа напълно обучена как да му доставя удоволствие. Можеше и да е девица, но знаеше как да дарява любовни мигове и как да ги получава. А това прекрасно създание не бе докосвано нито от мъж, нито от жена. Щеше да бъде негова. Не би позволил никой никога да я притежава. Щеше да я моделира, да я научи да му доставя удоволствие. Никога никой, освен него, нямаше да вкуси от сладостта ѝ.

Тя отвори очи и го погледна. Лицето ѝ бе много бледо — красивите ѝ очи приличаха на големи теменужки върху сняг.

— Всичко е наред, скъпа моя — каза нежно той. — За тази вечер приключихме урока. — След това я подразни: — Радвам се, че ти харесват целувките ми.

— Напротив — изсъска тя. — Мразя те! Нямах право да постъпваш така с мен.

Той додаде, сякаш не бе проговаряла:

— Утре вечер ще продължим нататък. Обучението ти като жена едва сега започва.

Теадора се изправи.

— Утре вечер? Ти да не си луд? Няма да има никакво утре вечер! Повече никога няма да се срещнем! Никога!

— Ще се срещаме в тази градина, докато на мен ми е приятно, Адора! Иначе ще дойда пред вратите на манастира и ще настоявам да те видя.

— Няма да посмееш! — отвърна, но очите ѝ бяха изпълнени със съмнение.

— Ще посмея да направя всичко, за да те видя. — Той стана и я издърпа със себе си. Внимателно я загърна с пелерината ѝ и тръгна с нея към вратата. — До утре вечер, Адора! Сънувай ме! — После прескочи стената и изчезна в нощта.

С треперещи пръсти, тя отключи и после заключи вратата след себе си и хукна през градините към дома си. В уединението на спалнята си съживи сцената в градината. Осъзна, че макар да я бе целувал, не бе я докосвал другаде. Но въпреки това изпитваше болка. Цялото ѝ тяло я болеше от желание, което не можеше да разбере. Гърдите ѝ бяха набъбнали, зърната ѝ бяха болезнено чувствителни. Коремът ѝ се бе свил, а тайнственото място между краката ѝ пулсираше. Ако това значеше да бъдеш жена, не бе сигурна, че ѝ харесва.

По-големият проблем обаче бе заплахата на Мурад да се яви пред манастирските врати. Монахините щяха да се покорят пред сана му. Защо да отказват разрешение на сина на султана да посети мащехата си? Можеха дори да помислят, че самият султан го е изпратил. Когато истината излезеше наяве, невинната религиозна общност щеше да бъде наказана и опозорена.

Ако откажеше да се срещне с принца и кажеше истината на майка Мария-Жозефа, Мурад можеше да бъде наказан, дори убит за дързостта си. Теадора не смяташе, че може да живее с тежача на съвестта ѝ смърт. Тя бе в капан. Щеше да се срещне на другата вечер с него.

Докато лежеше в целомъдреното си легло обаче, тя си спомни думите му:

„Баща ми никога няма да те извика при себе си. Когато той умре и аз стана султан, ще уредя да ми станеш жена.“

Тя потрепери: „Мъжете винаги ли са толкова емоционални?“

Беше ли възможно някой ден да ѝ стане съпруг? Това бе мъчителна мисъл.

Той бе много красив — със смолисточерните си очи, тъмната чуплива коса, загорялото лице и белите си зъби, бляскащи зад дръзката му усмивка.

Тя потръпна отново. Самата мисъл за целувките му я замайваше, а това бе лошо! Много лошо! Дори ако султан Орхан не я повикаше никога при себе си, все още щеше да е негова съпруга.

Не можа да спи и на сутринта бе раздразнителна. Не можеше да се съсредоточи над книгата си. Оплете конците на бродерията си и ядосано я хвърли на пода. Робите ѝ я изгледаха смаяно и когато една по-възрастна жена я заразпитва, опасявайки се да не е болна, Теадора ѝ удари плесница и се разрида.

Айрис, една от робините, постъпи мъдро и не продължи да разпитва. По-късно принцесата през сълзи ѝ довери, че не бе спала добре. Жената незабавно приготви топла вана за младата си повереница и след като Теадора бе изкъпана и масажирана, тя ѝ помогна да си легне. След това ѝ даде чаша топло ароматизирано вино, в което бе сложила малка доза приспивателно. Когато Адора се събуди, последните слънчеви лъчи обагряха небето на запад, лилавите планини около града бяха закичени с корона от бледи сребърни звезди.

Айрис занесе на принцесата печен гълъб — кожата му бе златиста и хрупкава. На подноса имаше още две пресни марули, медена пита и гарафа бяло вино. Теадора яде бавно, като подреждаше мислите си.

Принцът бе дал думата си да не нарушава девствеността ѝ. И ако казваше истината, бе малко вероятно тя да се срещне някога със

султана. Бе напълно възможно някой ден принц Мурад да бъде нейния законен съпруг.

Стъмни се. Привършила с храненето, тя изми ръцете си в сребърен леген, пълен с розова вода. След съня доброто ѝ настроение се бе върнало. Освободи слугите за вечерта — за разлика от повечето жени от нейния ранг, можеше да се облича и съблича сама. Презираше ужасното невежество и безделието, които се срещаха у повечето жени с положение.

Облече кафтан от виолетова коприна с перлени копчета. Цветът бе специално избран, за да е в тон с аметистовите ѝ очи все пак достатъчно тъмен, за да не изисква пелерина. Тъмната ѝ коса падаше свободно по гърба ѝ, прихваната само с тясна лента.

Промъкна се тихо в градината и се отправи към дървото, под което се бяха прислонили предишната вечер. Той не бе там. Преди обаче да успее да реши дали да го чака, или да се върне вкъщи, тежките, отрупани с плод клони се разтвориха и той се показа.

— Адора! — Той плъзна ръка около тънкото ѝ кръстче и я целуна. За първи път тя отвърна на целувката му. Меките ѝ устни се разтвориха с желание, а езикът ѝ заигра като пламък в устата му. За нейно удивление той потрепери и Теадора се изпълни с тържествуващо благоговение, че тя, неопитната девица, е успяла да възбуди този чувствен, опитен в любовта мъж. За съвсем кратко тя бе тази, която диктуваше нещата.

Той я прегърна с една ръка, а с другата разкопча най-горните копчета на кафтана ѝ. Бръкна вътре, за да погали гърдата ѝ. Тя изстена и хвана ръката му.

Той тихо се засмя.

— Урок номер две, гълъбице моя. — Отблъсна ръката ѝ. Тя трепереше със смесица от страх и удоволствие, макар че отначало не успя да усети второто чувство. Ръката му бе нежна и галеше внимателно меката кожа.

— Моля те! О, моля те! — прошепна тя. — Моля те, спри!

Вместо това, той потри чувствителното зърно с палеца си и Адора почти припадна от залялото я удоволствие. Когато устните му отново покриха нейните, тя помисли, че ще умре под сладостта им.

— Никога не забравяй, моя малка девице, че аз съм господарят!
— Той я гледаше нежно.

— Защо? — успя да промълви тя, макар че гласът ѝ бе несигурен. — Бог е дал на жената привилегията да ражда деца. Защо тогава сме подчинени на мъжете?

Той се разтревожи. Тя не бе нежната и самодоволна жена, за която я мислеше, а онова толкова рядко срещано и интригуващо създание — жена с мозък. Мурад не бе сигурен, че одобрява това. „Но — помисли той — поне няма да ми досажда. А и какви синове може да ми роди!“

— Не създаде ли аллах жената втора — от мъжко ребро? — запита припряно той. — Първо се е появил мъжът. Значи сигурно мъжът е трябвало да бъде висшестоящия, господар на жената, иначе тя щеше да бъде създадена първа.

— Не е непременно задължително, господарю — отвърна тя безразлично.

— Искаш ли ти да ми станеш господар и да ме командваш? — Той се развесели.

— Не се осмелявай да ми се надсмиваш! — изфуча тя.

— Не ти се присмивам, скъпа, нито пък искам да обсъждам превъзходството на мъжа над жената. Искам да се любим. — Почувства потрепването ѝ, когато отново започна да гали гърдите ѝ.

Ръката му внимателно разкопча и останалите копчета на кафтана ѝ и я разголи.

После се спусна надолу, за да докосне малкото хълмче на корема ѝ. Кожата ѝ бе като най-фината коприна, хладна и гладка, но тренираните му пръсти усетиха напрежението на мускулите ѝ. Това допълнително доказателство за непорочността ѝ поласка суетата му.

Плъзна дългия си, тънък пръст надолу с намерението да я докосне още по-интимно. И тогава, за миг, погледите им се срещнаха и той видя открития ужас в очите ѝ. Спря и ръката му нежно докосна бузата ѝ.

— Не се страхувай от мен!

— Не искам да се страхувам — каза тя с треперещ глас. — Знам, че не е редно, обаче аз искам да ме докосваш. Но когато го правиш, ме е страх.

— Разкажи ми — помоли я той.

— Чувствам, че губя контрол над себе си. Не искам да спираш, макар да знам, че трябва. — Преглътна с мъка и продължи: — Искам

да знам всичко за това, какво значи да бъдеш жена. Омъжена съм, но не за теб. Това, което вършим, е грешно.

— Не — каза той бясно. — Не правим нищо нередно. Никога няма да отидеш при баща ми. За него ти не си нищо друго, освен политически залог.

— Но когато овдовея, може и с теб да не съм. Ако принадлежа на някого, то е на Византийската империя. Когато баща ти умре, и другият ми брак ще бъде уреден, както беше този.

— Ти принадлежиш на мен — отвърна той тихо, — сега и завинаги.

Теадора разбра, че каквото и да се случеше, бе загубена. Тя го обичаше.

— Да — промълви, смаяна от собствените си думи. — Да, аз наистина принадлежа на теб, Мурад.

И когато устните му грубо се впиха в нейните, тя почувства, че я облива дива радост. Вече не се страхуваше. Ръцете му я галеха страстно и младото тяло се изви, нетърпеливо да посрещне докосването му. Само веднъж извика — когато пръстите му потънаха в сладката ѝ сърцевина. Но той заглуши протестите ѝ с устни, под които почувства бесния ѝ пулс.

— Не, гълъбице — прошепна жадно, — нека пръстите ми продължат започнатото. Това ще бъде сладост, любов моя, само сладост, обещавам ти.

Почувства как тя бавно се отпусна в ръцете му. Усмихна се и започна да гали чувствителната плът, докато момичето под него изстена тихо. Бедрата ѝ се заизвиваха. Накрая, доволен, че е готова, той внимателно вкара пръста си в нея.

Адора изстена, но преди да успее да протестира, потъна във вълната на удоволствието, което изцяло я бе обзело. Тя се изви, за да посрещне ръката му. Имаше чувството, че е в безтегловност. Накрая нещо в нея се пръсна, като огледало в дъга от блестящи светлинки.

Най-после отвори аметистовите си очи и тихо, с глас, пълен с удивление, го запита.

— Как може да съществува такава сладост, господарю мой?

Той ѝ се усмихна.

— Това е вкусът на удоволствието, гълъбице моя. Просто вкусът на нещата, които тепърва ще се случат.

[1] Капон — скопен петел, охранван специално за готвене —
Б.пр. ↑

ГЛАВА 3

В Константинопол нощта бе мрачна — също като настроението на императора Йоан Кантакузин. Любимата му съпруга, Зое, бе починала в напразен опит да му роди още един син. Ужасна ирония бе, че бе изразходила последните си сили, за да помогне на синовете близнаци да напуснат изтерзаното ѝ и отслабнало тяло. Безформени парчета месо в деформиран човешки образ, те се бяха сраснали в гърдите и както твърдыха лекарите, имаха едно общо сърце. Тези уродливи същества се бяха родили — хвала на бога — мъртви. Майка им — проклетие! — ги бе последвала.

И за да бъде трагедията достатъчно ужасна, Елена, съпругата на ко-императора Йоан Палеолог, бе в заговор със съпруга си да свалят Кантакузин от престола, за да получат пълна власт над империята. Докато Зое бе жива, Елена бе призната за съпруга на Йоан Палеолог. За императрица бе призната майка ѝ. Сега Елена искаше да бъде призната за императрица.

— А ако се оженя отново? — попита баща ѝ.

— Защо, за бога, ще се жениш? — настоя дъщерята.

— За да дам на империята още синове.

— Синът ми, Андроник, е наследника. След него идва ред на детето, което сега расте в утробата ми.

— Няма закон за това, дъще.

— Наистина няма!

От ден на ден Елена започваше да говори като свекърва си — отвратителната Анна Савойска.

— Съпругът ми — продължи Елена — е законният император на Византия, така че нашият син е истинския наследник. Със сигурност знаеш това. Бог каза думата си. Най-големият ти син е мъртъв, а Матей, брат ми, избра монашеския живот. За последните шест години майка пометна пет пъти — с шестима синове. Сега бог ти я отне поради явно неодобрение. Какво повече искаш? Трябва ли, Божиите слова да бъдат изписани с огнени облаци над града, за да ги приемеш?

— Пророкът Беласариус предрече, че от моите слабини и моето семе ще се издигне нова империя, извън Константинопол. Как може това да стане, ако нямам синове, които да продължат живота ми?

— Може би чрез мен — каза Елена усмихнато.

— Или чрез сестра ти Теадора — не ѝ остана дължен той.

Елена го изгледа гневно и без да каже дума, напусна стаята. Йоан Кантакузин закрачи неспокойно. Щеше да има още синове, но преди да си вземе друга достойна съпруга, трябваше да заздравя положението си. Йоан Палеолог трябва да бъде премахнат заедно със сополивото си отроче. Омъжена отново някъде, Елена щеше да забрави. Вероятно щеше да предложи красотата ѝ на наследника на султан Орхан — принц Сюлейман.

Тази мисъл му напомни за най-малката му дъщеря — Теа. На колко беше сега? На тринайсет? Така мислеше. Достатъчно, за да бъде с мъж и да износи дете. Щеше да му е нужна нова военна подкрепа от султана — помощ, която би била много по-вероятна, ако Орхан е влюбен в младата си съпруга. Още повече, ако тази млада жена докажеше плодовитостта на остарелия си съпруг.

Момичето бе още в манастира и последната нейна миниатюра, която бе получил, показваше младо създание, достатъчно красиво, за да възбуди и каменна статуя. Единственият ѝ недостатък бе, че е умна. Майка Мария Жозефа винаги му пишеше за интелектуалните ѝ способности. Жалко, че не бе момче. Е, щеше да ѝ пише и да я инструктира да се държи тихо, скромно и покорно със съпруга си.

Същата вечер щеше да пише и на Орхан и да му напомни, че брачният договор изискваше консумацията на брачния съюз да стане, когато момичето достигне своята зрелост. А тя със сигурност вече я бе достигнала. Това означаваше, естествено, че ще трябва да спомене и третата част от зестрата на Теадора и да се откаже от крепостта Цимпе, но това нямаше значение. Отвори вратата на личния си кабинет и повика монаха, който му служеше за секретар.

Няколко седмици по-късно, в Бурса, султан Орхан се смееше над наскоро полученото писмо от своя приятел и зет. Бе му ясна причината за внезапното желание на Кантакузин да консумира брака си с Теадора. Йоан Кантакузин очакваше нова битка за несигурния си трон и се нуждаеше от подкрепата на отоманците. Той предлагаше

девствеността на дъщеря си плюс остатъка злато от зестрата ѝ. И най-важното — най-накрая щеше да предаде крепостта Цимпе на турците.

Орхан Отоманеца бе станал сексуално ненаситен за възрастта си. Всяка вечер му бе представяна нова и добре обучена девица. Апетитът му се променяше и се носеха слухове, че понякога дори се забавлява с млади момчета. Младата му съпруга Теадора бе напълно непорочна девойка. Щеше да ѝ отнеме месеци, докато се научи как да доставя удоволствие на съпруга си.

Но нямаше време. Баща ѝ я искаше с дете, като доказателство за консумацията, Орхан искаше Цимпе и остатъка от зестринското ѝ злато. Когато велики владетели правят общи планове, нещата могат да се уредят.

Лунният цикъл на девойката щеше да бъде определен и той щеше да я люби през най-плодовитите ѝ четири дни.

Надяваше се, че тогава връзката ѝ с луната ще се наруши.

Ако не, щеше да повтаря отново и отново, докато момичето докажеше, че не е безплодно.

Той въобще не се интересуваше от Теадора. Като политически залог, тя бе забравена, а сега досадно наложена.

Бе познал чувството, наречено любов, в младостта си, с втората си съпруга и майка на двамата му любими синове — Нилюфер. Всичко, което му бе останало, бе физическите удоволствия, доставяни му от обучените, млади роби — момичета и момчета от харема му. Той се възмути от задължението да оплоди Теадора, така както бикът опложда кравата — това възмущение щеше да се предаде на Теадора. Вероятно момичето само е окуражило баща си да предложи това, в опит да подобри положението си. Е, щеше да провери дали са се отнасяли с нея както подобава на сана ѝ. Щеше да ѝ направи дете възможно най-бързо и после нямаше да има нищо общо с нея.

В същия този момент Теадора лежеше в силните ръце на принц Мурад. Гледаха се с обожание.

— Обичам те — каза тя с треперещ глас. — Обичам те!

— И аз те обичам, гълъбице моя! Аллах! Колко те обичам!

— Колко, господарю, колко ще трябва да чакаме, преди да се осмелим да се оженим, когато той умре? Искам да се разхождам,

обляна в слънчева светлина, под маслиновите дървета заедно с теб. Искам светът да знае, че съм твоя.

— Обичам баща си — каза той бавно. — Не искам да вземам нищо от това, което му принадлежи. Доволен е в старостта си и единственото, което търси, е злато и плътски удоволствия. Повече няма да предвожда армиите ми.

— Ще увеличиш ли кралството му? — попита тя.

— Да. Ще пресека Босфора и ще управлявам от самия Константинопол. Искаш ли да се върнеш въкъщи като кралица на родния си град, гълъбице?

— Да! — каза го толкова буйно, че той се разсмя.

— Значи нямаш нищо против да изместя сестра ти и съпруга ѝ. Колко си жестока, Теадора Кантакузина!

— Преди да стана жена на султана, сестра ми обичаше да ме тормози с факта, че някой ден тя ще властва над Константинопол, докато аз ще съм в изгнание в султанския харем. Колко бих желала да се върна в града като жена на неговия завоевател!

— Дори и да е мюсюлманин?

— Да, господарю! Дори да е мюсюлманин. И двамата се кланяме на един и същ господ, нали? Не съм глупачка, Мурад, въпреки че съм жена. В границите на това кралство, пътникът може да пътува безопасно по всяко време на деня или нощта. Мюсюлманите имат свободата да се кланят, на когото искат. Законът се прилага честно за всеки, който търси справедливост от кадиите, без значение дали е беден или богат. Срамувам се, че не мога да кажа, че тези добродетели съществуват в империята. Предпочитам да живея под отоманска власт, също като много други немюсюлмани.

— Какво чудно създание си ти — каза той очарован. — Макар че е странно, че говоря толкова открито с жена, логиката ти е безпогрешна.

— Аз съм дъщеря на баща си — каза гордо тя. — Той има блестящ ум и е чудесен учен. Винаги казваше, че е трябвало да се родя момче.

Принцът се усмихна.

— Грещиш, любима. Няма по-изключителна жена от теб. — И той я придърпа отново в ръцете си, въздъхна дълбоко и зарови лицето си в хладната ѝ, ароматна коса. — Ах, гълъбице, колко те обичам!

Над тях звездите избледняваха с настъпването на утрото. Бе почти съмнало, когато Теадора се върна къщи и заспа. Малко след това Айрис дойде да я събуди.

— Ваше Височество, простете ми, но главният евнух е тук, за да се срещне с вас.

Теадора веднага се разсъни. Откакто бе пристигнала в Бурса като дете и бе въведена в тази къща, никоя важна особа от палата не бе идвала да я посети.

— Кажу ми, че след малко съм при него, Айрис.

Жената се поклони на господарката си и отнесе съобщението на евнуха.

Тъкмо бе тръгнала обратно, когато гласът му я спря.

— Как се казваш, жено?

— Айрис, господарю — отвърна тя с наведена глава.

— Добре ли се държиш с господарката си?

— Да, господарю.

— Тя споделя ли нещо с теб?

— Какво да споделя, господарю? — Айрис се направи, че не разбира.

— Каквото и да е. Някакви малки тайни, момичешки мечти и надежди?

Айрис вдигна очи и погледна право в евнуха.

— Господарю — каза тя тихо, — малката ми господарка е затворена тук от дете. Единственият, с когото се е срещала, е възрастният свещеник, който е неин духовен съветник. Понякога напуска манастира, но рядко. Какви тайни би могла да има? Не споделя с никого, тъй като няма с кого. Дворцовите роби, изпратени да й прислужват, се сменят на всеки три месеца, което едва ли й дава време да завърже приятелство. Повечето й прислужват само по веднъж, но мен ме е молила няколко пъти да се върна.

— Защо? — Той я наблюдаваше с присвити очи.

— Защото бих се издигнала, господарю. Невинаги съм била робиня.

— Ще те назнача за главна придворна дама на принцеса Теадора. В замяна ще ме информираш подробно за живота ѝ. Тя скоро ще отиде при султана. Сега ми кажи кога бе последният ѝ цикъл?

Жената помисли, след това каза:

— Преди около две седмици, господарю.

— Точно колко дена от първото кървене, Айрис?

— Дванайсет, господарю.

Евнухът се намръщи.

— Тя трябва да отиде днес, иначе ще трябва да чакаме до следващия месец — каза той повече на себе си. — Не опаковай никакъв багаж. Всичко ще бъде осигурено.

— Тя е ученолюбива, господарю, ще иска книгите си. Не си губи времето както други жени.

Евнухът изглеждаше изненадан, но не беше груб човек.

— Много добре, Айрис, ще уредя книгите на принцесата да бъдат отнесени в двореца, но не днес. Едва ще имаме време да свършим това, което трябва. — Той бръкна в огромната си роба и извади два пакета. — Дай на господарката си праховете от синия пакет, преди да тръгне оттук. Другия трябва да получи при залез-слънце.

— Моля ви, господарю — каза Айрис храбро, — какво има в тях? Не бих ѝ причинила нещо лошо.

— Праховете са лекарства, които ще ѝ подействат отпускащо и ще подготвят младото ѝ тяло за ласките на съпруга ѝ тази нощ. Но ти си нахална, Айрис. Не ми задавай въпроси или ще отменя назначението ти.

Вратата на преддверието се отвори и Теадора влезе. Евнухът бързо я огледа с вещо око. Бе доволен. Осанката ѝ бе кралска. Бе по-слаба, отколкото обичаше господарят му, но повдигнатите, едри, конусовидни гърди бяха създадени за любов. Имаше чиста светла кожа и аметистови очи... или не бяха ли виолетови?

Блестящата ѝ тъмна коса стигаше до хълбоците. Дори зъбите ѝ бяха бели и правилни. Всички тези неща бяха признак за отлично душевно и физическо здраве.

Евнухът се поклони учтиво.

— Аз съм Али Яхия, Ваше Кралско Височество. Вие сте най-блажената от всички жени, принцесо моя. Вашият съпруг — султан Орхан, синът на султана на Гаците — Гаци, син на Гаци, маркиз на Героя на Света — е избрал тази нощ да бъде вашата нощ. Бракът ви, отпразнуван, когато ти бе още дете, ще бъде консумиран тази нощ. Нека Аллах да те благослови и да заченеш от семето на господаря ми.

За миг Теадора го изгледа неவிждащо. След това пребледня мъртвешки и се свлече на пода. Евнухът погледна към неподвижното ѝ тяло. Бе доста красива.

Султанът щеше да бъде много доволен.

— Девически преструвки — каза тихо на Айрис, като коленичи до момичето и започна да гали китките му. — До час ще ви изпратя носилка. Бъдете готови!

Когато се свести, Теадора се намери в силните ръце на Айрис, която насила натика чаша вино между устните ѝ.

— Пий, принцесо моя, и не се бой. Али Яхия ме назначи за твоя придворна дама. Няма да те изоставя. Без значение какво си мисли този стар плужек, ще бъда върна само на теб. Пий, дете мое! Ще ти помогне.

Теадора отпи от виното, виеше ѝ се свят. Какво бе обхванало султана изведнъж? Можеше ли да е разбрал за принц Мурад? Не! Не бе възможно! Какво тогава?

— Кога трябва да отидем в двореца? — попита тя.

— Носилката ще дойде след по-малко от час.

Мили боже! Нямахме време да изпрати да доведат Мурад, а щом веднъж отиде в палата, нямаше да се осмели да се свърже с него. О, Господи! Това бе наказанието ѝ. Дори в действителност да не бе изневерила, тя го бе направила в сърцето си и сега бог я наказваше. Да си съпруга на старец, а да обичаш сина му! Щяха да живеят в един и същ дворец, вероятно да се виждат, а нямаше да могат да разговарят. Теадора горчиво се разрида.

Не разбрала истинската причина за скръбта на господарката си, Айрис се опита да я успокои.

— Не плачи, дете мое! Все някога това щеше да се случи — всички жени трябва да приемат съдбата си. Разбира се, бих ти пожелала по-млад съпруг, но хората говорят, че султанът е все още много добър любовник.

Като видя, че Теадора е затворила очи в мъката си, Айрис изсипа съдържанието на едното пакетче във виното. След това наблюдава как момичето го изпива, неподозиращо, че в него има опиат.

Нямаше повече време. Монахините бяха в двора и се тълпяха около нея, за да ѝ пожелаят успех и сбогом.

— Ако можеш да помогнеш на християнските пленници и роби — каза майка Мария-Жозефа, — моля те, направи го. Участиа им е толкова тежка, а това е твой дълг. Готови сме да ти помогнем във всяко твое благотворително начинание.

Теадора кимна безмълвно и им позволи да ѝ помогнат да се настани на голямата носилка. Айрис се качи след нея и спусна завесите. Тръгнаха. Робинята гледаше бледото момиче, седнало срещу нея. Принцесата не каза нищо, никакъв звук не излезе от устата ѝ — само сълзите продължаваха да се стичат по бузите ѝ.

Айрис се разтревожи.

Тя бе робиня само от пет години, но познанията ѝ за живота бяха големи. Това не бяха сълзите на уплашена невеста.

Бяха сълзите на жена с разбито сърце. Но какво бе разбило сърцето ѝ? Айрис знаеше, че Теадора не иска да става монахиня, значи не беше това. Оставаше само още една възможност, а тя бе толкова невероятна, че чак абсурдна — и все пак... като се замисли върху поведението на принцесата през последните два месеца, Айрис започна да разбира много неща.

Пое си дълбоко въздух. Онова, което щеше да направи, бе много опасно.

Айрис се наведе напред и каза съвсем тихо:

— Ако искате да поговорим, Ваше Височество, трябва да го сторим сега. Щом отидем в двореца, ще сме следени постоянно не само от подчинените на главния евнух, но и от онези, на които плащат другите две съпруги на султана, и — бог знае — колко от неговите любимци. Те всички ще се опитват да ви дискредитират. Ако искате да облекчите товара си и да споделите с мен какво ви тревожи, трябва да го направите сега. Моля ви, Ваше Височество! Искам да остана ваша приятелка — очевидно е, че плачете заради мъж.

Виолетовите очи, които се вдигнаха към нейните, бяха толкова пълни с неподправена болка, че самата Айрис почти се разплака.

— Ще ти кажа — отвърна Теадора, — защото ако не кажа на някого, ще полудея. Ако ме предадеш, ще ми направиш услуга, защото веднага след това ще бъда мъртва. — Колебливо и бавно, тя разказа историята си отначало докрай.

Айрис въздъхна — нямаше да е лесно, но след като бе позволила на господарката си да прехвърли част от товара си на раменете ѝ, сега

можеше да се концентрира върху подготвянето на момичето за онова, което щеше да се случи.

— Ще се опитам аз да поговоря с принца — обеща тя на Теадора и бе наградена с усмивка, която изцяло озари момичето. — Но, господарке моя, трябва да приемете, че сте съпруга на султана. Довечера той ще консумира брака ви и вие трябва да приемете и това.

— Мислех, че ме е забравил, Айрис. Откакто ме е довел в „Св. Катерина“, не е показвал, че знае за съществуването ми. Защо сега?

— Не знам, принцесо моя, но мисля, че отговорите, които търсим са в двореца на султана. Обаче искам да ви предупредя. Вие сте толкова невинна и не знаете колко зли са хората. В двореца не трябва да се доверявате на никого, освен на мен. Когато искаме да говорим насаме, трябва да го правим само навън. И стените имат уши.

— Ти си била в двореца, Айрис. Как е там? Ще имам ли отделни покои, или всички жени живеят заедно?

— Една част от двореца е отделена за жените, но съпругите и любимките на султана си имат собствени покои там. Главният евнух ме назначи за твоя придворна дама, но ще имаш и други роби и евнуси. Положението го изисква.

— Можем ли да им се доверим, Айрис?

— Не! Те ще са шпиони на един или друг. Но засега, докато си изберем наши хора, ще ги търпим. Не се бой, принцесо, аз ще те закрилям.

Носилката спря, завесите ѝ се вдигнаха и Али Яхия помогна на Теадора да слезе на покрития с плочи площад.

— Моля, последвайте ме, Ваше Височество — каза той.

Тръгнаха след него през лабиринт от коридори и спряха пред единична резбована врата. Той я отвори и ги въведе в малка стаичка, през която се отиваше в друга.

— Спалнята ви е ей там, принцесо.

Айрис се огледа невярващо. Тези две малки стаи за господарката ѝ? Помоли се бързо и тихо да доживее до другия ден и се обърна към главния евнух:

— Господарката ми да не е някоя робиня, че да я обиждате по този начин? Тези стаи не стават и за куче, още по-малко за императорска дъщеря. Две стаички с два прозореца с решетки, с изглед към вътрешен двор? Къде е градината ѝ? Къде са слугите ѝ?

— Господарката ви не е спечелила още благоразположението на султана.

— Тя не е длъжна да печели ничие благоразположение — отвърна смело Айрис. — Тя е императорска дъщеря! Дори нейните слуги в „Света Катерина“ бяха настанени по-добре. Не знам как султанът ще се наслади на брачната нощ, когато невестата му се оплаква от покоите си.

Али Яхия изглеждаше притеснен. Не беше мислил, че има някакъв шанс тази неопитна девойка да задоволи своя опитен, преситен господар. Е, би могло и да се случи. И ако се случеше...

— Изпълняваш много добре задълженията, които съм ти отредил, Айрис — каза кисело той. — Това е само място, където господарката ти да си почине. Бе заповядано да я доведем в двореца днес, но не можеше покоите ѝ да бъдат подготвени навреме. След един час ще са готови да приемат принцесата. Ще изпратя някое момиче да ви донесе нещо за ядене, а дотогава всичко ще е наред — заключи той и като събра цялото достойнство, което му бе останало, излезе бързо.

— Хм — изсумтя Айрис. — Тази змия се измъкна достатъчно бързо.

— Това няма значение — каза Теадора меко.

— Има! Каквото и да се случи, дете мое, никога не забравяй, че си Теадора Кантакузина, дъщерята на император Йоан. Дръж главата си гордо вдигната или ще бъдеш потъпкана от подчинените си.

Не бе минал и час и бяха заведени в просторна анфилада от шест големи, просторни стаи, собствена красива градина с няколко облицовани с плочки фонтани и изглед към планините.

— Господарката ми е добре уредена — каза Айрис високомерно, когато забеляза дузината робини и двамата чернокожи евнуси.

Али Яхия кимна:

— Заведи незабавно господарката си при отговорничката за баните. Остатъкът от деня ще мине в подготовката ѝ за вечерта.

Баните на харема обикновено бяха шумни и пълни с бърборещи жени. Този следобед обаче жените от дома на султана бяха забавлявани от един възрастен египетски магьосник. Отговорничката на баните поздрави кратко Теадора и преди уплашената принцеса да разбере какво става, се намери напълно съблечена и голото ѝ тяло бе подложено на най-щателен оглед. Най-интимните ѝ части бяха

стискани, разтваряни, мушкани, дори мирисани за признаци на болест. Теадора почервения до корените на косата си, залята от срам.

Най-накрая отговорничката се отдръпна удовлетворена.

— Тялото ви е безупречно и здраво, Ваше Височество. Свежа сте като току-що цъфнала роза. Спокойна съм, защото султанът мрази каквито и да са недостатъци. Вече може да продължим.

Теадора изпита желание да се засмее. Всички бяха толкова сериозно заети със задачата да задоволят султана, а тя самата не се интересуваше от това.

Единственото, което искаше, бе да се върне в манастира и да се готви за срещата си с Мурад в градината. Мурад! Мурад! Тя тихо напяваше името му, отново и отново, докато жената мажеше окосмените ѝ части с някаква розова паста с аромат на бадеми.

Мъжките бани бяха от другата страна на женските. Теадора не знаеше, че докато тя стоеше в безропотно подчинение, любимите синове на Орхан — Сюлейман и Мурад — разговаряха в горещото помещение.

— Верен ли е слухът, че Йоан Кантакузин търси помощта ни срещу зет си? — запита Мурад.

— Верен е — увери го Сюлейман. — Това е причината девствеността на Теадора Кантакузина да бъде отнета тази вечер.

Мурад почувства как главата му се замая. Без да подозира нищо, брат му продължи:

— Старецът бе забравил момичето в манастир, но баща му настоял всички точки от брачния договор да бъдат изпълнени. Баща ни не е могъл да устои на изкушението за последната трета от зестрата на малката византийка. Тя включва крепостта Цимпе, а аз ще бъда изпратен да я управлявам. Искаш ли да дойдеш?

— Принцесата тук ли е вече? — Мурад се надяваше да звучи небрежно.

— Да. Доста е красива, макар че е малко бледа за моя вкус. Мярнах я, когато пристигна днес следобед. Вероятно е уплашена, горката девойка. Е, до сутринта ще е добре дресирана. Баща ни може и да е стар, но знае как да накара една жена да моли за още. Дано и ние запазим толкова дълго потентността си, а, братко?

— Да, да — каза Мурад разсеяно. Цялото му сърце се стремеше към Теадора, неговата гълъбица, неговата скъпоценна малка любов.

Сюлейман продължи да бърбри.

— Лейди Анастасия казва, че малката принцеса вероятно е подтикнала баща си да направи това, за да подобри положението си. Казва още, че всички от рода Кантакузин са амбициозни.

— Стига ми толкова пара — каза Мурад и стана. Когато излезе в тепидариума^[1], той взе един леген и повърна. — Проклетата риба трябва да е била развалена — измънка и тикна легена в ръцете на един роб. След като изплакна устата си с ментова вода, облече дрехите си и се отправи към покоите на майка си.

За огромна негова изненада Нилюфер бе с Анастасия.

— Вярно ли е? — запита той грубо. — Вярно ли е, че довечера старият сатир ще вкара византийското момиче в леглото си?

— Да — каза Нилюфер. Бе красива жена в средата на четирийсетте. Косата ѝ с цвят на жито все още блестеше като злато, а кехлибарените ѝ очи бяха светли и мъдри. — С Анастасия тъкмо обсъждахме тази толкова необичайна промяна в събитията и как да я посрещнем.

— Момичето е амбициозно — каза майката на Ибрахим. — Тя е точно като останалите в рода им — лакома и продажна. Нали императорът е мой братовчед! Явно се е отегчила в манастира и се е оплакала на баща си. Но след като мине през Орхан, нищо чудно да поиска да се върне обратно. — Анастасия се изсмя жестоко.

Мурад се взря в тази жена, която винаги е била техен враг. Тя бе с десет години по-голяма от майка му, дребничка, със стоманеносива коса и с най-студените сини очи, които някога бе виждал.

— Какво ви накара да се съюзите след толкова много години?

— Новата съпруга на баща ти — отвърна откровено Анастасия.

— Той се ожени за нея преди години, а тогава това не ви притесни. Нито с майка ми станахте сърдечни приятелки поради тези причини.

— Но довечера той ще я отведе в леглото си. Ако се окаже плодovита и му роди син? — Тя го погледна.

— Едва ли би определил едно дете за свой наследник, при положение че и аз, и Сюлейман сме големи мъже. Не и на неговата възраст — отсече Мурад. — Надявам се, майко, няма да вземеш участие в тази груба атака срещу бедното дете. Тя се нуждае от приятели тук. — Той ядосано напусна стаята.

Слава на аллаха! Тя бе тук! В същия този дворец, а той не можеше да направи нищо. Каквото и да говореха майка му и Анастасия за нейната амбиция, знаеше, че това не е вярно. Той я познаваше, а не те. Колко ли бе изплашено горкото дете. Скоро щеше да бъде предадена в ръцете на онзи похотлив старец. Усети гадене в стомаха си. Трябваше да се махне от двореца.

Не можеше да остане тук тази нощ, като знаеше, че невинността ѝ ще бъде осквернена.

Внезапно една покрита с тежък воал възрастна жена излезе от сенките.

— Принцесата иска да знаете, че макар това положение да не е създадено от нея, тя ще изпълни дълга си, както е научена — каза жената и си тръгна.

Той почти изкрещя към бързо отдалечаващата се фигура. Тогава принц Мурад се отправи решително към оборите и заповяда да му доведат коня. Яхна го и препусна през вратата на двореца към планините.

[1] Помещение с умерена температура в римска баня — Б.пр. ↑

ГЛАВА 4

Никога през целия си живот досега, Теадора не бе била толкова чиста.

Имаше чувството, че щяха да ѝ свалят кожата от търкане. С изключение на веждите, миглите и дългите ѝ плитки, тя бе напълно обезкосмена. Ноктите на ръцете и краката ѝ бяха изрязани до живо месо. Аллах изключваше възможността съпругът ѝ и неин господар да бъде издран — дори и неумишлено. Дългата ѝ, права, махагонова коса блестеше като злато. Кожата ѝ излъчваше здраве.

Ходилата и дланите ѝ бяха оцветени с розова къна.

Но аметистовите очи гледаха уплашено. Тя не разбираше цялата тази припряност и когато се опита да разпита Али Яхия, той разтревожен отклони въпроса ѝ.

— Принцесо, омъжена сте от няколко години. След като вече сте достигнали физическа зрелост, султанът иска да украсите леглото му. Няма нищо странно в това.

Видя, че тя не остана доволна от отговора му. Чувстваше се по-неудобно от всякога, защото изведнъж разбра, че тя бе напълно непорочна. Просто не искаше да си легне със султана. Бе сигурен, че ако баща ѝ не бе настоял, момичето би останало в „Света Катерина“. Това прозрение направи задължението му още по-трудно.

Точно четири часа след залез Али Яхия, Анастасия и Нилюфер пристигнаха в покоите на принцесата, за да я отведат към предопределеното ѝ от съдбата. Възрастните жени, облечени в разкошни копринени одежди, украсени със златна бродерия и скъпоценни камъни, бяха в поразителен контраст с младото момиче в обикновена бяла копринена роба. Макар че традициите и добрите обноски им повеляваха да говорят вежливо, като ѝ пожелаят удоволствие, никой не каза нищо. Нилюфер гледаше момичето с любопитство.

„Значи — помисли си Айрис — така трябва да бъде! Подли стари злбарки!“

Главният евнух обърна глава към Айрис и каза бързо и внимателно.

— Господарката ти ще бъде върната след час или два. Бъди готова! Ще има нужда от теб!

„Господи, какво щяха да сторят на детето!?“

Носилката се отправи бавно и тържествено през тихите зали на харема и накрая спря пред две огромни бронзови врати. Али Яхия помогна на треперещата Теадора да слезе от нея и я придружи през вратите, които се затръшнаха след тях ужасяващо и безвъзвратно.

Стаята бе потънала в разкош. Мраморните подове бяха покрити с пищни дебели килими. По стените висяха изключителни копринени гоблени. В три от ъглите на стаята имаше по една висока, майсторски изваяна златна кадилница, в която гореше ароматно алое. В четвъртия имаше голяма, облицована с плочки печка, в която горяха ябълкови дърва. Две сребърни лампи висяха от високия таван и хвърляха мека светлина върху масивно легло, поставено на висок подиум. То имаше богати, разноцветни копринени драперии и резбовани табли. Али Яхия поведе Теадора право към него. Незнайно откъде, се появиха няколко робини и свалиха дрехата ѝ.

— Моля, легнете върху леглото, принцесо — каза Али Яхия.

Тя се подчини.

За неин ужас той се наведе и върза едната ѝ ръка за таблата на леглото с мека копринена връв. Другата ѝ ръка бе вързана от една робиня, а дългите ѝ крака бяха разтворени и вързани по същия начин.

Вълна от паника я обля и тя извика. Евнухът залепи ръка на устата ѝ.

— Тихо, Ваше Височество! Никой няма да ви нарани. Обещавате ли да не викате, ако си махна ръката?

Тя кимна и той вдигна ръка от лицето ѝ.

— Защо ме връзват? — попита с треперещ глас.

— Защото султанът е заповядал така, господарке. Когато се омъжихте, брачният договор изискваше бракът да бъде консумиран, когато достигнете зрелост. Султанът напълно чистосърдечно щеше да ви остави в манастира, но баща ви настоя договорът да бъде спазен.

— Баща ми!? — извика тя невярващо. — Баща ми е настоял? О, господи! Как е могъл?

— Той отново се нуждае от помощта на султана, Ваше Височество. Сестра ви и съпругът ѝ му създават неприятности. Останалата една трета от зестрата ви, която включва злато и стратегическата крепост Цимпе, която господарят ми силно желае, ще остане неуредена, докато не забременеете.

За момент тя се усмихна. След това възкликна повече към себе си:

— Значи за това пазих толкова внимателно девствеността си, за да бъде насила предоставена на един старец заради отряд войници, шепа злато и една крепост! — Тя въздъхна, след което се обърна отново към евнуха: — Защо съпругът ми е наредил да ме завържат за леглото?

— Защото сте неопитна в любовта. Тъй като нямате познания, сте склонна да се съпротивлявате и да ядосате султана. Трябваше да бързаме и нямаше време да ви научим на нещата, които трябва да знаете. Бяхте доведена в двореца днес, защото е първия плоден ден от лунния ви цикъл. През следващите четири ноци ще се любите със султана. Надявам се другия месец да сте бременна. Ако не, ще бъдете оплождана отново и отново, докато усилията на господаря ми не донесат плод.

Тя се вцепени от това ужасно разкритие. Ако не бе познала сладостите на любовта с принц Мурад, може би нямаше да я боли толкова много. Колко ли я мразеше сега султанът! И тя тихо прокле баща си, който я бе пожертвал по толкова жесток начин.

И в този единствен миг на заслепяващо разбиране, Теадора Кантакузина порасна.

Али Яхия я заговори отново. Очевидно ѝ съчувстваше.

— Трябва да се подготвите за господаря си, принцесо. Не се бойте от това, което ще се случи. — Тя го погледна и той продължи: — Тялото ви още не е готово да поеме мъж.

Той плесна с ръце и се появиха две красиви жени, които носеха по едно бяло щраусово перо. Те се настаниха на табуретки от двете страни на леглото и след като главният евнух кимна, започнаха да докосват гърдите ѝ с меките пера.

Теадора ги наблюдаваше с прямота, която скоро се превърна в изумление, тъй като нежните ласки започнаха да я възбуждат. Гърдите ѝ набъбнаха и се втвърдиха, зърната ѝ щръкнаха и изтръпнаха. Тя

изстена тихо, изненадана от себе си. Евнухът я наблюдава няколко минути през спуснати клепащи, като отбелязваше всяко нейно движение.

Плесна още веднъж и две млади момичета, почти деца, и една жена се приближиха. Без да продумат, момичетата се настаниха от двете ѝ страни, наведоха се и разтвориха срамните ѝ устни. Жената се приведе, извади дълго заострено перо от ръкава си и внимателно го насочи към най-чувствителната точка. Теадора се сви от шока на тази ужасяваща намеса, но когато се опита да протестира, устата ѝ бързо бе запушена с копринена кърпичка.

Мъките ѝ бяха сладки, но Теадора бе оскърбена. Отнасяха се с нея като с кобила за разплод. Тихо извика, заливана от прекрасно усещане, подобно на онова, което ловките пръсти на Мурад ѝ бяха разкрили. Исусе Христе! Защо не можеше да спре да движи бедрата си?

Нещо в сенките на стаята се раздвижи и висок мъж в брокатена роба се приближи до леглото. Очите ѝ се бяха изцъклили от ужаса и насилствената сексуална възбуда, но тя позна султан Орхан. Косата, която помнеше, бе тъмна, а сега бе по-скоро сива, но очите му — мили боже — бяха черни като на Мурад.

Султанът я погледна безстрастно и се обърна към Али Яхия:

— Тя наистина е много красива. Колко жалко, че няма време да я обучим както трябва.

Говореше, сякаш тя не беше там.

— Все още ли е непокътната, Али Яхия?

— Не знам. Все пак беше на сигурно място в манастира.

— Сигурен ли си? Знаеш, че момичетата обичат да играят мръсни игрички.

Евнухът кимна отсечено към жената с перото, която прекъсна заниманията си. Али Яхия се наведе и внимателно пъкна пръст в безпомощното момиче. Теадора бясно се опита да скъса вървите, с които бе вързана. Евнухът се отдръпна, изправи се и каза на господаря си:

— Непокътната е, господарю мой.

— Не искам да се занимавам с отнемането на девствеността ѝ. Мара ще ме чака, когато свършите с това. Увери се, че е дефлорирана! Скоро ще се върна.

Теадора не можеше да повярва на ушите си. Ако Орхан нямаше да я дефлорира, тогава кой щеше да свърши това? Учудването ѝ не трая дълго.

Главният евнух издаде бързи разпореждания и след малко се наведе над нея, като държеше дълго, дебело, гладко, добре лакирано парче дърво с формата на фалос.

— Болката ще е съвсем кратка, Ваше Височество — каза извинително той и добави тихо, така че само тя да го чуе: — Простете ми, принцесо!

Тя почувства хладното, гладко дърво по потрепващата си плът и изстена от срам. Рязък тласък! Остра и изгаряща болка се разля в слабините ѝ и постепенно отшумя. Топла влага се стече по бедрата ѝ. Искаше да припадне, да избяга от всичко това, но не можеше. Вниманието ѝ се насочи към султана.

Той бе гледал безчувствено как я дефлорират. Разпери ръце и робите веднага свалиха широката му брокатена роба. Бе изненадана да види, че тялото му е стегнато като на млад мъж, макар да бе малко по-слабо.

Теадора гледеше като хипнотизирана как едно голо момиче с дълга златиста коса пристъпи напред, поклони се на господаря си и коленичи пред него. Красивата ѝ коса се разпиля около нея, когато главата ѝ докосна ходилата му с древния жест на подчинение. Както бе на колене, момичето се изправи и потърка буза в слабините на султана. После хвана мекия му член и започна да го гали с фините си пръсти и да го покрива с бързи, възбуждащи целувки. Теадора усети прилив на желание, когато момичето нежно пое издуващия се член в розовата си уста. Ужасена, Теадора обърна глава и срещна смутения поглед на едно от момичетата, което болезнено мачкаше втвърдените ѝ гърди. Изчерви се от срам и затвори очи. Усещанията сега бяха по-силни, но тя си наложи да държи клепачите си стиснати.

Топуркането на тичащи нозе я принуди да отвори очи. Бе сама със султана. Той се отпрати към нея. Членът му бе станал огромен и блестеше от влага. Постави една възглавница под хълбоците ѝ, за да я повдигне и да направи тялото ѝ по-достъпно.

Хвърли се върху нея и тя почувства проникването му — твърдо и брутално.

Обладаваше я бавно, мачкаше гърдите ѝ и щипеше зърната ѝ. Грубо обърна главата ѝ, за да наблюдава лицето ѝ. Понеже я бе страх да затвори очи, твърдо срещна безразличния му поглед, като тихо викаше отново и отново името на Мурад. Внезапно мъжът над нея потръпна и се свлече върху ѝ. Лежаха тихо известно време, след което той стана. Разхлаби връзките на разтворените ѝ крака, събра ги и ги повдигна. След това ѝ каза единствените думи, които намери за нея през целия този кошмар:

— Дръж краката си вдигнати и събрани, Теадора, иначе ще загубиш семето ми — обърна се и изчезна обратно в мрака.

Бе сама. Цялото ѝ тяло се затресе и насъбраните сълзи се стекоха по бузите ѝ. Няколко минути по-късно Али Яхия се появи от сенките и извади коприната от устата ѝ. Без да промълви, развърза ръцете ѝ и разтри китките ѝ.

Измъкна кърпичка от робата си и безмълвно изтри сълзите ѝ. След това ѝ помогна да стане, наметна робата върху вкочаненото ѝ тяло и я отведе обратно в коридора при носилката. Не след дълго любящите ръце на Айрис бяха около нея, след това робинята я заведе в леглото.

Али Яхия чакаше в преддверието на покоите на Теадора и се грееше на печката. Накрая Айрис се появи и се изправи пред него въпросително. С високия си, ясен глас той ѝ разказа всичко.

— От теб зависи принцесата да не изпадне в меланхолия — завърши той.

Айрис се изсмя грубо.

— И как да го предотвратя, господарю? Момичето е младо и отглеждано с нежност. Всяка девица се страхува от брачната нощ, но — тя понижи гласа си — султанът е докарал до оскотяване моята малка господарка. И, което е по-лошо, тя ще трябва да понесе същото отношение още три нощи. Защо? Какво му е сторило това дете, та трябва така да го наранява?

— Не ти е в задълженията да разпитваш, жено!

— Ако трябва да опазя момичето живо, налага се да знам всичко, Али Яхия.

— Султанът бе ядосан на принцесата, защото мислеше, че е накарала баща си да поиска изпълнението на брачния договор и по този начин да подобри положението си. Вярвах, че това е така, докато

срещнах принцесата. В нея няма и капка лукавство. Другите две съпруги на султана, Анастасия и Нилюфер, разпалиха гнева му към нея. Страх ги е от трета съпруга.

— Принцесата е като нежно цвете. Трябва да убедиш султана да се държи внимателно с нея през другите нощи. Защо е тази жестокост? Тя ще полудее и ще умре. Мислиш ли, че императорът ще предложи остатъка от зестрата на господарката ми, като разбере какво се е случило с любимата му дъщеря? Византиецът може и да я е използвал, за да спечели политическо предимство, но тя все още е негово дете и той я обича.

Али Яхия кимна.

— Имаш право, жено. Ще се погрижа сърцето на султана да омекне към принцесата. Но ти ще трябва да се погрижиш момичето да живее. — Без да каже дума повече, той се обърна и излезе.

Айрис изчака, докато вратите се затворят зад гърба му. След това изтича към спалнята на Теадора. Момичето лежеше по гръб и едва дишаше. Не издаваше никакъв звук, но лицето ѝ бе мокро от сълзи. Айрис придърпа една табуретка до леглото ѝ и седна.

— Кажете ми за какво мислите — помоли тя.

— Мисля, че и най-презреният звяр в гората е по-щастлив от мен — бе тихият отговор.

— Искате да умрете ли, принцесо?

— Да умра? — Момичето се изправи. — Да умра? — Усмихна се горчиво. — Не, Айрис. Не искам да умирам. Ще живея, за да си отмъстя за обидата. Как може султанът да ме има, сякаш съм някоя дива варварка? Аз съм Теадора Кантакузина, принцеса на Византия. — Гласът ѝ бе почти истеричен.

— Шшшт, принцесо. Помните ли? — И Айрис посочи ушите си.

Теадора на момента притихна. Робинята стана и ѝ наля чаша силно кипърско червено вино. Прибави щипка билки и ѝ го подаде.

— Сложила съм приспивателно във виното, принцесо. Ще трябва добре да се наспите, за да посрещнете утрешния ден с мъдрост и кураж.

Момичето пресуши чашата.

— Погрижи се да не ме будят до обяд, Айрис — каза тя и се отпусна на леглото. Робинята тихо напусна стаята. Но аметистовите очи на Теадора останаха отворени и се втренчиха в тавана. Сега бе по-

спокойна. Най-големият шок бе преминал. Но тя никога нямаше да забрави обидата.

Невинният ѝ флирт с Мурад бе оставил у нея убеждението, че нещата, които се случват между мъж и жена, са винаги сладки. Съпругът ѝ я бе лишил от идеалната брачна нощ, но тя никога повече нямаше да позволи да се отнасят с нея по този начин. Ако баща ѝ — проклет да е! — искаше от нея да роди на Орхан син, щеше да го направи. Но щеше да накара съпруга си да съжалява за тази нощ.

Щеше да го принуди да я желае повече от всички други жени, а когато той проявеше това желание... щеше да му откаже.

И когато накрая изтормозеният ѝ съпруг запълзи в краката ѝ, молейки за ласките ѝ — а той щеше да го направи — тя ще му ги дава пестеливо или ще му отказва — в зависимост от прищевките си.

Теадора започна да се отпуска и позволи на приспивателното да я победи.

Когато по-късно Айрис надникна в стаята, принцесата спеше.

ГЛАВА 5

Али Яхия бе сериозно застрашен да изгуби поста си. Гледаше неразбиращо детето пред себе си, което повтаряше с писклив глас:

— Господарката ми, принцеса Теадора, заповяда незабавно да се явите при нея. — И като задърпа дебелията му ръка, малкото момиче поведе смаяния евнух към покоите на Теадора.

Последния път, когато Али Яхия бе видял Теадора, не бе сигурен дали момичето щеше да преживее нощта. Но изтерзаното същество от предишната нощ нямаше нищо общо с младата жена, която видя сега. И за пръв път в живота си Али Яхия разбра значението на думата „кралски“.

Теадора бе наредила да поставят малък трон върху повдигнат подиум и там посрещна Али Яхия. Дългата ѝ тъмна коса бе сплетена на две плитки, навити от двете страни на главата ѝ. Дрехите ѝ бяха копринени, с оттенъци на персийско синьо и морскозелено. Не носеше бижута, защото нямаше.

Аметистовите ѝ очи погледнаха мрачно евнуха. Смутен, той се поклони ниско и бе възнаграден с бегла усмивка. Теадора вдигна ръка и с кралски жест освободи робите си. Останала насаме с Али Яхия, тя каза тихо:

— Кажи на съпруга ми, че ако някога предишната нощ се повтори, ще уведомя баща си, император Йоан. Знам дълга си и ще родя дете веднага щом природата позволи. Но за в бъдеще, султанът ще трябва да идва при мен и да приема неопитността ми, израз на моята непорочност, както това би сторил всеки съпруг християнин. Ако ме е искал опитна в изкуството на любовта е трябвало да ме обучи. Бях на разположение. Не съм пристигнала скоро в тези земи. Ще те помоля да ми намериш учители, които да ми помогнат да преодолеея неопитността си. Може и султанът да реши, че ще е забавно да ме обучава сам. Би било доста необичайно за него.

Главният евнух преглътна изненадата си.

— Ще направя всичко, което зависи от мен, Ваше Височество — каза той мрачно.

— Знам, че ще го направиш, Али Яхия. От всички, които срещнах, откакто вчера дойдох тук, единствен ти не си забравил коя съм. Със сигурност няма да забравя добрината ти. Благодаря ти, че дойде. — Той се обърна да си тръгне, но тя заговори отново: — Почти бях забравила. Моля те, уреди аз и Айрис утре да посетим робския пазар в града.

— Ако се нуждаете от още слуги, мога да ви ги доставя, Ваше Височество.

— Трябват ми мои собствени слуги, Али Яхия. Не шпиони. Ще използвам в дома си само мои роби. Не онези на Анастасия и Нилюфер или на която и да е послушна любимка на султана. Или твоите, ако това има значение. Ясно ли се изразих, Али Яхия?

Той кимна.

— Ще бъде както желаете, Ваше Височество — каза той и излезе забързан, за да търси господаря си.

Откри султана в компанията на една от новите му любимки — руса черкезка на име Михрима. Момичето бе чест за харема — истински образец за добри обноски, изключително подчинение и напреднала в любовното изкуство. Али Яхия гледеше безстрастно как Михрима внимателно взе с устни един бонбон и го предложи на нетърпеливия си господар. Евнухът се учуди, че мъж на възрастта на султана все още може да бъде възбуден толкова бързо и да се представи така добре. Султанът пренебрегна присъствието на слугата си и се качи върху робинята, като я докара до хлипащо покорство.

Когато задоволи похотта си, той се обърна към евнуха. С трепване на клепачите Али Яхия помоли момичето да бъде отпратено. Орхан я побутна с крак:

— Върви!

Тя се подчини моментално, изправи се и избяга от стаята.

— Говори, Али Яхия! Какво има?

Евнухът падна на земята и като хвана ходилото на султана, го постави върху наведената си глава.

— Сгрешил съм, господарю. Сгрешил съм в преценката си и ви моля да ми помогнете.

Орхан бе заинтригуван. Али Яхия му бе роб от около двайсет и пет години. През последните петнайсет бе изпълнявал длъжността

началник на белите евнуси. Преценките му винаги бяха хладни, безпристрастни и верни. Никога преди не бе искал прошка.

— Какво има, стари приятелю? — каза меко Орхан.

— Става въпрос за принцеса Теадора, Ваше Височество, сгрешил съм за момичето. Също и за съпругите ви. Тя е невинна — не е участвала в никакви интриги, за да подобри положението си. Разбрах го миналата нощ, но бе твърде късно. — Той се поколеба, за да даде възможност на султана да си спомни събитията от предишната вечер. — Тази сутрин — продължи евнухът — тя ме помоли да поискам прошката ви, заради неопитността ѝ в изкуството да ви достави наслада. Помоли ме още да ѝ намеря учители, които да я обучават, за да заличи този пропуск.

— Така ли? — Орхан се заинтригува. Нямахше да бъде изненадан, ако момичето бе посегнало на живота си след снощната вечер. Тогава нямахше да бъде загрижен, но сега бе очарован.

— Вероятно ще бъде възбуждащо, господарю, ако вие сте нейния пръв учител. Кой знае по-добре желанията ви? Тя е нетърпелива да се учи, а наистина е много красива.

Черните очи на султана се свиха при спомена и той се засмя.

— Значи е нетърпелива да се учи, а? Дори след снощната вечер? И мислиш, че аз трябва да я обучавам?

— Ще е по-разумно, господарю. Не знам, разбира се, но не е ли скучно да бъдеш постоянно задоволяван от жените в собствения си дом? Като неин учител, бихте могли да я научите на това, което ви доставя най-голямо удоволствие. Когато напредва, ще я награждавате. А ако усвоява бавно уроците, ще я наказвате.

Очите на султана заблестяха. Обичаше от време на време да бичува някоя робиня.

— Сигурен ли си, Али Яхия? Сигурен ли си, че не е досаждала на баща си, за да ме застави да бъда с нея?

— Напълно съм сигурен, господарю. По-скоро би останала в „Света Катерина“. Това е дело изцяло на баща ѝ.

Орхан бавно се усмихна.

— Скоро ще промени решението си, приятелю. Ще я накарам да моли за моите ласки. Кажй ѝ, че ѝ прощавам невежеството, Али Яхия, и че довечера ще започна уроците ѝ по любов.

Евнухът се поклони и излезе, като едва успяваше да сдържи усмивката си.

С принцесата обаче трябваше да бъде напълно искрен. Вчера мислеше за нея като за още едно от хилядите други момичета. Днес обаче, след като видя силата, която прояви, за да се отърси от отчаянието си, той промени с безпогрешния си инстинкт за самосъхранение мнението си. Али Яхия не бе сигурен каква е Теадора Кантакузина, но знаеше, че един ден тя щеше да бъде сила, с която ще трябва да се съобразява.

Теадора отново бе изкъпана, намазана с крем и парфюмирана. Но този път Али Яхия ѝ донесе сребровезани, копринени одежди и семпли бижута. Дългите панталони и откритото болеро бяха розови и подчертаваха белотата на кожата ѝ.

Около глезените ѝ имаше бродерия от златовезани цветя. Болерото ѝ бе поръбено с малки кристални мъниста. Главният евнух ѝ бе донесъл и няколко нежни златни верижки, които да сложи. Лично той постави на пръста ѝ пръстен от червено злато, с вграден тъмносин персийски тюркоаз.

— Подаръкът ми за вас, Ваше Височество.

— Благодаря ти, Али Яхия. Ще го пазя. — След това го погледна въпросително.

— Всичко ще бъде наред, Ваше Височество. Обещавам! — каза, докато ѝ помагаше да се настави в носилката. Наведе се над нея и закачи на ушите ѝ обеци от злато и кристали.

Тя вдигна ръка и ги докосна с удоволствие. Той ѝ се усмихна отново.

Макар че усещаше величието в нея, тя все още бе дете. Висулките на ушите ѝ проблясваха, тъй като косата ѝ бе вързана на тила, преплетена с бледорозови ленти, обсипани с дребни бисери. „Султанът трябва да е глупак, за да се държи лошо с толкова апетитен залък“ — помисли си евнухът.

Султан Орхан бе мислил през по-голямата част от деня за идеята да обучава младата си жена в любовното изкуство. Надяваше се, че е страстна по природа. Но дори и да беше, бе много вероятно отначало да го отблъсне поради обзелия я свян. „Съпротива!“ — Мисълта го

възбуди. Не можеше да си спомни кога за последен път някоя жена му бе устояла.

Голямата двойна врата се разтвори и той видя новата си съпруга в коридора, помагаха ѝ да слезе от носилката. Гледаше я с нескрито одобрение, докато се приближаваше грациозно към него със скромно наведена глава. Тя спря и коленичи. Този жест на подчинение пред него я унижаваше и учуден сам на себе си, той се чу да казва:

— Не! Ти си родена принцеса, Теадора!

— Но вие, съпруге мой, сте мой господар — отвърна тя с тих, напевен глас и докосна с чело ходилата му. Той я изправи, махна воала от лицето ѝ и го хвърли на земята.

— Погледни ме! — заповяда ѝ и тя повдигна глава. Ясните ѝ аметистови очи не трепваха под погледа му. — Обноските ти са безупречни, но красивите ти очи казват съвсем други неща.

За миг белите ѝ зъби прехапаха долната ѝ устна. Теадора се изчерви, но погледът ѝ не трепна.

— Както Ваше Величество каза — отвърна, — аз съм родена принцеса.

Султанът се разсмя сърдечно. Момичето имаше дух. Изненадващо, той нямаше нищо против. Тя бе полъх, хладен и освежителен въздух в знойната ароматизирана стая.

— Оставете ни сами! — заповяда на Али Яхия и останалите роби.

Когато те напуснаха, се обърна към нея:

— Страх ли те е, Теадора?

Тя кимна.

— Малко, господарю. След снощната вечер...

Той я прекъсна с махване на ръката и каза грубо:

— Снощи нищо не се случи! Започваме тази вечер.

Тя си припомни изнасилването с дървения фалос и кипна, но побърза да отвърне нежно:

— Да, господарю.

Той я притегли на възглавницата върху големия диван.

— Ти си неизследвана градина с наслади, невесто моя. Засега ще се опитвам да ти доставя удоволствие.

Свали болерото ѝ и като обхвана гърдите ѝ с ръце, целуна едната, после другата.

— Гърдите ти са като неразцъфнали рози — прошепна той тихо, долепен до меката ѝ, ароматна кожа.

Сякаш светкавица мина през тялото ѝ. Тя изстена и инстинктивно вдигна ръце, за да го отблъсне. Но той бе по-бърз. Бутна я обратно върху възглавниците и покри голите ѝ гърди с горещи целувки. Езикът му обикаляше около големите ѝ зърна и изпращаше трепетни вълни по тялото ѝ. После устните му се сключиха около едно от тъмните връхчета и жадно го засмукаха.

— Господарю мой — изстена тя. — О, господарю мой!

Когато най-накрая се отдели от нея, тя бе почти припаднала.

— Хареса ли ти? — попита той. — Хареса ли ти това, което току-що направих?

Тя не можа да отговори и той прие мълчанието ѝ за девическа скромност, което го поласка. Онова, което не можеше да му каже бе, че бе харесала усещането отдавна. Хареса ѝ толкова, колкото когато го правеше с принц Мурад.

Това ужасно я обърка. Значеше ли това, че не обича принца? Различаваше ли се любовта от страхотните усещания, минаващи през тялото ѝ, когато я докосваха по този начин? Не можеше да разбере.

Това, което знаеше бе, че харесва мъжки ръце върху себе си и че е съпруга на този мъж. Какъв тогава бе проблемът? Когато я прегърна с една ръка, а с другата я погали отново, тя си спомни предишната нощ, в която студено бе заповядал скъпоценната ѝ девственост да бъде отнета с мъртво парче полирано дърво, за да не си губи времето. Сега я ухажваше само поради намесата на Али Яхия.

Яхия! Без тази намеса щеше да бъде отново вързана за леглото и обладана като животно.

Любимият ѝ Мурад никога не я бе наранявал. Бе я докосвал внимателно, с нежност. Бе я искал за своя съпруга и тя него за свой съпруг. Бе искала да му достави удоволствие. Това беше любов! Крехка, едва-що родена, но любов!

Тя не обичаше султана, но се наслаждаваше на вниманието му, и бог да се смили над нея, това бе всичко, което щеше да получи от живота. Не бе задължително принцесите да харесват браковете си.

Въздъхна и се остави на ласките му. Достави му удоволствие, когато придърпа главата му върху гърдите си и го помоли да продължи да прави това, което бе вършил допреди малко. Той почувства как

собственото му желание се надига — момичето го възбуждаше. Като пълен новак в тези неща, той несръчно свали панталоните ѝ до средата на бедрата. Пръстите му нетърпеливо потърсиха венериния ѝ хълм. Тя бе възбудена. Задъхано разтвори робата си и се хвърли върху нея. С екстатично удоволствие почувства топлината на младото ѝ тяло.

Ноктите на ръцете му издраха бедрата ѝ, докато разтваряше краката ѝ.

За нейно удивление той почти хълцаше от желание. Нетърпението му я порази. Не се боеше от него. Зачуди се какво би станало, ако затвореше очи и си представеше, че той е Мурад.

Тя започна да се движи възбуждащо и му прошепна:

— Целуни ме, господарю! Целуни ме, съпруге мой!

Той бързо изпълни желанието ѝ и за нейно учудване устните му се оказаха плътни и странно познати. Бяха — мили боже — като на Мурад. Той я целуна дълбоко и страстно. Отначало той бе агресора, а после, за изненада и на двамата — тя.

Теадора позволи на устните му да отнесат нейните в чисто физическия свят на плътските удоволствия.

Бе отново в градината на „Света Катерина“ — в силните ръце на принца.

Устните, които сега притежаваха нейните, бяха неговите — любими, познати устни, неговите ръце докосваха гладката ѝ кожа. Под въздействието на собственото си неконтролируемо желание, младото ѝ тяло се раздвижи похотливо, ръководено повече от инстинкта, отколкото от опит.

Полудял от желание, Орхан проникна дълбоко в нетърпеливото, възбудено момиче. Трябваше му всичкия самоконтрол, за да не свърши веднага. Нежно я поведе през лабиринт от страст, като ѝ помагаше да намери своя път. В един миг тя помисли, че няма да издържи повече.

Отначало Теадора се бореше срещу силата, издигаща я все по-високо и по-високо, преди да я помете със завладяваща сладост, която я докара до люшкация се бряг на безсъзнанието. Тогава спря да се бори. Накрая, окъпана в златна светлина, почувства, че се пръска на хиляди парченца. Извика с ужасното чувство за нещо загубено и се чу, че плаче.

В последвалата абсолютна тишина тя колебливо отвори очи. Султанът лежеше на една страна, повдигнал се на лакът, и я

наблюдаваше, нежно усмихнат. Тъмните му очи бяха пълни с обожание. За момент тя се обърка. Къде бе Мурад? Кой беше този старец? Когато действителността се върна, тя изстена почти на глас.

— Ти си великолепна — извика султанът. — Толкова невинна! Толкова страстна! Аллах! Обожавам те, невесто моя! Те-адора! Те-адора! Обожавам те! Мисля, че се влюбвам в теб.

Той я прегърна и целуна жадно. Ръцете му не можеха да спрат да гаят гърдите ѝ, задните ѝ части... и той бързо се възбуди. Отново потърси топлината ѝ и тя не можа да му откаже. Нито можеше да пренебрегне собственото си желание. Мразеше се.

След това той заповяда да донесат освежителни напитки.

— Ще се погрижа да имаш най-добрите учители, малка моя. Създадена си да любиш и да те любя. — Той отпи от плодовия шербет. — Ах, сладка моя, какво удоволствие ми доставяш. Трябва да призная, че не очаквах такъв плам в теб. Ти си моя, прелестна Теадоро! Само моя!

В гласа му тя долови ехото от гласа на Мурад, който бе казал почти същите думи. Тя потръпна и султанът я прегърна.

— Аз съм в краката ти, скъпа Адора!

Името изглежда се бе изплъзнало неволно от устата му и когато тя, шокирана, се обърна към него, лицето му изразяваше удоволствие.

— Адора! — възкликна той. — Да, ти си моята малка Адора.

— Защо ме наричаш така? — прошепна тя.

— Защото — той се наведе и целуна гърдата ѝ — си очарователно създание.

Почувства сълзите да напират под клепачите ѝ, но бързо премигна и ги прогони. Каква ирония — баща и син толкова да си приличат, дори и в любовта.

Тя въздъхна. Бе хваната като птица в клетка и никой не можеше да ѝ помогне.

Бе съпруга на султана. Трябваше да прогони принц Мурад от мислите си. Силите ѝ трябваше да бъдат посветени на това да дари съпруга си със син, а баща си с внук, който да свърже кръвно Йоан Кантакузин със султан Орхан. Тя бе Теадора Кантакузина, принцеса на Византия, и знаеше дълга си. Бе Теадора Кантакузина, съпруга на султана, и знаеше съдбата си.

ГЛАВА 6

Теадора седеше тихо край бълбукация фонтан и шиеше. Златни рибки се гонеха из искрящата, плискаща се вода. Около нея бадемите и черешите цъфтяха, а в цветните лехи, оградени със сини зюмбюли, бяха нацъфтели бели и жълти лалета. До нея седеше Айрис. Тя изсъска:

— Старата гарга и гълъбицата идват на ежедневното си посещение.

— Шшшт! — Теадора нежно ѝ се скара, но трябваше да прехапе устни, за да не се засмее.

— Добър ден, Теадора! — каза Анастасия.

— Добър ден, Теадора! — добави и Нилюфер.

— Добър ден и на вас, дами! Моля, настанете се. Айрис, погрижи се за напитките.

Двете жени се настаниха и Нилюфер извади от дългите си ръкави една бродерия. Анастасия огледа големия корем на Теадора и отбеляза:

— Толкова голямо бебе! А имаш още два месеца. Цяло чудо ще е, ако при раждането не се разцепиш на две.

— Глупости! — отвърна Нилюфер, като видя пребледняващата Теадора. — Когато бях бременна и аз изглеждах огромна — и с Мурад, и със Сюлейман, и с Фатима. Но повечето бе течност, тъй като никой от тях не бе необичайно голям. — Тя потупа ръката на младото момиче. — Просто чудесно се справяш, момичето ми! Детето ти със сигурност ще е здраво и прекрасно.

Теадора погледна майката на Мурад с благодарност, след което обърна леден поглед към Анастасия.

— Не се притеснявам нито за сина си, нито за себе си! — каза тя равно.

Айрис тъкмо се връщаше с подноса. Бе чула достатъчно, за да се ядоса.

Залитна и каната, която носеше се катурна, изливайки съдържанието си в скута на Анастасия. Първата съпруга на султана

подскочи, когато студената, лепкава течност се изля върху нея и просмукана от дрехите ѝ, достигна до тялото ѝ.

— Несръчна глупачка! — изкрещя тя. — Ще заповядам да те набият до посиняване за тази съзнателна грубост.

— Нищо подобно няма да направите! — каза Теадора студено. — Айрис е моя робиня. Това стана неволно. Айрис, помоли дамата за прошка!

Айрис коленичи и наведе глава.

— Съжалявам, господарке, наистина съжалявам!

— Ето — каза Теадора, като че ли това щеше да оправи нещата.

След това извика към другите роби:

— Бързо, момичета, иначе ще съсипем роклята на лейди Анастасия.

Вдигна очи и срещна погледа на лейди Нилюфер, преливащ от смях и одобрение.

Ако Теадора можеше да твърди, че има друг приятел, освен Айрис, то това беше втората съпруга на султана. От мига, в който видя византийската принцеса, Нилюфер промени мнението си за момичето. В лицето на Теадора тя видя заместничка на собствената си дъщеря, омъжена за принц в Самарканд, която живееше толкова далеко, че надали щеше да я срещне до края на живота си. Ако не бе добротата на Нилюфер, Теадора можеше да пометне, тъй като Анастасия изпитваше голямо удоволствие да я дразни.

Робините бяха успели да попият шербета от роклята на лейди Анастасия.

Изчистиха я с хладка вода и я разпънаха в скута ѝ да съхне. Султанът и любимите му синове бяха избрали точно този момент, за да посетят Теадора. Чувствата ѝ към Орхан сега бяха приятелски, тъй като не ѝ се налагаше да търпи незадоволимия му сексуален глад. В продължение на четири месеца след първата им брачна нощ той прекарваше при нея пет нощи всяка седмица. Останалите две нощи бяха запазени според Корана за другите му две съпруги.

През тези месеци обучението на Теадора бе чувствително разширено. Верен на думата си, Орхан ѝ изпрати най-добрите учители, които имаше в харема. Тези уважавани дами ѝ изнасяха уроци и ѝ демонстрираха изкуството на любовта, докато Теадора помисли, че вече не може да бъде шокирана или дори изненадана.

Но съпругът ѝ, хвалейки новопридобитите ѝ умения, я учеше на неща, които учителките дори не споменаваха, и тя откри, че все още може да се изчервява.

Когато мъжът ѝ се отправи през градината към нея, тя почувства как сърцето ѝ се свива болезнено. Мурад вървеше от лявата му страна. Не го бе виждала от последната им нощ в градината на „Света Катерина“. Той не гледаше към нея — стори ѝ се, че полагаше големи усилия, за да не го направи — а към майка си.

Като видя синовете си, Нилюфер радостно извика и се изправи, протегнала ръце.

Отдясно на султана бе неговият наследник — принц Сюлейман. Теадора често бе срещала този млад мъж, откакто бе в двореца. Бе висок и красив и имаше тъмната коса и маслиновата кожа на баща си и очите на брат си. За разлика от другите синове в семейството му, той бе открит, очарователен и весел. Отнасяше се с третата съпруга на баща си като с любима малка сестричка.

Тримата бяха вече при жените — докато Сюлейман и Мурад се навеждаха да целунат майка си, Орхан прегърна Теадора. След това се обърна към Мурад и каза:

— Ела, сине, и се запознай с моята скъпоценна Адора. Не е ли тя прекрасен огън в студените зимни нощи на един старец? — Той се усмихна и нежно потупа издутия ѝ корем. — Не чак толкова стар обаче, че да не може да посее добра реколта в плодородна почва.

— Голям късметлия си, татко! — каза Мурад принудено и леко се поклони на Теадора. Когато се изправи и вдигна поглед към нея, тя видя, че очите му са студени и изпълнени с презрение. — Сигурна ли сте, че баща ми ви е дарил със син, принцесо?

Гласът му бе подигравателен и за миг тя си помисли, че ще припадне. Пое дълбоко дъх, за да се успокои, и каза твърдо:

— Жените от рода Кантакузин винаги отхранват силни синове за съпрузите си, принц Мурад.

Презрителна усмивка разтегли ъгълчетата на устата му.

— С нетърпение ще очаквам раждането на моя природен брат.

Нилюфер погледна смутено сина си. Защо, за бога, се отнасяше с такава неприязън към Теадора? Тя бе толкова мила девойка!

Когато по-късно възкреси случилото се в мислите си, Теадора се разбесня и гневно строши няколко глинени съда, за да излее яда си.

Робите ѝ, внимателно подбрани лично от нея на тържищата в Бурса и обучени в лоялност и подчинение от Айрис, бяха доста изненадани.

„Как може да е толкова жесток? — чудеше се Теадора. — Да не би да е очаквал да се самоубия за това, че баща му изведнъж се е сетил за съществуването ми? Да не мисли, че ми е приятно да прекарвам часове наред с похотливия Орхан? — Тя въздъхна дълбоко и заключи: — Мъжете са само едни глупаци!“

Когато синът ѝ се роди, щеше да посвети грижите си изцяло на него. Надяваше се съпругът ѝ да я остави на мира. Неотдавна бе обиколила с Айрис по-голямата част от робските пазари в търсене на най-красивите девизи. Бе ги обучила до съвършенство и ги бе представила на съпруга си. Ако успееше да насочи интереса му към други жени, можеше и да се отърве от него. Мисълта за ръцете му върху тялото ѝ я накара да потръпне.

Бе изтърпяла часовете с Орхан, само защото си представяше, че е с Мурад.

Повече не можеше да го прави. Бе ясно, че той я презира. Сама в леглото, след като бе освободила робите, тя си позволи да поплаче, но сълзите ѝ бяха безмълвни. Дори милата Айрис не биваше да заподозре мъката ѝ.

Детето в утробата ѝ зарита енергично и тя постави ръце на корема си.

— Твърде късно се събуди, Халил — скара му се тя нежно. — Предполагам, че ще бъдеш буйно и шумно дете като брат ми, Матей, и ще отказваш да си легнеш, докато не се строполиш, както си стоиш.

Тя се усмихна при спомена за Матей. Той бе единственото малко момченце, което познаваше, и бяха заедно само няколко години. Положението ѝ на принцеса я бе лишило дори от детство.

Отново се усмихна. Бебето ѝ още не се бе родило, но със сигурност знаеше, че ще е син. Не разбираше защо, но бе убедена, като че ли вече държеше детето в ръце.

Султанът бе казал, че синът му ще се нарича Халил по името на великия турски генерал, разгромил византийците. Адора бе свикнала вече с името и бе възхитена от остроумната плесница, която съпругът ѝ бе нанесъл на баща ѝ.

Халил, за разлика от много други кралски деца, щеше да има детство. Бе решила това. Щеше да играе с другите деца на неговата

възраст, да язди, да се обучава в стрелбата с лък и да се научи да използва ятаган. И най-важното — щеше да има майка си. Нямахше намерение да ѝ бъде отнет и отгледан от роби.

Можеше и да е отомански принц, но с двама много по-големи братя имаше съвсем малък шанс някога да стане владетел, а тя не би позволила да се оттегли в собствен двор, където да бъде развратен от евнусите.

Бе успокояващо да мисли за бебето си, но то все още не бе изтрило от съзнанието ѝ погледа на Мурад. Как я мразеше! Безмълвните ѝ сълзи потекоха отново.

Той никога нямаше да узнае колко често бе изживявала скъпоценните мигове, които бяха прекарвали заедно. Никога нямаше да узнае, че всеки път, когато Орхан я целуваше, тя си представяше, че е Мурад. Спомените ѝ я запазиха жива и със здрав разум. С един жесток поглед той бе откъснал от нея тези спомени и тя не бе сигурна, дали някога би му простила. Какво право имаше да я съди толкова жестоко?

Два месеца по-късно, в горещо юнско утро, най-младата съпруга на султана, Теадора, роди син. Месец след това останалата част от зестрата ѝ бе изплатена и стратегическата крепост Цимпе — отстъпена на Орхан.

Султанът бе очарован от малкия Халил и често го посещаваше. Желанието му към Теадора обаче бе отлетяло през месеците на бременността ѝ. Имаше толкова много красиви жени в двореца и всичките готови да споделят леглото му. Теадора бе свободна и за пореден път — самотна.

ВТОРА ЧАСТ
БУРСА
1357 — 1359 ГОДИНА

ГЛАВА 7

Теадора бе бясна.

— Винаги съм окуражавала Халил да тренира мъжествени спортове — възкликна тя ядосано, — но го предупредих, Али Яхия. Предупредих и онзи негоден за нищо негов роб, който сега ще получи десет камшика за неподчинението си към мен. Казах и на двамата, че Халил още не е готов да язди жребеца, който му изпрати принц Сюлейман. Халил е само на шест години! Можеше да бъде убит!

— Той е отомански внук и син на Орхан, господарке. Чудо е, че не се е родил с шпори на малките си петички — отвърна евнухът.

Теадора се засмя, макар че не ѝ бе до смях. След това каза:

— Това е много сериозно, Али Яхия. Докторът казва, че Халил може да остане куц за цял живот. Крачето му не зараства както трябва и сега се оказва, че е малко по-късо от другото.

— Може би така е по-добре, принцесо моя — въздъхна Али Яхия. — Поради физическия си недъг, синът ти ще бъде считан за негоден да управлява.

Той се удиви, че тя изглеждаше потресена.

— Как може да живеете между нас, принцесо, в този дворец, и да не разберете, че първото нещо, което всеки нов султан прави, е да заповяда екзекуцията на съперниците си. В повечето случаи това са братята му. Нашите закони не позволяват недъгави да наследяват престола, така че бъдете благодарна, принцесо. Сега синът ви ще живее дълго. Защо, мислите, принц Мурад няма деца? Знае, че животът му и този на всеки от синовете му ще бъдат застрашени, когато Сюлейман наследи баща си.

Сюлейман да убие нейния малък Халил? Невъзможно! Той обожаваше малкия си природен брат. Глезеше го постоянно. Но си спомни, че очите му могат и да са студени. Спомни си и заповедническия му глас и това, че моментално му се подчиняваха. Припомни си и нещо, което баща ѝ бе казал много отдавна, преди тя да стане съпруга на султана — че турците са създали добри наемници,

защото изпитвали удоволствие да убиват, нямали милост и не изпитвали съжаление.

Теадора потръпна. Все пак бог бдеше над нея. Когато Орхан умре, тя ще бъде съпруга на мъртъв султан — най-незавидното положение. Халил бе цялото й семейство и не бе заплаха за никого.

Баща й бе свален от престола преди три години, но за разлика от много други византийски императори, загубили живота си заедно с трона, Йоан Кантакузин бе жив и се бе оттеглил в манастира „Мистра“, близо до Спарта. С него бе и брат й, Матей, който бе приел духовния сан по-рано.

По-голямата доведена сестра на Теадора — София — бе намерила жестоката си смърт, когато третият й съпруг я бе хванал с любовник и бе намушкарал с нож и двамата. Елена, сега безспорната императрица на Византия, се държеше така, сякаш Теадора не съществуваше. Това, че бяха сестри, не бе достатъчно — третата съпруга на султана бе в неравностойно социално положение със свещената християнска императрица на Византия. Теадора страдаше от презрението на сестра си. Тъй като Орхан бе вече на седемдесет, Теадора наскоро бе повдигнала въпроса за възможността да се върне в Константинопол, когато султанът умре, но бе грубо отблъсната. Елена заяви, че дъщерята на узурпатора Йоан Кантакузин едва ли ще бъде добре дошла в града. Същото можело да се каже и за вдовицата на султана. Неверниците били най-големите врагове на византийците.

Елена удобно бе забравила, че и тя е дъщеря на Йоан Кантакузин. Бе си затворила очите и пред факта, че ако малката й сестра не бе омъжена за отоманеца, баща им не би се задържал на трона достатъчно дълго, за да може тя да стане съпруга на Йоан Палеолог и императрица. Елена не бе особено интелигентна. Не разбираше, че онова, което някога е била огромната Византийска империя, сега се бе смалило до малки части от гръцката суша, няколко града по брега на Черно море и Константинопол.

Тя не забелязваше, че кралските скъпоценни камъни, красящи държавническите й роби и короната бяха просто стъкълца. Самите роби не бяха вече от истински златотъкан плат, а от сърма. Съдовете бяха медни, а всичко, което трябваше да е богат брокат, бе само боядисана кожа. Никога не й бе хрумвало, че да си императрица на Византия, бе почти същото като да си императрица на празна яйчена

черупка. Теадора видя всичко това и макар да не мислеше, че турците ще превземат Константинопол, докато е жива, знаеше, че биха имали евентуално надмощие над византийците.

Въпреки това Теадора копнееше за родния си град. Бе сигурна, че когато Орхан умре, за нея нямаше да има място в Бурса, в двора на Сюлейман.

За момент помисли за Мурад. Все още нямаше съпруга или любимка. Зачуди се дали понякога се сецаше за нея. Той рядко бе в Бурса — прекарваше по-голямата част от времето си в Галиполи.

Теадора се подсмихна, като си спомни колко интелигентно Орхан бе успял да изиграе баща ѝ по отношение на Галиполи. С раждането на Халил остатъкът от зестрата ѝ бе изплатен на султана. Принцовете Сюлейман и Мурад бяха изпратени да заемат Цимпе. Крепостта бе разположена върху европейския бряг на Дарданелите, на Галиполския полуостров. Когато древните стени на близкия град Галиполи се сринаха при едно леко земетресение, отоманските турци бързо го завладяха. Следващата им задача бе да вдигнат отново стените и да ги укрепят.

Когато свършиха, принцовете създадоха първата колония от турски заселници, доведени от Азия. За кратко време се образуваха и други колонии, съставени от бивши войници на Орхан и техните съпруги, които се заселиха в земите на избягалите християнски благородници. Селяните от региона останаха — предпочетоха отоманската власт пред византийската. Окупация от турците означаваше освобождение от християнската феодална мощ с всичките ѝ злини и тежки данъци. Означаваше и еднакви закони за всички — без значение на раса, религия и класа.

Тъй като турската окупация се разрастваше, дори християнските владетели, чиито земи граничеха с новопридобитите отомански територии, започнаха да приемат суверенитета на Орхан. Като негови васали, му плащаха малък годишен данък в знак на смирение пред исляма. По този начин още от самото начало отоманската държава възприе мирно отношение към подчинените си християни.

В Константинопол император Йоан Кантакузин разбра изведнъж какво ставаше и горко се оплака на зет си — султана. Орхан предложи да продаде обратно на византийците крепостта Цимпе за десет хиляди златни дуката, като знаеше много добре, че можеше да си я върне

отново, когато си поиска. Галиполи обаче нямаше да върне, защото, както заяви, не я бе превзел със сила. Бе попаднала в ръцете му по Божията воля, при земетресението. Теадора не можеше да спре да се смее при мисълта, как най-после баща ѝ бе остроумно надхитрен, макар че това означаваше и неговият крах.

След като баща ѝ и брат ѝ бяха заточени, Теадора нямаше при кого да се върне. Беше ужасена от мисълта, какво би се случило с нея и сина ѝ. Тогава изведнъж принц Сюлейман разреши проблема ѝ.

Бе известен за нараняването на Халил и я извика, за да ѝ се извини за коня, който бе дал на по-младия си брат и който се бе оказал опасен. Теадора прие извиненията му и каза:

— Според Али Яхия, това е маскирана благословия, защото Халил повече няма да е заплаха за теб.

Принцът ѝ отвърна честно.

— Вярно е, принцесо. И тъй като момчето вече не представлява опасност, нека да планираме бъдещето му — много е интелигентно и може да ми бъде от голяма полза.

— Някой ден мислех да се върнем с Халил в Константинопол — отговори тя. Нямаше нужда да му казва, че този път вероятно е затворен за нея.

— Не трябва да го правиш! Ако си наистина нещастна тук, няма да те задържа, но ти си вече отоманка, Адора, и ние се гордеем с теб.

— В двора ти не би имало място за мен, Сюлейман.

— Ще ти създам място — каза той дрезгаво.

Тя го погледна точно навреме, за да забележи усилието му да прикрие пламъка на желанието в очите си. Изплаши се и бързо сведе очи, за да скрие колко е разстроена. „Изглежда — помисли си тя с удивление, — очаровам всички мъже в отоманското семейство.“

— Много мило, че ни предлагате дом, принц Сюлейман. Ще спя по-спокойно, като знам, че бъдещето на Халил е осигурено.

Принцът се поклони учтиво и я остави. Е, усмихна се тя, Халил бе в безопасност. А тя? Безпокоеше я това, че принц Сюлейман би могъл да я пожелае. Винаги се бе отнасял с нея като със сестра, никога не бе вършила нещо, което да подхрани желанието му. Тя се намръщи. Гласът на слугинята, Айрис, разцепи тишината.

— Погледни в огледалото, господарке! Отговорът на въпроса ти е там.

— Подслушвала си! — обвини я Теадора.

— Ако не подслушвах, нямаше да знам нищо, а как тогава бих ви предпазвала? Дълбока сте като кладенец, принцесо!

Адора се засмя.

— Дай ми огледало, непоправима стара любопитке!

Айрис ѝ го подаде и за пръв път от толкова години Теадора се вгледа внимателно и критично в отражението си. Бе донякъде стресната да открие невероятно красива жена. Имаше сърцевидно лице, дълъг прав нос, правилно разположени аметистови очи, заобиколени с черни мигли, и широка, щедра уста с пълна, почти нацупена долна устна. Бялата ѝ като сметана кожа бе безупречна.

Остави огледалото на дивана и се приближи към високото венецианско огледало в резбована златна рамка. Огледа се критично и забеляза, че е по-висока от повечето жени и слаба като вейка, гърдите ѝ бяха високи. Имаше хубава фигура. Вгледа се продължително в себе си. „Аз ли съм наистина това?“ По природа не бе суетна и тъй като единственото нещо, което не искаше, бе да привлича вниманието на Орхан, никога не бе полагала големи грижи за външността си.

— Красива съм — каза меко тя, като разсеяно галеше косите си с ръка.

— Да, принцесо, красива сте. А все още не сте дори в разцвета си — изкиска се Айрис. — Ако принц Сюлейман те пожелае — продължи по-тихо тя, — ще те направи своя съпруга, когато овдөөеш. Тогава съдбата и бъдещето ти ще са решени.

— Не желая да съм негова съпруга — отсече Теадора с равен глас. — Освен това вече има четири съпруги и не може да има други. Няма да съм конкубина^[1] на никого.

— Ха! За него е лесно да се разведе с някоя от съпругите си. Те са само робини. Вие сте принцеса. — Погледна дяволито господарката си. — Не ми казвайте, че не копнеете за любовта и ласките на някой млад мъж. Половината нощ се разхождате из стаята си. Малко боричкане с някой похотлив мъж ще ви излекува от неспокойствието.

— Ставаш нагла, Айрис! Внимавай, иначе ще те нашибат с камшика. — Проклетата жена! Айрис бе прекалено наблюдателна.

Халил бе избрал точно този момент, за да нахълта при майка си.

— Виж, мамо! Мога пак да ходя — без патериците!

Хвърли се в обятията ѝ и тя почти се разплака при очевидното му куцане. Десният му крак бе изкривен навътре.

— Толкова се гордея с теб — каза и го целуна звучно, докато той се въртеше и се опитваше да се отскубне. — Лошо момче! — скара му се тя и го пусна на пода. — Кажи, Халил, още ли те боли?

— Малко — каза той, но толкова бързо, че тя разбра, че вероятно доста го болеше.

Импулсивно го попита:

— Какво ще кажеш да направиш едно морско пътешествие?

— Докъде?

— До Тесалия, любов моя. Там има горещи извори, които ще облекчат болката в крака ти.

— Ще дойдеш ли с мен?

— Ако баща ти позволи — отвърна тя, изненадана, че не се бе сетила по-рано.

Той я задърпа.

— Хайде да тръгнем сега!

Теадора се усмихна на нетърпението му, но после се запита, защо пък не. Бързо последва сина си по извитите коридори, водещи от харемлъка към селямлъка. Бяха посрещнати от няколко запъхтени евнуха, пристигнали забързано пред вратите на султанските покои.

— Кажете на султана, че принц Халил и майка му, принцеса Теадора, желаят незабавна среща с него.

Няколко минути по-късно еничаринът се върна.

— Султанът ще ви приеме веднага, Ваше Височество — и отвори една от големите дъбови врати.

Влязоха в претрупана стая, където султан Орхан седеше с кръстосани крака върху камара от възглавници. Няколко млади момичета седяха от лявата му страна и свиреха на струнни инструменти. Настоящата любимка на Орхан, тъмнокоса италианска хубавица, се бе облегла до него. Халил и майка му се приближиха до подиума, но когато Теадора се наклони да коленичи, синът ѝ я задържа и погледна конкубината на баща си.

— Легни по очи, жено! Майка ми коленичи само пред баща ми и пред своя Бог!

И когато момичето има дързостта да погледне султана за потвърждение, момчето се нахвърли върху ѝ с бесен вик. Издърпа я от

възглавниците върху пода и изкрещя:

— Нахалница! Просиш си наказанието!

Смехът на Орхан прокълнтя в стаята.

— Дала си ми истински отоманец, Адора. Халил, момчето ми, отнасяй се внимателно с момичето. Робиня като тази е ценна придобивка.

После обърна поглед към жената в краката си:

— Остави ме, Пакизе. Ще получиш десет камшика за пропуски в обноските си. Със съпругите ми трябва да се отнасят с уважение, каквото заслужават.

Момичето се изправи забързано и напусна стаята приведено.

Тогавя Теадора коленичи и се поклони на съпруга си, синът ѝ Халил се поклони грациозно на баща си.

— Седнете до мен! — заповяда им той. — На какво дължа честта да ме посетите?

Теадора се настани до съпруга си и каза:

— Искам да заведа Халил в Тесалия, на изворите на Аполон, до планината Оса. Водите там са известни с лечебността си и макар че Халил не ми признава, знам, че много го боли. Стъпалото и кракът му няма никога да зараснат правилно, но водата може поне да облекчи болките му.

— И искаш да отидеш с него?

— Да, господарю, искам. Още е малък и се нуждае от мен. Знам, че ме уважавате, но нямате нужда от мен. А Халил има. Освен това не бих поверила сина ни на някой роб при такова дълго пътешествие.

Султанът кимна.

— И няма да го заведеш в Константинопол?

— Никога!

Орхан повдигна учудено вежди.

— Много си разпалена. Защо?

Тя се поколеба, след което каза:

— Със сестра ми обсъдих възможността някой ден да се върнем с Халил в Константинопол. Тя достатъчно ясно ми показва, че никой от нас не е желан. Тя е невъздържана и груба глупава жена.

Разбира се, Орхан бе запознат със споделеното от най-младата му съпруга, тъй като всичко от личната ѝ кореспонденция прочиташе първо той. Теадора не знаеше това и ако разбереше, щеше много да се

ядоса. Познаваше я много по-добре, отколкото тя предполагаше, и макар че никога не би ѝ признал — защото ако го направеше, щеше да е проява на слабост — обожаваше силата на характера ѝ. И искрено държеше на нея. Тя бе гордо малко създание. Разбра колко дълбоко я бе наранила сестра ѝ.

— Заведи Халил на изворите на Аполон, скъпа. Имаш разрешението ми. Али Яхия ще се погрижи за подготовката около пътуването. Халил, ще се грижиш ли за майка си и ще я пазиш ли от неверника?

— Да, татко. Имам нов ятаган с острие от истинска толедска стомана, който ми изпрати брат ми Мурад, от Галиполия.

Орхан се усмихна на момчето и погали тъмната му коса.

— Вярвам, че ще я пазиш добре, Халил. Тя ми е много ценна, сине. — Султанът плесна с ръце да донесат закуски.

Докато малкото момче щастливо дъвчеше кекс с мед и сусам, Орхан и Теадора разговаряха. За нейна изненада, той вече не я третираше като обект, съществуващ единствено за да задоволява плътските му желания, а по-скоро като любима дъщеря. От своя страна, тя бе по-спокойна с него, отколкото някога.

Той ѝ каза за евентуалното преместване на столицата в Адрианопол, град върху европейската част на Мраморно море, който бе взел под обсада. Подаръкът от зестрата на Теадора му бе дал парченцето земя, от което се нуждаеше в Европа.

— Ще превземеш ли Адрианопол?

— Ще опитам. Вероятно все пак ще се оттеглим в Константинопол, скъпа.

Тя се засмя.

— Да живееш хиляда години, господарю Орхан. Още съм твърде млада, за да се оттеглям, където и да е.

Той се подсмихна.

— Наистина си твърде млада и прекалено красива. Ти просто си най-красивата жена в дома ми.

След това, видял уморения поглед в очите ѝ, нежно ги отпрати.

Останал сам, той се зачуди, както бе правил това хиляди пъти, откакто тя бе при него, защо Теадора не обичаше да прави любов. Никога не бе познавала друг мъж, освен него — в това беше сигурен. Бе девица. Бе изключително страстна, когато е възбудена, но винаги бе

чувствал, че не е с него, а с някой призрачен любовник. Затворена в манастира, тя не би могла да има друг, когото той да заподозре.

Бе мистерия, която все още го вълнуваше след всичките тези години. Знаеше, че тя не изпитва неприязън към него. Султанът вдигна рамене. Харемът му бе пълен с млади красавици, които имаха голямо желание да му доставят удоволствие. Не можеше да разбере, защо една византийска принцеса го бе заинтригувала толкова.

[1] Конкубина — незаконна съпруга. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 8

Цял ден небето бе безоблачно и светлосиньо. Твърде безоблачно. Твърде светлосиньо. Капитанът погледна залеза зад килватера и се намръщи. Цветовете отново бяха твърде светли и твърде ярки. Докато оранжевото слънце потъваше зад виолетовите планини Пиндус, смарагдовозелен проблясък бе последван от виолетова светкавица. Капитанът кимна и издаде отсечени заповеди. Веднъж бе виждал небе като това — преди голяма буря.

Помоли се на аллах да е сгрешил. Бе твърде навътре в открито море, за да се връща и ако бе само той, екипажът и товарът, нямаше да се притеснява. Но на борда бе най-младата съпруга на султана — Теадора, и синът ѝ — принц Халил. Бе ги превозил до Тесалия преди няколко месеца и сега ги връщаше вкъщи.

Отпред бе тъмно, нямаше звезди. Отзад залезът бе станал като стена — сиво — обагрено до огнено. Ветровете, които бяха свежи и леки през целия ден, сега духаха на силни пориви от север и запад. Капитан Хасан извика към помощник-капитана:

— Погрижи се всички роби на галерата да получат топла храна и кажи на надзирателя да отключи веригите им, когато бурята ни връхлети. Не искам, ако потънем, душите им да тежат на съвестта ми.

Помощник-капитанът кимна в знак на съгласие.

— Толкова ли е голяма опасността?

— Може би присъствието на султанската съпруга и сина ѝ ме изнервя, но последния път, когато видях такова небе, имаше страшна буря.

— Да, сър! — Помощник-капитанът се отдалечи от мостика, за да изпълни заповедта, а Хасан се обърна и се отправи към коридора, водещ към каютата на кралските пътници. Почука и бе въведен от Айрис. Принцесата и синът ѝ седяха един срещу друг около малка масичка и играеха на „чакал и заек“. Той изчака за позволение да говори.

Теадора го погледна почти веднага и се усмихна.

— Кажете, капитане!

— Очаквам жестока буря довечера, Ваше Височество. Бих предпочел вие и домакинството ви да останете в безопасност в каютите си. Ако желаете топла храна, побързайте. Когато морето се развълнува, готвачът има заповед да затвори камбуза си и да изгаси огньовете.

— Нали ще ме държите в течение, капитане?

— Обезателно, Ваше Височество. От най-голямо значение е вие и принц Халил да бъдете в безопасност.

Тя го освободи с кимване и се върна към играта. Капитан Хасан се поклони, излезе и бързо тръгна из кораба, като проверяваше навсякъде въжетата и отворите. Спря в камбуза и седна. Без официалности готвачът сложи пред него купа димяща яхния от риба с подправки и хляб. След като привърши, той се обърна към готвача.

— Имаш ли всичко необходимо да нахраниш хората, Юсуф?

— Да, сър. Опекох хляба тази сутрин. Има много. Имам сушена риба, телешко и плодове. Мога да правя кафе на спиртната лампа.

Внезапно корабът се наклони и започна да се клати по дължината си. Юсуф се втурна да гаси огньовете, а капитанът скочи на крака и каза мрачно:

— Започва, приятелю. От това, което почувствах, доста ще се поклатим.

Теадора и робите ѝ тъкмо се хранеха, когато бурята започна. Тя прекоси просторната каюта и погледна през малкото обло прозорче към полумрака навън. Зад тях, през пелените на дъжда, небето все още блестеше слабо от червения залез. Морето сега бе черно, разнообразявано само от бялата пяна на вълните. Теадора потръпна от предчувствие за опасност. След това се овладя и каза:

— Мисля, че ще е по-добре, ако си легнем рано. — Тя разроши косата на сина си. — Времето не е подходящо да разпъваме телескопа, който баща ти изпрати, Халил. Довечера няма да има звезди.

— О, майко, не може ли да остана и да наблюдавам бурята?

— Искаш ли? — Тя бе изненадана, но доволна, че той не се боеше.

— Да! Как искам капитанът да ми разреши да се кача на палубата!

— Дори той да ти разреши, аз няма да се съглася!

— О, майко!

Тя се засмя:

— Но можеш да не си лягаш.

Той се сви доволно на седалката до прозореца, с лице, притиснато до малкото парче стъкло. Тя седна, взе рамката с бродерията и започна да вземе пасторална сцена. Робите изнесоха храната и се оттеглиха в малките си каюти. Айрис подреди лампите, които се люлееха несигурно на веригите си. Теадора погледна към Халил и видя, че момчето бе заспало. Кимна към Айрис, която вдигна детето и го сложи в креватчето му.

— Само чиста душа може да спи в такава буря — отбеляза старата жена. — Аз съм ужасена, но предполагам, че ако съдбата ми е да нахраня рибите, няма да мога да я избегна.

Тя тежко се отпусна върху леглото на господарката си и започна внимателно да кърпи една от копринените поли на малката принцеса.

Теадора продължаваше да бродира. Не бе особено успокояващо да знае, че Айрис се страхува колкото нея, но като си спомни последните думи на майка си за разликата между управляващите и всички останали, отново се обърна към вродената си дисциплинираност. Тя бе Теадора Кантакузин, принцеса на Византия. Тя бе Теадора Кантакузин, съпруга на султана. Трябваше да бъде силна в името на малкия си син и на робите си, които бяха не само нейна собственост, но и нейна отговорност.

Когато изведнъж корабът се наклони заплашително, тя инстинктивно погледна към малкото прозорче и за миг с ужас почувства, че сърцето ѝ бе спряло да бие. Имаше толкова много вода, че не бе сигурна дали корабът не е потънал. След това, подобно на клатеща се коркова тапа, той отново се издигна над белите гребени на вълните. Тя възвърна дъха си и усети, че пръстът ѝ пулсира. Погледна го и видя, че се е убола. Яркочервена капка кръв се задържа за миг върху бялото платно, преди да попие в бродерията. Теадора издаде звук на раздразнение и като взе гарафата с прясна вода, капна малко върху петното. Затърка енергично и успя да почисти кръвта. После лапна пръста си и го засмука.

Откри, че трепери, и внезапно осъзна, че не иска да умира. Бе само на двайсет години! Освен онези няколко кратки часа в

манастирската градина с принц Мурад, не бе познала друго щастие. А синът ѝ? Той бе само на седем години.

Корабът вече се клатеше бясно и Айрис изстена. Лицето ѝ бе придобило болнав, зеленикав цвят и Теадора натика в ръцете ѝ един леген точно навреме. Когато Айрис свърши, Теадора взе легена и забързано излезе от каютата, като съзнателно наруши капитанската заповед. Нямаше, помисли си мрачно, да прекара остатъка от бурята заключена в каюта, воняща на повръщано. Това със сигурност щеше да удължи болестта на Айрис и вероятно да отслаби и нейния развълнуван стомах.

Следвайки коридора, тя успя да достигне изхода. Застанала до люка, изхвърли целия леген навън в бурята, като с удивление наблюдаваше как буйният вятър подхвана медния съд и го задържа, сякаш се чудеше дали му трябва, или не. Само след миг той потъна в кипящото море. Имаше нещо толкова великолепно живо в тази буря, че за момент Теадора застина, ужасът ѝ временно изчезна и тя се засмя на глас към силата и красотата на стихията.

Като се върна в каютата си, откри, че бедната Айрис е заспала на тясната си койка. Теадора отново седна да бродира. Бе работила няколко часа, когато внезапно осъзна, че морето отново е спокойно. Изправи се и протегна схванатите си крайници. На вратата се почука и тя бързо отвори. Отвън чакаше капитанът и изглеждаше много изморен.

— Добре ли сте, Ваше Височество?

— Да, капитан Хасан. Всички сме добре.

— Дойдох да ви предупредя, че бурята още не е свършила.

— Но морето е спокойно като рибарник!

— Да, господарке, така е. Наричаме това окото на бурята — център от спокойствие в средата на водната и въздушна вихрушка. Докато достигнем другия край, нека аллах да ни пази! Моля, останете в каютата си.

— Колко ще продължи това затишие?

— Вероятно половин час.

— Тогава, с ваше позволение, капитане, бих дошла с вас на палубата за няколко минути. Синът ми и прислугата спят, но признавам, че аз съм неспокойна.

— Разбира се, Ваше Височество. Лично ще ви придружа.

Тя тихо затвори вратата и като се хвана за ръката му, излезе на мократа палуба. Тежкия въздух бе неподвижен, изглеждаше, че плават в мастилница. Небето и морето бяха абсолютно черни. След това капитанът посочи напред и в странния полумрак, Теадора успя да види на известно разстояние пред тях водата да се разпенва и кипи.

— Другата страна на бурята, Ваше Височество. Няма изход.

— Великолепно е, капитан Хасан! Ще преживеем ли яростта ѝ?

— Ако аллах пожелае! — отвърна капитанът фаталистично и сви рамене.

Постояха до перилата няколко минути, усетила нетърпението на капитана, Теадора каза:

— Връщам се в каютата.

Когато влезе, тя се наведе и целуна нежно сина си. Толкова дълбоко се бе унесъл, че дори не помръдна. Айрис лежеше по гръб и тихо похъркваше. „Така е по-добре — помисли си Теадора. — Бих поддържала по-лесно спокойствието си, ако никой друг не ме плаши.“

Почувства как корабът започва да се клати, когато достигнаха другия край на бурята. Теадора стоеше притихнала, с плътно стиснати ръце, и тихо се молеше за безопасността на кораба и на всички, които бяха на борда. Никога, откакто бе напуснала „Св. Катерина“, не се бе отдавала толкова дълбоко на молитви.

Внезапно съдът се наклоня рязко и мощен тласък се стовари върху него, като го разтърси до основи. Теадора чу викове. След това малкото прозорче на каютата се пръсна и стъкла и вода се посипаха по пода.

Скочи на крака и застина безпомощно за момент, мокрена от дъждовните и морските струи вода. Айрис се свлече от койката полубудна и се разкрещя:

— Аллах да ни пази! Потъваме! Потъваме!

Теадора се извъртя и дръпна жената да се изправи, като я зашлеви колкото можеше по-силно.

— Тихо, глупава жено! Не потъваме! Бурята строши стъклото и това е всичко.

Над рева на вятъра, дъжда и морето те дочуха неистово чукане по вратата. Принцесата отвори рязко и един моряк падна в стаята.

— Поздрави от капитана, Ваше Височество — задъхано изрече той. — Тук съм, за да проверя за щети. Ще наредя веднага да заковат

дъска на прозореца.

— Какъв бе този мощен сблъсък?

Морякът вече бе на крака поколеба се, преди да отговори. След това повдигна рамене и каза:

— Изгубихме главната мачта, господарке, но бурята почти свърши, а и зората е близо. — След това забързано излезе.

— Събуди робите, Айрис, и ги накарай да оправят тази бъркотия, за да могат моряците да извършат ремонта по-бързо. — Обърна се и видя Халил, изправен в леглото, да я гледа с широко отворени очи.

— Потъваме ли, мамо?

— Не, слънцето ми. — Тя се насили да се засмее. — Последният порив на бурята счупи прозореца и хубаво ни изплаши. Това е всичко.

След няколко минути ремонтът на прозореца бе завършен. Останалите парченца стъкло внимателно бяха махнати от рамката и заменени с дъски и перде. Бурята бе утихнала.

Теадора се осмели да излезе на палубата и бе изненадана неприятно от повредите. Главната мачта наистина я нямаше, както и две от другите мачти. Платната, или онова, което бе останало от тях, бяха почти съдрани и се развяваха на вятъра. Бе очевидно, че ще разчитат на гребците, за да се движат. Теадора се зачуди как тези бедни души бяха оцелели през нощта, и реши, че по-късно ще провери дали между тях няма християни, за да откупи свободата им. Откакто бе станала майка, това се бе превърнало в нейна политика — да откупува свободата на всички заробени християни, с които се срещне, и да ги изпраща в Константинопол. Обърна се, когато чу до себе си гласа на капитана.

— Добре ли са хората ви, Ваше Височество?

— Да, благодаря. Бяхме на сухо и топло през по-голямата част от нощта. Как прекара екипажът на кораба?

— Изгубихме четирима гребци, а двама от моите моряци бяха отнесени зад борда. Този проклет надзирател! Простете, принцесо! Бях му заповядал да освободи робите, когато бурята връхлети. Той не се подчинил на заповедите ми и четиримата се удавили на пейките си. Веднага щом оправим тази бъркотия, ще бъде изведен за наказание. Няма да е приятна гледка, господарке. Съветвам ви да слезете долу.

— Ще слеза, капитане, но съм толкова щастлива да посрещна жива този изгрев, че ще остана още малко на палубата.

Капитанът се усмихна радостно.

— Ваше Височество ще ме извини, ако кажа, че сте много смела млада жена. Гордея се, че плавам с вас! — Порумениял от собствената си смелост, той се обърна и забързано се отдалечи.

Теадора се усмихна на себе си. Бе чудесно, че бе далеч от Бурса през последните няколко месеца. Забавлявала се бе много. Светът бе чудесен! Връщането в харема нямаше да е приятно, а и тази постоянна компания на другите две съпруги... Отново в безкрайната скука — нямаше да е лесно.

Тя се вгледа в разноцветната зора, обагряща сиво-сините небеса, и изведнъж осъзна, че изтокът не е там, където трябваше да бъде. Спря един моряк и го запита:

— Много ли сме се отклонили от курса?

— Да, Ваше Височество. В момента сме на юг от мястото, където трябваше да бъдем. Но капитанът ще оправи това доста бързо.

Тя му благодари и се върна в каютата си. Айрис правеше кафе на спиртната лампа, а готвачът бе изпратил малки кошнички със сушени плодове, парче затоплен хляб и малко сирене. Халил, станал и вече облечен, си взе шепа плодове и излезе.

— Капитанът ми предложи да гледам, докато оправят нещата горе — каза той възбудено. Теадора му разреши да се качи и даде знак на телохранителя му да отиде с него.

— Твърде съм уморена, за да ям — каза тя на Айрис. — Прекарах по-голямата част от нощта в молитви. Сега ще се опитам да поспя. Събуди ме следобед.

Когато отпусна глава на възглавницата, вече бе почти заспала.

Събуди я слънцето. Лежеше в чудния свят на полусънието, приспивана от нежното клатушкане на кораба. Бе сама, лъч слънчева светлина проникваше през набързо поставените дъски. Когато започна да възприема по-добре заобикалящата я среда, чу странни звуци над себе си.

Подсвирване. Пляс! Стон. Подсвирване. Пляс! Стон.

Внезапно, напълно будна, тя осъзна, че това трябва да е наказанието на надзирателя, а малкият ѝ син е горе, на палубата.

Тя се втурна към вратата. Стигна палубата и спря замръзнала на входа. Нещастният надзирател бе вързан за остатъка от мачтата. В този момент той бе изпаднал в милостиво безсъзнание, а гърбът му

представляваше кървава каша. Бичът все още се издигаше и спускаше и за ужас на Теадора синът ѝ стоеше до капитана гордо изправен и броеше ударите:

— Трийсет и седем, трийсет и осем, трийсет и девет...

Най-младата съпруга на султана премалая. Хвана се за рамката на вратата и няколко пъти си пое дълбоко въздух. Не бе искала Халил да гледа това. Все още бе дете, но въпреки това не изглеждаше натъжен.

— Четирийсет и три, четирийсет и четири, четирийсет и пет.

Теадора откри, че не може да движи краката си. Огледа палубата. Целият екипаж и някои от робите на галерата бяха там. Всички стояха и гледаха мълчаливо.

— Четирийсет и девет, петдесет.

Бичът от носорожка кожа бе захвърлен на палубата и надзирателят — свален от мачтата. В раните му втриха сол. Това предизвика слаб стон и Теадора се учуди, че мъжът бе още жив и има сили да изстене. Всички започнаха да се връщат към задълженията си, а Теадора успя да проговори:

— Капитане, моля последвайте ме незабавно! — Тя се обърна и влезе в каютата си, тъй като не искаше да го притеснява пред хората му.

— Мадам?

Тя се обърна ядосано.

— Как можяхте да позволите на едно дете да гледа такава жестокост, при това да участва в нея? Принцът е само на седем години!

— Моля ви, Ваше Височество, изслушайте ме. Вероятно не знаете, но този кораб, който се казва „Принц Халил“, принадлежи на сина ви. Подарък от баща му. Всички ние на борда сме негови слуги. Искан да го изпратя долу, преди наказанието да започне, но принцът каза, че като собственик на този съд било негово задължение да раздава справедливост. Надзирателят служеше на него, а и робите, които се удавиха, бяха негови. Драконът, който ви пази, одобри това. Ваше Височество, макар да е само на седем години, синът ви е отоманец от главата до петите. По закон той е мой господар. Не можех да му откажа.

— Защо не сте ме информирали, че корабът е на сина ми?

— Мадам! — възкликна смаяният капитан. — Тъй като детето знаеше, предположих, че и вие знаете. Едва сега разбирам, че не е така.

Теадора поклати безпомощно глава, но преди да може да каже още нещо, от палубата се чу вик:

— Пирати!

Капитан Хасан пребледня и се втурна навън, като едва не събори влизащата Айрис. Робинята бе оцъклила очи от страх.

— Господарке! Пирати! Не можем да им избягаме! Аллах, имай милост!

— Бързо! — заповяда Теадора. — Донеси най-скъпите ми рокли. Златният брокат ще свърши работа. Най-красивите ми бижута! Баба! — провикна се тя към току-що влязлата чернокожа робиня. — Побързай! Вземи принца и го облечи по същия начин!

Няколко минути по-късно Теадора се появи на палубата — точно навреме, за да види пиратския кораб да се прилепя към осакатения кралски съд. От такелажата му увиснаха някои от най-злоещо изглеждащите мъже, които Теадора бе виждала някога. „Бог да ни е на помощ!“ — помисли си тя, но остана гордо изправена.

Младата съпруга на султана представляваше величествена гледка в тежкия кафтан от златен брокат, великолепната огърлица от едро шлифовани рубини и обеците от червено злато и рубини. Носеше няколко пръстена: с рубин, тюркоаз и розов диамант на лявата ръка и син диамант и сапфир на дясната. Косата ѝ бе покрита с дълъг фин воал на сребърни и златни ивици. По-малък воал бе праметнат през лицето ѝ.

Принц Халил бе също толкова величествен в раирани панталони от бяла коприна и сребърен брокат, подходящо дълго отворено палто и бяла копринена риза. Носеше малък тюрбан от сребротъкан плат с пауново перо, изникващо от голямо тигрово око. Стоеше до майка си с ръка върху златния ятаган, подарък от брат му — Мурад. Отоманската кралска двойка бе заобиколена от робите си, Айрис и половин дузина млади чернокожи евнуси-бойци.

Заради кралските си пътници и поради жалкото състояние на кораба, капитан Хасан се предаде незабавно — за явно недоволство на пиратския екипаж, който бе готов за бой.

Капитанът на пиратите се отличаваше ясно сред хората си. Бе висок, рус гигант с къса, тъмноруса брада. Носеше бели панталони, препасани с черна коприна. Голите му гърди бяха покрити с къдрав руси косъмчета. Имаше бронзов тен и държеше красив златен ятаган.

Бе обут с ботуши от мека кожа, високи до коленете и със златни орнаменти.

По негова заповед капитан Хасан и тримата му помощници бяха наредени в редица и заставени да коленичат. Той даде знак и четирима пирати пристъпиха напред, бързо удушиха нещастните си пленници и ги изхвърлиха зад борда.

Корабът бе мъртвешки тих. Русият гигант се обърна бавно и огледа събрания екипаж на „Принц Халил“.

— Аз съм Александър Велики! — прокънтя гласът му. — Отиваме във Фокея. Предлагам ви честен избор. Присъединете се към мен или умрете като капитана си и неговите помощници.

— Идваме с теб! — извикаха в един глас отоманските моряци.

Александър Велики се обърна към Теадора и сина ѝ. На момента чернокожите евнуси се сгъстиха и заеха отбранителна позиция около принца и майка му.

— Не! — заповяда им тя.

Те отстъпиха, за да може пиратският капитан свободно да стигне до нея. Той се приближи и за миг двамата останаха притихнали, втренчени един в друг. Тя забеляза, че очите му имаха цвят на прекрасен аквамарин — ярко синьо-зелено.

Той се пресегна и докосна с пръст рубинената огърлица. След това я скъса. През цялото време сините му очи не се откъснаха от нейните. После внезапно разкъса воала на лицето ѝ, но тя не трепна. Захвърли огърлицата на палубата и каза:

— Един поглед върху лицето ти, изключителна моя, е достатъчен, за да накара бижутата да загубят стойността си. Цялата ли си толкова красива? — Ръката му се насочи към високата яка на брокатената ѝ роба, но тогава тя заговори.

— Аз съм принцеса Теадора от Бурса, съпруга на султан Орхан, сестра на императора и императрицата на Византия. Детето е мой и на султана син — принц Халил. Ако не ни сторите нищо лошо, може да ви донесем огромно богатство. Но ако продължавате с дръзките си действия — тя погледна първо към огърлицата на палубата, а после към ръката, която все още държеше робата ѝ, — лесно бихте завършили дните си като бедняк.

Очите му се плъзнаха очаровано по нея и изглеждаше, че претегля думите ѝ.

— Колко жалко, че оценявам толкова високо златото, красавице! Би трябвало да си доставя удоволствие да те обуча как да бъдеш истинска жена.

Той се засмя отново, тъй като лицето ѝ се обля в руменина.

— Трябва да ви прехвърля на моя кораб, като вие и свитата ви ще бъдете в безопасност. Довечера ще бъдем във Фокея и ще ви настаня в моя дворец, докато бъде платен откупът ви. — Голямата му ръка се премести и обхвана брадичката ѝ. Той поклати глава и въздъхна: — Стойте забулена, мадам, или може да съжаля за практичната си природа. Чувствам, че вече ставам безразсъден.

Обърна се рязко и започна да крещи заповеди. „Принц Халил“ щеше да бъде откаран във Фокея от фиктивен екипаж, където щеше да бъде ремонтиран и присъединен към пиратската флота. Екипажът и гребците щяха да бъдат пръснати по други кораби веднага щом пристигнат в пристанището. Теадора и свитата ѝ бяха качени на пиратския съд и отведени в капитанската каюта, където щяха да останат до края на пътуването. Все още изтощена от предишната нощ, Теадора се настани на капитанското легло заедно с Халил. Айрис пазеше на вратата, докато принцесата и синът ѝ спяха.

В късния следобед достигнаха пиратския град Фокея и Александър изпрати да докарат баржа, която да превози пленниците до двореца му. Седнала сред кадифените и копринените възглавници на луксозния съд заедно с похитителя си, Теадора научи, че той е най-младия от синовете на гръцки благородник и поради това е принуден да търси сам своя път в живота. От малък обичал морето и в него открил онова, което се оказало най-доходоносно.

Жена му, любима от детинство, била мъртва. Не се бил женил отново, но поддържал харем някъде на изток. Увери Теадора, че няма да бъде затворена в уединение, а ще скита на воля в имението му, ако му даде дума да не се опитва да избяга. Тя се закле. Ако бе сама, нямаше да се примири толкова лесно, но трябваше да мисли и за Халил и Айрис.

Сякаш разбрал мислите ѝ, той наклони глава към сина ѝ.

— Радвам се, че са с теб, красавице. Твърде си красива, за да бъдеш затворена.

— И мисли ли четеш, пирате?

— Понякога. — След това добави по-тихо: — Твърде си красива, за да принадлежиш на някакъв старец. Ако имаше някой похотлив мъж между краката си, може би щеше да прогониш тъгата от очите си.

Тя поаленя и каза тихо и ядосано:

— Самозабравяте се, *пирате!*

Аквамариновите очи се усмигнаха на гнева ѝ и той я подигра:

— Потеклото ми е почти толкова добро, колкото вашето, принцесо! Да бъдеш най-младият син на гръцки благородник, със сигурност е същото, като да бъдеш най-младата дъщеря на гръцки завоевател.

Ръката ѝ се стрелна и остави отпечатъка си върху бузата му. Преди да успее да го удари отново, той я хвана за китката и я задържа здраво. За щастие, Айрис и Халил бяха твърде погълнати от гледката на оживеното пиратско пристанище, за да бъдат свидетели на размяната на любезности между Теадора и Александър.

Пиратът бавно обърна ръката на Теадора с дланта нагоре и впил поглед в нейния, положи изпепеляваща целувка в средата на меката плът.

— Мадам! — Гласът му бе заплашително тих. — Още не сте заложница. Друг би се побоял да вземе нещо, принадлежащо на султана, но не и аз. Кой ще разбере, ако го направя?

Целувката бе изпратила почти изгаряща болка по тялото ѝ. Пребледняла от изненада, Теадора прошепна с треперещ глас:

— Няма да се осмелиш!

Той ѝ се усмигна бавно и подигравателно.

— Идеята започва да ме изкушава, красавице.

Баржата се доближи до мраморния кей и Александър скочи от нея, за да помогне да я вържат за пристана. Добре обучени роби се появиха, за да свалят Теадора и свитата ѝ от лодката и да ги заведат в жилището им. Кралската свита имаше три просторни стаи със собствена баня и терасирана градина, гледаща на запад, над синьото море. Чаровна робиня показа на Теадора гардероб с дрехите ѝ, донесени от кораба. Халил и Айрис откриха, че техните вещи също са пренесени.

— Господарят не краде от гостите си — каза робинята надутно, но Теадора преглътна желанието да се засмее.

Този ден повече не видяха Александър. Бе им поднесена добре сготвена храна и чудесно вино. След премеждието с бурята всички потърсиха рано леглата си.

През нощта Теадора се събуди и откри Александър надвесен над нея. На лунната светлина, струяща през прозореца, тя видя желанието върху лицето му. Раздвижи се, за да отмести голото си тяло от погледа му, и потрепери, когато той каза:

— Знам, че си будна, красавице.

— Върви си! — прошепна тя гневно, но не се осмели да се обърне и да го погледне. — Ако някой разбере, че си тук, смяташ ли, че султанът ще плати, за да ме откупи.

— Забравяш, че това е моят дом, красавице.

— Дори твоят дом си има шпиони — отвърна тя. — Върви си!

— Ако това ще те убеди напълно, влязох в стаята ти през един рядко използван вътрешен вход, чието съществуване е известно само на мен. Освен това синът ти спи като младенец, а робинята ти изпи чаша вино, в което имаше приспивателно.

— Ти се осмели!? — Тя не можеше да повярва.

— Самото ти съществуване е риск. Ела, красавице, не ми обръщай гръб. — Той се пресегна и я обърна с лице към себе си. — Исусе Христе! — Гласът му бе изпълнен със страхопочитание. — Тялото е по-силен съперник от лицето!

Тя се отдръпна от него.

— Можеш да ме изнасилиш — каза тихо, — макар че не мога да се надявам да те отблъсна, по-късно ще намеря начин да се самоубия. Кълна се, Александре!

— Не, красавице, не! — възрази той и я придърпа в обятията си. — Не ми говори такива глупости. — Ръката му смело и уверено започна да се движи по тялото ѝ и я накара да потрепери със смесица от ужас и открито желание. — Няма да те насилвам, тъй като си моя гостенка. Но, ах, тези гърди ще са много натъжени, ако тази нощ не бъдат любени. — Колкото можеше по-нежно, той погали меките гърди. Кораловите ѝ зърна щръкнаха и един стон се изтръгна от гърлото ѝ. — Ах, красавице, и ти го искаш колкото мен. Защо се съпротивляваш?

— Моля те! — Тя отблъсна ръката му. — Каза, че няма да ме насилваш, защото съм твоя гостенка. Честта ти го забранява, нали? Помисли тогава за моята чест, Александре. Защото, макар че съм жена,

аз също имам чест. Аз съм съпруга на Орхан и майка на сина му. Не обичам съпруга си и няма да отрека, че тялото ми копнее за ласките на млад мъж. Но докато съпругът ми е жив, това няма да стане! Виждате, пиратски капитане, че аз също имам чест, с която трябва да се съобразявам. Дори ако никой, освен нас, не знае, ще чувствам честта си опетнена. Разбираш ли?

Той се усмихна печално.

— Бях чувал, че Йоан Кантакузин има много образована дъщеря. Разсъждаваш като гъркиня, красавице. Много добре! Засега съм победен и тази нощ ще те оставя на спокойствие. Но не мога да обещавам, че винаги ще е така. Първичните ми инстинкти може да надделеят. Въпреки това обаче, преди да тръгна, ще си поискам едно малко отмъщение, тъй като не съм сигурен, че ще успея да потуша огъня, който запали в мен.

И преди да разбере намерението му, той я стисна здраво в обятията си. Телата им се прилепиха от гърдите до бедрата. Изтегнаха се на леглото и тя почувства мекотата на косъмчетата по гърдите му, които гъделичкаха голите ѝ гърди, и твърдия член между треперещите си бедра. Устните му плениха нейните в изгаряща целувка, а езикът му се стрелкаше в устата ѝ със страст, която я докара почти до припадък. Искеше да му се отдаде. Искеше твърдостта му дълбоко в нея!

Той я пусна, усмихна се и стана.

— Дано ти и честта ти се наслаждавате на престоя в дома ми, Теадора, съпруга на Орхан — каза той подигравателно.

Замръзнала от ужас, тя го изгледа да изчезва зад едно пано. Чак когато се убеди, че е заминал, се разплака. Бе ѝ припомнил нещо, което бе успяла да скрие в себе си през всичките тези години. Бе ѝ припомнил, че е млада жена. Със същите изгарящи желания, които имаха всички млади жени.

Нямаше как да утоли сексуалния си глад. Ласките на съпруга ѝ я отвращаваха, а споменът за Мурад гореше дълбоко в сърцето ѝ. Почти съжали, че е отпратила Александър. Тялото ѝ се чувстваше чудесно до неговото и тя бе усетила, че е прекрасен любовник. Беше ли прав?

Кой знае, наистина? Би ли могла да живее с вината си, ако беше позволила тази любовна връзка? Теадора ронеше горчиви сълзи, тъй като единственото нещо, което се очертаваше пред нея, бе едно безкрайно бъдеще без любов.

ГЛАВА 9

Мъжът, наричащ себе си Александър Велики, бе галантен, но с премерените обноски на добър и ловък търговец. Основната му база, градът Фокея, бе разположен между емирствата Караси и Саракхан, срещу остров Лесбос. Макар че Фокея си имаше владетел, Александър и пиратите му бяха тези, заради които градът бе в разцвет и които го контролираха в действителност. Александър имаше и други бази на островите Киос, Демнос и Имброс. Имаше съгледвачи и брегова охрана и на малките острови, като по този начин ефективно контролираше морските пътища в Егейско море и районите, водещи към протока Дарданели в Босфора и отвъд него, в Черно море.

Търговците, чиито съдове пътуваха редовно в тези води, му плащаха годишен данък плюс част от приходите за всеки курс. Така получаваха специален пискюл за най-високата мачта. Корабите без този знак, боядисан в цветовете на Александър, се считаха за плячка и обикновено целият им товар биваше конфискуван. Александър предпочиташе да получава данъка си в злато, но приемаше и в натура. Два пъти годишно няколко негови кораба се отправяха на запад, към Северна Европа, където продаваха товарите си от коприна, парфюми и подправки на най-изгодни цени. Връщаха се и носеха на господаря си злато и русокоси и светлокожи млади роби и робини. Имаше много крупни земевладелци, които желяеха — за дължина коприна, пакет ценни подправки или сребърна монета — да изпратят привлекателни, здрави, млади слуги от своите имения като роби. Тези млади хора бяха продавани на най-висока цена на тържища, посещавани само от състоятелни ценители на красотата. По този начин Александър печелеше двукратно.

Византийската служба за военно разузнаване, известна като „Управление от варвари“, бе уведомила императрица Елена за Александър Велики. Служителят, ръководещ службата, бе настоящият ѝ любовник. Като знаеше, че сестра ѝ ще се връща по море от изворите на Аполон, тя бе изпратила писмо на Александър, в което желяеше смъртта на Теадора и сина ѝ. За тази услуга беше съгласна да заплати

голяма сума в злато. Но Александър не бе наемен убиец. Освен това знаеше за византийците повече, отколкото те знаеха за него. Елена не можеше да си позволи парите, които бе предложила.

Но ѝ бе задължен за информацията, която неволно му бе предоставила. Султанската съпруга и синът ѝ биха донесли голям откуп, така че той се бе постарал да разбере кога и по кой маршрут щеше да плава корабът ѝ. За малко да ги изгуби, тъй като бурята много любезно ги бе скрила от крайбрежната охрана. Един поглед на Теадора бе накарал Александър да загуби сърцето си. Бе по-красива от всички жени, които бе познавал. Фактът, че бе съпруга на султана, ни най-малко не го притесняваше. Бе владетел със свои права и вземаше онова, което пожелаеше. Но бе сгрешил, когато помисли, че тя ще е твърде нетърпелива за любов, за да забрави всичко друго. За да я спечели, трябваше да я победи с мисъл. Александър бе ловец по природа и мисълта за надпреварата бе достатъчно стимулираща. Щяха да минат седмици, преди съветникът му да се договори за размера на откупа за принцесата и сина ѝ. След това щяха да минат още преговори. Имаше време.

През следващите няколко дена Теадора почти не видя похитителя си и бе доста спокойна. Не бе лесно да отстоява на набезите му. Стоеше в покоите си и по няколко пъти на ден излизаше в градината с Айрис. Рядко виждаше Халил — бе зает с новите си приятели, синовете на Александър от конкубините му — дори ядеше и спеше при тях.

— Така е по-добре — каза тя на Айрис. — За него е просто едно приключение. Няма да му останат белези.

Една вечер, няколко седмици по-късно, Александър се появи в покоите ѝ. Носеше шах.

— Помислих, че можем да се насладим на една партия — каза той.

Тя се усмихна.

— Откъде знаеш, че играя шах?

— Понеже си дъщеря на баща си и безупречна в логическото изкуство. Играта на шах е логическо упражнение. Но ако не играеш, мога да те науча, красавице.

— Нареди фигурите, Александре, и се пригответи да бъдеш победен. Айрис, донеси ни изстудено вино и някакви сладкиши.

Шахматната дъска бе произведение на изкуството. Полетата ѝ бяха от абанос и седеф, а фигурите — изрязани от черен оникс и чисто бял корал. Изиграха две партии. Той лесно спечели първата, тъй като Теадора играеше предпазливо. След това загуби втората, защото тя мислеше и местеше с почти безразсъдна страст.

Той се засмя, когато даде шах на царицата му.

— В първата игра си ме изучавала — обвини я той.

— Да. Ако не бях изучила начина ти на игра, трудно щях да те победя.

— Никога не ме е побеждавала жена!

— Ако продължаваш да играеш с мен, Александре, ще трябва да се примириш с този факт. Играя, за да побеждавам, и няма да си позволя да загубя, само защото съм жена.

— Каза го като истинска гъркиня! — одобри думите ѝ той.

Бе неин ред да се засмее.

— Не съм сигурна дали одобряваш, или не, Александре.

— Роден съм грък, красавице, така че съм свикнал с жени с висок интелект. Но живея в Азия от достатъчно дълго време, за да разбера източното отношение към жените. То също има своите добри страни. Но мина много време, откакто за последен път наистина разговарях с жена.

— Мина много време, откакто за последен път наистина разговарях с мъж.

За миг той се изплаши. След това сърдечно се усмихна.

— Забравих, че живееш в харем, красавице, само с евнуси и други жени. Не си ли отегчена?

— Понякога, но не и през последните години. Синът ми е умен и прекарвам времето си да го обучавам. Освен това се занимавам и с връщането на християнски пленници във Византия. Когато обаче се приберем в Бурса, Халил ще се оттегли в собствения си двор в Никея. Бях със сина си по-дълго, отколкото повечето султански жени са били със своите.

— Какво ще правиш, като си тръгнеш, красавице?

Тя поклати глава.

— Не знам. Помолих Орхан да ми позволи да отида с Халил в Никея, но той отказа.

— Прав е. Момчето трябва да е самостоятелно, иначе никога няма да се освободи от покровителството ти. Не забравяй, че в древна Спарта момчетата са били отнемани от майките им на седемгодишна възраст.

Тя му направи гримаса и той се усмихна.

— Освен това, красавице, ако аз бях твой съпруг, нямаше да искам да ме напуснеш.

— Глупости! Орхан има цял харем жени, много от които са по-красиви от мен. Аз не му трябва.

— Тогава защо се връщаш? Остани с мен и бъди моя любима. Ще направя живота ти толкова сладък, красавице, че никога няма да искаш да ме напуснеш.

Тя се засмя несигурно.

— Мислех, че си човек на работата, Александре. Ако приема ласкателното ти предложение, ще загубиш доста пари. Струва ми се, че не говориш сериозно.

Той я погледна и тихо попита:

— Може ли да дойда отново и да играя с теб, красавице?

Тя кимна.

— Тогава ще оставя дъската и фигурите — каза той и излезе.

Теадора стоеше с разтуптяно сърце и със здраво скръстени в скута си ръце. Той го мислеше! Наистина го мислеше! Смело я ухажваше, макар че беше съпруга на султана. Какво щеше да стане, ако го приемеше? Щеше ли султанът да се загрижи, заобиколен от толкова сочни, млади красавици? Тя поклати глава. Това бе лудост! Разбира се, че щеше да го е грижа. Дори да беше най-проста робиня, щеше да го е грижа, защото бе негова собственост. Какво й ставаше, че изобщо си мислеше за подобно нещо? Тя бе Теадора Кантакузин, принцеса на Византия! Тя бе съпруга! Майка! Не някое глупаво момиче.

На следващата вечер той не се появи, но на последващата изиграха две партии — Теадора спечели първата, Александър — втората.

— Този път — подразни я той — аз наблюдавах стила ти на игра.

— Изглежда, че добре си пасваме — отвърна тя. След това, разбрала, че думите й могат да бъдат изтълкувани погрешно, тя се

изчерви и припряно добави: — В шаха.

— Наистина — отговори той спокойно. — Ако усетиш нужда да общуваш, чувствай се свободна да посетиш жените от дома ми. Всички те са много любопитни да видят султанската съпруга.

— Някой ден, може би — каза тя разсеяно. Но с течение на седмиците се почувства самотна. Реши, че ще отиде в харема само веднъж, тъй като, несъмнено, жените там щяха да са също толкова глупави и зловни, както в харема на съпруга ѝ.

За нейна изненада бе сърдечно поздравена от всичките жени на пирата, включително и от трите му фаворитки — всяка от тях имаше дете от него. Бяха красиви жени с благи характери, чиято единствена видима цел бе да направят своя съпруг и господар щастлив. Зачуди се дали задоволяваха бушуващата страст, която бе видяла да се крие в този мъж. Бързо отхвърли тази мисъл и виновно се изчерви.

Харемът на Александър бе място, пълно с наслади. Всичко бе удоволствие за сетивата. Въздухът ухаеше сладко на екзотични цветя. Нежна музика струеше изпод сръчните пръсти на красиви момичета. Храната бе вкусна и поднасяна с финес. Това, което Адора не знаеше, бе, че менюто бе съставено от храни, смятани за афродизиаци, които водеха до коварна възбуда у жените.

Обикновено Теадора не търсеше присъствието на други жени, но конкубините на Александър бяха много мили с нея, за разлика от тези в харема на Орхан. Бяха поразително любопитни за живота ѝ в Бурса, както и в Константинопол. Бе трудно да устои на ласкавите им молби да им разкаже за живота ѝ.

Също така бяха любопитни и за любовните умения на отоманските жени. Надяваха се да научат нещо ново, нещо, което да достави удоволствие на съпруга им. С вещина, която не бе имала случай да демонстрира, тя ги осветли за някои умения. Те останаха доволни. Теадора често се смееше. За пръв път в живота си имаше приятели на своята възраст. И макар че не бяха на нейното интелектуално ниво, тя ги харесваше. Въпреки че беше в плен, имаше също толкова развлечения, колкото и синът ѝ. Любимка ѝ бе Черика — прекрасна черкезка девойка с чувство за хумор и с най-разбрания характер, който Теадора бе срещала у жена.

Започна да прекарва времето си с тях — не само в харема, но и в банята и при хранене. Сякаш вече бе жена от харема на Александър...

но не напълно. Нямаше вечер, в която да не вика някоя от жените си. На сутринта имаше много добродушни заяждания с щастливката, а наскоро имаше и въпроси, дали новите умения му доставят удоволствие. Хваната в тази плътска, мека атмосфера, Теадора започна да става раздразнителна. Бе лесно да отхвърли желанията си и да води благоразумен, порядъчен живот, но престоят ѝ в дома на Александър не го предполагаше.

Седмиците минаваха. Пиратският капитан усещаше, че съпротивата на красивата му пленница отслабва, но капитулацията ѝ ставаше по-бавно, отколкото бе очаквал. Бе много твърдоглава и макар че доста се бе отпуснала, все още не бе забравила коя е.

Сумата за откупа ѝ бе договорена и султанът бе известил, че ще изпрати златото. Сега Александър спореше със съвестта си — нещо, което рядко правеше. Както обикновено обаче желанията му надделяха. Защото, макар и да бе чаровен, бе хедонист. Желаше красивата Теадора и възнамеряваше да я има.

Ако ѝ дадеше още време, желанията ѝ можеха да вземат връх над разума ѝ — но той нямаше повече време. Султанският пратеник щеше да пристигне след по-малко от две седмици. Александър знаеше, че трябва да действа сега или никога. Ако не вкусеше от чара ѝ и тя се върнеше в Бурса, щеше да се разболее от копнеж. А той бе мъж, свикнал да се налага.

Прелъстяването на Теадора бе старателно подготвено. Една вечер Александър изпрати извиненията си, че няма да може да отиде да играят шах. Тя бе разочарована, тъй като партиите бяха станали почти ежедневно удоволствие и тя ги харесваше. В израз на извинение ѝ изпрати обла кристална купа, малко шишенце кипърско вино и сребърен поднос с прясно грозде. Теадора изпрати Айрис да си легне и изпи сама всичкото вино. После потъна в дълбок сън.

Сънува нещо странно. Очите ѝ бяха завързани с коприна. Лишена от зрение, тъй като спеше, бе изведена от леглото. След това внезапно можеше да вижда. Огледа се и видя, че се намира в четвъртата стая без прозорци. Стените и таванът бяха черни. Долната четвърт от стените бе опасана със златна обшивка по древногръцки модел. Над нея имаше красиви рисунки на мъже с жени, жени с жени,

мъже с мъже и мъже и жени с животни в разнообразни пози на любовна игра. Над рисунките имаше още една златна обшивка.

Стаята бе осветена от мъждукащи висящи лампи, в които гореше ароматизирано с мускус масло. Появиха се две млади жени, които започнаха да втриват в тялото на Теадора ароматизиран крем. Бавно и чувствено я милваха, докато изключителните усещания, заливащи тялото ѝ, заплашиха да я докарат до припадък.

Пред нея, на издигнат и застлан с килими подиум, между разноцветни копринени и кадифени възглавници, седяха трите любимки на Александър. Те, както и тя, бяха чисто голи. Усмехнато я подканиха да се присъедини към тях. Теадора бавно се приближи и ги остави да я настанят помежду им. Бяха толкова мили, че въобще не беше странно, когато започнаха да гаят тялото ѝ. Бе най-прекрасния сън. Ръцете им бяха толкова меки! Жените галеха гърдите ѝ, целуваха и търкаха зърната ѝ, когато ги засмукаха, изпратиха по тялото ѝ изгарящи болки.

Ръцете на Черика се плъзнаха надолу и погалиха вътрешната страна на бедрата ѝ, като игриво докосваха женствеността ѝ. Теадора въздъхна дълбоко и се разтрепера, когато приятелката ѝ наведе русата си глава и я целуна в нежната, чувствителна цепка. После трите жени поднесоха чаша вино пред устните на Теадора и я накараха да пие. Когато отпи, се почувства още по-добре.

Тогава от тъмнината се появи Александър. Гол, той изглеждаше като мраморна статуя на древния бог Аполон. Бе висок, с мускулести крака, плосък корем и бронзов тен. Между силните му бедра стърчеше дългият му, набъбнал член.

Теадора не изпитваше страх, тъй като го желаше. И понеже това бе само приятен сън, тя се почувства свободна да му се отдаде. Две от жените разтвориха широко краката ѝ. Усмехнатата, тя протегна ръце към него. За момент той застана прав над нея, с триумфираща усмивка. След това коленичи и я прекрачи, за да може да се наслади на пълните ѝ гърди, и тя почувства мъжествеността му върху корема си. Нежно си играеше с нея, като подръпваше зърната ѝ и ги стискаше с палеца и показалеца си. Цялата изтръпна от удоволствие и потърка пъпа си в пулсиращия мускул, туптящ върху нея.

Той хапеше устните ѝ, целуваше ъгълчетата им и затворените ѝ клепачи. Проговори за пръв път и за момент тя се изплаши. Не си

спомняше някога в сънищата си да е чувала гласове. Но усещанията, които я заляха, бяха толкова силни и осезаеми, че потушиха страха ѝ.

— Какво искаш да направя, красавице?

Тя бавно отвори натежалите си клепачи и каза със сериозен глас:

— Люби ме, Александре! Люби ме! — И бавно затвори отново очи.

Премаля, когато ръцете му хванаха хълбоците ѝ, и се усмихна от удоволствие, когато го усети да потъва дълбоко в тръпнещото ѝ от желание тяло и да я издига на върха на страстта. Бе огромен и я изпълваше докрай. Тя помисли, че ще умре, тъй като никога дотогава не бе била толкова задоволена.

Скоро слънчевата светлина блесна в очите ѝ и гласът на Айрис я извади от дълбокия ѝ сън. Устата ѝ гореше, а главата я болеше ужасно. Бе имала много странен сън, но не можеше да си го спомни. Когато се опита да се концентрира, главата я заболя още повече.

— Спусни завесите! — заповяда тя на слугинята. — Виното, което ми изпрати снощи Александър, едва не ме уби. Господи! Главата ме боли непоносимо.

— Не трябваше да го изпивате всичкото — скара ѝ се Айрис. — Не сте свикнали със силни вина.

Теадора кимна със съжаление.

— Днес ще остана в леглото, защото не мисля, че ще мога да стана. — Тя се отпусна обратно върху възглавниците, за да подремне в хладната, сумрачна стая.

Но сънят ѝ бе неспокоен, с диви, скверни образи, плуващи през изтерзания ѝ мозък. Тъмна стая с мъждукащи висящи лампи. Трите любимки на Александър — голи, галеци тялото ѝ. Черика я целува по устата и по — о, боже! Не! Сега лежеше по гръб. Кожата ѝ с цвят на камелия контрастираше на фона на разноцветните възглавници. Таванът над нея бе от венецианско стъкло и тя успя да види Александър между разтворените си крака. Тя изстена отчаяно и се опита да избяга от съня, но не успя. В него той я облада веднъж, после облада всяка от любимките си и след това ги освободи. Теадора го наблюдаваше с удивление. Мъжът бе жребец и изглеждаше неуморим.

Когато остана сама, той я облада втори път и като я обърна по корем, я облада по *онзи* начин.

Тя се мъчеше да се освободи от тези образи. Събуди се. Откри, че е късен следобед. Главоболието ѝ бе минало, но се чувстваше обърквана и напрегната. Макар че кожата ѝ бе хладна, чаршафите бяха подгизнали от пот и събрани на топка. Знаеше, че пак е сънувала, но си спомняше само, че сънят ѝ е свързан с Александър. Бяха се любили. Тя се изчерви от срам. Колко невероятно!

Потръпна и извика на Айрис да ѝ занесе гарафа със сок от нар и храна. След като се нахрани, влезе в банята и сръчните пръсти на робинята прогониха и последното ѝ напрежение. Когато Александър пристигна за партията шах, тя го посрещна топло.

— Липсваше ми снощи — каза тя. — Харесва ми да играем. Вместо това изпих онова проклето вино, което ми бе изпратил, и прекарах неспокойна нощ. Когато се събудих днес, имах неприятно главоболие. Цял ден бях в леглото.

Той се усмихна.

— Трябваше да те предупредя. Кипърските вина са коварни, красавице. На вид са сладки и леки, а всъщност са зли и могъщи.

— Как можа да не ме предупредиш? — каза тя малко остро.

Той отново се засмя.

Докато играеха, Теадора му хвърляше кратки, тайни погледи изпод сведените си мигли. Той не се държеше различно. Бе сигурно, че ако действително се бе случило онова, което тя си въобразяваше, щяха да се държат по друг начин. Не! Това бе просто един лош сън, предизвикан от силното вино. Какво ѝ ставаше, че си измисляше такива неща? Знаеше отговора — копнееше за мъжка любов, но докато бе жив съпругът ѝ, нямаше да я получи. Тя въздъхна и направи невнимателен ход. Александър каза:

— Шах и мат, красавице!

Тя погледна дъската и леко се нацупи.

— О, Александре, колко глупаво от моя страна!

Той се засмя на недоволството ѝ.

— Не е същото, като ти да ми дадеш играта, красавице. Какво те тревожи? — попита той с по-сериозен тон.

Тя поклати глава.

— Кошмари, Александре. Много страшни кошмари!

— Можеш ли да ми кажеш? Разговорите често разкриват истината за сънищата.

— Не, приятелю. Твърде лично е. Държах се по начин, който ми е непознат, и това ме тревожи. Надявам се никога повече да не сънувам такива сънища.

Той я погледна мрачно и съвестта му го загриза болезнено. Бе я упоил и след това я бе прелъстил, само за да удовлетвори желанието си към нея. Бе великолепна и макар че не го съзнаваше, бе създадена за любов. Бе доставила и бе получила удоволствие.

Сега не знаеше какво да прави — дали да я остави да си тръгне, или да я задържи, тъй като се бе влюбил силно в нея. Една мисъл го успокояваше. Когато старият султан умреше, тя щеше да бъде върната на семейството ѝ в Константинопол. Когато това станеше, имаше намерение да накара баща си, който бе васал на императора, да иска Теадора за негова жена. Баща му щеше да е доволен, че най-накрая синът му е пожелал да се ожени повторно и да даде на семейството законни наследници.

— Не мисля, че някога ще бъдеш тормозена отново от такива сънища, красавице — каза тихо той. — А аз имам добри вести за вас. Скоро откупът ви ще е тук. Пленничеството ви почти свърши.

Тя се усмихна, наведе се през дъската и докосна ръката му.

— Не се чувствах нито неудобно, нито бях тъжна, приятелю. Пленничеството в дома ти бе много приятно и добротата ти към мен и сина ми няма да бъде забравена.

— Съжалявам, Теадора, че чувството ти за дълг е толкова силно. Иначе би могла да останеш с мен тук.

— Ако нямах дете, Александре, вероятно можеше да бъда изкушена. И макар синът ми да не може да стане султан, той е отоманец. Няма да го лиша от наследството му.

Той кимна разбиращо.

— Ти си забележителна жена, красавице. Колко жалко, че мъжете в твоя свят никога няма да те разберат и оценят истински.

Тя се усмихна тъжно.

— Няма значение, приятелю. Ще оцелея, а вероятно накрая дори ще тържествувам.

Той се засмя. Белите му, равни зъби бляскаха като светкавици на фона на бронзовото му лице.

— Да. Ако някоя жена е създадена да тържествува, вярвам, че това си ти — каза той и си тръгна усмихнат.

ГЛАВА 10

Мурад, третият син на Орхан, бе яздил бясно от брега към двореца. Бе зарязал свитата си няколко часа по-рано, като позволи на големия си чер жребец да препуска колкото може по-бързо. Конят, само задъхан, изтрополи по покрития с плочи площад на двореца в Бурса. Плъзгайки се от седлото, принцът хвърли юздите към един роб и забързано влезе в дома на баща си.

Стресна се от външността на стареца. Орхан изглеждаше точно като за седемдесетте си години. Косите и брадата му бяха снежнобели, тъмните му очи бяха замъглени. Ръцете му трепереха. Изглеждаше смален дори тялото му миришеше на старост. Въпреки това гласът му беше силен.

— Седни! — заповяда той на сина си.

Принцът безмълвно се подчини.

— Искаш ли кафе?

— Благодаря, татко. — Мурад изчака, както изискваха добрите обноси, горещата течност да бъде налята в тънки като яйчена черупка чаши. Един роб му подаде кафето, от което той учтиво отпи, преди да го постави на кръглата месингова маса.

— С какво мога да ти бъда полезен, татко?

— Теадора и синът ѝ са отвлечени — каза Орхан. — Тя заведе момчето на изворите на Аполон в Тесалия. На връщане корабът им попаднал в буря. Хвала на аллаха, че са се спасили! Но корабът бил лошо повреден и беззащитен, когато бил нападен от пирати. Пиратският главатар, наричащ себе си Александър Велики, ги държи като заложници във Фокея. Искам да занесеш откупа там и да доведеш жена ми и сина ми обратно.

— Слушам и се подчинявам, господарю — отвърна принцът с хладнокръвие. Орхан продължи да обяснява уговорките по откупа, но Мурад не го слушаше.

Бе виждал Теадора само веднъж, откакто се бе омъжила за баща му. Бе наранен и искаше да отвърне със същото. Той се намръщи. Сама се бе поставила в това положение. Не можеше, разбира се, да приеме,

че синът ѝ е сакат. Не! Тя трябваше да го заведе отвъд морето, към място с предполагаема лечебност.

Мурад слушаше с прикрит безсилен гняв как баща му бръщолеви за скъпоценната си Адора и колко е важна нейната безопасност. Орхан я разглези! Винаги я глезеха. Но ако беше негова жена, щеше да я научи на подчинение. Изведнъж споменът за нея го заля с такава сила, че той се вцепени. Припомни си гъвкавото младо тяло с нежните гърди сърцевидното лице с аметистови очи, които го гледаха толкова доверчиво, сладки, целуващи устни, тръпнещи под неговите. Аллах! Тя бе изкусителка! Ако имаше възможност, щеше да е уличница като двете си скандални сестри в Константинопол. София бе наскоро убита заедно с последния си любовник, а императрица Елена открито приемаше чужди мъже. Той скръцна със зъби и се насили да се върне към онова, което казваше баща му.

— ... и ти, сине, лично ще ги придружиш до тук. Бедната ми Адора несъмнено ще е страдала много. Също и малкият Халил.

„Ха! — помисли си Мурад кисело. — Вещицата със сигурност е била настанена удобно. Всичко, което е трябвало да направи, е да омая пиратския главатар с приказните си очи. Колкото до доведения ми брат, той вероятно приема цялото нещо като едно голямо приключение.“

Настроението му не се подобри, когато пристигна във Фокея и откри, че предвижданията му са били правилни. Третата съпруга на султана бе удобно настанена, а похитителят ѝ явно бе загубил ума си по принц Халил. Всъщност пиратът изглеждаше в отлични взаимоотношения и с двамата си пленници.

Мурад бе пристигнал във Фокея в късния следобед. Щеше да бъде невъзможно да свърши работата си, преди да е паднала нощта. Би било и страхотна липса на възпитание да откаже гостоприемството на пиратския главатар. За негова изненада, посрещането бе не само щедро, но и с отличен вкус. Първо бе отведен да се увери, че Теадора и Халил са в безопасност и с тях се отнасят добре. През целия път от Бурса Мурад бе неспокоен. Не я бе виждал от близо осем години. Дали се бе променила? Вероятно. Византийските жени бяха склонни към пълнеене, а баща му обичаше сочни жени.

Това, че все още бе слаба като вейка и че когато го погледна, очите ѝ бяха изпълнени с чувства, които той не разбра, не разсея притесненията му. Тя стана и се отправи към него с протегнати ръце.

— Принц Мурад! Колко мило от ваша страна да дойдете да ни освободите! Как е съпругът ми? Моля се да не сме го притеснили много!

Той се поклони рязко.

— Баща ми е добре. Как се отнасяха с вас, Ваше Височество?

— Господарят Александър бе любезен от първия миг на пленничеството ни — отвърна тя.

Имаше ли нотки на смях в гласа ѝ? Защо този грамаден, русокос палячо, наричащ себе си Александър Велики, се чувстваше толкова неудобно?

— Ще привърша преговорите за откупуването ви утре и ще дойда за вас и Халил — каза Мурад грубо. — Бъдете готови!

Това обаче не бе толкова лесно, колкото бе очаквал Мурад. След чудесното пиршество, отличното веселие и изключителната русокоса черкезка, която стопли леглото му, той се събуди в дъждовното утро със съзнанието, че домакинът му е твърд и непреклонен в изискванията си.

— Казах на баща ти сто хиляди златни венециански дуката, принц Мурад. Не съм търговец, за да се пазарите с мен. Нито пък принцесата и синът ѝ са стоки, които се продават като повехнали дини на пазар. Ще приема петдесетте хиляди, които сте ми донесли за принцесата, но момчето трябва да остане във Фокея, докато получа останалите петдесет хиляди.

— Защо не пуснеш момчето, а да задържиш майката?

Александър се засмя.

— Защото не съм глупак, принц Мурад. Баща ти има много жени, с които се забавлява, но малко синове. Ако пусна момчето, баща ти може да не се обади, ако освободя принцеса Теадора, тя не ще му позволи да остави единственото ѝ дете в плен. Не, Ваше Височество, може да се върнете в Бурса с принцесата, но принц Халил остава, докато ми се изплатите.

— Не я познавате, Александре. Тя е твърдоглава. Няма да зареже детето тук.

— Това, принц Мурад, е ваша грижа, но мисля, че този, който не я познава, сте вие. Тя е много разумна жена, а ние, гърците, винаги сме ценили интелигентните жени. Тя ще разбере смисъла на желанието ми.

Мурад скръцна със зъби и отиде да каже на Теадора, че синът ѝ ще трябва да остане, защото Орхан не е изпратил целия откуп. За негова изненада тя нито се разбесня, нито изпадна в истерия, а каза тихо:

— Баща ти е велик воин и владетел, но е лош дипломат. Много добре! Халил трябва засега да остане. Ще оставя Айрис с него, а аз ще дойда с вас.

— Аллах! Каква майка си ти? Няма ли дори да предложиш да останеш вместо детето?

Тя се изненада.

— Дали Александър ще го позволи? Мисля, че не, защото не е глупак. Баща ти със сигурност би се пазарил за моя откуп, тъй като единственото нещо, за което му бях нужна, бе Цимпе, а тя е вече негова. Но Халил е неговата гордост и за него не би се пазарил. Вече е стар, а момчето е доказателство, че все още е плодовит. Това, изглежда е важно за него.

Мурад бе ядосан на спокойствието ѝ, но още по-ядосан бе на Александър, защото, изглежда, той я бе опознал по-добре от него, дори за това кратко време.

— Не уважавате себе си, мадам! — каза той студено. — Съпругът ви рида и говори само за вашата безопасност.

— Наистина? — запита тя заинтригувана. — Колко странно! От няколко години не съм го виждала, освен по държавни дела. — Тя повдигна рамене. — Трябва да кажа на сина ми за този обрат в събитията. Кога желаете да тръгнем?

— До един час.

— Ще съм готова.

Когато тя излезе, той поседя тихо няколко минути. Теадора вече не бе неопитното момиче, което беше някога. Сега бе спокойна, но едно нещо се бе запазило. Нейната интелигентност. Той бе поостарял през годините, откакто за пръв път се бяха срещнали, но се ласкаеше от мисълта, че е помъдрял. Въпреки това му бе трудно да приеме, че Теадора имаше остър ум. Бе неестествено за жена, още повече за толкова красива жена. Жените, и в частност красивите, бяха създадени само за удоволствие на мъжете! Аллах! Не!

Той се засмя на глас и излезе на двора, за да довърши последните приготовления за заминаването им. Бе принуден да остави свитата си

пред стените на Фокея и бе пристигнал сам. Александър Велики се бе разпоредил Теадора да прекоси града в закрыта носилка. След като свитата ѝ я посрещне, щеше да бъде преместена в изпратения от султана превоз и пиратската носилка да се върне.

Теадора се появи на двора, облечена за път и придружена от Айрис и Халил. Момчето се втурна нетърпеливо към него и Мурад го вдигна на ръце.

— Така, Халил! Най-после ще избягаш от майка си и ще бъдеш мъж.

— Да, батко! — очите на детето блестяха от възбуда. След това то понижи гласа си и каза поверително: — Научих много неща, които ще са ти от полза, Мурад! Понеже съм дете, мислят, че не разбирам и не ми обръщат много внимание. — Халил се усмихна дяволито. — Обаче не е така. Когато станеш султан, ще съм ти от голяма полза, защото имам бърз ум.

— Брат ни, Сюлейман, е избраният наследник на баща ни, Халил.

Момчето го погледна и каза:

— Това е вярно, Мурад, но ще го оставиш ли да царува?

— На мъдрите маймунки често им щипят носовете, братко! — засмя се принц Мурад. Пусна детето на земята и то отново му се усмихна разбиращо. След това то изтича към майка си.

Теадора прегърна сина си.

— Не искам да те оставям, Халил, но ако не говоря с баща ти лично... — Тя се поколеба.

Момчето се засмя.

— Ще съм пораснал и със собствени деца, преди да ме видиш отново, майко! — завърши той вместо нея.

Бе неин ред да се засмее и Мурад почувства болка, като видя главите им, толкова еднакви, една до друга. Имаше някаква близост между тях, която не можеше да наруши, и почувства ревност.

— Трябва да тръгваме — каза той грубо. — Искам да стигнем външните стени преди мръкнало.

Тя го погледна толкова изразително, че той се изчерви. После се наведе и прегърна силно детето.

— Подчинявай се на Айрис и не ядосвай много Александър, Халил. Обичам те, скъпичко, и с нетърпение ще очаквам деня, в който

отново ще сме заедно. — Тя го целуна и се качи в носилката.

Александър слезе в двора и като се наведе, каза тихо, така че само тя да го чуе:

— Не се страхувай, красавице. Синът ти ще бъде в безопасност при мен, така както моите синове.

Тя се усмихна и докосна с пръсти ръката му.

— Знам, че ще се грижиш добре за него, Александре. Но не го разглезвай твърде много. Знаеш каква хитра маймунка е той — намирай му занимания.

— Добре, красавице, но мен кой ще ме занимава? Ще съжалявам за партиите ни шах.

— И аз. В нашия свят мъжете не се отнасят с жените с такова уважение. Ще ми липсваш, Александре. Бог да те пази. Сбогом.

— Сбогом, красавице! — Пиратският главатар се изправи. Мурад го гледаше с блестящи от гняв очи.

„Свети боже! — помисли си Александър. — Чудя се дали тя знае, че си имам съперник. Но аз знам за теб, мили ми приятелю, докато ти не можеш да знаеш намеренията ми.“ Отиде при принца, яхнал вече жребеца си.

— Кажи на баща си, принце, че принц Халил ще бъде в безопасност и на почит в дома ми. Ще чакам откупа му.

Обърна се и влезе в дома си, без да даде на Мурад възможност да отговори.

Принцът ядосано дръпна юздите и даде знак на хората си да тръгват. Робите вдигнаха носилката и излязоха от двора. Александър им бе осигурил малък, но много впечатляващ ескорт, който ги придружи до северната порта, където чакаха войниците на султана.

Отново бе заваляло и принц Мурад слезе от коня си, за да пренесе Теадора от едната в другата носилка. За момент тя погледна лицето му и после сведе срамежливо прекрасните си аметистови очи. Бе нежна и сладка, парфюмът ѝ го омагьоса. Препъна се и тя тихо се засмя. Почувства слепоочията си да пулсират. Желаше я. Аллах, как само я желаше!

Остави я грубо в носилката ѝ и яхна жребеца си. Оставаха още няколко часа до смрачаване, достатъчно, за да оставят Фокея на няколко мили зад себе си. Яздеше тихо начело на кавалкадата. Войниците си мислеха, че мрачният му поглед се дължи на това, че е

оставил Халил. Мурад, отоманският бей, винаги се бе гордял, че си върши добре работата.

Истината беше, че принцът мислеше за жената в носилката. Никога не му бяха липсвали жени, но Теадора Кантакузина бе единствената жена, която бе успяла да плени сърцето му.

Спомни си, че веднъж ѝ бе казал, че когато баща му умре, ще я направи своя жена. Изненадан беше да признае пред себе си, че все още я желаше. Но не в този живот! Не! Той ядосано разтърси глава. Тя бе византийска уличница като сестрите си и не трябваше да ѝ се вярва. Как само го бе изкушила, преди малко, а после се засмя на неудобството му!

Когато почти се смрачи, Мурад даде заповед да спрат и да построят лагер. Мъжете бяха свикнали да спят на открито, но за Теадора издигнаха палатка. За нейно удоволствие, тя бе доста разкошна. Тъй като бе оставила Айрис да се грижи за сина ѝ, прислужваше ѝ възрастен войник. Занесе ѝ стоплена на огъня вода за миене. Когато тя учтиво му благодари, той почервеня и се усмихна глуповато.

Палатката ѝ бе издигната върху дървена платформа, чиито дъски бяха покрити с дебели шарени вълнени черги и овчи кожи, които спираха студа и влагата. Не беше голяма. Имаше месингова маса и столове със съгъваеми абаносови крака, мангал с дървени въглища за отопление и легло от овчи кожи, покрити с кадифен дюшек и копринени възглавници. Две малки стъклени лампи висяха на месингови вериги от подпорите на палатката.

Старият войник се върна и ѝ занесе храна — парченца агнешко, печено на скара с чушки и лук, подправено с розмарин и капка маслиново масло, сервирано върху ориз с шафран. Имаше и малък, плосък самун хляб, току-що изпечен на въглените в огъня, мех с леденостудена вода от близкия поток, ароматизирана с портокалова есенция и канела, и две хрупкави ябълки. Тя поблагодари на войника. Запита за принца и ѝ бе казано, че той се храни при хората си.

Теадора съжали, че ще трябва да вечеря сама. Отдавна бе превъзмогнала яда си към принц Мурад. Днес, когато се препъна, докато я носеше, тя бе почувствала ударите на сърцето му и се бе засмяла от радост, че още се интересуваше от нея. Изведнъж всички стари чувства изскочиха на повърхността и я изненадаха със силата си.

От няколко години не бе споделяла леглото на Орхан и макар че някога съпругът ѝ я възбуждаше физически, само фантазиите ѝ я бяха спасили от сигурна лудост. Поради възрастта си, в отчаян опит да запази потентността си, Орхан се бе отдал на перверзни. Последния път, когато бе споделила леглото му, той бе вкарал в него десетгодишна девица от басейна на Нил — дете със златиста кожа и очи с цвят на оникс. Орхан бе принудил Теадора да стимулира сексуално момичето, докато той гледа и се възбужда. След това брутално дефлорира пищящата си жертва, а Теадора повърна до леглото. За нейно огромно облекчение, никога повече не ѝ бе нареждано да споделя леглото на съпруга си. Ако някога отново ѝ се наложеше да го направи, по-скоро би умряла, отколкото да се сблъска с друго подобно изживяване.

Припомняйки си отново скъпоценните мигове, прекарани с Мурад в градината, ѝ се стори, че това са били единствените моменти, в които е получавала някаква нежност от мъж. Щеше ли да бъде толкова нежен и ако ѝ беше съпруг. Надали щеше да разбере. Теадора замислено облиза пръстите си. След това ги изплакна в малък меден съд, взе една ябълка и я ухапа.

— Хареса ли ти вечерята?

Тя се стресна, вдигна поглед и видя Мурад.

— Да, но бях самотна. Защо не вечеря с мен?

— Жена? Да вечерям с жена? Да не би баща ми да е започнал да вечеря с жените си?

— Разбира се, че не! Но това е различно. Аз съм единствената жена тук и нямам дори роб, за да ми прави компания. Само ти си ми на разположение от благородниците.

Той се усмихна. Доброто му настроение се бе върнало.

— Разбирам. Искаш компанията ми, само защото ти си принцеса, а аз съм принц. Не съм очаквал, че си толкова самовлюбена, Адора.

— Не! Не! Грешно ме разбра — запротестира тя и се изчерви.

— Тогава ми обясни — подразни я той и коленичи пред нея между възглавниците. Тя вдигна красивото си лице към него.

— Това, което имах предвид, бе, че тъй като ситуацията е неофициална, би могъл да ми правиш компания, докато се храня.

Той я погледна с катраненочерните си очи и преди тя да разбере какво става, я привлече към себе си и започна да я целува. Светът около нея се пръсна на милиони блестящи парченца. О, господи! О,

господи! Устните му бяха толкова сладки! Целувката бе нежна, но в същото време страдна. За минута тя ѝ се отдаде напълно, вкусвайки топлината и сладостта му. Бе толкова отдавна, толкова ужасно отдавна.

След това възвърна самообладанието си, отдръпна главата си назад и прошепна:

— Не, Мурад! Моля те, недей! Това е грях!

Ръката му се плъзна нагоре по гърба ѝ и се вплете в тъмната ѝ коса.

— Тихо, моя скъпа Адора! — заповяда той и устните му отново се впиха в нейните. Този път обаче я целуваше жадно — устните му изгаряха нейните и изискваха пълното ѝ подчинение. Неспособна да овладее желанието, надигащо се в нея, тя обви ръце около врата му и го притегли сред възглавниците.

Времето изгуби всякакво значение за нея. Знаеше, че онова, което вършеха, е грях според законите на религиите им, но нуждата им един от друг бе толкова голяма, че помете всичко друго. Усецаше, че е разкопчал напълно блузата ѝ, защото устните му препускаха по шията ѝ спуснаха се към гърдите и жадно засмукаха зърната ѝ, докато я заболяха от копнеж.

Пъхна ръка под копринените ѝ панталони и я погали между треперещите бедра. Бе вече влажна от желание. Сгърчи се под ласките му. Тих стон се откъсна от устните ѝ, когато внимателно пъхна два пръста в тялото ѝ. Тя се изви напрегнато в отчаяно търсене на задоволяване, което изглежда не можеше да дойде.

— Спокойно, моя сладка Теадора. Не се напъвай толкова. Ще дойде. — Отново започна да я целува, но този път устните му се плъзнаха към ухото ѝ и нежно прошепнаха: — Желая те, Адора, но както мъж желае жена. Не искам повече любовни игрички. Искам да съм дълбоко в сладкото ти тяло, плачещ от радост, заради красивото нещо, което ще направим заедно.

Тя потръпна премаляла и той гризна меката част на ухото ѝ.

— Разтвори краката си, Адора. Горя от желание да те имам, красива византийска уличнице. Позволи ми да вкуса насладите, които тъй щедро си предложила на моя изкуфял баща и на пиратския си любовник.

Тя замръзна, неспособна да повярва на онова, което току-що бе чула.

— Ще съм по-добър любовник и от двамата — продължи той, без да забележи реакцията ѝ.

Внезапно извика от болка, тъй като коляното ѝ се впи в слабините му. Тя се изправи бързо — очите ѝ мятаха аметистов огън, а пръстите ѝ обезумяло закопчаваха блузата ѝ. Отчаяно се мъчеше да задържи сълзите, напирани в очите ѝ.

— Макар че Халил е радостта в живота ми, никога не съм ходила с желание в леглото на баща ти — каза му тя, побесняла. — И макар че не е твоя работа, Александър не ми е бил любовник. За разлика от вас, проклети отоманци, които считате, че нуждата от жена се ограничава само до леглото, гърците обожават умни жени. Те не се страхуват като вас, че тези жени могат да ги оставят импотентни. Колкото до моя ум, започвам да се съмнявам изобщо в съществуването му. Иначе как бих могла да ти повярвам, че все още се интересуваш както някога, от мен? — Вече плачеше силно, без да обръща внимание как изглежда. — Мразя те! Напусни палатката ми или ще крещя! Войниците на баща ти не биха се поколебали да убият насилника на султанската съпруга! — Тя му обърна гръб.

Той бавно се изправи, като се подпираше на месинговата маса. Болката отшумяваше, но за момент се почувства замаян. Задиша бавно и дълбоко и главата му се проясни.

— Теадора! Съжалявам, гълъбице!

— Махни се!

— Изпитах болка по теб от първия момент, в който те видях, когато падаше от стената в манастира. Бях болен, когато стана жена на баща ми. Вчера пристигам във Фокея и откривам онзи надут като паун пират да се държи с теб покровителствено.

— Така реши, че съм уличица. Никога няма да ти простя! Никога! Махай се!

— Мислех, че си като сестрите си.

— Махай се!

— Баща ми е стар, Адора! Скоро ще се присъедини към предците си и ще те обявя за своя жена, както ти бях обещал толкова отдавна.

— Бих умряла, преди да ти пристана.

Той се засмя грубо.

— Не, няма, гълъбице! Само преди малко беше като разгонена кучка в ръцете ми. Ще дойдеш, когато ти заповядам! — Той се обърна и излезе от палатката.

Теадора сви юмруци. Беше прав! Проклет да е, прав беше! Желаше го колкото и той нея. Потъна сред възглавниците и изплака горчивите си сълзи.

ГЛАВА 11

Султан Орхан се взря в третата си съпруга. Беше особено красива, като е ядосана. Почти съжали, че вече не може да е с нея като мъж. Лицето му запази безстрастния си израз, макар че Орхан бе много развеселен. Нямаше нито една жена в харема му, освен нея, която би се осмелила да му крещи, и макар че щеше да я накаже за това, се възхищаваше на смелостта ѝ.

Ръката му се стрелна и я удари по бузата достатъчно силно, за да остави следа.

— Тихо, Адора! Халил е и мой син, но след като открих, че сестра ти, Елена, стои зад това отвличане, няма да платя на гръцкия пират нито един динар повече.

— Имаш намерение да изоставиш *сина ми*!

— Не, скъпа, нямам това предвид. Отново ти напомням, че той е и мой син. Тъй като сестра ти бе достатъчно неблагоприятна да се опита да се добере до мен, използвайки жена ми и сина ми, мисля, че Византия трябва да плати остатъка от откупа. Ще ти кажа още нещо: ако Александър Велики не беше толкова лаком, ти и Халил щяхте да сте мъртви. Сестра ти е искала той да ви убие, но той е знаел, че тя не може да ви плати и е решил, че повече ще сте му от полза живи, отколкото мъртви. Мъдър човек е този пират.

Очите на Теадора се разшириха от шока.

— Но защо, господарю? Защо сестра ми иска мен и невинния си племенник мъртви? Никога не съм ѝ сторила нищо лошо!

Орхан нежно прегърна съпругата си и уморено поклати глава. Горката Адора. Прекалено пазена, беше крайно време да порасне. Притесняваше се за безопасността ѝ, когато него нямаше вече да го има.

— Сестра ти се е надявала, че твоята и на Халил смърт ще ме уморят. След това е имала намерение да посее раздор между Сюлейман и Мурад. Когато те взаимно се унищожат, ще остане само бедният ми луд син — Ибрахим. Макар че нашите закони забраняват на душевно или физически недъгави да наследяват трона, има хора,

които ще коронясат Ибрахим и ще го използват. Сестра ти знае това. Неприятности в нашето Отоманско царство ще са добре дошли за Византия.

— Значи ще принудиш Йоан Палеолог да плати остатъка от откупа на Халил. Той, разбира се, ще трябва да го направи, тъй като ние сме много по-силни от него.

Султанът се усмихна, като забеляза, че тя употреби думата „ние“. Теадора продължи:

— Но аз ще накажа сестра си за онова, което се е опитала да направи.

— И какво ще направиш, скъпа?

— Елена има двама синове, но само една дъщеря, която обича много. Племенницата ми, Алексис, е на възрастта на Халил. В писмата си до мен Елена винаги се е хвалила с красотата на момичето. Сестра ми се надява да омъжи дъщеря си в Дома на Савоите или в кралския Дом на Московите. Също така, както знаете, се подигра с нашия брак, тъй като аз съм християнка, а вие, съпруге мой — мюсюлманин. Какво ще кажете да изискаме принцеса Алексис за жена на сина ни, принц Халил? Елена няма да се осмели да ни откаже, иначе ще я унищожим.

Султанът се усмихна. Вероятно изобщо не би трябвало да се тревожи за своята малка Теадора! Външността ѝ мамеше.

— Ти си дяволична, скъпа! — каза той доволно.

Тя го погледна твърдо.

— Почитаме една и съща свята книга, нали? Не казва ли Библията „око за око“?

Той бавно кимна.

— Ще бъде, както предлагаш, Адора, и дори ще поискам съвета ти в тази деликатна ситуация, тъй като явно познаваш императрицата и съпруга ѝ по-добре, отколкото съм предполагал.

Така жителите на бързо смаляващата се Византийска империя откриха, че новият император, Йоан Палеолог, е също толкова зависим от милостта на султана, колкото и старият — Йоан Кантакузин. Орхан бе твърд и непреклонен. Младият император трябваше не само да изплати остатъка от откупа за принц Халил, но и лично да заведе момчето от Фокея до Бурса.

Императрица Елена бе бясна от безсилие и гняв. В цялата императорска хазна едва ли имаше и половината от тази сума, и то

само защото данъците току-що бяха насила събирани от и без това претрупаното с налози население. Бижутата, които императрицата внимателно подбираше като подаръци от любовниците си, трябваше да бъдат продадени. От дълго време кралските бижута бяха просто имитация от стъкло.

Елена подлъга съпруга си да обсади Фокея, вместо да плати откупа. Орхан и Теадора бяха удивени от действията на императора и от отчаяния опит на Елена да запази бижутата си. Знаеха, че Халил ще е в безопасност при Александър, а Орхан бе уверил пирата, че ще му бъде платено.

Султанът използва отсъствието на византийските сили от Тракия като покана за по-нататъшно нашествие. Тази покана бе посрещната почти без съпротива. Всъщност местното население по-скоро приветства турците като освободители, тъй като на хората им беше омръзнало крепостничеството при техните алчни господари.

Известен за това от съпругата си, императорът побърза да се върне в Константинопол — само за да му бъде заповядано да потегли пак към Фокея. Изтерзан, чувстващ се по-скоро като играчка в нечии ръце, отколкото като мъж, Йоан Палеолог тръгна отново към Фокея... за да срещне завръщащата се флота, която бе прекъснала обсадата и по никакъв начин не можеше да бъде накарана да я продължи.

Отчаян, императорът замоли Орхан за милост. Отоманският султан бе признат за сюзерен на злочестия император и бе твърд: откупът трябва да се плати. Бе 1359 година и императорът смирено отиде при своя повелител в Скутари — васал, молец прошка от своя сюзерен. Отново му бе казано, че трябва да плати откупа, вече увеличен с глоба от пет хиляди дуката. Трябваше да приеме и статуквото в Тракия и да даде единствената си дъщеря, Алексис, за жена на принц Халил. Ридаейки горчиво, императорът се съгласи. Нямаше избор.

Но не и императрицата. Елена проглуши двореца с писъците си, като скубеше дългата си руса коса. Хвърляше всичко, което ѝ попадне, и биеше робите, които се окажеха до нея. В двора се говореше, че човек не може да е сигурен дали императрицата съжалява повече за бижутата си, или за Московите, тъй като преговорите за годежа на Алексис и царския наследник бяха почти завършени.

Най-близките до императрицата обаче разбираха, че тя беше загубила ума си по единствената си дъщеря. Тъй като знаеше това, императорът бързо оттегли Алексис от майчината опека. Елена протестираше.

— Не я пускай при неверника — замоли тя съпруга си. — О, боже! Това е работа на оная кучка, сестра ми. Отоманската курва най-после ми отмъсти, като направи любимото ми дете като себе си.

Обичайното търпение на Йоан Палеолог се изпари и той удари жена си толкова силно, че тя падна на пода с разкъравена уста.

— Сестра ти, Теадора — каза той с тих, равен глас, — е добра и порядъчна жена. Бе омъжена според ритуалите на нашата църква, което едва ли я прави курва. Освен това, ако не беше огромната ѝ саможертва, баща ти нямаше да издържи толкова дълго на войските на майка ми. И ти, скъпа съпруго, не би била императрица. Теадора изповядва вярата си всеки ден. Откупува християнските пленници и ги изпраща в безопасност. Тя е лоялна и вярна на съпруга си. Честно казано, Алексис ще е в безопасност повече в двора на Орхан, отколкото тук.

— Но тя ще трябва да споделя принц Халил с други, когато пораснат и разберат същността на брака! — проплака Елена.

Саркастична усмивка се плъзна по устните на Йоан.

— Аз те споделям с много други, скъпа, но все пак съм жив — каза той тихо.

Шокирана, императрицата млъкна. Не ѝ оставаше нищо друго, освен да продължи да се подготвя за сватбата на дъщеря си. Императорът се върна във Фокея и плати на Александър Велики петдесетте и пет хиляди златни венециански дуката. Йоан бе допълнително измъчен, тъй като трябваше да остане и да изчака златото да бъде претеглено, преди племенникът му да му бъде предаден. Най-накрая се отправи към Никея, където щеше да бъде отпразнуван годежът.

Императрицата се бе опитала да избегне сватбата на дъщеря си, но императорът ѝ показа достатъчно ясно, че само смъртта ѝ би била приемливо извинение за отсъствието ѝ. След всичките тези години на подигравка със сестра си, Елена най-накрая трябваше да се срещне с Теадора, и то на нейна територия. Тя потрепери. Не очакваше милост: ако беше на нейно място, нямаше да я прояви.

Странно, но малката принцеса Алексис бе доволна да се омъжи за братовчед си — момче на нейната възраст.

— Можех да те направя кралица на Московия или дукеса на Савой — въздъхна Елена.

— Но Савой и Московия са толкова далеч, мамо — отвърна детето. — Казват, че слънцето рядко изгрява над студения север. По-скоро бих се омъжила за братовчед си Халил и да бъда до теб и татко.

Елена скри сълзите от дъщеря си. Малката беше толкова сладка. Теадора със сигурност щеше да го забележи и нямаше да излее отмъщението си върху едно невинно дете. Елена се зачуди, дали тя би била толкова мила, ако бе на мястото на сестра си. Знаейки отговора, отново потръпна.

Оставащите няколко седмици се изнизаха бързо и дойде време Алексис да бъде заведена в Никея. Придружавана от майка си, двамата си братя — Андроник и Мануел — и от членове на кралския двор, тя бе превозена през Мраморно море до Азия.

Галерата, с която пътуваше, бе украсена изцяло със злато, греблата — със сребро, а лопатите им бяха лакирани във виолетово. Палубата беше от абанос. Гребците бяха перфектно подбрани — млади чернокожи, облечени с дълги до глезените панталони от златотъкан сатен и светлокожи северняци, които носеха дълги, тесни панталони от виолетов сатен. Императрицата лично ги бе подбирала. Ако щеше да бъде измъчвана и обиждана от сестра си, разсъждаваше Елена, щеше да се нуждае от успокоение.

Загледа се в широките, млади гърбове с издути мускули — забеляза ефекта от гладка черна кожа на фона на нейната белота, от мускулести златисти бедра до нейните дълги, бели крака. Един от скорошните ѝ любовници бе сравнил краката ѝ с идеални мраморни колони — описание, което тя намери за оригинално и много приятно.

Протегна се отпуснато и потъна в копринените възглавници. Алексис, бляскава в сватбените си одежди, бе заспала. Императрицата я остави да спи. Денят беше горещ, особено тук, над водата, и Елена бе благодарна на навеса, който ги прикриваше. Четирите пилони, които го поддържаха, бяха резбовани с митологични същества — дракони, еднорози, грифони, птицата Феникс — боядисани възможно най-реалистично. Самото платнище бе на сребърни и сини райета. Драпериите бяха от небесносиня и морскозелена коприна.

На Елена ѝ се стори, че бе дрямала само минута, преди да чуе гласа на кормчията.

— Наближаваме отсрещния бряг, Ваше Величество.

Тя се събуди. Пресегна се и разтърси дъщеря си. Детето отвори сините си очи.

— Пристигнахме ли?

— Почти, скъпа моя. Сега трябва да изляза, а пердетата да се спуснат. Ще си спомняш ли родния край?

— Да, мамо.

Елена погледна още веднъж дъщеря си. Роклята на детето беше от алена коприна, дългите, тесни ръкави бяха закопчани с перли от китките до лактите. Туниката ѝ бе от златотъкан плат с двуглавия орел на Византия, изтъкан с алени конци. Светлорусата ѝ коса падаше свободно по раменете ѝ, а на главата си носеше лента от перли и злато. Императрицата целуна дъщеря си по бузата, стана и излезе извън навеса, като спусна завесите след себе си.

Самата тя бе зашеметяваща. Роклята ѝ бе от бяла коприна със сребърни пръски. Копчетата, които се явяваха кръгли диаманти, бяха майсторска имитация. Туниката на императрицата, подобно на тази на дъщеря ѝ, бе от златотъкан плат, но двуглавият орел върху дрехата на Елена бе извезан със сребърни конци и дребни брилянти. Красивата ѝ руса коса бе разделена на две по средата и сплетена на четири плитки, по две от всяка страна, завити около ушите ѝ и покрити със сребърни мрежички. На главата си имаше малка златна диадема, от която се спускаше фин сребрист воал. Императрицата на Византия представляваше внушителна гледка, изправена величествено на носа на галерата, плъзгаща се плавно по водата в пристана.

Тя бе възторжено приветствана от служители в султанския двор и отведена до една носилка. Елена се настани в нея и погледна през завесите. Видя около дузина евнуси да се качват на борда на императорския кораб. Разтвориха драпериите и главният евнух на султана, Али Яхия, изведе Алексис. Малката принцеса бе веднага заобиколена от евнусите, бързо забулена и отведена до друга носилка, чиито завеси бяха плътно спуснати. Носилката бе обградена от войници, евнуси и множество голи танцуващи и подскачащи деца, които пееха приветствени песни и хвърляха златни монети и бонбони сред тълпите, оградили пътя. Шествието се отправя към Никея.

Християнската сватбена церемония бе извършена чрез заместници преди тръгването им от Константинопол. Сега, по краткия им път до града се извършваше мюсюлманската церемония. Присъствието на булката не бе необходимо. Така, когато осемгодишната принцеса пристигна в двореца в Никея, тя бе вече омъжена жена.

Проведоха се две отделни сватбени тържества. Султан Орхан и синовете му Мурад и Халил бяха домакини на мъжете. Принцеса Теадора щеше да приеме жените.

От другите съпруги на султана само Анастасия щеше да присъства, тъй като Нилюфер бе в траур. Най-големият ѝ син, Сюлейман, бе загинал преди няколко месеца на лов със соколи — бе паднал от коня. Нелепият инцидент бе направил Мурад безспорен наследник на отоманския трон.

Носилките пристигнаха в двора на харемлъка и Теадора се появи на върха на малко стълбище. Когато детето бе изведено от носилката си, най-младата съпруга на султана се спусна по стъпалата и като коленичи, обви нежните си ръце около детето.

— Добре дошла, Алексис, скъпа моя. Аз съм леля ти Теадора. — Тя пусна детето и като го държеше леко само за раменете, го бутна мъничко назад и махна воала. Теадора се усмихна. — Ах, мъниче, колко много приличаш на майка ми, баба ти Зое. Обзалагам се, че често са ти го казвали.

— Никога, лельо.

— Никога?

— Не. Казват, че приличам на мама.

— Малко. Но ти излъчваш доброта, като майка ни. Затова мисля, че приличаш повече на нея.

— Е, сестро, виждам, че все още говориш направо. Няма ли да ми кажеш добре дошла?

Най-младата съпруга на султана се изправи и се вгледа в сестра си след толкова дълги години на раздяла. Елена бе четири години по-голяма от Теадора и егоистичната ѝ натура бе изписана върху красивото ѝ лице. Изглеждаше десет години по-стара. Бе дребна, сладно закръглена и руса, докато Теадора бе висока, слаба и тъмнокоса. Освен това, докато Теадора все още излъчваше младост и невинност, Елена изглеждаше порочна и стара като самата Ева.

За кратък и много неприятен момент Елена се почувства така, както се бе чувствала толкова често, когато бяха деца с Теадора. Видя и блесналата искрица злоба в аметистовите очи, докато тихият, културен глас ѝ казваше:

— Добре дошла в новата империя, сестро. Наистина се радвам да те видя, особено по такъв радостен повод.

Теадора хвана Елена за ръка и я въведе в харемлъка, където другите гости ги очакваха. Малката булка бе отведена от евнусите, за да бъде представена на съпруга си и на султана, преди да се присъедини към тях.

Когато дъщеря ѝ тръгна, Елена нетърпеливо се обърна към сестра си:

— Теа, искам да говоря насаме с теб, преди да се е върнала Алексис!

— Ела с мен!

Императрицата на Византия последва султанската съпруга в друга стая, където седнаха до ниска масичка и се вгледаха една в друга.

— Донесете плодов шербет и сладкиши с мед! — заповяда Теадора. Веднага щом робите изпълниха заповедта ѝ, тя ги освободи и впила поглед в сестра си, запита: — Е, Елена?

Императрицата се поколеба. Преглътна с мъка и каза:

— От деца не сме близки, сестро.

— Никога не сме били! Винаги си била прекалено заета да ме дразниш, че един ден ти ще бъдеш императрица на Византия, а аз ще бъда едва ли не султанска конкубина.

— И затова сега ми отмъщаваш, като насила вкарваш любимата ми дъщеря в тази пародия на брак! — избухна Елена.

— Ти сама си си виновна, сестро! — Търпението на Теадора се бе изчерпало. — Ако не се бе опитала да уредиш смъртта ми и тази на Халил, дъщеря ти можеше да бъде кралица на Московия. Господи, Елена! Наистина ли мислеше, че можеш да унищожиш Отоманската империя с такова коварство? Империята на Константин и Юстиниан е умиращ старец, докато империята на турчина Осман е младо и енергично момче. Ние сме бъдещето, без значение дали ти харесва, или не, Елена. Не можеш да ни унищожиш, като убиеш една жена и

едно малко дете. Боя се, че Орхан приближава края на дните си, но принц Мурад ще е могъщ султан, уверявам те.

— Защо Мурад трябва да е султан, Теа? Ако Орхан избере Халил... — императрицата спря за секунда. След това продължи: — С майка и съпруга християнки, Халил лесно ще бъде върнат в правата вяра — а с него и цялата империя! Господи, Теа! Ще бъдем провъзгласени за светици, че сме склучили този брак.

Теадора избухна в смях и се смя, докато отмаля и очите ѝ се напълниха със сълзи. Накрая каза:

— Елена, не си се променила. Все още си голяма глупачка! Да започнем с това, че Халил е куц, за което благодаря на бога! Ако не беше така, първото нещо, което щеше да направи брат му, след като стане султан, е да заповяда смъртта му. Ако Халил не бе недъгав, можеше да управлява, но да бъде избран за султан физически или душевно нездрав мъж е противозаконно. Моят син е куц, а синът на лейди Анастасия е луд. Съпругът ми Орхан има само Мурад.

— И сина на Мурад — каза Елена.

Теадора благодари на бога, че беше седнала, иначе щеше да припадне.

— Мурад няма син — отвърна тя тихо, с учудващо равен глас.

— Напротив, скъпа — прошепна Елена злобно. — Има момче на няколко години от дъщерята на гръцки свещеник в Галиполия. Принцът няма да го признае официално, защото репутацията на момчето не е толкова чиста, колкото би очаквал човек от дъщерята на свещенослужител. Но и нейното нахалство си го бива. Нарекла е момчето Кунтуз и отказва да го покръсти, като казва, че е мюсюлманин като баща си.

Теадора се бе умълчала за момент и се мъчеше да се успокои. Накрая попита:

— За това ли искаше да говориш насаме с мен, Елена?

— Не! Не! Кой го е грижа с кого си ляга принцът? Става дума за дъщеря ми. Моля те, Теадора, бъди мила с нея! Ще направя всичко, за да съм сигурна, че ще си добра към Алексис. Не си връщай за нашите кавги на невинното ми дете, моля те!

— Елена, ти въобще не ме познаваш. Нямам никакво намерение да се отнасям зле с Алексис. Тя ще ми е като родна дъщеря. Никога не съм била отмъстителна, ако си спомняш. — Теадора стана. — Ела,

сестро. Очакват завръщането ни, за да започне празненството. — Тя поведе Елена към празничната зала в харема, където чакаха Анастасия и останалите жени от дома.

Там бяха дъщерите на султана и техните дъщери, сестрите и братовчедките му и женската им челяд. Любимките му и онези, които все още се надяваха да хванат окото му. Там бяха и жените от византийския двор, придружаващи императрицата и дъщеря ѝ. На тържеството на булката имаше повече от сто жени. Теадора представи сестра си на тези дами, които заслужаваха вниманието на императрицата на Византия. Още не бе свършила и Алексис бе въведена в стаята.

Малката булка бе заведена при свекърва си, която я целуна по бузите, преди да даде знак на евнусите да я качат на една маса, така че всички да я виждат. После, в присъствието на жените, свалиха от нея византийските ѝ дрехи и я облякоха по турски обичай. Чак тогава празненството започна.

Когато няколко часа по-късно то свърши, принц Халил пристигна с баща си. Заедно с Теадора те придружиха принцеса Алексис до манастира „Св. Ана“, където щеше да живее през следващите няколко години.

На другия ден император Йоан и двамата му синове, принц Андроник и принц Мануел, коленичиха пред султан Орхан и подновиха обетите си за подчинение пред своя сюзерен. След това византийците се върнаха в Константинопол, а отоманското кралско семейство се прибра в Бурса.

ГЛАВА 12

Теадора блуждаеше в света на сенките — полубудна, полузаспала. Чуваше далечния звук на тичащи нозе и трясъка на врати. След това Айрис разтърси рамото ѝ. Теадора не ѝ обърна внимание, но Айрис не се отказа.

— Господарке, събудете се! Трябва!

Мъглите бавно се разсеяха и тя бе почти будна.

— Какво има, Айрис?

— Али Яхия ме праща, принцесо. Султанът е много болен. Али Яхия мисли, макар че докторите не са го казали, че султан Орхан умира.

Теадора вече бе напълно будна. Тя се изправи и попита:

— Изпратил ли е някого да ме заведе?

— Не, господарке, но ще бъде най-добре да сте готова, ако стане нужда.

С помощта на Айрис, Теадора се облече бързо. Бе все още тъмно, когато тръгна неспокойно из преддверието. След като робите запалиха камината, тя ги изпрати обратно в леглата им. Теадора предпочиташе да е сама в бдението си. Най-накрая Али Яхия дойде за нея и като взе едно наметало от червена коприна, поръбено със самурова кожа, тя го последва тихо в покоите на султана.

Стаята бе пълна с доктори, молли, правителствени и военни служители. Тя застана тиха и хвана ръката на Нилюфер, майката на Мурад, в опит да я успокои.

Нилюфер, съпруга на султана през всичките тези години, бе обичала Орхан истински.

Анастасия, прегърбена и съкрушена от смъртта на Ибрахим преди няколко седмици, стоеше сама и гледаше с празен поглед. Двамата принцове стояха до леглото на баща си — Мурад бе преметнал ръка през раменете на младия Халил.

Жените бяха отведени до леглото. Султанът лежеше тихо, явно натъпкан с успокоителни и обезболяващи.

Някога силният Орхан, син на Осман, се бе смалил до крехко подобие на предишната си същност. Само черните му очи бяха живи и се местеха от един на друг. Той се взря в Анастасия и прошепна:

— Някой скоро ще се присъедини към мен в смъртта. — Погледът му се премести към другите две жени. — Ти беше радостта в младостта ми, Нилюфер. А ти, Адора, радостта в старостта ми. — Очите му блеснаха към Мурад: — Пази момчето! Не е опасно за теб и скоро ще ти е от полза!

— Кълна се, татко! — каза Мурад.

Орхан се насили да се изправи. Робите подложиха възглавници зад него. Задави се от пристъп на кашлица и гласът му беше чувствително по-слаб, когато каза:

— Не спирайте, докато не превземете Константинопол! Той е ключът към всичко! Без него няма да можете да задържите останалите успешно. Гъвкавият ум на Халил ще ти помага. Нали, момчето ми?

— Да, татко! Ще бъда дясната ръка на Мурад... както и очите и ушите му — заяви момчето.

Подобие на усмивка озари устните на Орхан. След това очите му се преместиха към другия край на стаята.

— Не още, приятелю — каза той толкова тихо, че Теадора не бе сигурна дали изобщо го е чула. Лампите потрепнаха зловещо и се разнесе ароматът на мускус — любимият аромат на Орхан.

Главният молла се отправи към султанското легло.

— Още не сте потвърдили наследника си, най-велики. Не е правилно да ни напуснете, без да го сторите.

— Мурад! Мурад е моят наследник — задъха се Орхан и нов пристъп на кашлица разтърси немощното му тяло.

Главният молла се обърна към присъстващите и като вдигна ръце с дланите нагоре и навън, каза:

— Султан Орхан, син на Осман, султан на Гаците, Гаци син на Гаци, обяви сина си Мурад за свой наследник.

— Мурад! — извикаха и другите в отговор. После като по команда всички се изнизаха тихо от стаята, оставяйки умирация мъж със съпругите и синовете му. Тишината беше плашеща. За да успокои нервите си, Теадора се огледа със сведени очи. Горката Анастасия стоеше и гледаше с празен поглед. Нилюфер, християнка по рождение,

се молеше тихо за мъжа, когото бе обичала. Халил пристъпваше нервно от крак на крак.

Премести поглед към Мурад и се олюля, като откри, че се е взрял право в нея. Лицето ѝ се обля в червенина, сърцето ѝ шумно заби в ушите ѝ, но въпреки това не можеше да откъсне очите си от лицето му и подигравателната му усмивка.

Внезапното помръдване на султана прекъсна напрежението помежду им. Орхан се изправи в леглото и извика:

— Азраел, идвам! — след което падна обратно с безжизнен поглед.

Мурад се пресегна и нежно затвори очите на баща си. Нилюфер прегърна Анастасия и я изведе от стаята.

Младият Халил коленичи пред брат си, сложи малките си ръчички в неговите и каза:

— Аз, Халил бей, син на Орхан и Теадора, съм ваш васал, султан Мурад. Заклевам се в пълна вяност.

Новият султан изправи брат си и като го целуна по челото в знак на мир, го освободи. След това се обърна към Теадора, която потрепери под изгарящия му поглед.

— Имате един месец да жалите съпруга си, мадам. След това ще се присъедините към харема ми.

Тя бе поразена от дързостта му. Баща му току-що бе починал и той вече я бе пожелал.

— Аз съм свободна жена! Аз съм принцеса на Византия! Не можеш да ме заставиш да бъда твоя жена и аз със сигурност няма да стана.

— Както добре знаеш, не ми трябва твоето съгласие. И не съм искал да ми ставаш жена. Казах само, че ще се присъединиш към харема ми. Императорът няма да се осмели да ми се противопостави. Знаеш и това.

— Не съм робиня, която да ти бъде раболепно благодарна за вниманието — настоя тя.

— Не. Не си. Робинята има някаква цена. Досега не си ми доказала стойността си.

За момент тя остана без думи. Той я бе обичал. Беше сигурна в това. А сега изглеждаше, че иска само да я нарани. Грубите му нападки бяха насочени към сърцето и гордостта ѝ.

Тя с тъга разбра, че против всякакъв здрав разум, той я държеше отговорна за случилото се между нея и Орхан.

Искаше да бъде нежна и вежлива, а същевременно да не се подчинява на баща му. Наистина ли не разбираше, че не ѝ бяха дали никаква възможност да избира?

Не искаше да се разкъсва в чувствата си. Имаше намерение да се омъжи отново, но за човек, който ще я обича и ще ѝ даде още деца. Нямаше да прекара остатъка от живота си в битки с призраците на Мурад. Тя втренчи аметистовите си очи в него и каза тихо, с достойнство:

— Някога ме нарече византийска уличница, но аз не съм такава, както добре знаеш, и не бих ти позволила да се отнасяш с мен като с такава, султан Мурад. Обиди ме с думите си да се присъединя към харема ти. Няма да го направя — дори като твоя съпруга. Насочваш гнева си към мен заради нещо, което не можех да предотвратя. — След това добави злобно: — Ще бъдеш по-щастлив, ако напълниш харема си само с недокосвани девизи.

— Мислиш ли, че някога ще мога да те забравя, вещице с виолетови очи? — изсъска той, пристъпи напред и я сграбчи. Пръстите му се впиха в меката плът на ръката ѝ.

Тя потръпна от болка. Почти се разплака, но не му достави това удоволствие.

— Лежала съм гола в ръцете на баща ти! — подигра го тя жестоко. — Той опозна напълно тялото ми по различни начини — така, както никой друг! Беше негово право като мой съпруг!

Внезапно той се пресегна и уви около ръката си дебел кичур от косата ѝ. След това диво я целуна. Устните му се впиха в нейните до болка. Теадора бясно вдигна ръце и издра лицето му с нокти. Разбра грешката си твърде късно. Гневът в очите му беше ужасен. Тя се обърна да избяга, но ръката, държаща косата ѝ, я върна обратно. Очите им се впиха в безсловесна битка. Той изглеждаше полудял от гняв. Започна да я притиска назад и накрая тя усети дивана зад себе си. Тя се задъха, ужасена от намерението му.

— Господи, Мурад! Не тук! За бога!

— Взе те от мен и ти бе негова, докато беше жив! Нека сега види как аз ще те взема, в тази стая, преди още тялото му да е изстинало!

Тя се съпротивляваше с всички сили, но напразно. Усети роклята си да се усуква около талията ѝ, а след това изгаряща болка от бруталния тласък в сухото ѝ, неподготвено тяло.

— Не! Не! Не! — хлипаше тя, но той не чуваше. След това почувства познатото напрежение, зараждащо се в нея, и ужасена, поднови борбата си с него.

Не можеше да го направи! Не и при такова жестоко насилие. Но безпомощна срещу собственото си тяло, накрая тя се поддаде на заливащия я екстаз и извика, когато взаимно се освободиха. Той я пусна и с жестока усмивка на задоволство я изправи, заведе я до вратата и като я изблъска през нея, каза:

— Един месец, Адора!

Вратата на стаята, в която лежеше мъртвият Орхан, се затвори зад нея и тя остана сама и трепереца в студения коридор. Бавно се запрепъва към покоите си и изтощено се свлече в един стол пред догарящия огън.

Имаше един месец. Един месец, през който да избяга от него. Не знаеше как ще го направи, но щеше да измисли. Трябваше да изостави сина си, но тази мисъл не я притесняваше. Халил прекарваше по-голямата част от времето си в собствения си двор в Никея и беше в безопасност, защото Мурад го обичаше.

Трябва да се върне в Константинопол. Йоан Палеолог щеше да я приюти, макар че Елена щеше да беснее. Въпреки че шурейт ѝ беше васал на отоманския владетел, щеше да я брани.

Мурад нямаше да стори нищо, поне не открито. Турската му гордост нямаше да му позволи да влезе във война заради жена, а ако настоява твърде много, можеше да се разчуче. Султан Мурад щеше да стане за смях, че е преследвал вдовицата на баща си, когато можеше да има всяка друга жена.

Не успя да устои на мисълта да го надхитри и се засмя тихо. Естествено, той не би го очаквал от нея. Винаги бе подценявал интелигентността ѝ. Знаеше, че след обладаването той е сигурен, че тя седи безпомощно и очаква да я повика в леглото си. За момент отрезня. Дори сега, след снощната случка, го обичаше. Винаги го бе обичала. Овдовяла, най-накрая беше свободна да бъде с него, да му принадлежи, да му роди деца. Защо трябваше да бяга от него? Тя го обичаше!

Въздъхна дълбоко. Той беше груб, твърдоглав... и не можеше да ѝ прости за това, че не е девица. Така че не можеше да остане с него, защото щеше само да я наранява.

Тя щеше да роптае срещу всяка разцъфнала фурия, която погледне Мурад. Не, много по-добре щеше да е да се върне в Константинопол.

Върна се в леглото и заспа. Събуди се с план за действие — толкова прост, че се чудеше как не се е сетила веднага. На другия ден, след като Орхан бе погребан, Теадора посети манастира „Св. Катерина“, за да се помоли за него.

Носилката ѝ се движеше свободно по улиците на Бурса — незабелязана и без охрана. Всеки следващ ден Теадора прекарваше част от времето си в манастирската църква. Два пъти изпрати носилката в двореца и се прибра пеша, плътно забулена като другите почтени жени в града. Влизаше през малко използвана градинска порта.

Беше права: султанът смяташе, че тя ще се подчини на заповедта му. А и в момента бе прекалено зает при поемане на управлението, за да се занимава с нея.

Теадора изпрати Айрис в Никея, за да се грижи за благополучието на малката принцеса Алексис. Вече нямаше кой да си вре носа в работите ѝ и тя реши, че ако избяга, ще мине най-малко едно денонощие, преди някой да я потърси.

Една вечер, почти месец след смъртта на Орхан, тя пристигна в манастира и изпрати носилката обратно, като каза на началника:

— Ще прекарам нощта тук. Елате да ме вземете утре следобед. Вече съм информирала Али Яхия за намеренията си.

Носилката се отдалечи по тясната уличка, а Теадора бе въведена в манастира. Но вместо да отиде в църквата, принцесата се отправи към малката си къщичка, която бе винаги поддържана за нея.

Тихо влезе в старата си спалня и като отвори един малък куфар, който измъкна изпод леглото, извади дрехи на селянка. Двата пъти, когато беше изпращала носилката в двореца, беше ходила до близкия пазар и бе купила дрехите и някои други дребни неща, от които щеше

да се нуждае при бягството. Тя бързо свали своите дрехи, сгъна ги внимателно, сложи ги в куфара и ги покри с одеяло.

Отвори едно малко гърне и намаза голото си тяло с орехова боя, като внимаваше дори ушите и пръстите на краката ѝ да са добре покрити. Успя да намаже гърба и раменете си, като използва четка с дълга дръжка, увита с парче шамоа. Постоя няколко минути, потръпвайки от студения въздух, докато боята изсъхне.

Когато реши, че е достатъчно, навлече новите си дрехи и сплете косата си на две дълги плитки. Уви в кърпа другите неща, от които се нуждаеше, и ги сложи в покритата кошница.

Измъкна се от къщата. Наоколо нямаше никой, тъй като в момента монахините се молеха в църквата. На входа възрастният каруцар тъкмо отключваше портата, за да изкара каруцата.

— Нека да помогна — каза тя и се втурна към него. Хвана юздите на коня и го изведе на улицата, докато старецът затваряше вратата зад тях.

— Благодаря ти, моме — каза той, като отиде при нея. — Откъде се появи?

— От там — каза тя, като посочи към манастира. — Бях на гости на сестра си — сестра Лусия. Тя е монахиня тук.

— Е, благодаря ти отново. Казвам се Базил и съм рибарят на манастира. Ако мога да ти помогна...

— Можеш. Сестра ми каза да попитам дали ще ме вземеш до брега. Мога да ти платя.

Старецът я погледна подозрително.

— Защо ще ходиш там?

— Аз съм от *града*. Казвам се Зое и съм дъщеря на ковача Констанс, чиято ковачница е отвъд портата на „Св. Роман“. Наскоро овдовях и дойдох да видя сестра си и да се помоля. Получих вест, че синовете ми са болни, и не мога да чакам за удобен керван. Ако пътувам с теб, ще мога да хвана лодката и да се прибера при синовете си по-бързо. — Лицето ѝ изразяваше безпокойство и прямота.

— Ела тогава, Зое, дъще на Констанс. Базил, рибарят, никога няма да остави майка в беда.

Беше толкова лесно! Толкова невероятно лесно!

Старият Базил и жена му настояха Теадора да остане с тях вечерта, тъй като, когато стигнаха крайбрежното селище, отдавна се

беше стъмнило. На другата сутрин я заведоха до лодката, която бързо прекоси Мраморно море и влезе в пристанището Елефтериус. Тя потрепери от радост, когато видя отново града, в който се беше родила и който не беше виждала, откакто го напусна, за да стане жена на султан Орхан. Константинопол! Самото име предизвикваше вълнение. Беше се върнала у дома.

Не съзнаваше, че се усмихва, докато един глас каза:

— Всеки истински мъж би убил заради усмивката ти, красавице. Имаш ли време за чаша вино с един моряк?

Теадора се засмя радостно.

— За съжаление, трябва да бързам — каза тя на диалекта на града. — Трябва да се прибера у дома. Синовете ми са болни.

Морякът се усмихна със съжаление.

— Някой друг път — каза той, помогна й да мине по пасарела и й подаде кошницата.

„Може би“ — отвърна тя и като му се усмихна, забързано изчезна сред тълпата. Докато вървеше се оглеждаше и най-накрая откри това, което търсеше. Застана пред един императорски войник и му каза:

— Аз съм сестрата на императрицата, принцеса Теадора. Току-що избягах от Бурса. Намерете ми ескорт и ме отведете при императора — незабавно!

Войникът погледна към селянката и вдигна ръце да я изблъска.

— Само ме докосни и ще умреш! Глупак! Колко селяни говорят езика на висшата класа на града? Заведи ме при императора или ще заповядам да ти одерат кожата и да я хвърлят на кучетата!

Войникът вдигна рамене. Нека началникът му се оправя с тази луда жена. Направи знак на Теадора да го последва и я поведе към близкото караулно помещение. Влезе и извика на капитана си:

— Една луда твърди, че е сестра на императрицата, капитан Диметрий.

— Аз съм принцеса Теадора, капитане. Ако накарате някого да ми донесе леген с топла вода, ще ви го докажа.

Капитанът, възрастен мъж, бе заинтригуван от загорялата селянка, която говореше елегантния гръцки на градската висша класа и се държеше толкова високомерно.

— Донесете вода! — заповяда той и когато заповедта му бе изпълнена, Теадора изми боята от лицето и ръцете си.

— Както виждате, капитане, аз не съм селянка — каза тя и протегна гладките си бели ръце към него. След това се пресегна към вързопа, който носеше, и извади красив кръст със скъпоценни камъни. — На гърба му има надпис. Можете ли да четете?

— Да — каза капитанът и взе накита.

— Баща ми ми го даде, когато се омъжих за султан Орхан.

— „На дъщеря ми, Теадора, от баща й“ — прочете той. — Интересно е, но не доказва, че сте принцеса.

— Няма значение — отвърна Теадора. — Смятам, че е достатъчно, за да ме заведете при императора. Или вероятно при вас всеки ден идват селянки, мият боя от телата си, показват ви скъпи бижута и настояват да се срещнат с императора?

Капитанът се засмя.

— Със сигурност звучиш като стария Йоан Кантакузин. Добре, ще те заведа в двореца, но преди това ще трябва да те претърся. Може да си убийца! — но забелязвайки бесния поглед на Теадора, добави: — Жена ми ще го направи!

Теадора бе отведена в малка стая, където се появи едно красиво момиче и каза:

— Диметрий каза да се съблечете напълно, за да съм сигурна, че не криете оръжие.

Тя се подчини. Когато момичето свърши се отдръпна задоволено и й върна дрехите. Докато Теадора се обличаше, момичето провери кошницата й. След това двете се върнаха при капитана.

— Няма оръжие, Диметрий — каза момичето, — и знаеш ли какво? Няма косми по тялото си. Не е ли странно?

Капитанът погледна Теадора и каза:

— Добре дошли у дома, Ваше Височество!

— Благодаря ви, капитане — отвърна тихо тя. — Можем ли вече да тръгваме?

— Разбира се. Съжалявам обаче, че ще трябва да ви взема пред мен на седлото, тъй като нямам на разположение носилка.

— Не съм се качвала на кон от дете — каза Теадора, когато напуснаха караулното.

Войникът, който бе завел Теадора при капитана, погледна жена му и каза:

— Той я нарече „Ваше Височество“! Кое го убеди, че тя казва истината?

Момичето се засмя.

— Само жените от висшата класа обезкосмяват венерините си хълмове, а само турските жени нямат косми по цялото тяло. Това плюс езика и накита вероятно са го убедили.

Капитан Диметрий вдигна Теадора пред себе си на седлото и препуснаха през града към двореца Бланкерне, където в момента живееше императорското семейство. Теадора забеляза, че макар градът да беше изпълнен с хора, много от тях, изглежда, нямаха по-добро занимание от това да се скитат по улиците. Забеляза също, че повечето от магазините бяха със спуснати кепенци. Тя въздъхна. Онова, което беше казала на Елена преди няколко седмици, беше вярно. Константинопол беше един умиращ старец.

Влязоха в двора на Бланкерне, без никой да ги спре. Капитанът слезе от коня и учтиво помогна на спътницата си. Тя го последва при капитана на охраната. Двамата мъже се поздравиха сърдечно.

— Капитан Беласарий — каза Диметрий, — имам честта да ви представя принцеса Теадора Кантакузина. Пристигна в това странно облекло тази сутрин.

Капитан Беласарий се поклони.

— При сестра ви ли искате да ви заведе, принцесо?

— Не. При императора.

— Веднага, Ваше Височество. Моля, последвайте ме.

Теадора се обърна към капитан Диметрий.

— Благодаря ви — каза просто тя и докосна ръката му. След това последва придворния войник.

Когато стигнаха до приемната, им беше съобщено, че императорът е с главния прелат на Константинопол, неговите помощници — по-низши духовници и други църковни служители.

— Трябва да се срещна с императора незабавно — каза Теадора. Знаеше, че може би в този момент сестра ѝ получава известието за пристигането ѝ в двореца. — Обявете незабавно присъствието ми.

Майордомът сви рамене. С кралските особи всичко бе повелително. Той отвори вратите на приемната зала и каза високо:

— Принцеса Теадора Кантакузина!

Теадора се втурна към трона на шурей си и като коленичи, протегна умолително ръце:

— Убежище, Ваше Величество! Моля за вашето и на Светата църква убежище!

Йоан Палеолог скочи на крака.

— Мили боже, Теа! Какво правиш тук?

— Търся убежище, Йоан!

— Да! Да! Разбира се! Ще го имаш! — Той ѝ помогна да се изправи и даде знак да ѝ донесат стол. — Как попадна тук?

Теадора се огледа.

— Може ли да говорим насаме, Йоан?

Младият император погледна главния прелат.

— Епископ Атанасий, изглежда имаме доста деликатен и спешен семеен проблем. Бихте ли ни извинили?

Старият епископ кимна съчувствено и се оттегли, като изведе и хората си.

— Никой — нареди императорът на майордома, — никой, дори императрицата — *особено императрицата* — да не ме безпокои, докато не ти разреша. Ако се провалиш, ще загубиш живота си. Използвай всякакви начини, дори физическа сила, но не искам да ме безпокоят.

Вратата се затвори зад майордома. Йоан Палеолог се върна на трона си и като погледна балдъза си, каза:

— Добре, Теа, кажи защо си тук.

— Орхан е мъртъв — започна тя.

— Чухме слухове, но засега нямаме официална вест.

— Почина преди около месец. Мурад бе обявен за негов наследник и сега е султан. Бях принудена да избягам от Бурса, защото султан Мурад иска да се присъединя към домакинството му.

— Като негова жена?

— Не — промълви тя и две сълзи се търкулнаха по бузите ѝ. — Просто като част от харема му. Йоан, трябва да съм честна с теб, защото да ми дадеш убежище, значи да проявиш неподчинение към своя сюзерен. Преди да бъда отведена в двореца в Бурса, за да стана жена на Орхан, случайно срещнах Мурад. Доста седмици се срещаме тайно в манастирската градина. Влюбихме се и бяхме сигурни, че

никога няма да бъда повикана в леглото на съпруга ми. Всъщност имахме намерение да се оженим, когато Орхан умре... Но тогава татко потърси военна помощ от султана, за да държи теб и Елена в шах, а Орхан поиска Цимпе. Така че брачният договор трябваше да бъде изпълнен... което значеше, че трябва да родя дете на съпруга си. Бях преместена от манастира „Св. Катерина“ без предупреждение и незабавно заведена в леглото на Орхан. Оттогава с Мурад сме на нож. Смята, че съм можела някак си да избегна съдбата си и да му остана вярна. Това, разбира се, не бе възможно. Бях безпомощна. Той е глупак!

Тя се разхлипа, а императорът стана от трона и я прегърна. Колко бе страдала! И е била сама в страданието си. Според него беше чудо, че е оцеляла.

— О, Йоан! Издържах, без да полудея, само защото в сърцето и ума си поддържах жива нашата любов. Имаш ли представа какъв ад бе за мен да уважавам Орхан, а да обичам сина му.

— Тогава защо избяга от него, Теа? Сигурен съм, че грешно си го разбрала. Трябва да те е искал за жена.

— Не, Йоан, той бе наранен и сега иска да си върне и да ме нарани. Аз го обичам. Винаги съм го обичала. Защо трябва насила да приема тази болка? Няма да го направя. Нека да остана засега тук, докато реша какво да правя. Ако сме дискретни, дори на Мурад ще му трябва известно време, докато ме открие.

— Няма значение дали ще разбере, че си тук — каза императорът. — Аз ще те браня. Стените ни ще те бранят. Кажи ми обаче, понеже горя от любопитство... как дойде до тук?

Теадора се разсмя и му разказа. Императорът сърдечно се засмя.

— Каква гениална малка вещица си, сестричке! Мозък като твоя принадлежи или на Златния век на Атина, или някъде в бъдещето.

— Може би съм била там и може би ще се преродя в по-просветена епоха. Но засега съм тук.

Йоан Палеолог се усмихна.

— Ще ти доставя всичко необходимо, Теа. Щастлив съм, че дойде първо при мен. Предполагам, че ще искаш да се изкъпеш. Ще наредя на прислугата да ти намери по-удобни дрехи, скъпа.

— Господи, да! Благословена да е прозорливостта ти, Йоан!

Императорът стана и като хвана ръката на Теадора, каза с усмивка:

— Да видим дали ще можем да държим Елена настрана. Изглеждаш твърде уморена, за да се занимаваш сега с нея. Аз ще се заема с Нейно Величество императрицата.

ТРЕТА ЧАСТ
АЛЕКСАНДЪР И ТЕАДОРА
1359 — 1361 ГОДИНА

ГЛАВА 13

Без много шум, Теадора се настани в двореца. Верен на думата си, императорът държа жена си настрана от сестра ѝ за повече от седмица, за да може Теадора да възвърне силите си и душевния си покой.

Десет дена след завръщането ѝ в града, императорът даде банкет, на който и тя бе поканена. Влезе в огромната трапезария на двореца Бланкерне под топлите приветствия на хора, които не бе виждала от дете и в повечето случаи едва помнеше. Изглеждаше, че всички се радват да я видят. Бе заведена до главната маса, където я очакваха императорът и императрицата. Усмихнатата, Елена целуна сестра си по двете бузи и прошепна:

— Кучка! Ако ни вкараш в опасност, ще те убия! — След това продължи на висок глас: — Благодаря на бога, скъпа сестро, че се завърна жива и здрава от неверника!

— Благодарим на бога! — дойде като ехо отговорът на всички присъстващи.

Теадора бе настанена отляво на шурей си. Византийските благородници бяха принудени да се съгласят, че не са виждали такава красота, каквато представляваха двете сестри. Това бе неохотно признато и от съпругите им.

Императрицата бе облечена в бяла копринена роба щедро украсена с бродерии от златни и сребърни конци, тюркоази, перли и розови диаманти, представляващи изключителни цветни композиции. С бялата си кожа, небесносините очи и блестящата златиста коса, върху която имаше позлатена корона, Елена бе на върха на красотата си.

В поразителен контраст, но не по-малко красива, Теадора носеше обикновена бледозелена копринена роба, която се спускаше по бедрата ѝ. По широките ръкави имаше малки бродерии със златен конец. Лека руменина бе избила по млечнобялата ѝ кожа, а аметистовите ѝ очи светеха под тъмните мигли. Блестящата ѝ тъмна коса бе сплетена от двете страни на лицето ѝ и покрита със златни мрежички.

Йоан Палеолог се наведе и й каза тихо:

— Никога не съм те виждал по-красива, скъпа сестро. Просто ще плениш благородния ни гост, когато те види. Уредил съм да седне до теб.

— Толкова скоро ли се опитваш да ме омъжиш отново?

— Не искаш ли да се омъжваш, скъпа? — Тя замълча и той видя тъгата в очите й. — Обичаш Мурад, нали, Теадора? Не, не, не казвай нищо. Очите ти говорят ясно. Вероятно брак с добър мъж и няколко деца ще намалят болката ти.

— Кой е този мъж, с когото ще се срещна, Йоан?

— Владетелят на Месемврия.

— Той не е ли женен?

— Бил е някога, като млад, но жена му е починала и той не се е оженил отново. Тогава не е бил владетел на Месемврия. Всъщност това, че в момента е такъв, е горчива ирония на съдбата. Бил е трети син и когато баща му е починал, най-големият му брат го е наследил. Той управляваше добре. За нещастие нямаше деца и следващия наследник бе другият брат. Той имаше две момчета. Преди няколко месеца дворецът в Месемврия се подпалил и изгорял до основи. Оживял само най-малкият брат, който живеел на друго място. Той бил повикан, утвърден и коронясан за деспот на Месемврия. Макар че има няколко незаконни сина, няма законен наследник. Така че трябва да се ожени.

— И смяташ да ме обвържеш с него?

— Ако ти хареса. Разбери, скъпа, че няма да те насилвам да сключваш какъвто и да е брак. Не съм баща ти, който търси помощ или съюз. Може да останеш неомъжена или да станеш монахиня, или... — очите му проблеснаха — сама да си избереш съпруг. Може обаче да харесаш лорд Александър. Той е чаровен и няма нито една жена в двореца, която да не се е опитвала да го покори. Но напразно.

— Значи е непоносим и надут като паун. Ако избягва жените, може би не са му по вкуса. Сигурен ли си, че е истински мъж?

Йоан се засмя.

— Сигурен съм, Теа, но ще те оставя сама да се убедиш. Ето го и него.

— Александър, владетел на Месемврия — обяви майордомът.

Теадора погледна към другия край на залата и ахна — почувства се като ударена. Мъжът, който се приближаваше към тях, бе пиратът, когото познаваше като Александър Велики. Мозъкът ѝ трескаво се опита да подреди малкото факти, които тя си спомняше за него. Бе ѝ казал, че е най-малкия син на гръцки благородник, и речта, обноските и вкуса му го потвърждаваха. Но никога не бе споменавал името на баща си, а и не ѝ бе хрумвало да го попита.

Той се наведе, елегантно замятайки пелерината си, и се приближи до високата маса. Бе загорял, косата му бе избледняла до обичайния си златист цвят. Очите му все още бяха с цвета на чист аквамарин. Теадора чу въздишките на другите жени и видя сестра си бързо да преценява новодошлия с похотлив поглед.

— Ела, Александър — приветства го императорът, — заповядай при нас. Настанили сме те до нашата обична сестра — Теадора.

Сияещ, Йоан ги представи един на друг и ги остави да се опознаят. Тя мълчеше и Александър каза меко:

— Не се ли радваш да ме видиш, красавице?

— Елена знае ли кой си?

— Не, красавице. Никой не знае, дори и уважаемият ти шурей. Ще трябва да разчитам на теб да не разкриеш тайната ми. Ще го направиш ли — заради доброто старо време?

Крайчетата на устните ѝ се повдигнаха в усмивка.

— Никога не съм мислила, че ще те видя отново.

Той се усмихна:

— Но ето ме тук. И което е по-лошо, предлагат ни брак.

Тя се изчерви.

— Ти знаеш?

Не ѝ каза, че това бе негова идея и че пръв бе занимал императора с нея.

— С императора обсъдихме въпроса, но той каза, че ти трябва да решиш. — Взе в топлата си и силна ръка нейната. — Мислиш ли, че можеш да ми бъдеш жена, красавице?

Сърцето ѝ заби лудо.

— Не ме пришпорвай, Александре. Нищо не знам за теб.

— Какво искаш да знаеш? Баща ми се казваше Теодор и бе деспот на Месемврия. Името на майка ми бе Сара Комненус, принцеса от Трибездонд. Имах двама по-големи братя — Базил и Константин.

Майка ми почина преди няколко години, баща ми — близо преди две години, а пожар в двореца на Месемврия преди няколко месеца ме лиши от семейство — и от господар.

— Наистина съжалявам за огромната загуба, която си понесъл — каза тя меко.

— Аз също, красавице, тъй като братята ми бяха добри хора. И все пак, както навсякъде, това си има и своите добри страни. Като господар на Месемврия мога да помоля императора за ръката на овдовялата му балдъза. Погледни ме, Теадора! — За пръв път я наричаше по име. Изненадана, тя вдигна очи към него. — Аз съм нетърпелив човек, красавице. Не можеш да отречеш привличането, което изпитахме един към друг, когато бе пленница в моя град. Вярвам, че би могла да ме обикнеш. Знаеш за мен повече, отколкото повечето жени знаят за годениците си. Кажи, че ще се омъжиш за мен.

— Господарю, много ме пришпорвате. Объркана съм. Съпругът ми почина скоро и бях принудена да избягам от новия султан. Дори не знам дали искам да се омъжвам отново.

Ръката, която държеше нейната под масата, погали нежно бедрото ѝ. Тя потръпна.

— Ах, красавице, не си създадена, за да живееш сама. И не си порочна като сестра си, за да приемаш любовници. Трябва да се омъжиш и да имаш деца.

— Дай ми съвсем кратко време, господарю Александре — замоли го тя.

До края на празника той не ѝ досажда повече, а говори с императора. Все пак я наблюдаваше и се грижеше да има най-отбрани храни и чашата ѝ да бъде пълна със сладко вино. Към полунощ императорът даде знак, че онези, които искат да си тръгват, могат да го сторят, и Теадора се възползва от възможността да напусне залата.

Александър безспорно я привличаше и бе прав за едно нещо — тя трябваше да се омъжи отново. Много отдавна майка ѝ, ѝ бе обещала, че когато Орхан умре, ще я върнат във Византия и ще я омъжат за добър християнин.

Като византийска принцеса обаче, тя не можеше да се омъжи, за когото и да е. В императорския двор нямаше никой, достоен за неин съпруг. В градовете държави, принадлежащи на империята, нямаше

друг принц като Александър, който да не е нито женен, нито твърде стар или млад.

Освен практическите съображения, Александър бе красив, образован, харесваше я като жена с ум. Не мислеше, че го обича — но мислеше, че би могла. Той я привличаше. Животът с него не би бил труден. А тя искаше и още деца.

Разсеяно се остави на робините си да я съблекат и да я изкъпят с топла ароматизирана вода, след което облече розов кафтан. Освободи робините и се пъкна в леглото.

Ако Мурад наистина я обичаше, щеше да ѝ предложи брак, а не обидната връзка, която бе имал предвид. Александър ѝ предлагаше сърцето и трона си.

Тя се усмихна на себе си в мрака. Александър бе много твърдоглав и тя не мислеше, че би приел отказ от нейна страна. Разсмя се удивена. Решителният Мурад от едната ѝ страна, също толкова решителният Александър от другата. Истината беше, че нямаше друг избор: един от двамата.

Не се изненада от внезапно появилата се сянка на балкона ѝ, зад леко развяващите се пердета. Бе ѝ минало през ума, че може да се появи, за да я ухажда, но знаеше, че ще го разочарова, ако му каже, че вече е взела решение в негова полза.

Той влезе в стаята и се отправи към леглото ѝ.

— Наистина ли спиш, красавице?

— Не, Александре. Мисля.

— За това, за което говорихме тази вечер?

— Да.

Без да чака покана, той седна на леглото.

— Не съм те целувал от толкова отдавна — каза той. Пресегна се, взе я в обятията си и нежно я целуна.

Пусна я и тя тихо попита:

— Така ли ще ме любиш, Александре? Спомням си първата ми вечер във Фокея — там бе много по-изразителен, при това за толкова кратко познанство. Ела, господарю мой, аз не съм някоя чуплива играчка. Ако любовта ти е толкова кратка, вероятно не трябва да се омъжвам за теб. Не съм развратна, но дори и старият ми съпруг бе по-жив любовник.

Гърленият му смях прокънтя из стаята.

— Значи, красавице, няма да те поставям на пиедестал и да те боготворя като древна богиня?

— Не, няма. Аз съм жена от плът и кръв.

Чу го да се движи около нея и след малко една от лампите до леглото ѝ бе запалена, след нея друга и друга.

— Ще те гледам, когато те любя — каза той и я издърпа от леглото. Пръстите му бързо разкопчаха перлените копчета на кафтана ѝ, плъзнаха го по раменете ѝ и го оставиха да се свлече на пода. Неговата роба бързо последва нейната.

Свлякоха се на леглото, той я повдигна над себе си и потри гладкото си лице в гърдите ѝ. След това бавно я спусна, държейки я в яките си ръце. Тя въздъхна дълбоко. Той майсторски я преобърна и тя се оказа под него. Вгледа се в нея и тя се изчерви.

— Господи, колко си красива! — промърмори той дрезгаво и ръцете му помилваха гърдите ѝ. Нежните му пръсти не спираха да гаят кожата ѝ и тя усети надигането на познато чувство. Той се изправи и я издърпа обратно между краката си. Обхвана гърдите ѝ и нежно замачка големите коралови зърна. Тя почувства нарастването на члена му. Излегна се в скута му и големите му ръце започнаха да гаят корема ѝ — тя потръпна.

Той нежно се засмя.

— Значи, красавице, разпознаваш господаря си. Карал ли те е твоят белобрад съпруг да се чувстваш така? Обзалагам се, че не! Омъжи се за мен, скъпа, и ще те науча да копнееш за ласките ми. Мога да ти доставям удоволствие като никой друг, а никоя жена не може да ме задоволи така, както ти, красавице.

— Много приказваш, господарю — подигра го тя и устата му се впи в нейната. После продължи надолу, покривайки гърдите и корема ѝ с изгарящи целувки, докато достигна до мекотата на слабините ѝ.

Теадора настръхна, когато мекият му, настойчив език достигна мястото, което никой друг не бе опитвал. Тялото ѝ се отдръпна от неговото и тя запротестира с треперещ глас:

— Н-не!

Той вдигна глава и се вгледа в нея. Очите му блестяха от страст.

— Никой ли не е опитвал вкуса ти, красавице?

— Никой!

— Но ти си като мед. Жената е най-сладка там, красавице.

— Т-това е г-грешно — успя да промълви. — Не трябва да го правиш!

— Кой казва, че е грешно? Не ти ли доставя удоволствие, любима? На кого вредим? Скоро ще те науча как да ми доставяш удоволствие по същия сладък начин. — След това той отново наведе глава и като разтвори краката ѝ, потърси отново сладостта, за която копнееше.

Отначало тя бе напрегната, но изведнъж съпротивата ѝ бе удавена в неизпитвано досега удоволствие и тя изстена. Дълбоко, дълбоко в себе си усещаше нарастващата възбуда, която ставаше почти непоносима. Отчаяно искаше да свърши, но се възпря. Вместо това внимателно се отпусна и възбудата се оттегли като вълна, която започна да се връща, когато той се надигна и праметна крак през нея.

С инстинкта на Ева, заложен във всяка жена, тя потърси мъжествеността му с ръка. Хвана я и нетърпеливо придърпа Александър към себе си и обви ръце около него. Той не проникна в нея веднага. Вместо това потърка набъбналия си член в нежната, пулсираща плът. Теадора искаше да закрепци от удоволствие.

— Погледни ме — заповяда ѝ той. — Искам да те гледам, докато се любим.

Тя колебливо вдигна очи към него и той бавно проникна в нея. Удоволствието, което изпита, като наблюдаваше как екстазът променя лицето ѝ, бе силно колкото наладата от самия акт.

За неин срам, тя свърши почти веднага и той нежно се засмя.

— Е, красавице, толкова ли беше? — каза той нежно. — Ще те науча как да удължаваш удоволствието, скъпа. Не, не ми обръщай гръб. Не знаеш ли колко те обичам? Моля те, никога не се крий от мен.

От този момент очите ѝ не се отделиха от неговите. Той се движеше в нея, като с всяка изминала минута страстта му се усилваше. Той се изненада, когато тя заговори. Гласът ѝ бе толкова сладострастен, че той не успя да се възпре и горещото му семе се изля в скритата долина на утробата ѝ.

— Ще се омъжа за теб, Александре, господарю мой — каза тя. — Ще се омъжа за теб веднага, щом това стане възможно.

Изтощен, той промълви.

— Ах, красавице, колко те обичам! — И тя го притисна до себе си, усмихвайки се в полумрака. Той не можеше да знае, както и никой

мъж не го е знаел, че победител в края е винаги жената.

В ранното утро той я остави и за пръв път от месеци тя спа непробудно и спокойно. Любенето му ѝ бе харесало. Бе уверено и изкусно, макар че той никога не злоупотребяваше с мъжествеността си. В леглото бяха равни — и двамата получаваха, но и двамата даваха.

На следващия ден отидоха при императора и поискаха разрешение да се оженят. Макар Йоан Палеолог да беше изненадан от този рязък обрат, един поглед върху лицето на Теадора разсея всичките му съмнения. Цялото ѝ напрежение се бе изпарило. Тя сияеше.

— С радост давам разрешението си да се ожениш за скъпата ми сестра — каза императорът на владетеля на Месемврия. — Но в замяна ще трябва да изпълниш молбата ми — да останеш в Константинопол, докато дворецът ти в Месемврия бъде построен отново.

— Съгласен — усмихна се Александър. — На Босфора има една красива вила, на протока между нас и Азия. Отдавна я харесвам. Собственикът ѝ почина наскоро. Ще уредя да я купя и ще можем да живеем там, докато се върнем в Месемврия. — Той се обърна към Теадора. — Така добре ли е, красавице?

Тя усмихнато кимна.

— Ако ми купиш тази вила, ще похарча много пари да я обзаведа.

Той се засмя и каза закачливо:

— Няма да ме затрудниш, Теадора. Някога имах вземане-даване с бившия ти съпруг, султан Орхан, и направих доста пари от сделката.

Теадора избухна в смях. Императорът изглеждаше объркан, но Александър спря въпроса му.

— Може ли да се венчаем утре, Ваше Величество?

— Толкова скоро ли, нетърпеливи ми приятелю? Ами църковният обред^[1]? Няма да имаме време за подготовка. Все пак Теа е принцеса.

— Не желая празненства, Йоан. Когато се омъжвах за Орхан, бях украсена като езически идол. Имаше двудневен празник. Намразих всичко това. Ще се омъжа в присъствието само на теб, свещеника и скъпия ми Александър. Нека епископът да се откаже от церемониите. Направи ми тази услуга, братко.

Йоан Палеолог се примири и на следващия ден Теадора Кантакузина и Александър, деспот на Месемврия, се венчаха пред главния олтар в църквата „Св. Мария“ в Бланкерне. Единствените им свидетели бяха императорът, епископът, който водеше службата, и две момчета при олтара.

На обяд императорът обяви изненадващата вест и залата бе залята от одобрителни възгласи. Макар че благородничките бяха разочаровани от бързата женитба на Александър, мъжете им бяха много доволни. Всички се тълпяха при младоженците, поздравяваха владетеля на Месемврия и искаха целувки от порозовялата му булка.

Само императрицата изглеждаше мрачна. Дори сега Елена не желаше доброто на сестра си. Не можеше да понася да вижда Теадора щастлива, а сега сестра ѝ сияеше. Когато глъчката стихна, Елена каза тихо на сестра си:

— Този път ме изненада, Теа, но внимавай. Следващия път аз ще те изненадам.

[1] Трикратно обявяване в църква на имената на лицата, които предстои да сключат брак. — Б.р. ↑

ГЛАВА 14

Императрицата на Византия бе бясна.

— Да не си загубил и малкото мозък, който имаш? — запита тя съпруга си. — Господ да се смили над нас! Същият си като баща си — с една разлика. При него поне баща ми управляваше империята.

Императорът не се разтревожи особено.

— Доколкото си спомням, не беше доволна, когато баща ти управляваше нашата империя. Едва дочака да го свалиш от трона.

Тя пренебрегна забележката му.

— Рисувах градът да бъде нападнат, глупако. Ако султан Мурад поиска Теадора, ще я има, макар че не мога да разбера защо се интересува от тази мършава кучка. А ти, глупако, се осмели да я омъжиш за владетеля на Месемврия!

— Мурад няма да воюва заради жена, Елена. Това е Константинопол, не Троя. Сестра ти е била изключително смела и находчива при бягството си. Той няма законно право над нея, а аз не съм я насилвал да сключва този брак. Двамата с Александър дойдоха при мен. Да, дадох им благословията си! Теа има право на малко щастие. Само бог знае, че не е била щастлива с Орхан. Баща ти я пожертва, за да узурпира трона ми. Надявам се винаги да е щастлива. Заслужава го.

— Тя ни вкарва в опасност дори със самото си присъствие тук. Какво ще стане с дъщеря ни, сама в тази враждебна земя, на милостта на турците? Помисли ли за Алексис, глупако?

— След няколко месеца сестра ти ще се върне със съпруга си в Месемврия. Не смятам, че тя представлява някаква опасност. Колкото до Алексис, султан Мурад е благороден мъж и ме увери, че Алексис е добре и в безопасност в „Св. Ана“.

Елена вдигна ръце с погнуса. Той отказваше да разбере. Или — мисълта се защура из мозъка ѝ — нарочно се правеше на тъп, за да я ядоса. Йоан Палеолог бе глупак и винаги бе бил. Не можеше да разбере, че като дразни сюзерена си, султана, на практика подтиква

Мурад да атакува града. Заради тази глупост тя щеше да загуби трона си.

Византия бе сама — слаба светлинка християнство на ръба на тъмния свят на неверника. Владетелите от Европа само на думи защитаваха империята. Това се дължеше на разправиите заради религията.

Всъщност през 1203 година, Четвъртият кръстоносен поход, имащ за цел да завземе Ерусалим от сарацинските мюсюлмани, се насочи към Константинопол. Тази промяна бе организирана от венецианците и от техния отмъстителен дож Енрико Дандуло, ослепен трийсет години по-рано като пленник на гърците в Константинопол.

Била му дадена свобода да се разхожда из града срещу думата му, че няма да се опитва да избяга. Бягството било последното нещо, за което мислел Дандуло. Син на благородна търговска фамилия, той бил много по-заинтересован да придума чуждите търговски къщи, които били силата на Византийската империя, да се насочат към Венеция.

Освен това Дандуло развил нездравословно любопитство към отбраната на Константинопол. Когато двете му простъпки били открити, бил наказан — прекалено любопитните му очи били изложени на слънчево отражение във вдлъбнатото огледало. Ослепен, бил върнат във Венеция, където прекарал години в преодоляване на неизгодното си положение и в мечти за мъст. В крайна сметка, бил избран на висока длъжност, което му дало възможността да си отмъсти.

Освен поради лични мотиви, старият дож искал унищожението на Константинопол поради икономическите предимства, които това разрушение би предложило на неговия град.

Извинението за подобно предателство на християнски град от християни било възстановяването на свален император. Той бил Алексей IV, макар че кръстоносците знаели, че той е мъртъв. Бил удушен от Алексей V, който избягал от града заради приближаващата европейска армия, оставяйки хората си на ужасната им съдба. Константинопол бил превзет през 1204 година и безмилостно плякосан от войници, свещенослужители и благородници. Нито един град на неверника не е страдал под ръцете на християнските нашественици така, както Константинопол, столицата на източното християнство.

Онова, което не било разрушено от огъня и вандализма, било отнесено. Злато, сребро, сервизи, коприни, кожи, скулптури, хора — всичко, което имало някаква стойност и можело да се движи или да бъде превозено. Градът никога не се бе възстановил и Елена бе ужасена, тъй като следващото нашествие щеше да е последно.

Страховете ѝ чувствително нараснаха, когато султан Мурад и малка, но страховита армия се появи пред градските стени.

— В името на бога, върни Теа на султана — помоли Елена съпруга си.

— Мислиш ли, че Мурад ще си тръгне, ако го направя? — изсмя се Йоан Палеолог. — За бога, Елена, не бъди по-голяма глупачка, отколкото си! Последните думи на Орхан към синовете му са били да превземат Константинопол. Той не е дошъл за Теадора, а за моя град. Аз обаче няма да му позволя да го има.

Елена не знаеше какво да прави, даже и към кого да се обърне. Сестра ѝ и новият ѝ годеник бяха любимците на града. Историята на бягството на Теа се пееше в песни по улиците.

Изведнъж стана ясно, че молбите ѝ ще бъдат чути.

При нея се яви висок мъж и тихо се представи:

— Аз съм Али Яхия, Ваше Величество, управител на султанското домакинство. Желая да видя принцеса Теадора и се надявам, че ще можете да го уредите.

— Сестра ми няма да се срещне с вас, Али Яхия. Тя се омъжи наскоро за владетеля на Месемврия. В момента е на меден месец в малка вила на морето.

— Колко жалко, мадам.

Елена не можа да устои на изкушението:

— Наистина ли султанът иска сестра ми в харема си?

— Той иска принцесата обратно при семейството ѝ и онези, които я обичат.

Сините очи на Елена се свиха.

— Вероятно — каза тя — това може да се уреди. Но ще трябва да стане както кажа аз.

— Слушам ви, Ваше Величество.

— Понеже баща ми и брат ми вече не водят светски живот, аз съм глава на фамилията Кантакузин. Аз съм отговорна за съдбата на членовете на семейството. Ще продам сестра си на султан Мурад за

десет хиляди златни венециански дуката и сто от най-хубавите източни перли. Перлите трябва да са големи между един и два сантиметра. Цената е окончателна. Няма да се пазаря.

— А какво ще стане с новия съпруг на Нейно Височество, Ваше Величество? Нашите закони забраняват вземането на жена от жив съпруг.

— Ще се погрижа сестра ми скоро да овдолее. Съпругът ѝ ме обиди. Той е нагъл човек, който не уважава империята.

Онова, което Елена не каза, беше, че Александър от Месемврия я бе обидил непростимо, като бе отказал да легне с нея, когато тя му се бе предложила. Никой мъж не ѝ бе отказвал. Обикновено бяха поласкани от честта. Александър обаче бе погледнал Елена и бе отказал студено:

— Аз сам си избирам курвите, госпожо. Не те мен. — След това си бе тръгнал.

Евнухът подозираше нещо такова и съжаляваше и Теадора, и съпруга ѝ. После сви рамене. Не беше негова работа да чувства каквото и да е. Първото му задължение бе към господаря му, султан Мурад, а той го бе изпратил за Теадора. При новите обстоятелства Али Яхия не бе сигурен дали Мурад все още ще я иска. Ще трябва да спечели малко време, докато се убеди във волята на султана.

— Вие, разбира се, ще ни снабдите с необходимите документи, удостоверяващи тази продажба — каза той равно.

— Естествено — отвърна Елена спокойно. — Ще уредя да я превозите от града, преди съпругът ми да открие, че я няма.

— Макар че съм натоварен от султана да направя всички нужни неща, за да осигуря връщането на принцесата, това е необичайна ситуация, Ваше Величество, и трябва да говоря с господаря си.

Елена кимна.

— Ще ти дам два дни, Али Яхия. Ела при мен по същото време. Напомни на господаря си, че колкото повече забавя решението си, толкова повече обектът на похотта му лежи в ръцете на друг мъж. — Елена се засмя жестоко. — Съпругът на сестра ми е доста красив. Глупачките от двора го сравняват с гръцки бог.

Евнухът се оттегли от личните покои на императрицата. Два дни по-късно той отново беше там.

— Е? — запита тя нетърпеливо.

Той бръкна в робата си и извади две кадифени торбички. Отвори едната и изсипа част от съдържанието ѝ в плоска чиния. Очите на Елена се разшириха в лакомо удоволствие при вида на съвършените перли. Али Яхия отвори и другата торбичка и извади кюлче злато.

— Претеглете го, Ваше Величество. Стойността му е на десет хиляди дуката.

За негово огромно удивление тя отиде право до един шкаф и извади везни. Претегли златото и каза:

— Малко горница. Султанът е повече от честен.

Прибра везните в шкафа и извади сгънат пергамент.

— Тези документи дават на господаря ти, султана, пълна опека и законно притежание на робиня, на име Теадора от Месемврия. Тя и мъжът ѝ са още във вилата недалеч от града. Обаче не можеш да отидеш там, без да хвърлиш съмнение върху господаря си, което съм сигурна, че той не желае. Изпълнението на моя план ще отнеме време. Ако действаме прибързано, рискуваме въпроси, които господарят ти със сигурност не желае. Не, по-добре ще е, ако сестра ми овдолее в Месемврия. Сам разбираш, че там никой не ще помисли да навреди на Александър. Всички го обичат. Поради тази причина смъртта му ще изглежда напълно естествена. Когато след няколко месеца умре, ще помоля сестра си да се върне у дома. Ще я настаня кралски в двореца Буколеан, който е разположен точно до имперския пристан. Ти и аз ще уговорим времето, а аз ще се погрижа в уречения ден във виното ѝ да има приспивателно. Тогава ти и хората ти ще я пренесете през таен коридор, който води до пристанището. Пазачите ще бъдат подкупени. Ще ви пуснат, без да задават въпроси.

Али Яхия се поклонил, изпълнен с неохотно възхищение. Императрицата бе зла жена, но това му позволяваше да изпълни мисията си. Нямаше да има кръв по *неговите* ръце.

— Какво ще използвате, за да я приспите?

Тя отиде още веднъж до шкафа, извади малко шишенце и му го подаде. Той го отпуши, помириша го и ѝ го върна удовлетворен.

— Няма нужда да ти казвам какво ще ти се случи, ако се опиташ да ме измамиш или да навредиш на принцесата — каза той.

Тя се усмихна злобно.

— Няма да ѝ причиня нищо лошо. А и няма защо. Много повече ще бъде доволна, като знам, че е робиня. Ще трябва да се подчинява на

съпруга и господаря си или ще я наказват. Ако се подчинява, ще страда, защото знам, че е студена жена. Но ако откаже, ще бъде бита. Не знам кое ми доставя повече удоволствие — мисълта за Теа, гола и подложена на султанските ласки, или Теа, бита с камшик.

— Защо толкова я мразите? — Али Яхия бе неспособен да сдържа любопитството си повече.

За момент Елена не отговори. След това каза.

— Аз съм по-голямата, но родителите ми винаги са предпочитали Теа. Никога не са го казвали, но аз знаех. Когато майка ми умираше, аз се грижех за нея, а знаеш ли какви бяха последните й думи? Ще ти кажа, Али Яхия. Последните й думи към мене бяха: „Теадора, моя най-любима! Вече никога няма да те видя!“ Нито дума за мен! Аз също я обичах! Винаги беше Теа! После и баща ми, който винаги говореше за нейната интелигентност и как тя е трябвало да бъде неговият наследник. Каква глупост! Какво е спечелила тя с чудесния си ум? Нищо! Нищо! Сега поставя в опасност моя град, а съпругът ми защитава всяка нейна стъпка и се размеква само при споменаването на името й. Искам да изчезне от живота ми. Сега! Завинаги!

— Постигнахте желанията на сърцето си, Ваше Величество. След няколко кратки месеца сестра ви ще е на път за Бурса. — Евнухът стана и се поклони. — Как да позная дока в имперския пристан?

— Има кей, украсен със статуи на лъвове и други животни. Нека галерата ви чака там в уречения ден. Тайният проход е само на няколко стъпки от кея. — Тя бръкна в робата си и извади медальон от червена коприна с имперския двуглав орел, извезан върху него.

— Окачете това на главната мачта и никой няма да ви закачи нито на идване, нито на отиване.

До края на деня Елена едва сдържаше възбудата си. Най-накрая щеше да се отърве от Теа. Никога повече нямаше да се страхува от заплахата на сестра си, изречена преди толкова време... заплахата, че някой ден ще се върне на страната на султана, за да изтръгне града от Елена! Най-после Теа щеше да е безсилна! Робиня! Когато омръзне на султан Мурад, той може да я продаде още по на изток. Елена се засмя от радост. Отмъщението й щеше да бъде пълно.

През нощта императрицата изпрати да ѝ доведат един от най-уважаваните лекари в империята. Юлиан Цимиске най-накрая щеше да се наслади на вниманието на Елена. Тя го очакваше в широка роба от воал в най-бледо тюркоазеносиньо, през който сочното ѝ тяло блестеше като седеф. Зърната ѝ бяха боядисани в яркочервено и предизвикателно се виждаха през коприната. До нея имаше малко момиченце, русо като Елена и със сини очи. То беше облечено като императрицата и дори мъничките пъпки на неоформените му гърди бяха боядисани яркочервени. Перверзията на Цимиске бяха децата.

Елена се усмихна лукаво и каза:

— Скъпи приятелю, трябва ми специална отрова. Трябва да убива бързо, да поражява само назначената жертва и да не оставя следа.

— Искате твърде много, Ваше Величество.

Елена отново се усмихна.

— Харесва ли ти моята малка Юлия? Грузинка е и е само на десет години. Толкова е сладка! — Императрицата целуна детето по розовите устенца.

Юлиан Цимиске се размърда нервно, местейки очи от неоформеното тяло на детето към големите, блестящи зърна на императрицата. Елена се отпусна на леглото, придърпа детето и бавно погали тялото на малката робиня.

— Имам нещо ново от Италия — каза Цимиске малко задъхано. — Жертвата мъж ли е, или жена? — Бе започнал да се поти под робата и чувстваше как се втвърдява с всяка изминала минута.

— Мъж.

— Може да бъде поставена във водата във ваната му.

— Не! Може да се къпе с жена си, а аз не искам тя да пострада. Всъщност жизненоважно е тя да не пострада.

— Тогава може да се сложи във водата му за бръснене. Ще трябват няколко дена, докато отровата се абсорбира през кожата. Няма да има следи от болест, нищо, което да предизвика подозрение. Когато отровата се абсорбира, мъжът просто ще падне мъртъв. Това добре ли ще е?

— Да, Юлиан, така ще е добре.

Докторът не можеше да отдели очи от двете жени на дивана. Беше в ужасно затруднение, защото ги искаше и двете — първо детето, после жената. Императрицата се засмя. Знаеше вкусовете му.

— Ти много ми помагаш, приятелю, и затова ще бъдеш възнаграден. Можеш да имаш сладката ми Юлия. Но не трябва да свършваш, Юлиян. Това удоволствие ще запазиш за мен.

Докторът разтвори робата си и се хвърли върху детето, което, макар че знаеше какво да очаква, закрепя в агония, когато мъжът проникна в него. Писъците продължиха няколко минути и заглъхнаха, превръщайки се в стонове.

До тях Елена се сви — очите ѝ блестяха, а устните ѝ бяха влажни и отпуснати:

— Да, Юлиян! Да! Да! Нарани я! Нарани я!

Детето бе припаднало, а страстта на Цимиске бе достигнала върха си. Елена задъхано разтвори робата си и легна с разтворени крака. Изблъсквайки детето, мъжът покри нетърпеливото женско тяло със своето. Те се заизвиваха в жестока, почти смъртоносна битка, докато изведнъж, с вик, императрицата свърши. Партньорът ѝ бързо я последва.

Няколко минути по-късно, след като се поуспокоиха, Елена каза:

— Ще ми донесеш отровата утре вечер, Юлиян! Не се проваляй!

— Да, Ваше Величество. Ще я донеса. Кълна се!

— Добре — измърка императрицата, — и когато врагът ми умре, ще ти дам още един подарък, скъпи Юлиян. Малката Юлия има брат-близък. Пазя го за теб.

Скоро след това докторът напусна двореца през дискретна странична врата и една носилка го пренесе през тихите улици до собствения му дом. Когато пристигна, той влезе в лабораторията си и затършува в един шкаф. Извади шишенцето и го огледа на светлината. Блестеше със зъл жълто-зелен цвят. Постави го внимателно на масата и наля вода от каната в малък леген. След това отвори шишенцето и капна няколко капки във водата. Цветът изчезна веднага щом докосна водата. Тя остана безцветна и без мирис.

Юлиян Цимиске запуши шишенцето и внимателно изля съдържанието на легена. Отиде до прозореца на лабораторията си и погледна навън. Небето бе сиво и се развиделяваше. Запита се коя ли бедна душа бе наранила толкова дълбоко Елена. Надали щеше някога да разбере, а и така бе по-добре. Не изпитваше вина, че помага за убиването на човек без лице и име. Въздъхвайки, той напусна лабораторията и си легна.

По това време Александър и Теадора се събудиха в спалнята на вилата, където прекарваха медения си месец, блажени и неподозиращи съдбата, която им готвеше императрицата. Адора никога не се бе чувствала по-щастлива. За няколкото кратки дни на брака си, тя бе намерила изключителен душевен мир. В живота ѝ повече нямаше конфликти. Александър я обичаше заради самата нея и тя много скоро разбра, че също го обича. Не беше както с Мурад — той все пак бе първата ѝ любов.

Не, животът с Александър бе изпълнен със спокойна, сладка любов, удоволствие и без конфликти. С него винаги щеше да е добре. Бе мил с нея, макар и повелителен. Окуражаваше остроумието и интелекта ѝ, дори ѝ предложи да създаде училище за обучение на жени. Колко добре Александър разбираше жена си! Да, онова, което бе започнало като брак за удобство, се бе превърнало в любовна връзка.

Сега, в ранното утро, господарят на Месемврия се обърна в леглото към жена си. За момент се вгледа в лицето ѝ. След това се наведе и я целуна нежно. Виолетовите ѝ очи бавно се отвориха и тя му се усмихна.

— Хайде да отидем до морето и да поздравим изгрева — каза той, стана и я задържа след себе си. Тя се пресегна да вземе една прозрачна розова роба, за да прикрие голотата си. — Не, красавице. Ще отидем, както сме.

— Някой може да ни види — запротестира срамежливо тя.

— Никой няма да ни види — отвърна той. Взе ръката ѝ и я изведе на терасата. Продължиха през малката градина и се спуснаха по лек склон, водещ към ивицата пясък, която им служеше за плаж. Вгледаха се в зелените хълмове на Азия отвъд Босфора. Зад тях перленосивото небе започваше да просветлява и да се изпълва с цвят. Розово и мораво се смесваха с оранжево, виолетово и златно.

Двамата стояха тихо, голи и съвършени, като прекрасни статуи. Лекият вятър си играеше по телата им. Всичко около тях бе тихо. Само от време на време някоя птица нарушаваше тишината.

Александър бавно обърна Адора с лице към себе си, погледна я и тихо каза:

— Никога не съм бил толкова щастлив, колкото тези няколко дни с теб. Ти си съвършена, красавице, и аз много те обичам.

Безмълвно, тя обви ръце около врата му и наведе главата му, така че да могат да се целунат. Желанието им един за друг нарастваше и онова, което бе започнало като нежност, скоро се разгоря в страст. Не след дълго вече не можеха да я сдържат. Тя почувства твърдостта му върху бедрото си и изстена.

Преплетените им тела бавно се свлякоха на пясъка и краката ѝ нетърпеливо се разтвориха. Той бавно проникна в нея. Лицето ѝ сияеше от любов. Очите им се впиха едни в други и Теадора почувства как душата ѝ се откъсва от тялото ѝ, за да се срещне с неговата на някакво изпълнено със звезди място, далеч над света на смъртните. Носеха се заедно, докато изведнъж всичко стана прекалено сладко, прекалено силно. Страстта им се извиси и се пръсна над тях както вълните върху пясъка.

Когато се успокоиха, тя го попита:

— Ами ако някой ни е видял?

Той се засмя.

— Тогава ще кажат, че господарят на Месемврия обслужва добре красивата си съпруга. — Той се изправи, като хвана и нея. — Хайде, ела да се изкъпем в морето, красавице. Плажът е много романтично място, но имам пясък на най-невероятни места.

Те се засмяха и се хвърлиха във водата. И когато по-късно слугите ги видяха да се връщат голи през градините, не казаха нищо, защото бяха очаровани от любовта между господаря и господарката си.

Александър имаше амбиции за града и планираше да го възстанови. Първоначално Месемврия била колонизирана от йонийските гърци от Коринт и Спарта, а по-късно завладяна от римските легиони. Новият ѝ владетел сподели с жена си плановете си да павира отново големите улици, да реставрира обществените сгради и след като събори градските коптори, да издигне прилични домове за бедните.

— Улиците трябва да бъдат оградени с тополи — каза Теадора. — А господарката на града ще посади цветя около фонтаните за радост на хората.

Той се усмихна, поласкан от ентузиазма ѝ.

— Искам да направя Месемврия толкова красива, че Константинопол никога да не ти липсва. Искам да е щастливо място за теб и за народа ни.

— Но, любов моя, това ще струва много пари!

— Не бих могъл да похарча всичките си пари дори ако живея сто години, красавице. Преди да се върнем в Константинопол, трябва да ти кажа къде съм скрил богатствата си, така че, ако някога се случи нещо с мен, да не зависиш от никого.

— Съпруже мой, ти си млад. Съвсем наскоро се оженихме. Нищо няма да ти се случи.

— Не — отвърна той. — И аз не очаквам това да стане. Но въпреки всичко, онова, което е мое, красавице, е и твое.

Месемврия ликуваше заради брака на Александър с Теадора Кантакузина. Фамилията му бе управлявала града в продължение на над петстотин години и бе обичана от поданиците си. В добри и лоши дни, във война и мир, семейството на Александър винаги бе поставяло благосъстоянието на народа си над тяхното собствено. Наградата им беше изключителна лоялност, на която не можеше да се радва никой друг град и владетел.

Месемврия бе разположена на брега на Черно море върху малък полуостров на северния край на Бургаския залив. Бе свързана със сушата чрез тесен провлак, подсилен с наблюдателници, разположени в стените на всеки двайсет и пет стъпки. В края на провлака откъм сушата имаше арка с огромни бронзови врати, които се отваряха всеки ден при изгрев и се затваряха при залез-слънце, а по време на война оставаха затворени. Подобна порта в градската част на провлака превръщаше града в естествена крепост.

Основан от траките, градът бил колонизиран през шести век преди новата ера от група йонийски гърци от градовете Спарта и Коринт. Под техните напътствия малкото пазарно градче се превърнало в културен град, който по-късно станал скъпоценен камък в короната на Византийската империя. През 812 година след новата ера, българите успели да завземат за кратко Месемврия, плячкосвайки огромното ѝ богатство от злато и сребро, и което било по-важно, от запасите ѝ от гръцки огън. Цялото семейство на тогавашния владетел било избито и когато най-послед жителите на Месемврия успели да се отърват от варварските нашественици, избрали за свой господар най-известния си генерал — Константин Херакъл. Той бил праотец на

Александър. Оттогава фамилията на Херакъл владеела Месемврия. Сега, след брака на Александър, населението на града очакваше с нетърпение завръщането на своя принц. Веднага се впуснаха да строят нов дворец, достоен за Александър и Теадора. Предишният кралски дом бе разположен на един хълм над града. Тъй като знаеха за любовта на господаря си към морето и понеже вярваха, че издигането на новия дворец на старото място ще донесе лош късмет, те го разположиха в новосъздаден парк до водата.

Сградата бе почти в гръцки стил, изградена от бледозлатист мрамор, а колоните на входа — от оранжево-червен мрамор с жилки. Не бе голяма — щеше да има само една обширна приемна зала, където господарят на Месемврия да дава приеми и да провежда публични съдебни процеси. Останалата част от двореца щеше да е за лични нужди и бе отделена от приемната зала с дълга, открита галерия с колони.

Пред двореца, в средата на елипсовидна ливада, бе построен голям овален басейн. В центъра му имаше делфин от чисто злато, а по гърба му лудуваше древният бог на морето — Тритон. От двете страни на овала имаше венци от златни черупки, събиращи се в средата, точно над делфина.

Зад двореца се намираще красива градина, простираща се до покрита с пясък тераса, надвиснала над брега. При прилив вълните пръскаха мраморната балюстрада.

Всички в Месемврия, от най-добрите занаятчии до простото население, работеха неуморно и завършиха двореца в главозамайващо краткия срок от три месеца. Дори децата помагаха — носеха разни дреболии, храна и напитки на работниците, изпълняваха поръчки. Жените също взеха участие в усилията на града да върне по-бързо господарите си у дома. Работеха рамо до рамо — девойка до матрона, жена на рибар до благородничка. Внимателно рисуваха фрески по стените, тъчаха завивки и драперии от бурсенска коприна и фина вълна и шиеха гоблени да красят стените.

Александър и Теадора отплаваха за Месемврия след по-малко от два месеца от сватбата си. Малката вила на Босфора бе затворена, а слугите изпратени по суша към Месемврия. Само семейството, което им служеше като камериери, щеше да ги придружава на кораба. Макар че Айрис ѝ липсваше, за щастие на Адора там беше Анна — огромна,

блага жена, почти шест стъпки висока, която се отнасяше с господарката си с любов и огромно уважение. Никой не можеше да се грижи за господарката ѝ като нея. Съпругът ѝ, Зино, слаб и едва пет стъпки и половина висок мъж, несъмнено я обожаваше. Анна го командваше с безмилостна желязна ръка.

Елена знаеше всичко това, както и всичко, което евентуално би ѝ било от полза. Тъй като деспотът на Месемврия и съпругата му нямаше да се връщат в Константинопол, а щяха да отплават направо от вилата си на Босфора, императорът и жена му им доставиха удоволствието да отидат там и лично да им пожелаят сбогом. Гледайки сестра си, Елена изпадаше в бяс, редуващ се с тайно задоволство. Испитваше огромно удоволствие, като знаеше, че след няколко месеца ще разруши щастието на сестра си.

Докато се облягаше на едно канапе в предоставените ѝ прекрасни стаи на вилата, Елена заповяда на личния си евнух:

— Намери прислужника на Александър, Зино, и ми го доведи. Никой не трябва да ви види. Не искам въпроси.

Очите ѝ заблестяха и прислужникът потръпна вътрешно. Бе служил на императрицата пет години и познаваше настроенятията ѝ. Страхуваше се от нея — особено когато очите ѝ светеха със злобен блясък. Неведнъж бе стоял тихо до нея и бе наблюдавал как измъчват, често до смърт, някоя нещастна душа, само за забавление на Елена. Евнухът бе оцелял само благодарение на незабавното си подчинение: вършеше си добре работата и не изказваше мнение. Заведе Зино при господарката си и бързо излезе, благодарен, че бе успял да избяга.

Зино коленичи ужасен пред императрицата, доволен, че не трябва да стои прав. Не вярваше, че краката му ще го удържат. Бе навел глава и свел поглед. Сърцето му блъскаше до полуда в тясната си клетка от ребра. Стаята бе мъртвешки тиха. Елена стана от канапето и бавно се приближи до отчаяния мъж. Ако се бе осмелил да вдигне поглед, щеше да види невероятна красота — императрицата бе облечена в бурсенска коприна в меки тюркоазени цветове и под прозрачните ръкави на роклята ѝ, добре оформените ѝ ръце сияеха като полиран мрамор. На врата си носеше дълъг наниз от перли, между които имаше кръгли златни мъниста. Но всичко, което Зино можа да види, бе подгъвът на роклята ѝ и блясъкът на бродираните ѝ със злато и сребро обувки.

Тя застана зад него и заговори нежно, сладко, но думите, които каза, не бяха такива:

— Знаеш ли, приятелю Зино, какво е наказанието за убийство в империята ни?

— В-ваше Величество? — Гърлото му се бе свило от ужас и това бе единственото, което успя да продума.

— Наказанието за убийство — продължи Елена меко, — като това, което извърши Анна, жена ти. На колко години бе дъщеря ти, Зино? На десет? На единайсет?

Сега и последната капка самообладание, която бе останала на слугата, изчезна. Никой никога не бе подозирал, че Анна бе удушила Мари. Детето умираше от болест на кръвта. Докторите бяха казали, че няма надежда. Ден след ден то се бе стопявало пред измъчените им погледи. Най-накрая, когато една вечер Мари бе полузаспала, полу в делириум, Анна безмълвно бе сложила възглавница върху лицето на детето. Когато я вдигна, Мари бе мъртва, а мъничкото ѝ личице бе огряно от сладка усмивка. Съпрузите се бяха погледнали с пълно разбиране и после никога не отвориха дума за това. Не можеше да разбере как този дявол в женски образ бе разкрил тайната им.

— Наказанието за убийство, Зино, е смърт чрез публична екзекуция. Не е хубав начин да умреш, особено за жена. Нека ти разясня какво я очаква Анна. В нощта преди определения ден тъмничарят и хората му, както и неговите любимци сред затворниците, ще се редуват да използват жена ти. От време на време гледам такъв спорт, макар че се съмнявам, че за теб ще е забавно. На сутринта ще ѝ обръснат главата. Ще я вържат зад каруцата, в която са мъчителите ѝ и палачът, и ще бъде принудена да върви зад нея до мястото на екзекуцията, боса и гола, под ударите на камшици. Тълпите обичат хубавите представления, ще я замерят с всякакви боклуци и ще я заплюват...

— Милост, Ваше Величество!

Елена застана пред него и продължи:

— Естествено, на Анна ще ѝ бъдат отказани последните церемонии на нашата църква, тъй като божиите заповеди забраняват убийството. Убийството на дете пък е достатъчно ужасно престъпление, за да осигури вечно проклятие. — Зино изхлипа и императрицата се усмихна презрително на себе си. Всички плебеи бяха

толкова слаби. Тя продължи: — Анна ще бъде прикована със завързани ръце и крака върху диба. Гърдите ѝ ще бъдат откъснати, утробата ѝ разпрана, а ръцете и краката ѝ — отсечени. Ще бъде ослепена с живи въглени. Накрая ще бъде обесена и ще остане да виси, докато птиците изкълват месото ѝ. След това костите ѝ ще бъдат смлени на прах и хвърлени в четирите посоки.

Най-после Зино се осмели да вдигне очи към императрицата.

— Защо? Защо ми казвате това, Ваше Величество? Ако искате смъртта на скъпата ми Анна, защо измъчвате мен?

Елена се усмихна със сладката си усмивка и Зино се удиви. Как може жена, която се усмихва толкова сладко, да е толкова жестока? И тогава видя очите ѝ. В тях нямаше усмивка. Бяха като полирани сини камъни.

— Това, което ти казах, може да не се случи и жена ти може да живее с теб до дълбоки старини, ако се съ согласиш да ми свършиш една малка услуга.

— Каквато и да е!

Елена отново се усмихна, като този път разкри малките си бели зъби.

— Ще ти дам кутийка с малко шишенце течност. След няколко месеца — ти сам внимателно ще избереш подходящото време, ще отвориш шишенцето и ще започнеш всеки ден да сипваш по няколко капки във водата за бръснене на Александър. Само във водата му за бръснене. Намажи ръцете си с ароматизирано масло, така че, ако случайно върху кожата ти попадне от тази вода, да не ти навреди. Веднага след това ги измий внимателно. Когато изпразниш шишенцето, го изхвърли в морето. Това е всичко, което искам от теб, Зино. Толкова е малко. Направи го и неблагоразумието на жена ти ще бъде забравено.

— Отрова ли е, Ваше Величество?

— Ще ми се подчиниш ли? — Той кимна безмълвно. — Много добре тогава, Зино. Свободен си. Гледай да не те види някой, като излизаш оттук. — Той бавно се изправи и се запъти към вратата. — Помни, Зино — предупреди го тя, — че Месемврия е все още част от империята и ръката ми е дълга. Имам шпиони навсякъде. — Вратата се затвори.

Отново сама, Елена се засмя. Бе победила. Слугата бе ужасен и щеше да се подчини. По-късно ще се отърве и от него.

На другия ден Елена застана до съпруга си и пожела на Теадора и Александър сбогом. Бе спокойна и изглеждаше много любвеобилна. Когато останаха сами, Адора изрази вечното си съмнение към сестра си, но Александър се разсмя.

— Ще бъдеш далеч от Константинопол и ще се освободиш от страховете си от императрицата кавгаджийка. Скоро нещо друго ще хване окоото ѝ — въображаема обида или млад мъж с красиви бедра.

Сега тя се засмя. Преценката му за характера на Елена я направи толкова незначителна, че страховете ѝ напълно изчезнаха. Той обвинява около талията ѝ и безмълвно започнаха да наблюдават как малката им вила се отдалечава, докато стана колкото играчка. Пред тях Босфорът се разшири, когато достигнаха Черно море. Адора почувства как сърцето ѝ започва да бие по-бързо при вида на огромната шир тъмносиня вода. Почувствал това, Александър обърна лицето ѝ към себе си.

— Не се плаши, красавице. Величествено и страховито е и не се виждат никакви малки островчета, даващи удобството на твърдата земя. Не е като нашето тюркоазено Егейско море. Това велико море може да бъде коварно и зло, но може да бъде и добър приятел. Важното е да не го приемаш еднозначно, като жена от улицата. Но този път няма да рискуваме да навлизаме навътре в него. Ще се движим покрай брега.

— Този път, Александре? Значи не мислиш да се откажеш от морето?

— То е линията на живота за Месемврия, красавице. Не можем да живеем вечно от облагите на Фокея. През Черно море има три търговски пътя, като най-важният от тях е от града на майка ми до Трибездонд. Ако предложи на търговците по-добра цена за стоките им, отколкото Константинопол, и по-кратък път до печалбата, те ще дойдат при мен. После ще закараме тези стоки в Константинопол и те ще трябва да ни платят на нашите цени, тъй като няма да имат друг избор.

Очите на Адора се разшириха от изненада и възхищение.

— Това ли са нещата, които един лоялен поданик би трябвало да върши?

— Първо трябва да съм лоялен към Месемврия, красавице. Твърде дълго Константинопол е изсмуквал васалните си градове, а в замяна е давал твърде малко. Младият император Йоан има достатъчно грижи на главата си в спора с турците. Когато Константинопол разбере какво съм сторил, вече ще е твърде късно да се направи каквото и да е.

— Ти си безмилостен, Александре — усмихна се тя. — Не бях го разбрала досега.

— Неслучайно станах пиратски крал във Фокея, красавице. За да оцелее, човек трябва да разбере, че в по-голямата си част този свят е населен с безмилостни хора. И трябва да мисли като тях, ако не иска да бъде изяден жив. — Той докосна с пръст копринената ѝ рокля и гласът му омекна. — Достатъчно по този въпрос, Адора. Все още сме в медения си месец корабът има добър капитан. Нека се позабавляваме в каютата ни, тъй като тук само пречим.

— Корабните каюти са малки, съпруже мой, а леглата едва ли са подходящи за забавлението, което предлагаш. Все пак този път си лишен от привилегията да ползваш капитанската каюта.

— Да, красавице, лишен съм. Но имам привилегията да ползвам каютата на принца!

Той я задърпа по няколкото стъпала към горната палуба. По нея имаше само около шест стъпки свободно пространство, тъй като останалата част бе заета от каютата. Две малки врати от резбован и позлатен дъб представляваха входа. Той завъртя златните дръжки и я въведе в невероятно разкошна стая. Таванът бе покрит с морскосиня коприна с извезани златни и сребърни звезди, което му придаваше вид на палатка. Лампите, висящи на тънки златни вериги, бяха от венецианско стъкло с цвят на светъл кехлибар. Издаденият прозорец — също от венецианско стъкло, красеше стената срещу вратата и им предлагаше интимна гледка към морето. В прозоречната ниша имаше вградено огромно легло, покрито с кувертюра, на която със злато и сребро бяха извезани образите на Нептун и целия му двор. Имаше нимфи, яздещи водни кончета, морски сирени, решещи дългите си коси, скачащи делфини и летящи риби, весело лудуващи по тъмносиньото кадифе. Под краката им целият под бе застлан с меко бяло руно от млади агнета. На Адора ѝ се струваше, че стои сред водовъртеж от морска пяна.

Пред леглото бяха сложени два пъна от ароматен кедър, покрити с полиран месинг. Върху всеки от тях имаше златна емблема на династията на Месемврия. Под едната бе написано — „Александър, Деспот“, а под другата — „Теадора, Деспотеса“. До стената срещу леглото имаше дълга правоъгълна маса от полиран абанос, краката ѝ бяха красиво резбовани. В средата ѝ бе поставена голяма сребърна купа, пълна с едри портокали, смокини и бледозелени чепки грозде, украсена с изпъкнали релефни изображения на Парис, трите богини и златната ябълка. От двете страни на масата стояха кресла с възглавнички от златисто кадифе.

Стаята бе изключителна и когато погледът на Адора се плъзна наоколо, очите ѝ се разшириха и тя извика от радост, тъй като до стената вляво от вратата имаше тоалетка — най-красивата, която някога бе виждала. Бе допряна до стената и представляваше златна раковина. Огледалото монтирано в горната половина на раковината, бе от излъскано сребро. Основата му в долната ѝ половина представляваше изкусно вградени седефени плочки. Седалката представляваше по-малка раковина с копринена възглавничка с цвят на корал, пълна с лавандула.

— Подарък от народа ти, красавице. Чух, че са направили две — една за кораба и една със златно огледало за стаята ти в двореца. Те вече те обичат, тъй като ще бъдеш майката в дома на владетеля им. — Дълбокият му глас трепереше от страст и тя почувства как прималява от копнеж, който бе започнала да разбира толкова добре.

Акваринените му очи я омаяха и тя не чу затварянето на вратата на малкия им свят. Той се пресегна и я притегли в обятията си, а тя положи глава на рамото му. Дишаше бавно, но дъхът ѝ се учести, когато той започна нежно да я съблича. Накрая остана пред него гола. Той се отдръпнала я огледа — бе красива в свенливостта си. Между тях нямаше нищо друго. Единствените звуци бяха от далечните гласове и движението на онези, които водеха кораба, от плиська на вълните и от тихия шепот на килватера зад тях.

Тя пристъпи напред и започна да сваля неговите дрехи. Той стоеше тихо, нежно усмихнат и с озарен поглед. Но когато остана гол и тя се смъкна на колене и се наведе, за да целуне ходилата му, той заговори:

— Не, красавице! — Издърпа я да се изправи. — Ти не си ми робиня. Ти си моята любима съпруга, моята кралица. Ние сме двете равностойни части на едно цяло.

— Обичам те, Александре, макар че думите са слаби да изразят чувствата ми.

— Глупавата ми Адора — каза той нежно. — Какво те кара да мислиш, че не зная как се чувстваш? Когато телата ни се слепят и аз погледна в красивите ти очи, виждам цялата любов и чувам със сърцето си всичките думи, за които няма слова. Знам тези неща, защото и с мен е същото.

Устните им се срещнаха и те заедно се устремиха към безредния свят, където допускат само влюбени. С все още свързани устни, той я вдигна и я отнесе до леглото. Задържа я с една ръка, а с другата отметна покривката на леглото, после я положи върху снежнобелите чаршафи.

Тя остави нежните си ръце вдигнати към него и той усети, че в гърдите му се надига желание при вида на красивото ѝ тяло. Махагоновата ѝ коса се разпиля по дебелиите възглавници като прилив върху брега. Той легна върху нея — дългите му крака се изпънаха от двете ѝ страни. Ръцете му си играеха с красивите ѝ гърди, като докосваха само с връхчетата на чувствителните пръсти, гладката топла кожа, която сякаш вибрираше под него. Тя положи ръце върху гърдите му, като го галеше с леки кръгови движения.

Очите му се притвориха и той я стгълча през смях:

— Адора! Адора! Ти си толкова нетърпелива малка лисичка!

Тя се изчерви от яд, но когато се опита да извърне лице, той го хвана между дланите си. С плавно движение проникна в нея.

— О, Александре! — въздъхна тя. — Толкова съм безсрамна с теб! — А той се засмя щастливо.

— Така е, красавице, но аз съм нетърпелив да те подчиня, колкото и да си непослушна.

Виолетовите ѝ очи се затвориха и тя остави страстите ѝ да я ръководят, изпращайки я в свят на жадни звуци, въздишки и наслади.

Дълбоко в нея се таеше ужасното чувство, че нищо от случващото се не е истина — че всичко е фантастичен сън, от който скоро ще се събуди. Извика името му и се притисна към него, отчаяно търсеща успокоение. Той ѝ го даде.

— Красавице, моя любима красавице! — промълви той в ухото ѝ и тя въздъхна успокоена. Когато накрая заспа, той прекоси стаята. Отвори един шкаф до масата, извади гарафа с червено вино и сребърен бокал. Отпиваше замислено, докато наблюдаваше Теадора.

Първата му жена бе мъртва от толкова отдавна, че едва си я спомняше. Но, във всеки случай, това бе романс от детството.

Харемът му, зарязан далеч във Фокея, бе нещо друго. Бе омъжил всичките си жени за най-заслужилите си лейтенанти, преди да завещае града на двамата си най-големи, почти зрели синове. От нощта, в която бе прелъстил Теадора, не бе получавал удоволствие от нежните момичета в харема си. Бе решил някой ден да направи Адора своя жена, но никога не би ѝ казал, че странният сън, който бе сънувала във Фокея, е бил истина.

Ветровете останаха попътни и свежи и няколко дни по-късно кралският кораб влезе в ограденото със стени пристанище на Месемврия под приветствията на радостното население. Хората стояха на брега, размахвайки цветни кърпички, а една малка флота от рибарски лодки се събра около големия съд. Застанала на перилата, Адора за пръв път видя града... нейния нов дом.

Бе странно, но макар че бе по-стар, градът ѝ напомняше за Константинопол. Бе град с крепостни стени, град от мрамор и камък тя успя да различи няколко църкви, обществени сгради и хиподрум.

— Александре! — посочи тя.

Той ѝ се усмихна и погледна, накъдето тя сочеше. Преглътна с мъка и едва удържа сълзите си. Когато напусна Месемврия, черните руини на стария дворец се извисяваха злобно на върха на най-високия градски хълм. Сега този хълм бе украсен с корона от красив, висок мраморен кръст, богато орнаментиран със злато. Извисяваше се като блестяща дан към паметта на семейството на Херакъл.

Капитанът на кораба каза:

— Градът искаше да ви изненада, господарю. Кръстът е разположен в нов парк, който с ваше позволение, ще бъде отворен за хората, за да могат да се молят за душите на хората от вашето семейство.

Завладян, Александър кимна. В този момент Адора за пръв път реагира като кралица на Месемврия.

— Хората имат разрешението ни, капитане. Ще ги осведомим и публично ще изразим благодарността си.

Капитанът се поклони. Страховете му за града и за господаря му изчезнаха. Теадора бе нежна и състрадателна жена. Щеше да управлява добре.

Баржата пристигна и нежно се блъсна в кораба. Хващайки се за едно въже, Александър се прехвърли върху нея. За Адора обаче бе нагласен стол и деспотесата на Месемврия бе нежно спусната от кораба в ръцете на съпруга ѝ. Макар че лицето му бе мрачно, очите му бяха пълни с удоволствие и тя положи доста усилия, за да не се разсмее. Всички около тях бяха толкова сериозни, толкова внимателно любезни.

Кралската баржа бе елегантна, макар и семпла на външен вид. Два малки позлатени трона бяха поставени под платнен навес на сини и сребристи райета. На баржата имаше само още един човек и Александър го представи като Базил, дворцовият камерхер на Месемврия. Базил беше старец с изискани обноски, чиято бяла коса му придаваше патриаршески вид.

Владетелите на града заеха местата си. Прав, камерхерът даде знак и баржата се отправи към брега.

— Винаги ли ще е толкова официално? — попита Адора отчаяно.

Александър се засмя.

— Трябва да разбереш, красавице, че посрещането на новата кралица на града — принцеса на Византия, дъщеря на император и сестра на императрица — действа много опияняващо на народа ни. Сигурен съм, че са ужасени, да не би да те разочароват и да си създадеш лошо впечатление. Не съм ли прав, Базил?

— Така е, Ваше Величество. Много искат принцеса Теадора да хареса и тях, и новия си дом.

Отново настана тишина и Александър забеляза, че веждите на Теадора са свити в размисъл. Зачуди се за какво ли мисли в момента, но преди да успее да запита, баржата пристигна на кея. Той скочи на стъпалата и помогна на красивата си съпруга да се изкачи по тях. Богато украсен бял жребец, нетърпеливо риещ земята, очакваше

деспота, а за Адора имаше карета, драпирана с коприна и покрита с цветя. На другия край на кея ги очакваше част от смълчаните тълпи.

Той се обърна да ѝ подаде ръка, за да се качи в каретата, но тя поклати глава:

— Не, съпруже, нека се поразходим сред хората ни.

Одобрителната му усмивка я стопли.

— Ти си най-умната жена, която някога съм срещал, Адора. Хората ще те приемат веднага в сърцата си. — Той хвана ръката ѝ и тръгнаха напред.

Сред тълпите, застанали от двете страни на основната улица на Месемврия, Пътят на завоевателя, започваше да се надига нетърпеливо жужене. Водени от отряд от кралската охрана, Александър и Теадора се запътиха към двореца си. Красива млада жена държеше пухкаво, червенобузо бебе и размахваше ръчичката му към двойката. Адора взе детето от изненаданата му майка.

— Как се казва? — попита тя.

— Зое, Ваше Височество.

— И майка ми се казваше така! Дано твоята Зое да порасне и да е добра и обичаща като майка ми. — Адора целуна мъхестата главичка на бебето. — Бог да те благослови, малка Зое! — Тя подаде детето на слисаната майка.

Владетелите продължиха да обикалят града на път за двореца си край морето. Много пъти спираха, за да говорят с гражданите. Александър бе удивен, когато видя Адора да бърка в джобовете си и да раздава захаросани бадеми на малчуганите. Имаше беззъби старци, усмихнати широко, които им пожелаваха дълъг живот и много деца. Мазолести ръце на работници и гладки ръце на млади матрони се протягаха, за да ги докоснат.

След час капитанът на охраната ги убеди да се качат на каретата. Шествието бе почти спряло. Сега повече хора можеха да ги виждат и аплодисментите станаха по-силни. Бяха изключително красива двойка: русият, синеок Александър, облечен в сребърните и сини цветове на своята фамилия, окачил на врата си огромния сапфирен печат на Месемврия, Адора — облечена в снежнобяло кадифе и злато, с малка корона върху главата си, косата ѝ пусната, а очите ѝ блестяха.

Най-после стигнаха вратите на новия дворец, където бяха приветствани от Базил, представители на благородническите фамилии

на Месемврия и членове на градските гилдии. Кралската двойка слезе от каретата и камерхерът тържествено им предаде златните ключове.

— Дворецът на смеещия се делфин, господарю. От обичащите ви и лоялни жители на града. Желаем на вас и на вашата кралица дълъг живот, добро здраве, много силни синове и красиви дъщери. Дано наследниците на Александър и Теадора да ни управляват хиляда години! — извика той и хората се разшумяха одобрително.

Александър сведе глава към представителите.

— Благодарим на всички ви — каза той. — Нека се извести в града, че сме поласкани и че винаги ще бъдем благодарни за щедростта на онези, които управляваме. Ще покажем благодарността си, като възвърнем на града предишното му величие. Повече никой в Месемврия няма да ходи гладен или бездомен. Данъците се отменят за срок от една година. Училищата ще бъдат отворени за всички деца — дори за момичетата! Този град отново ще процъфти. Имате кралската ни дума!

Зад него вратите на двореца се отвориха и Теадора извика:

— Елате! Елате и споделете чаша вино с мен и моя съпруг. Празнувайте с нас новия златен век на Месемврия!

Тя отново почувства неговото одобрение. Ръка за ръка, те поведоха гостите си през залите на двореца, към градинската тераса. Веднага бяха разпънати маси, до които слугите чакаха с храни и напитки. През целия следобед се вдигаха тост след тост, докато най-накрая и последният гост се оттегли.

Невярващи, че наистина са сами, двамата се вгледаха щастливо един в друг.

— Ще бъдеш ли щастлива тук? — запита я той.

— Да! — отвърна тя меко. — Щастлива съм, където и да съм, когато съм с теб.

— Искам да те любя — каза той равно. След това, оглеждайки се безпомощно, добави: — Но не знам къде е спалнята ни!

Тя се разсмя. Той се присъедини към нея — екотът на смеха му се изви над нейното камбанено веселие.

— Анна — задъха се тя. — Анна! — И когато прислужницата се появи, Теадора едва успя да каже: — Спалнята ни? Къде е?

Черните очи на прислужницата светнаха от радостно разбиране.

— Елате — каза тя. — Тъкмо идвах да ви взема и двамата. Банята ви е готова, принцесо, а Зино очаква, вас, господарю.

Тръгнаха след нея през коридор, украсен с живописи на древногръцки игри. Гредите на тавана бяха резбовани и позлатени, мраморните подове — покрити с дебели червени и сини персийски килими. В края на коридора имаше двойна врата, върху която бе разположен гербът на Месемврия — Нептун с корона и тризъбец в ръка излиза от вълните на фона на раковина. Анна забави стъпката си и войниците, стоящи на пост от двете страни на вратата, я отвориха.

Анна каза:

— Покоите на господаря са вдясно. Сигурна съм, че ще иска да измие солта и вятъра от кожата си след морското пътуване. Покоите на господарката са тук и я очаква маслена вана.

Адора прехапа устни, за да не се размее, и погледна безпомощно съпруга си. Той сви рамене, хвана ръката ѝ и я целуна.

— До скоро, красавице — прошепна.

Тя кимна и последва Анна.

Покоите на Теадора включваха слънчева дневна с голяма мраморна камина, чиито странични колони бяха статуи на голи млади богини. Игривите пламъци хвърляха червени и златни отблясъци по тях и им придаваха съблазнителен вид. Стените на дневната бяха украсени с най-красивите копринени гоблени, които Теадора бе виждала. Бяха дванайсет, като всеки описваше случка от живота на Венера. Мраморните подове бяха покрити с дебели килими. Прозорците бяха закрити с копринени драперии, а мебелировката бе смес от византийски и източни стилове. Цветовете на тази стая бяха предимно лазурносиньо и златно.

Спалнята на Адора бе в коралово розово и бяло с леко златисто. Тоалетката от кораба бе вече там, както бе обещал Александър. За нейна радост голямото легло бе също с формата на раковина. Краката му представляваха четири делфина, изправени на опашките си, крепящи черупката на носовете си. Над леглото имаше венче с прозрачни копринени драперии в коралово розово. Приказната стая гледаше към морето. Почувства, че се изчервява, като си представи как с Александър правят любов в това великолепно легло в тази чудесна стая.

— Банята ви е тук, принцесо. — Тя подскочи.

Влязоха в стая, облицована в сини плочки, с вкопан басейн, до който чакаха няколко прислужници. След около час тя бе изкъпана и кожата и косата ѝ — измити от солта. След като надяна широк кафтан от коприна с цвят на праскови, тя се върна отново в дневната и откри до прозореца маса за вечеря. Небето бе започнало да потъмнява и луната изгряваше, отразена от спокойното море.

Александър я очакваше, облечен в бял копринен кафтан. Слугите бяха изчезнали като от магия.

— Имаш ли против да играеш ролята на слугиня, любима?

— Не. Искам да съм сама с теб. От часове сме все с някого. — Тя му наля чаша кипърско вино и след това, кискайки се, напълни чинията му със сурови стриди, гърди от капон и черни маслини. — На готвача ни му липсва изтънченост. Дори десертът е направен от яйца!

Той се засмя и после ѝ напомни:

— Месемврия се нуждае от наследник, Адора, аз съм последния от фамилията. След мен няма никой, никой, който да управлява, ако умра. Огънят, който уби братята ми и семействата им, отне живота и на много от чичовците ми, всички роднини на баща ми. Те са били там през онази нощ, празнували са рождения ден на най-големия ми брат. Докато не ни се роди син, аз съм последния от рода Херакъл.

Тя застана до него и придърпа главата му към ароматната мекота на гърдите си.

— Ще имаме син, съпруже мой. Обещавам ти!

Той се взря в очите ѝ и видя много по-големи обещания — за много щастливи години, за голямо семейство, което да замести онова, което бе изгубил, хиляда нощи на удоволствие, последвани от още десет пъти по хиляда. Той се изправи и държейки я леко за раменете, погледна лицето ѝ.

— Храната ще почака, любима — каза той. И като вдигна жена си на ръце, я отнесе до голямото легло.

ГЛАВА 15

Теадора се влюби в Месемврия доста лесно. Но както бе казал Александър, градът се нуждаеше от ремонт. Бе на хиляда и деветстотин години. Владетелите му решиха, че преди да бъдат възстановени обществените сгради, трябва да бъде решен въпросът с жилищата за бедните. Имаше три района с дървени жилища, където постоянно избухваха пожари, които можеха сериозно да навредят на града.

Александър заповяда да му заведат собствениците на тези сгради и им обясни какво има предвид.

Съществуващите дървени сгради ще бъдат съборени и на тяхно място ще бъдат построени тухлени. Собствениците имаха право на избор. Можеха да му продадат дървените сгради, но на цена, която той определи, или можеха да поемат половината от разходите по построяването на новите къщи. Онези, които запазят сградите си и работят с Александър, ще бъдат освободени от данъци за следващите пет години.

Само трима избраха да продават. Собствеността им бързо бе купена, но не от Александър, а от техни колеги.

Районите щяха да се ремонтират един по един, като хората от ремонтирания район щяха да бъдат настанени в палатки.

После щяха да бъдат възобновени общинските сгради и парковете.

През това време плановете на Александър за превръщането на Месемврия в търговски център също щяха да се развиват. Той вече планираше пътуване до Трибезонд, за да постигне споразумение. Трибезонд, единият край на сухоземния път от богатия Далечен изток, беше желано място.

Вече имаше установен търговски маршрут от Севера: от Скандинавия през Балтийско море във Финландския залив, след това по суша до езерото Ладога, Новгород, надолу до Смоленск, където се срещаше с друг маршрут, идващ през Балтийско море в залива на Рига и продължаващ по суша. Внимателно следвайки бреговата линия,

търговските флоти спираха в Тирас и Месемврия да вземат вода, преди да продължат за Константинопол.

Тази година, когато флотите пристигнаха в Месемврия, собствениците им бяха канени да вечерят с новия владетел. Тъй като Александър не беше някой излъскан византийски царедворец, който се занимава със словесни игрички, винаги говореше направо.

— Кажете ми — помолите той тихо — колко ще вземете за товарите си в Константинопол?

Един от търговците, по-изкусен от останалите, съобщи цифра, която беше двойно по-висока от действителната. Александър се засмя.

— Намали на половина цената си, лаком приятелю, и добави двайсет и пет процента. Това е моето предложение. Мога да ви платя в злато или в стоки, или по малко и от двете. Мога да ви предложа същото качество търговия като константинополската и с по-малко разходи от ваша страна.

За момент търговците останаха смълчани. След това един запита:

— Защо предлагаш да купиш стоките ни на цени, които ще бъде глупаво да откажем? Не само че ще се върнем вкъщи с добри стоки за продан, но и за пръв път от години ще имаме злато в джобовете си.

— Искам да възстановя града си, приятели — отвърна Александър. — Твърде дълго Константинопол вземаше от нас, без да ни дава нищо в замяна. С вашето съдействие ще превърна Месемврия в голям търговски център. Скоро заминавам за Трибезонд, родното място на майка ми. Ще говоря с чичо си, тамошния император. Пратениците му вече ме увериха в интереса му към плана ми. Когато догодина дойдете отново, богатствата на Далечния Изток — коприни, скъпоценни камъни, подправки — ще ви чакат, тъй като Трибезонд ще прави първо с мен търговия. Фамилията Комени не обича много Палеологите.

— Нека видим качеството на стоките ти, господарю — каза говорителят на търговците и Александър разбра, че е спечелил първия рунд. Плесна с ръце и изпрати един слуга да доведе Базил.

— Моят камерхер ще ви заведе. Съзнавам, че присъствието ми може да ви притесни. Говорете свободно помежду си. Когато видите стоките ми, ще говорим отново.

Търговците излязоха, а Александър се върна на стола си, отпивайки замислено вино от чаша от венециански кристал, украсена

със сребро и тюркоази. Търговците трябваше да са глупаци, за да отхвърлят предложението му. А когато видеха стоките му, щяха да са повече от нетърпеливи да отидат в Месемврия, отколкото в Константинопол. Пътят до Месемврия бе по-кратък, но истинското пестене на време идваше от това, че Александър щеше да изкупува целите им товари. Вече нямаше да се мотаят в пазарлъци с константинополските търговци за това или онова от товарите. Нямаше да има пристанищни такси, данъци за слизане на сушата или разрешителни за търговия. Нямаше да има и чиновници, чакащи подкупи. А и Месемврия предлагаше същите развлечения като Константинопол.

При връщането си, търговците не можаха да скрият ентусиазма си. Сделката бе сключена бързо. Принцът лично щеше да инспектира товарите им и след това да им плаща. Александър тържествуваше. Мечтите му започваха да се сбъдват.

Адора се трудеше здраво, за да изпълни мечтата си за образование на всички младежи в града. Училищата предлагаха класическо и практическо образование. Новата кралица бе заповядала всички деца от града да се научат да четат и пишат. От шест до дванайсетгодишна възраст трябваше да посещават училище по шест месеца в годината. Но и хора на всякаква възраст бяха добре дошли.

Дори малките момиченца трябваше да ходят на училище. Когато отначало се надигна ропот срещу глупостта жените също да се образуват, Адора напомни на родителите от Месемврия гордия им гръцки произход. Момичетата на древна Гърция са се учили заедно с братята си. След това Теадора предложи всяка година да осигурява зестра за десетте най-добри ученички, като по този начин повдигна много стойността на образованата жена.

Дните минаваха бързо в мъгла от усилена работа, тъй като нито Теадора, нито Александър седяха бездейни. Нощите бяха бавни моменти на плътски удоволствия. Съпрузите се мъчеха да основат нова династия за Месемврия, но Теадора не зачеваше.

Две нощи, преди да тръгне за Трибездонд, Александър изненада съпругата си, като я назначи за свой регент по време на отсъствието си. Адора беше бясна.

— Аз искам да дойда с теб! Няма да понеса раздялата!

Той се засмя и като я придърпа в обятията си, целуна жадните ѝ устни.

— Аз също не мога да понасям да съм разделен от теб, красавице. Но трябва да отида, а не бива и двамата да сме далеч от града по едно и също време.

Виолетовите ѝ очи се разбунтуваха:

— Защо не?

— Ами ако си бременна? Какво ще стане, ако дойдеш с мен и корабът потъне? Месемврия ще остане без никого от фамилията Херакъл за пръв път от пет века.

— Месемврия, признавам — отвърна тя, — че ще бъде нещастна без фамилията Херакъл. Но ще оцелее. И освен това, току-що ми свърши менструацията, така че не съм бременна, както всъщност добре знаеш.

— Ах, красавице, пред нас са тази нощ и утре. — И наистина ръцете му се движеха предизвикателно.

— Не! — скочи тя от скута му. — Аз не съм кобила за разплод. Мястото на съпругата е до мъжа ѝ. Бих дошла с теб и ще го направя.

Той въздъхна:

— Държиш се като дете, Адора!

— А ти, съпруже мой, с всичките си приказки за династии звучиш все повече като надутото магаре. Не съм бременна и вероятността това да стане през следващите два дена е нищожна! Обаче ако ми позволиш да дойда с теб, можем да се върнем от Трибездонд не само с търговско споразумение, но и с надеждата за наследник. Или си имаш някое любезно малко създание, което с нетърпение очаква пристигането ти в Трибездонд?

— Теадора!

— Александър!

Страстният ѝ порив и решителността ѝ я правеха да изглежда по-красива и той почти се поддаде. Но все пак мъжът трябва да е господарят в къщата. С изненадваща бързина той я хвана и като я просна върху коляното си, запретна полите ѝ и я напляска. Тя закрепця повече от обида, отколкото от болка.

— Щом се държиш като дете, трябва да се отнасят с теб като с такова — каза той строго и я изправи.

— Никога няма да ти простя това — изхлипа тя.

— Напротив — отвърна той с вбесяващо спокойствие и устните му се изкривиха в палава усмивка, когато се наведе да я целуне. Тя плътно стисна устни. Смейки се, той продължи да хапе устните ѝ, докато очите ѝ не го стрелнаха с гневен поглед. Тогава спря и каза тихо: — Теадора, моя сладка Адора! Обичам те!

— Проклет да си, Александре — отвърна тя дрезгаво и ръцете ѝ се обвиха около врата му. — Първо ме биеш, а после искаш да ме любиш. Чувала съм за мъже като теб, но не съм сигурна, че ги харесвам!

Той се засмя.

— Къде, за бога, си научила тези неща, Адора?

— Жените в харема на Орхан може и да са затворени като в манастир, но са твърде начетени, а единственото нещо, което се прави там е да се говори.

— Задължение на съпруга е да поправя и наказва съпругата си — подразни я той.

— Не точно, преди да пожелае да прави любов с нея — върна му го тя.

Тази нощ той я люби бавно и с толкова овладяна страст, че няколко пъти тя му изкрещя да я вземе сега! Никога не беше го виждала толкова предпазлив. Използваше тялото ѝ, както би използвал някой скъп инструмент — с огромна нежност и с вещина, която я остави бездиханна и молеща за още.

Главата му се спусна по тялото ѝ, като го покриваше с нежни целувки, докато достигна тайното място. Той я близна и тя изстена, като мятеше диво глава.

— Помниш ли първия път, красавице? Първия път, когато те любих така?

— Да!

Той нежно ѝ се усмихна.

— Вече ти харесва, нали?

— Да!

— Ти си като хубаво сладко вино — каза той хрипкаво и се метна върху нея. Тя се заизвива, очите ѝ го гледаха умолително и той внимателно проникна в нея.

— О, Александре — въздъхна тя, нетърпелива да го приеме. За пръв път използва древно любовно изкуство, което бе научила в

харема на първия си съпруг. Вагиналните ѝ мускули се стегнаха до него, отначало малко, после с нарастващ натиск, когато темпото се увеличи. Той изстена от удоволствие и ѝ прошепна:

— Господи! Вещица такава! Ах, спри — иначе няма да имаш време да достигнеш върха на собственото си удоволствие.

Сега тя бе на власт и чувството за мощ бе страхотно.

— Само веднъж ли ще ме любиш тази нощ, съпруге? — Тя го стисна плътно, почти до болка. Той извика и хълцайки от облекчение, освободи изтерзаното си семе.

— Любима! — прошепна и нежно притисна глава до гърдите ѝ.

Лежаха известно време притихнали и изведнъж тя почувства върху крака си твърдостта му.

— Сега, красавице, ще получи сладкото си отмъщение.

Започна толкова бързо да се движи в нея, че тя не можеше да го прегърне. Удоволствието започна да я залива — вълна след вълна. После започна да се изкачва с него към върха на планината, която и двамата познаваха толкова добре. Нищо друго нямаше значение — само сладката изгаряща енергия между тях. Тя не можеше да продължи, но той я водеше напред, докато накрая внезапно се пренесе в мек и съвършен покой. Когато най-после възвърна сетивата си, се намери в топлите, сигурни прегръдки на Александър. Повдигна глава и се вгледа в красивите му аквамаринени очи. Той се усмихна.

— Любихме се добре, нали, красавице.

— Да. Както винаги!

— Както ти обещах — подразни я той.

— Паун — отвърна вяло тя. После, с по-сериозен тон, добави просто: — Никога не съм познавала подобно щастие, Александре. Толкова те обичам!

— И аз те обичам, красавице! Без теб за мен нямаше да има място на тази земя. Ти си моя пулс, въздухът, който дишам. — Въздъхвайки щастливо, тя се настани в извивката на ръката му и заспа.

Александър се усмихна. Тя бе толкова красива, че сърцето му се сви при мисълта какво трябваше да направи. Очите му бавно се затвориха и той заспа.

Когато няколко часа по-късно Адора се събуди, зората вече изпълваше спалнята ѝ. Александър го нямаше. Той често ставаше преди нея. Извика Анна и заръча да ѝ приготвят банята, след което спокойно прекара един час в нея. После, докато Анна ѝ помагаше с роклята, Адора запита:

— Съпругът ми ще наруши ли постенето си заради мен?

— Не, господарке. — Слугинята бързо се извърна.

— Анна? Какво има?

— Какво да има, господарке? — Жената бе уклончива.

— Къде е Александър? — попита тя равно.

Анна въздъхна. Хвана господарката си за ръка, изведе я на терасата и посочи към морето.

— Онази точка ей там, принцесо, е корабът на Александър. Отплува преди зазоряване.

— Господи! — извика Адора ядосано. — Как е могъл? Обеща ми да ме вземе!

— Така ли? — Анна бе смаяна.

— Ами — заусуква го Адора, — смятах, че сме се разбрали.

— Остави това за вас, принцесо.

Адора сграбчи навития пергамент. Счупи печата и зачете:

„Красавице, прости ми, но още една нощ като последната — и нямаше да мога никога да те оставя. Тогава какво щеше да стане с нашия красив град? Ще се върна до два месеца. Всяка минута без теб ще е ден, а всеки ден — вечност. Това е много по-голямо наказание от онова, което би ми наложила за измамата ми. Управлявай добре, докато ме няма. И никога не забравяй, моя Адора, че те обичам.

Александър!“

Свитъкът увисна в ръката ѝ. Внезапно тя се разсмя. После също толкова внезапно се разрида и започна да го проклина. Уловила страха по лицето на Анна, тя ѝ обясни:

— Не се бой, Анна, не съм полудяла. Добре съм. Просто съпругът ми ме надигра този път на шах. Трябва да го приема смирено,

макар че по-скоро бих взела един кораб и бих тръгнала след него.

Измина месец, после втори и дойде време Александър да се върне. Един следобед пристигна известие, че галерата на принца е била видяна на няколко мили от брега. Адора заповяда да приготвят баржата ѝ. Облечена в рокля от светлосиня коприна, със завързана със златни панделки коса и навита около ушите ѝ, тя тръгна да посрещне съпруга си.

Хората на Александър видяха малката баржа да се приближава към тях и поздравиха кралицата си. Когато двата съда се срещнаха, владетелят на Месемврия се прехвърли от палубата на големия си кораб върху палубата на по-малката лодка. С плавно движение придърпа красивата си съпруга в обятията си. Устните им жадно се срещнаха. На Адора ѝ прималя от щастие. Най-накрая той я пусна.

— Не минутите, а секундите без теб бяха като дни. Минутите бяха като месеци.

— И за мен — отвърна тя нежно, — но ти бе прав.

— Прав? За какво?

— За възможността да зачена. — Великолепните му очи се разшириха и тя се засмя при радостта, която прочете в тях. — Ако някоя буря те бе отнесла, Александре, Месемврия пак щеше да има владетел от твоя род.

— Ти си бременна?

— Да. Бременна съм — отвърна гордо тя.

Баржата се наклони от вълните и Александър бързо я дръпна на възглавниците.

— Седни, красавице. Не искам нито ти, нито синът ни да пострада.

— Толкова ли си сигурен, че е син?

— Никога не съм имал дъщери — каза той замислено, — но ако е твоя, лесно бих я обикнал. — Той обви ръка около нея. — Дъщеря с твоите виолетови очи, красавице.

— И твоята златна коса — отвърна тя.

— Ще бъде като древна морска нимфа и ще я наречем Ариадна.

— Или — отвърна Адора — ще го наречем Александър. — Те щастливо се засмяха. Изведнъж тя възкликна: — Толкова бях заета с

моите новини, че забравих да попитам за твоите. Успешно ли бе пътуването ти до Трибезонд? Ще изпратят ли Комените търговските си съдове при нас?

— Да, красавице, ще ги изпратят. Чичо ми Ксенос е доволен от възможността да работи с Месемврия. Ако си спомняш, той изцяло отговаря за търговските връзки на Трибезонд. Брат му, императорът, му се доверява във всичко. Донесох подписано споразумение между Трибезонд и Месемврия, което до две години ще гарантира надмощието ни над Константинопол. Градът ни скоро ще стане сила, с която ще трябва да се съобразяват, красавице. Децата ни няма да наследят само празна яйчена черупка.

— Деца, а? — подразни го тя. — Значи ли, че един син не ти е достатъчен, о, велики и ненаситни деспоте на Месемврия?

Той се засмя.

— Изглежда, децата са естествен продукт от правенето на любов, красавице. И тъй като винаги ще искам да те любя, предполагам, че семейството ни ще е голямо.

Адора въздъхна. Обичаше и бе обичана. А сега щеше да има дете. Бе се колебала, но сега, когато този нов живот растеше в нея, тя разбра колко много бе го искала. Усмихна се на себе си и се запита защо това доказателство за любов, детето, е толкова важно за жената.

Дойде есента. И както плодовете в овощните градини зрееха, така и кралицата на Месемврия растеше с дете. Народът на малкия град държава ликуваше.

Но в Константинопол императрицата се топеше от яд. Защо този изплашен глупак, Зино, не бе унищожил Александър? Сега Теадора бе бременна и ако Мурад загубеше страстта си към нея, отмъщението на Елена щеше да бъде загубено. Тя изпрати шпионин да разпита и допълнително да тормози слугата на принца. Шпионинът докладва, че според Зино било още рано. Нека принцът и принцесата се почувстват в пълна безопасност, иначе заговорът ще бъде разкрит. Императрицата бе принудена да чака благоприятен случай. Тя изпрати тайна вест на Али Яхия, с която обещавахе, че в най-скоро време сестра ѝ ще бъде предадена на султана.

Али Яхия получи съобщението в Бурса, но реагира много скептично. Собствените му шпиони му бяха донесли, че Теадора е щастлива и скоро ще роди дете на съпруга си. Въпреки това се надяваше тя да се върне в Бурса, тъй като Мурад копнееше толкова отчаяно за нея, че не можеше да бъде с никоя друга жена. Отоманската империя оставаше без наследници, докато принц Халил и жена му не пораснат, за да консумират брака си.

През януари на следващата година — с два месеца по-рано — Теадора роди близнаци — момче и момиче. Момченцето — Александър-Константин почина след седмица.

Момиченцето оцеля. Двете деца изцяло приличаха на баща си, но с течение на времето очите на малката Ариадна придобиха великолепия аметистов цвят на очите на майка ѝ. Обожавана от двамата си родители, тя растеше под грижите само на ревнивата си майка, тъй като Теадора не можеше да издържи, когато детето не бе пред очите ѝ. С течение на времето обаче и с порастването на Ариадна, Адора стана по-малко покровителствена.

Един следобед през ранната есен, когато малката принцеса бе на осем месеца, семейството седеше на меката морава в дворцовата градина и гледаше как детето пълзи по земята. То запляска с ръчички и загука радостно при вида на прелитащите пеперуди. Накрая заспа с палец в устата и показалец увит около нослето си.

— Да беше оживяло и момчето — каза Адора тъжно. Винаги го наричаше „момчето“. Не можеше да мисли за него като за Александър.

— Това бе волята божия, красавице. Не я разбирам, но трябва да я приема.

Тя искаше да му изкрещи „защо?“, но само каза:

— Вярата ти е по-силна от моята.

— Още ли тъжиш за него, красавице?

— Тъжа за онова, което можеше да бъде. Но никога не го опознах. Вероятно това е причината за тъгата ми. Ариадна вече расте, а нашият беден, малък син винаги ще остане в спомените ми като дете, на което едва са му стигнали силите да заплаче.

— Ще имаш и други синове, красавице.

Тя хвана ръката му и я задържа до сърцето си.

— Аз съм егоистка, скъпи, защото той беше и твой син. Да! Ще имаме и други синове! Силни синове! И сме благословени да имаме

изключително красива дъщеря.

— Ако ще имаме синове — каза той сериозно, — ще трябва да спреш да кърмиш дъщеря ни, красавице.

Адора изглеждаше унила.

— Тя е твърде малка, за да бъде отбита.

— Тогава ѝ намери дойка. Ако търсиш внимателно, ще намериш здрава, млада жена със силно и свежо мляко. Ти разглезваш Ариадна. А — добави той тъжно — бих желал и мен да глезиш.

Адора се засмя. Но като разбра искреността му, обеща:

— Когато се завърнеш от Трибезонд, Ариадна ще има дойка, а ти ще си върнеш съпругата. Защо трябва пак да заминаваш, Александре?

— Защото, красавице — обясни той търпеливо, — в последното съобщение от чичо ми се казва, че последните кервани от Изтока са пристигнали и се товарят на корабите. Трябва да отида в Трибезонд като акт на внимание и лично да придружа корабите обратно до Месемврия. Помисли, Адора! Всички онези скъпи товари са наши! Коприни! Подправки! Скъпоценни камъни! Роби! Редки и екзотични животни! Константинопол ще плати прескъпо за тези неща. Но и този път ще трябва да отида, иначе търговците ще си помислят, че не ги уважавам.

— Върви тогава — въздъхна тя примирено, — но се върни бързо.

— Няма да се бавя колкото последния път, красавице. Просто отивам до Трибезонд, срещам се с търговците и се връщам в Месемврия. Най-много месец при попътни ветрове.

— Вземи Зино с теб, Александре. Откакто откриха бедното слугинче до задната врата на двореца жестоко убито, той е много нервен. Може морското пътуване да го успокои.

Александър кимна.

— Не мога да разбера, защо някой би направил нещо толкова жестоко с незначителен човек. Убийството е едно, но ужасният начин, по който момичето е било осакатено и ослепено — съвсем друго. Направо ми прилоша. Мисля, че онова, което е изплашило Зино толкова много, е фактът, че момичето се е казвало Анна — като жена му. Ще го взема с мен. Вероятно докато се върнем, нервите му ще са се отпуснали.

Тази нощ те се любиха бавно и нежно. На сутринта Адора и съпругът ѝ отидоха в детската стая, за да може Александър да целуне

дъщеря им за сбогом. Игриво погъделичка пръстчетата на краката на детето и то се разсмя радостно. Той я взе на ръце и запита:

— Какво да донесе на най-красивото същество, неговата принцеса Ариадна, могъщият деспот на Месемврия? Може би порцеланова купа от Китай, пълна с редки персийски лалета с цвета на очите ти? Или гравирана златна чаша, поръбена с индийски перли, които да подхождат на кожата ти?

Бебето изкрепя победоносно. След това загука нежно на баща си. Сърцето на Адора се сви при вида на еднаквите златокоси глави, притиснати една към друга. Единствената прилика с нея и Ариадна бе цветът на очите на детето. Всичко друго, включително изражението на тези очи, бе на Александър.

Александър целуна нежно дъщеря си и я оставиха на бавачката ѝ. Съпруг и съпруга се отправиха към мястото, където ги очакваше баржата.

— Кажи ми довиждане тук, красавице. Ако дойдеш с мен до кораба, няма да искам да те оставя.

— Нека да дойда този път! — замоли изведнъж страстно тя. — Ако не се върнем, Месемврия пак ще има владетел.

— Владетелка, красавице, не владетел. Трябва да останеш и да пазиш дъщеря ни. Ако не се върна, ще повериш ли съдбата ѝ на непознати?

— Не — отвърна тъжно тя, — но ми обещавай, че след това пътуване никога повече няма да ме напускаш.

— Обещавам, красавице — отвърна той. Наведе се и я целуна. Ръцете ѝ се плъзнаха около врата му и тя притисна тялото му до своето. Докато се целуваха, тя усети неканени сълзи да напират в затворените ѝ очи. Той целуна клепачите ѝ. — Не, красавице, не плачи. Ще се върна, преди да разбереш, че съм заминал.

Обърна се и скочи в баржата, която се оттласна от дворцовия кей и се отправи към очакващата я в пристанището галера.

Следобед Ариадна стана плачлива и изпадна в треска. Адора, Анна и бавачката се редуваха да стоят цяла нощ край люлката ѝ. На другата сутрин лицето и тялото на малката принцеса бяха покрити с множество червени петна и тя жално стенеше. Малките ѝ юмручета покриваха очичките ѝ, за да ги предпазят от слънчевата светлина. Пристигнаха доктори, за да я прегледат и изследват урината ѝ.

— Вариола? — прошепна ужасена Адора.

— Не, милейди. Не е вариола, може да спите спокойно. Лейди Ариадна несъмнено ще се възстанови.

— Несъмнено? Не сте сигурни?

— Ваше Височество, от време на време децата умират от такава петниста треска, но това са деца на бедняци, не като бебето, за което са се грижили толкова внимателно. Много рядко дете от висшето общество умира от тази болест. Пазете стаята тъмна, тъй като при тази болест светлината дразни очите. Нека принцесата приема много течности. След няколко дена всичко ще бъде наред.

Но имаше нещо смуцаващо и Ариадна не се поддаваше на предписаното лечение. Отслабна много и не можеше да суче и Адора изцеждаше мляко от гърдите си, за да я храни с лъжичка. Част от него влизаше в гърлото на Ариадна, но повечето се процеждаше през ъгълчетата на устата ѝ. Адора нито за миг не се отдели от дъщеря си. Най-накрая Ариадна показа малко подобрене и Анна успя да накара Адора да си почине. Изтощена, тя спа двацет и четири часа. Адора се хвърли в яростна работа. Но независимо от претоварената ѝ програма, която си бе съставила, все още ѝ бе трудно да спи нощем. Чувстваше се самотна без Александър в голямото легло.

Мина седмица. На осмия ден след заминаването на Александър за Трибезонд зората изгря и разкри кралския кораб, влизащ в дворцовото пристанище.

Анна разтърси господарката си да се събуди.

— Принцесо! Принцесо! Корабът на принца се завърна!

Адора на момента се събуди и скочи от леглото, като едва дочака Анна да ѝ помогне да се облече. Боса, с разпуснати тъмни коси тя претича през градината към брега точно навреме, за да посрещне малката корабна лодка. В нея имаше трима души: гребец, капитанът на кораба и Зино. Лодката се плъзна на брега.

— Какво става? — попита Адора. — Къде е Александър? Защо се връщате?

Капитанът и Зино слязоха от лодката. Зино бе блед и прегърбен. Изглеждаше жълт и много болен. Капитанът бе мрачен. Адора започваше да се плаши:

— Къде е Александър? — повтори тя.

Зино започна да плаче и падна на колене в краката ѝ. Адора почувства, че ѝ се завива свят. Погледна капитана. Очите му бяха пълни със сълзи.

— Александър...? — прошепна.

— Мъртъв! — думата бе студена и тежка. — Господи, принцесо! По-скоро аз бих умрял, отколкото да ви съобщя това.

Теадора го погледна твърдо и очите ѝ бавно се изпълниха с ужасното разбиране. Зино хленчеше в краката ѝ.

— Мъртъв? — каза тя. Бавно се обърна и се свлече на брега. — Не! Не мъртъв! Не мъртъв!

Почувствал се много по-стар, отколкото бе всъщност, капитанът я вдигна. Тя бе в безсъзнание. Понесе я към двореца, където събщи трагичната новина на камериера и на обезумелите слуги.

Базил незабавно свика кралския съвет. Потресените съветници решиха да попитат кралицата си, когато се съвземе, дали ще остане техен владетел. Теадора Кантакузина бе показала на жителите на Месемврия, че тя наистина е една от тях, а те предпочитаха познат владетел, макар и жена, пред непознат чуждестранен принц.

Кралицата на Месемврия лежеше в безсъзнание в голямото легло, наглеждана от слугините си. Сигурна, че Адора няма скоро да се събуди, Анна излезе от стаята, за да се срещне със съпруга си. В цялата работа имаше нещо повече, отколкото на пръв поглед изглеждаше. Тя познаваше добре Зино. Тъгата му бе повече от нормална. Лежеше в леглото в стаята им, вперил невиждащ поглед в тавана. Тя затвори плътно вратата, седна до него и заговори.

— Какво си направил, съпруже? — попита го тихо тя.

— Трябваше, Анна! Тя знаеше за Мари. Каза, че ще заповяда да те екзекутират и описа как ще го направят. Не можех да позволя това да се случи. Трябваше да го убия!

— Заради кого, съпруже? Заради кого извърши това ужасно дело?

— Императрица Елена.

— Разкажи ми всичко, Зино, любов моя. Всичко и сега.

Тя се заслуша в историята на съпруга си.

Когато той свърши, тя тъжно поклати глава.

— О, Зино, толкова незначителни сме ние. Незначими в очите на бог и на ближния. Принц Александър бе велик човек. По-добре ние да

бяхме умрели. И всичко заради завистта на една зла жена. Дано бог ти прости, Зино, защото аз няма.

— Направих го, за да те спася, Анна!

— Да ме спасиш!? От какво? От смърт? Всички трябва някога да умрем, Зино. Не ме е страх от смъртта. Много повече ме е страх да живея до принцесата, като знам какво правя. О, съпруге мой! Само ако се бе сетил да кажеш на принца, когато това зло същество те е доближило! Той щеше да ни защитава и да бъде нащрек спрямо нея. Сега той е ненужно мъртъв, а кой ще те предпази от убиеца, изпратен от императрицата? Тя трябва да се отърве от теб, тъй като си единствената връзка между нея и това ужасно дело. — Анна се изправи. — Трябва да се върна при принцесата. Тя все още е в безсъзнание. — И без дори да погледне съпруга си, тя излезе.

Няколко часа по-късно, слугата на принца, Зино, бе намерен обесен на едно дърво в градината.

— Той дълбоко обичаше господаря си — обяви вдовицата му. — Избрал е да го последва и в смъртта, вместо да остане без него. Аз бих направила същото за принцесата.

Теадора лежа в безсъзнание два дена. През това време кралският съвет планираше погребението. Страхуваха се, че ще се наложи да погребат Александър без нея, но в следобеда на втория ден тя се събуди, погледна изтормозената Анна и прошепна:

— Вярно ли е?

— Да, принцесо.

— Откога съм така?

— От два дена.

— Какво е свършено през това време?

— Съветът подготви държавно погребение. За утре. Избраха ви и за техния владетел. — Анна спря. Нямаше как по-деликатно да ѝ каже ужасното нещо, което още не знаеше, така че Анна просто се взря в очите на принцесата и каза: — Бих желала да ви кажа каквото ѝ да е, само не и това, принцесо. Не и това.

— Не! Ариадна! — промълви Адора, чувствайки се странно вцепенена.

Анна кимна.

— Стана внезапно, в момента, в който корабът се показва на хоризонта.

Адора кимна, вече изцяло лишена от чувства.

— Разбирам. Благодаря ти, Анна. — Миг по-късно запита: — Къде е съпругът ми?

— Ковчегът му е в приемната зала на палата. Хората идват на поклонение от вчера.

— Изпразнете залата. Искам да прекарам няколко минути насаме със съпруга ми.

Анна кимна и тихо излезе. Бе разтревожена от странното спокойствие на Теадора. Още не бе проляла сълза. Това не беше нормално.

Тя бързо откри Базил.

— Принцесата се върна в съзнание. Желаете да изпразним приемната зала, за да може да остане насаме с принца.

Камериерът кимна.

— Ще бъде изпълнено незабавно.

Малко след това Теадора влезе сама в залата, където беше ковчегът на съпруга ѝ. Не видя никого, даже стражите се бяха оттеглили. Тя блъсна вратите и влезе в залата. Ковчегът на Александър бе поставен в средата. Залата бе пълна с високи восъчни свещи, блещукащи по странно весел начин. Бе студено.

Адора бавно се приближи до ковчега и се вгледа в тялото. Беше облечен в лазурносиня кадифена роба, на чиято предница със златен конец бяха извезани гербовете на Месемврия, краищата на ръкавите и около врата бяха поръбени с хермелинови кожи. Върху меката му, руса коса беше поставена короната на деспот на Месемврия. На гърдите му имаше златна верига и сапфирения печат на града. Венчалният пръстен бе на ръката му. Бе обут в ботуши от мека кожа.

Адора огледа тялото от всички страни, обикаляйки бавно около ковчега. Онова, което видя я убеди окончателно в съществуването на душа: макар че тялото бе негово, това не беше истинският Александър. Без искрицата живот бе просто празна черупка, пашкул без пеперуда.

Коленичи до молитвеника пред ковчега, но не се помоли. Заговори тихо:

— Искам да съм с теб. Непосилно е бремето само за мен. Нямам дори успокоението на нашето дете.

— Не е било писано, красавице — дойде отговорът му. — Съдбата ти е друга. Вече го знам.

— Не! — извика тя. — Няма да приема тази съдба.

— Ех, красавице — скара ѝ се той, — защо винаги се противиш на съдбата си? Каквото е писано, ще стане. Логиката на гръцките ни предци би трябвало да ти го покаже.

Изведнъж тя заплака.

— Не ме изоставяй, Александре! Моля те, не ме изоставяй!

— Красавице, би ли ме държала в плен между двата свята? Не мога да си отида, ако не ме пуснеш. Освободи ме от тази земя, от която вече не съм част.

— Не! Не!

— Обичам те, красавице, и ако и ти ме обичаш, ще ме пуснеш. Каквото е било между нас, не може да бъде отнето. Историята ни е дълбоко врязана в страниците на световната история. Винаги ще имаш спомените си.

— Александре! — това бе изтерзан вопъл.

— Адора, моля те!

Тя разбра молбата му. Сълзи се стекоха по лицето ѝ, но не ги почувства. Сърцето я заболя толкова силно, че помисли, че ще се пръсне. Гласът ѝ заседна в гърлото, но успя да промълви:

— Сбогом, Александре. Сбогом, любими съпруге!

— Сбогом, красавице! — чу гласа му.

— Александре! — изкреця тя, но стаята остана тиха.

— Александре! — върна се обезумялото, подигравателно ехо.

Тя бавно се изправи.

На другия ден щяха да предадат на бог душата на последния Херакъл, властвал над Месемврия, и тогава тя щеше да основе нова династия, чийто пръв син, закле се тя, ще се казва Александър.

На следващия ден валеше силно, но улиците на Месемврия бяха пълни с опечалени. Те черпеха сила от своята кралица. Тя седеше изправена на белия кон. Роклята ѝ беше от черно кадифе, с дълги ръкави, обикновена, без украси. Не носеше бижута, освен брачната халка, а на разпуснатата си тъмна коса — малка, златна коронка. Патриархът на Месемврия въведе погребалното шествие в катедралата „Св. Арон“, която била построена около 400 години от предците на Александър. След това опечалените се отправиха към мемориалния парк на града, където бе погребано семейството на Александър. Тук

ковчегът му бе поставен в мраморен гроб, гледащ към морето. Малкият ковчег на Ариадна бе поставен до този на баща ѝ.

Адора изпълни задълженията си в мълчание. В палата отговори грубо на Анна, когато я заразитва:

— Жалей съпруга си, както искаш! И аз ще жалея моя, както искам, а също и детето си. Александър ми остави пълното си доверие и ако прекарвам времето си в бездеен плач, ще го разочаровам. А аз никога няма да го направя.

Но в тихите, студени часове преди разсъмване тя тайно си поплака. Тъгата ѝ бе лична и нямаше нужда да я споделя с никого. От този момент нататък Теадора отказваше да се раздели с чувствата си към Александър и Ариадна. Онова, което чувстваше от загубата на двамата най-близки до сърцето ѝ, бе нещо, което не сподели с никого — чак до края на живота си.

Всеки ден председателстваше съвета, следвайки намеренията за обновление на града, раздаваше правосъдие, работеше с градските търговци. Един ден пристигна делегация от Константинопол, водена от благородника Титус Тимонидес. Адора знаеше, че той е един от случайните любовници на Елена. Той носеше две съобщения. Първото, от Елена за сестра ѝ, бе изпълнено с неискрено съчувствие, което Адора разпозна незабавно. Захвърли настрана обидния пергамент и отвори другото писмо. То беше имперски указ, подписан от императрицата, който назначаваше Тимонидес за управител на Месемврия. Адора безмълвно подаде документа на Базил. Той го прегледа набързо, след което каза високо на събралия се съвет.

— Императрицата иска да назначи този човек за наш управител.

— Не! — дойде колективният отговор.

Базил се обърна към Тимонидес:

— Виждате как е, милорд. Те не ви искат. Но което е по-важно, императрицата няма законно право да прави такова назначение. Нашият закон, стар като този град и по-стар дори и от Константинопол, ни дава право сами да си избираме водачите. Избрахме принцеса Теадора да ни ръководи.

— Но тя е жена — бе непринуденият отговор.

— Да, милорд — отвърна старецът. — Колко умно, че го забелязахте. Тя е жена! Красива жена! Но е способна владетелка. Тя е

изборът на Месемврия. Нашият владетел не зависи от желанието на вашата императрица.

— Но тя иска сестра ѝ да се върне вкъщи. В дълбоката си тъга тя се нуждае от утехата на семейството си.

Адора ядосано се изсмя.

— Елена никога не е проявявала към мен нещо друго, освен изключителна враждебност, Титус Тимонидес. Ти знаеш това. Любимият ми Александър ми остави града в знак на доверие, а добрите хора от съвета потвърдиха това доверие. От дете не съм живяла в Константинопол. Без родителите ми градът не ме привлича. Месемврия е истинския ми дом и аз ще остана тук. Върни се при сестра ми и ѝ предай думите ми. Кажй ѝ също, че ако още един път се опита да се меси в нашите дела, ще предприемем съответните действия.

— Ще съжалявате за това, принцесо — изръмжа Тимонидес.

— Осмеляваш се да заплашваш кралицата на Месемврия? — прогърмя гласът на Базил. Тимонидес видя, че ръцете на съветниците са се озовали върху дръжките на мечовете им. Мрачните им погледи показваха, че е отишъл твърде далеч. Тези мъже нямаше да се поколебаят да го убият. — Върни се при господарката си, византиецо, и ѝ предай думите ни. Нека не се меси в делата на Месемврия.

Титус Тимонидес не чака втора покана. Събра свитата си от случайни придворни и се върна на кораба. Когато стигнаха в Константинопол, той поиска незабавна среща с императрицата. Елена го посрещна в спалнята си. Изглеждаше зашеметяваща в нощницата си от черна коприна със златни рисунки. Дългата ѝ руса коса падаше свободно върху раменете ѝ. Облягайки се на лакът, тя позволи да бъдат видени изкусителните извивки на гърда, хълбок, бедро и крак. Тимонидес изпита чувство на безсилна сласт, защото, облегнат до Елена се усмихваше настоящият капитан на охраната ѝ. Докато Тимонидес излагаше доклада си, красивият млад мъж, гол, ако не се броеше бандажа на слабините му, милваше едрите гърди на императрицата. По едно време дори мушна ръка между меките ѝ бедра и остана там.

— Защо си тук, а не в Месемврия? И къде е сестра ми? — запита Елена.

— Според техния закон те сами си избират господар. Избрали са сестра ви. Надяват се някога пак да се омъжи и да им създаде нов род.

— С други думи, Титус, те те изгониха. Това е много лошо, Титус. Знаеш как мразя провалите. Паулус, твърде е хубаво. — Тя помилва войника по бузата. — Както и да е, Титус. Ще ти дам шанс да се реваншираш. Ще занесеш съобщение до българския пълководец Симеон-Асен. Той ще се погрижи за тази неприятност, а сестра ми ще се върне в Константинопол. Сега си върви и си почини. Ще трябва да тръгнеш сам.

Титус Тимонидес излезе, благодарен, че е още жив. Елена наистина мразеше провалите.

В кралската спалня Паулус понечи да обладае господарката си, но тя го отблъсна. Стана и започна да се разхожда из стаята.

— Ще трябва да отплаваш за Месемврия и да освободиш Теадора.

— Да я освободя? — Той изглеждаше объркан.

— Да, да я освободиш. В съобщението, което Титус ще занесе на нашия приятел Симеон-Асен, му предлагаме Месемврия. Българите са превземали града преди повече от 500 години, но са го задържали само за малко. Винаги са го желали. Посланието ми ще обясни на царя, че може да притежава града и хората в него. Искам само сестра ми да бъде върната читава при мен. Разбира се, ако първо иска за известно време да се позабавлява с нея, преди да ми я върне, това не мога да го предотвратя. Твоята работа, смели ми Паулус, ще бъде да закараш кораба си в имперското пристанище и да избавиш Теа от опасността. Не ме разочаровай, Паулус.

— Ще бъде извършено, както заповядате, императрице моя — усмихна се красивият войник. Дръпна Елена обратно на леглото и като разтвори робата ѝ, зарови лице в гърдите ѝ. — Ами Тимонидес? Той не е глупак и бързо ще направи връзката между неговото съобщение и нападането на Месемврия.

Червените зърна на императрицата се втвърдиха.

— Горкият Титус няма да се завърне при нас. Посланието ми също моли притежателят да бъде екзекутиран. Не трябва да има връзка между Асен и мен. Паулус, скъпи! О, да!

Императрицата лежеше по гръб и стенеше от удоволствие под устните на любовника си, движещи се по тялото ѝ.

— Колко умно момиче си, красивата ми Елена — шепнеше Паулус, след което потънаха в плътски удоволствия.

Адора, съветът ѝ и работниците се трудеха здраво. Седмиците отминаваха и плановете на Александър за града започнаха да се осъществяват. Трите района, които бяха с дървени постройки, бяха изцяло подновени. Сега наред бяха публичните сгради, като първо щяха да реконструират хиподрома.

Но изведнъж, една нощ земите около Месемврия избухнаха в пламъци. От високите градски стени се виждаха горящи села и полета. На следващия ден вратите на Месемврия останаха затворени, а Адора застана с войниците си на стените, загледана в притихналата земя. Нищо не се движеше, ни човек, ни звяр. Дори птиците бяха притихнали. В града хората вършеха тихо и нервно работата си. Кралицата им отказваше да напусне стените и остана там. Вятърът довя ужасяващия тътен на бойни барабани и равномерния тропот на маршируващи отряди.

Бум! Екотът на барабаните отекна в града.

— Българи! Господи! Българи! — извика Базил.

— Война? — запита Адора.

— Не знам. Ваше Височество, но не ме е страх. Не са опитвали да превземат града от 812 г., а тогава не е бил укрепен както сега. А и морето ни пази. Българите не са моряци.

— Какво да правим, Базил?

— Ще чакаме. Мисля обаче, че в двореца ще сте на по-сигурно място. Ваше Височество, не спорете с един старец. Вие сте надеждата на Месемврия и трябва да ви опазим на всяка цена.

Теадора го потупа по бузата.

— Базил, ако беше достатъчно млад, за да ми дадеш синове, щях да те обявя за свой съпруг.

Той се усмихна.

— Не, Ваше Височество, не бих се справил. Нуждаете се от силна ръка, а моята е слаба.

Тя се засмя. Изпрати му въздушна целувка и се върна в двореца. Почти веднага след нея дойде и пребледнелият Базил.

— Какво се е случило?

— Не мога да обясня, Ваше Височество. Българите пристигнаха при външните порти. Не изпратиха вестоносци с послания, дори не стреляха по нас. Естествено и нашите стрелци задържаха стрелите си. Един странен дребосък с жълта кожа бе доведен до портите. Не можехме да видим какво прави, той започна да се отдалечава, като размотаваше след себе си някакво меко въже. После до въжето доближиха факла и... експлозията беше ужасна. Когато пушекът се разсея, големите бронзови врати бяха отворени. За щастие бях на горните стени, скочих на коня и препуснах насам. Каквато и магия да са използвали да влязат през външните порти, ще я използват и за вътрешните. Трябва да бягате, принцесо. Морето е най-добрият ви път.

В този момент друга експлозия разтърси града и те чува ликуващите гласове на нашествениците и виковете и писъците на изплашените хора. Лумнаха огньовете, чиито пламъци сочеха към двореца.

Адора поклати глава.

— Няма да изоставя народа си, Базил. Българите няма да ми сторят нищо лошо. Аз съм владетелката на този град и сестра на императрицата. Искат само да грабят и плячкосват. Ще им платим, колкото поискат, и ще си отидат.

— Не, принцесо. Те искат града, а без Александър го смятат за лесна плячка. Не знам с каква магия успяха да влязат през бронзовите врати, но е по-силна от нашата. Трябва да бягате.

Те заспориха, без дори да чуват приближаващите българи, докато писъците на жените в предната стая не ги стресна. Анна се втурна през вратата и закри Теадора с масивното си тяло. Между високата Анна и Базил, Теадора не виждаше нищо, но чуваше писъците и стоновете на изнасилените жени и грубите изблици смях от нападащите ги българи. После, като ударени от ръката на самия бог, Анна и Базил се свлякоха на пода, оставяйки Адора незащитена.

Тя ужасена се вгледа в труповете на приятелите си. Убийците им безцеремонно изтриваха окървавените си мечове в полите на Анна. Сетивата на Адора се възвърнаха при появата на огромен мъжага. Беше висок близо седем стъпки, а ръцете и краката му бяха като стволове. Имаше огромна глава, тъмночервена коса и гъста червена брада.

— Принцеса Теадора? — каза груб глас. — Аз съм Симеон-Асен.

Тя не знаеше откъде се появи собственият ѝ глас.

— Защо нападнахте града ми?

— Вашият град? Не, принцесо, моят град. Но смятам, че ще е по-лесно да подчиня хората ви, ако сте на моя страна, затова нека приемем, че съм дошъл да ви ухажвам.

Той кимна почти незабележимо към хората си. Преди да разбере какво става, робата ѝ бе разпрана. След секунди бе гола, а когато опита да се прикрие, ръцете ѝ бяха брутално извити. Погледът в очите на Асен я ужаси и тя за малко да припадне.

— Господи! — каза българинът. — Дори и гола се познава, че е принцеса. Каква кожа! — Той се пресегна и стисна едната ѝ гърда. Тя се задърпа, което послужи само за забавление на мъжете. Асен облиза устни. — Вижте дали можете да намерите жив свещеник в града. Ще ни венчае утре сутрин. И разкарайте тези трупове оттук. Смуцават бъдещата ми булка.

Двамата мъже освободиха ръцете ѝ и извлякоха Анна и Базил от стаята. Адора остана сама с похитителите си.

Тя заотстъпва заднишком и той се засмя.

— Няма къде да избягаш, Теадора. Но с право се боиш от мен. Не съм лесен за задоволяване. Но някак си — гласът му омекна — смятам, че ще ме задоволяваш. Ела и ме целуни. Ще трябва да се погрижа за хората си, преди да се оттеглим на спокойствие. Кой ще ни критикува, ако отпразнуваме брачната нощ преди сватбата? Все пак владетелите определят традицията.

Тя безмълвно поклати глава и Асен се засмя.

— Срамежлива вдовица? Говори добре добродетелността ти, а това също ме радва.

Той се пресегна и придърпа съпротивляващото се тяло към себе си. Ризницата му одраска гърдите ѝ и тя изви. Той не ѝ обърна внимание, а притисна отворената си уста към устните ѝ и пъкна език. Тя се скова при вкуса на кисело вино и чесън. Устата му бе влажна и лигава, а устните му бързо се насочиха към смалилите ѝ се гърди. С ръка около кръста ѝ, той я навеждаше насам-натам, докато друга му ръка стискаше хълбока ѝ, като го мачкаше все по-обезумяло с нарастването на възбудата му. Тя се задърпа още по-яростно, но за неин най-голям ужас усети мъжествеността му да нараства, притисната в бедрото ѝ. Той се засмя дрезгаво.

— Де да можех веднага да забия гигантското си копие теб, Теадора. Но, уви, първо задълженията. Това е причината да съм добър пълководец. — Той я пусна толкова внезапно, че тя падна на килима. — Да — промълви той, — там е мястото на жената — в краката на мъжа. Ще се върна скоро, годенице моя. Не бъди твърде нетърпелива. — Той се изсмя оглушително, докато напускаше стаята.

Не знаеше колко е лежала там, но изведнъж почувства по рамото нежно докосване. Вдигна поглед и срещна сините очи византийски капитан. Той сложи пръст на устните си, да ѝ покаже, че трябва да мълчи и ѝ помогна да се изправи. Бързо уви около нея тъмна пелерина и я поведе през вратите на терасата. Побягнаха през градините, слязоха по стъпалата на терасата и прибягаха по брега, където капитанът я вдигна в чакащата ги лодка.

Загреба в пълна тишина и Теадора видя в тъмнина силуета на кораб. По него нямаше светлини. Малката лодка се удари леко в борда на кораба и капитанът без шум вдигна гребла. Посочи към въжена стълба, висяща кораба. Теадора тихо се изкачи, следвана от спасителя си. Той я хвана за ръка и я въведе в голяма каюта. Увери се, амбразурата е плътно затворена, и запали малка лампа.

— Добре дошла на борда, принцеса Теадора. Капитан Паулус Тимонидес на вашите услуги.

Студеният нощен въздух бе избистрил разсъдъка и тя се бе успокоила.

— Как дойдохте тук, капитане, и при това навреме, за да ме спасите? Не вярвам в такива съвпадения.

Капитанът се засмя. Господи, колко бе красива. Дори повече от Елена. А и умна.

— Императрицата бе информирана от приятел, който шпионира варварите, за предстоящото нападение на града от Симеон-Асен. Знаеше, че с него имало велик магьосник от Китай, който можел да отваря и огромни бронзови врати — като тази на вашия град. Тя ме изпрати веднага да ви помогна, ако имате нужда. Съжалявам, че не дойдох по-рано, Ваше Височество. Когато пристигнах, Асен бе вече в стаята ви. Трябваше да чакам, докато се уверя, че си е тръгнал.

Теадора кимна.

— Нямам дрехи, нито дори обувки.

— В куфара, принцесо. Императрицата бе много предвидлива.

— Елена винаги е много предвидлива, капитане — отвърна сухо Теадора.

Капитанът се поклони и като излезе, се усмихна. Принцесата бе и съобразителна, освен че бе красива и умна. Щеше да се опита да ѝ стане любовник. Ако беше страстна, без задръжки и изобретателна като Елена, тогава бог е сътворил идеалната жена.

Месемврия бе в пламъци. Изправен до перилата, Паулус гледеше удивен. Омразата на императрицата към една жена бе унищожила цял град, а принцесата даже и не подозираше това. Зачуди се каква ли съдба Елена е отредила на сестра си, но сви рамене. Не беше негова работа. Беше изпълнил нарежданията и императрицата щеше да е доволна. Особено като ѝ каже за намерението на Асен да се ожени за принцесата. Бе я спасил точно навреме.

Когато няколко дни по-късно корабът хвърли котва в пристанището на Буколеанския дворец, Елена го посрещна нетърпеливо. Непосветените наблюдатели приписваха възбудата ѝ на облекчението и радостта от успешното бягство на сестра ѝ от превзетия град. Истината бе друга. „Скоро... скоро... — мислеше си Елена, ликуваща. — Скоро ще се отърва от нея завинаги.“

Притискайки Теадора в обятията си, императрицата каза:

— Благодаря на бог и света Мария, че си невредима!

Теадора се отдръпна от сестра си. Повдигна вежда каза спокойно:

— Стига, Елена. Мисля, че се страхувам повече от твоята загриженост, отколкото от гнева ти.

Елена се засмя пресилено. Понякога острият език на Теадора я забавляваше.

— Може да не сме се харесвали винаги, но ти си ми сестра.

— И след като вече съм в безопасност, какво следва по-нататък?

— От теб зависи. Всичките ти съпрузи умират рано. Вероятно ще е по-добре да си починеш известно време, преди да се омъжиш отново.

— Никога няма да се омъжа, Елена.

— Значи ще имаш любовници.

— Не, сестро, няма да имам. Никой мъж няма да ме притежава вече. След като си почина, смятам да вляза манастира „Са. Варвара“. Без Александър за мен няма живот.

Елена едва сдържа радостта си. Нещата се развивах по-добре, отколкото се бе надявала. В харема на Мурад, Теадора щеше да страда като в ад. Бе просто твърде хубаво. Елена кимна сериозно.

— Аз мислех, че все още ще си съкрушена, Теа, и реших, че ще е по-добре за теб, ако останеш тук, в двореца Буколеан, отколкото да се върнеш с мен у дома, Бланкерне. Това задоволява ли те, или предпочиташ Бланкерне?

Адора бе изненадана от вежливостта на Елена.

— Не, предпочитам да остана тук, Елена. Тормози ме не само смъртта на Александър, но и превземането на Месемврия от българите. Стана толкова бързо. Бе толкова ужасно! За няколко часа разрушиха всичко, което бяхме създали за обновлението на града. Месеци работа!

— Сестро, не искам да ти причинявам болка, но как точно умря Александър? Единственото съобщение, което получихме от вашия съвет бе, че той е мъртъв.

Дори сега Адора почувства, че не трябва да казва на Елена за пътуването на Александър до Трибездонд.

— Докторите — каза тя — мислеха, че е имал слабо сърце. Слугата му отишъл да го събуди, а той бил мъртъв. Горкият Зино. Толкова беше потресен, че се обеси.

— Добре! — помисли Елена. — Жена му не беше ли твоя слугиня?

— Анна? Да, българите я убиха.

„Отлично! Кълбото няма отпуснати краища.“

— Е, сестро, със сигурност си преживяла трагедии, достатъчни за целия ти живот. Почивай тук. След няколко дена ще дойда да видя как си.

Още веднъж сестрите се прегърнаха публично, след което се разделиха. Елена се качи на баржата си, за да се прибере в двореца, а Теадора бе заведена в покоите си.

Няколко дни Адора се отдаде на пълна почивка. Спеше. Къпеше се. Ядеше. Приемаше само слугите. Не говореше с никого, освен да помоли за нещо. Постепенно мозъкът ѝ се проясни.

Преди няколко месеца Теадора бе изпълнена с екстаз булка, кралица на красив и дърен град. След всичките тези години, отново бе станала майка. После изведнъж бе загубила съпруга и детето си. Но поне тогава бе погледнала бъдещето като владетел на Месемврия. После изведнъж всичко ценно в живота ѝ изчезна. Всичко.

Императрицата отпусна на по-малката си сестра една седмица почивка. Два пъти изпрати на Адора малки подаръци, първия път — сребърен поднос с подсладени с мед фурми и смокини, а после — кристален флакон с парфюм. Адора го помириша само веднъж и със смях го захвърли.

Като паяк Елена плетеше подлата си мрежа около нищо неподозиращата си сестра. Тайно бе повикан Али Яхия и бе договорено времето за похищението.

— Не е бременна, нали? Ако този принц е такъв жребец, какъвто го описвате, тя като нищо може да е — каза евнухът.

— Не, благодаря на бога. Иначе трябваше да уреждам и аборт. Не, бъди спокоен. Току-що ѝ свърши цикъла — отвърна императрицата.

Два часа след пладне на уречения ден, Елена, Али Яхия и двама други евнуси влязоха в кралската спалня на Буколеанския дворец. Откриха Теадора да спи кротко на леглото. Внимателно вързаха глезените и китките ѝ с копринено въже. Завързаха устата ѝ с мека, дантелена кърпичка. После я обвиха с голяма, тъмна пелерина с качулка.

Императрицата отвори тайния коридор. Воден от единия евнух и следван от другия, Али Яхия вдигна Теадора и тръгна по коридора. Озоваха се на няколко ярда от галерата. Бързо се качиха на кораба, началникът на гребците отмери такта, определящ ритъма на гребането и не след дълго напуснаха малкото пристанище и навлязох в Мраморно море. Свежият бриз изпълни платната им и скоро след това се озоваха в безопасност на другия бряг, обратно на турска територия.

Все още в безсъзнание, принцесата бе внимателно настанена в покрита с платнища каруца, за да бъде откаран в Бурса. Не бе мръкнало съвсем и Али Яхия не бе много изненадан да види отряд

имперски еничари да се приближава, за да ги придружи. Капитанът им се обърна към него:

— Султанът лагерува наблизко. Трябва да ви заведем там.

Евнухът се начумери. Да бъде проклета похотта на Мурад! Толкова бе нетърпелив, че щеше да развали всичко. Али Яхия не знаеше, че султанът се бе върнал, зарязвайки обсадата на Константинопол. Бе се надявал да заведе Теадора в Бурса, където да успокои страховете ѝ, да се оправи с гнева ѝ и да се разбере с нея. С времето би могъл да я убеди в огромните възможности, отварящи се пред нея. Ако родеше син на Мурад, момчето можеше да стане следващият султан! Но опечалената принцеса щеше да се събуди и да се окаже в присъствието на човек, от когото бе избягала. Аллах! Имаше моменти, когато Али Яхия благославяше милостта на съдбата, лишила го от мъжка страст. Знаеше, че няма да може да задържи задълго Мурад далеч от принцесата. Но ако можеше да разкаже на султана дори накратко за сексуалния живот на принцесата с Орхан, тогава може би Мурад би проявил състрадание, за да облекчи страховете на Теадора. Откакто Теадора бе избягала, Али Яхия не бе имал възможност да обясни подробно нещата на Мурад.

Твърде скоро навлязоха в султанския стан и Али Яхия погледна безпомощната пленница. Макар че все още спеше, сънят ѝ не бе дълбок. Скоро щеше да се събуди. Той имаше малко време. Каруцата спря и преди да успее да помръдне, завесите нетърпеливо се разтвориха и султанът се качи.

— Добре ли е? Защо е толкова неподвижна? Разбира ли ситуацията?

— Моля ви, господарю, нека да отидем в палатката ви. Принцесата е добре, но е още под влиянието на приспивателното, което ѝ даде императрицата. Не искам да се събуди преждевременно. Изобщо не знае какво се е случило. Ще бъде ужасен шок за нея, особено факта, че сестра ѝ я е продала в робство. — Той се обърна към двамата евнуси, които го придружаваха. — Отнесете принцеса Теадора в палатката ѝ. И оставете някой на пост. Извикайте ме, когато започне да се събужда.

Султанът скочи от каруцата и помогна на Али Яхия. После заедно отидоха в неговата голяма, разкошна палатка и се настаниха

около кафеника. Евнухът бръкна в широката си роба и извади навит пергамент. Подаде го на султана.

Той счупи червения восъчен печат и зачете. Усмивка озари лицето му.

— Сега тя е моя! — каза развълнувано той. — Принадлежи само на мен! Никой мъж, освен мен няма да я притежава!

Али Яхия изглеждаше объркан и очите на султана се впиха в него.

— Чудиш се дали съм луд, нали, о, пазителю на имперските тайни? Е, ще ти кажа друга тайна, с която да се запасиш. Един ден, преди много години, докато минавах покрай манастира „Св. Катерина“, чух вик. Погледнах нагоре и видях едно момиче да пада от стената. Това бе принцесата, която бе ходила в овощната градина, за да си открадне праскови. Хванах я и я качих обратно на стената. В онези дни тя бе самотна, без приятели. Станахме приятели и, нека аллах да е милостив, се влюбихме един в друг. Осмелихме се да си помислим, че баща ми с огромния си харем я е забравил и ще умре, като я остави девствена вдовица. След това имах намерение да я направя своя жена. Но Орхан не я беше забравил и тя бързо се поддаде на желанията му и му роди син. Когато баща ми умря й казах, че й давам един месец да го жалее и после ще я взема в харема си. Вместо това тя избяга от мен и прибързано се омъжи за гръцки благородник. Как бих могъл да й простя, макар че още я обичам и желая? Не мога! Но ще я имам, Али Яхия! Тя ще принадлежи на мен, ще ми доставя удоволствие и ако е волята на аллаха, ще ми роди синове. Тя е моя и винаги ще бъде!

За пръв път в своя четирийсетгодишен живот Али Яхия бе истински изненадан. Тези нови факти му изясниха много неща, които по-рано го смущаваха. Сега трябваше да каже на султана за брачната нощ на принцесата с Орхан, за да попречи на Мурад да я изнасили в гневната си страст. Трябваше да му каже как невинното момиче бе третирано от преситения си съпруг. Всичко, което се бе случило тогава, не бе по нейна вина. Не можеше да бъде обвинявана, че мрази отоманците и че е избягала от тях. Очевидно Теадора би била твърде горда, за да каже на Мурад истината за брака ѝ с Орхан. Дори най-умната жена от време на време проявяваше глупост.

— Падишахе мой — започна той, — има нещо, което трябва да знаете — но бе прекъснат от един от низшите евнуси, който пристигна,

за да извести, че принцесата се събужда.

Султан Мурад скочи и Али Яхия, забравяйки сана му и дворцовия протокол, извика:

— Господарю! Нека пръв отида при нея, умолявам те! Шокът ще е ужасен! Простете ми, че ви го казвам, но ако види първо вас... — Той остави недоизречените думи да увиснат помежду им.

Мурад спря.

— Колко време? — запита той.

— Още съвсем малко, господарю — каза Али Яхия и забърза към покоите на Теадора.

Бяха я сложили на широк диван. Сега тя неспокойно се въртеше. Али Яхия придърпа един стол и седна до нея. Виолетовите очи бавно се отвориха. С натежали клепачи, тя бавно се огледа. Очевидно бе, че е объркана. После внезапно ужасът запълзя по лицето ѝ.

— Али Яхия?

— Да, Ваше Височество, аз съм.

— Къде съм, Али Яхия? Спомням си, че последно бях на гости у сестра ми. После ми се доспа.

— Това бе преди няколко часа, Ваше Височество. Сега лагеруваме на пътя за Бурса. Султанът е тук и желае да ви види.

— Не!

— Не можете да му откажете, Ваше Височество.

— Мога! Не искам никога да го виждам! — Тя стана от дивана и започна да се разхожда напред-назад. — О, Али Яхия? Защо ме върнахте? Исках да остана в Константинопол! Тук нямам нищо!

— Султанът ви обича, Ваше Височество.

— Султанът просто ме желае — изстена тя безпомощно. — Защо не позволи на друга жена да задоволява похотта му?

— Султанът ви обича, принцесо, и винаги ви е обичал, от самото начало. — Тя го погледна остро, учудена откъде знае. Той продължи: — Той ви обича достатъчно, за да заплаши Константинопол и да ви върне обратно.

— Ако любимият ми Александър не беше умрял, щях да съм в безопасност в Месемврия. — Тя въздъхна. После в очите ѝ заблестя странен поглед. — Как ме върна Мурад, Али Яхия? Не ме е предал скъпият ми зет, Йоан, нали?

— Не, госпожо.

— Любимата ми сестра, Елена — каза Теадора тихо. Евнухът кимна. — Каква отстъпка изтръгна от султана? Какво бе толкова важно за нея, че ме предаде по такъв начин? Убеди ли го да вдигне обсадата си? Да върне дъщеря й? Какво, Али Яхия? Какво спечели сестра ми от това?

Това бе момента, от който той се боеше, моментът, в който трябваше да й каже истината. Нямаше начин да омекоти удара, който щеше да се стовари върху гордия й дух.

— Ваше Височество — започна той, — признавате ли, че сестра ви е настоящата глава на фамилията Кантакузин, тъй като баща ви и брат ви са се отказали от мирския живот?

Тя кимна объркана.

— Тогавя трябва да ви кажа — продължи той колебливо, поемайки си дълбоко дъх, — трябва да ви кажа, че в ролята си на глава на вашето семейство, императрицата ви продаде в робство за 10000 златни венециански дуката и за сто идеално подбрани индийски перли. Сега по закона сте робиня на султан Мурад.

Тя само го погледна. Уплашен за разсъдъка й, той се пресегна и нежно я докосна. Тя потръпна и обърна красивите си очи към него.

— Сестра ми ме е продала в робство?

— Да, Ваше Височество. Всичко е... напълно законно.

— Никога не съм мислила, че ме мрази толкова. Мислех си — тя ми е сестра, плът от плътта ми, имаме обща майка и баща. Да ме продаде в робство... — Тя се разтнесе в жесток спазъм и обърна ужасеното си лице към евнуха. — Дай ми кинжал, приятелю. И малко повече опиум! — Тя се молеше отчаяно. — Не ме оставяй да живея в срам. Обичах Александър. Никога не мога да обичам Мурад като него. Той ме мрази. Мрази ме заради нещо, което не можех да предотвратя. Помогни ми, Али Яхия! Моля те!

Но той остана твърд. Тя бе в шок. Когато се успокоеше, щеше да приеме положението и да се възползва от предоставената й възможност. Може и да е обичала гръцкия благородник, за когото е била омъжена, но той знаеше, че противно на твърденията й, обичаше и младия султан. Ако Мурад я успокоеше — а Али Яхия щеше да се погрижи за това, всичко между двамата щеше да е наред.

— Няма нищо срамно — каза той — в това да бъдеш любимка на султана.

— Луд ли си? — Тя се разхлипа. — Аз бях жена на султан. Бях жена и на владетеля на Месемврия. Няма да бъда курвата на султан Мурад.

— Ще бъдеш каквато искам и заповядам — разнесе се гласът на Мурад от входа. — Остави ни, Али Яхия!

— Не!

Той жестоко се засмя.

— Може да си родена принцеса Адора, но сега си моя робиня. Време е да започнеш да се държиш като такава. Ще ми достави голямо удоволствие да те обуча правилно. Никой от съпрузите ти не го направи. Те те глезеха, но аз няма да го направя. — Той отново се обърна към евнуха. Али Яхия се поклони и се оттегли.

За момент се погледнаха, изучавайки се. Сърцето ѝ биеше бясно. Тя го погледна настойчиво, опитвайки се да открие някакъв знак от нежния млад мъж, който някога я бе обичал. Бе по-красив от всякога. Годиците, които бе прекарал като воин, бяха стегнали тялото му. В косата му нямаше нито един сив косъм.

Черните му очи я изплашиха. В тях нямаше топлина. Гледаха я студено, както биха гледали всяка друга вещ. И внезапно я поразис мисълта, че тя бе точно това — негова собственост. Потръпна.

Той се засмя. Звукът бе тъжен.

— Довечера ще дойда при теб — каза той тихо.

— Не! — Едва говореше. Гласът ѝ бе по-скоро шепот.

— Ела тук при мен! — заповяда ѝ той студено.

— Не! — Тя не му се подчини. Изведнъж той се разсмя нежно.

— В края на краищата — каза той меко, — ще трябва да ми се подчиниш, гълъбице. Знаеш, че мога да те накарам.

Виолетовите ѝ очи бяха потъмнели от ужас, но въпреки всичко тя мълчаливо се бореше с него. Мурад бе доволен и се забавляваше. Каквото и да се случеше между тях, той не искаше да пречупва духа ѝ. Но тя щеше да му се подчини. Нежеланието ѝ го изненада. Тя не бе девствена. А той не подозираше, че тя бе обичала и двамата си съпрузи. Защо трябваше да се прави на сдържана вдовица?

Впил очи в нейните, както вълк в агне, той бавно се приближи към нея. Тя не можеше да се помръдне. Краката ѝ се бяха парализирали. Той се пресегна и обви ръка около нея. С другата властно повдигна брадичката ѝ. Устните му се впиха в нейните.

Дълбоко в нея звънна позната струна. Неспособна, или вероятно нежелаеща да се бори, тя му позволи за момент да придобие власт над душата ѝ. Отначало устните му бяха топли и изненадващо нежни, но после целувката му се задълбочи, стана настойчива, почти брутална. С внезапен вик тя се опита да се освободи от него и когато го одра, той гневно я наруга:

— Малка кучка! Сега ми принадлежиш. Скоро ще го разбереш, Адора! Ти си моя! Моя! — Той бясно се обърна и напусна палатката.

Тя падна на колене, треперейки неудържимо. Не знаеше колко дълго е стояла така, превита, хлипаща от съжаление за Александър. После две силни ръце я изправиха. Видя голямо буково корито, пълно с гореща вода и ароматни масла. Съблякоха я и я вдигнаха в коритото. Всичките робини, които ѝ прислужваха, бяха по-стари от нея. Отнасяха се нежно, изтривайки праха от пътуването от тялото и косите ѝ. После я сложиха да седне и втриха в косата и окосмените ѝ места розова паста, миришеца на рози. Дългата ѝ черна коса бе първо подсушена с ленена хавлия, а после с копринена и заблестя със златисточервен цвят.

Депилаторната паста бе измита от тялото ѝ, косата ѝ бе хваната с фиби на темето ѝ, след което я обляха с хладка вода. Обвиха я с топла хавлия. Внимателно я подсушиха, след което я заведоха до една пейка, сложиха я да легне и я масажираха с бледозелен крем, ухаещ на лимон.

Теадора бе омаломощена от шока и нежните грижи на слугините, когато Али Яхия влезе в палатката с дрехите ѝ. Тя се изчерви под внимателния му преглед. Макар че отдавна трябваше да е свикнала тези немъжествени мъже да оглеждат голотата ѝ, тя не беше. По знак на евнуха робините бързо се оттеглиха.

Али Яхия поклати глава невярващо, докато нежно прокарваше ръка по тялото ѝ.

— Вие сте съвършена, Ваше Височество. Тялото ви е идеално. Великолепно! Султанът ще бъде много доволен. — Той се наведе и закопча тънка златна верижка около кръста ѝ, точно над извивката на хълбоците ѝ. На нея окачи два прозрачни розови воала, дълги до глезените, изпъстрени с шарени конци. Единият покриваше задните ѝ части, а другият — долната част на корема и бедрата. Евнухът коленичи и наниза около глезените ѝ няколко златни гривни. После стана и кимна доволно.

— Султанът веднага ще се присъедини към вас, Ваше Височество — каза той официално. После, понижил гласа си, добави припряно: — Това нямаше да се случи, ако не беше писано! Приемете го и достигнете величието!

— В леглото на султана? — попита тя презрително.

— Така е, откакто свят светува. Да не сте нещо повече или по-малко от другите жени?

— Имам мозък, Али Яхия. В Гърция умните жени са били търсени, ценени. Тук жената е само тяло, с което мъжът може да задоволи похотта си. Аз няма да бъда просто тяло.

— Още сте твърде млада, принцесо — усмихна се евнухът. — Какво значение има кой път ще поемеш, ако стигнеш невредим, закъдето си тръгнал? Казваш, че не искаш да си просто тяло, какво искаш тогава да бъдеш? Първо спечели с красивото си тяло султана. После използвай ума си да постигнеш целта, която искаш — ако знаеш каква е целта ти.

После той рязко се обърна и я остави да смели думите му.

— Изглеждаш готова за битка, Адора.

Тя се извъртя, забравила, че гърдите ѝ са голи. Очите му бързо погалиха нежните хълмчета и я накараха да се изчерви. Той се засмя.

— Как ще се сражаваш с мен, Адора? — каза той подигравателно.

— Какъв човек си ти? — изсъска тя. — Знаеш, че те мразя, но въпреки всичко ме желаеш?

— Да, гълъбице. — Равните му бели зъби проблеснаха на фона на бронзовото му лице. Той съблече робата си, като разкри също толкова загорял гръден кош. Под робата носеше меки вълнени панталони и тъмни кожени ботуши. Седна на стола и ѝ заповяда:

— Свали ми ботушите!

Тя бе шокирана.

— Извикай някоя робиня да го направи. Аз не знам как.

— Ти си моята робиня! — каза той с равен глас. — Ще ти покажа как. — Той изпъна крака си. — Обърни се с гръб към мен и хвани крака ми между бедрата си. После просто издърпай ботуша.

Тя колебливо се подчини и за нейно тайно задоволство ботушът лесно се изхлузи. Тя уверено хвана другия ботуш и задърпа, но този път султанът закачливо сложи крака си върху красивия ѝ задник и я тласна, изпращайки я в камарата от възглавници. Тя нямаше време да изрази гнева си, защото, смеейки се, той се хвърли върху нея. Бързо я обърна и я зацелува бавно и целенасочено, докато тя успя да се изправи на крака с разширени от гняв и ужас очи.

Отстъпи от него. Черните му очи заплашително се свиха. Той стана и започна да се приближава към нея. Ситуацията бе нелепа. Тя нямаше къде да избяга. Хлипайки несъзнателно, стоеше в очакване той да я достигне. Извиси се над нея и я загледа втренчено. Протегна ръка и скъса златната верижка над хълбоците ѝ. Воалите се свлякоха на пода. Тя бе напълно гола. Голямата му ръка се вдигна, измъкна фибите от косата ѝ и тя се разпиля около нея, достигайки кръста ѝ.

Вдигайки я на ръце, той тръгна през палатката и я остави на леглото.

— Ако направиш само още едно движение в опит да ми избягаш, Адора, лично ще те набия. — Той започна да съблича панталоните си.

— Това искаш, нали? Търсиш си извинение да ме набиеш!

Той се наведе и внимателно погали заобления ѝ задник.

— Изкусителен е, признавам, гълъбице. Но има други неща, за които чакам от десет години. Неща, които предпочитам.

— Няма да изпиташ никаква радост от мен, невернико — изсъска тя.

— Напротив — възрази той. Вече гол, той застана над нея, с подигравателна усмивка на красивото си лице.

Тя го огледа безсрамно, както и той нея. Господи, той бе великолепен! Нямаше тлъстини по високото, добре оформено тяло. Краката му бяха стройни, с красиво оформени бедра, тънки хълбоци, плосък корем, а в тъмния триъгълник се гушеше мъжествеността му. Както бе подозирала, дори в спокойно състояние членът му бе голям. Възбуден щеше да е огромен, като на проклет жребец. Тя се изчерви и султанът, прочел мислите ѝ, се засмя.

Легна до нея и я придърпа в обятията си. Тя се вцепени, но той не направи нищо друго. Това само усили подозренията ѝ. После изведнъж ръката му започна нежно да я гали, отмивайки напрежението

от гърба и задника ѝ. Тя бе обърквана. Той би трябвало да я опустошава. Очите ѝ потърсиха неговите с ням въпрос.

— Веднъж, много отдавна — каза той тихо, — в огряна от луната овощна градина, се влюбих в невинна девица. Веднъж ми бе отнета, а после я загубих за втори път. Но сега е отново в ръцете ми. Този път никой няма да ми я отнеме.

Тя преглътна бучката, надигаща се в гърлото ѝ.

— Вече не съм невинна девица, милорд — прошепна тя. Защо постъпваше така с нея?

— Не, Адора, ти не си невинна в истинския смисъл на думата. Девствеността ти бе брутално отнета. Живя като съпруга на баща ми и му роди син. Що се отнася до гръцкия лорд, той не би могъл да те обича колкото мен. Вярвам, че в сърцето си си още девица.

— Откъде знаеш тези неща? — попита тя развълнувано. „Не му казвай нищо за Александър“ — предупреди я вътрешният глас.

— Не съм ли прав, гълъбице? — Когато тя не му отговори, той продължи: — Аз съм глупак, Адора! При положение, че те познавам, как съм могъл да повярвам, че си предала любовта ни? И все пак го направих. Смятах те за амбициозна и когато си помислех как се любиш с онзи гнусен старец, направо полудях. Но не можех да направя нищо.

— Аз също не можех да направя нищо, милорд — отвърна тя.

Полежаха тихо още няколко минути и сърцето ѝ запя от радост. Всичко щеше да е наред. Тя знаеше причината за промяната в отношението му към нея. Али Яхия очевидно му е казал онова, което тя бе твърде горда да сподели. Разбирайки истината за брака ѝ с Орхан, Мурад бе уталожил гнева си. Сега щеше да бъде негова съпруга! Тя срамежливо го погледна.

— Когато се върнем в Бурса ли ще се венчаем, или вече си се омъжил за мен? — запита тя.

Почувства как той трепна.

— Няма да си вземам жена нито в християнския, нито в мюсюлманския смисъл на думата. Отнася се и за наследниците ми. Отоманците стават с всеки изминал ден по-силни и вече не се нуждаят от политически съюзи, скрепени с брак. Ще си вземам кадъни, както това са правели предците ми.

Ядосана, разочарована и наранена, тя се отдръпна от него.

— Двама мъже ме желяеха достатъчно, за да се оженят за мен, господарю Мурад! Няма да бъда твоя курва!

— Ще бъдеш това, което искам да бъдеш! Адора, Адора, сладката ми, малка любима! Защо отричаш истината за чувствата си към мен? Ще променят ли чувствата ти някакви думи, измърморени над нас от някой свещеник?

— Аз не съм някоя незабележима селянка, дарена с вниманието ти — побесня тя. — Аз съм Теадора Кантакузина, принцеса от Византия.

Той се засмя.

— Ти си преди всичко жена, Адора. И второ, гълъбице, макар че още не си свикнала с това, ти си по закон моя робиня. Твое задължение е — подразни я той — да ми доставяш удоволствие. Той я дръпна отново в обятията си и я целуна. Но сякаш целуваше кукла, тъй като тя се стегна и стисна плътно устни.

Той нежно заля лицето ѝ с целувки, надявайки се да отслаби съпротивата ѝ. Тя вложи всичката си сила на волята да остане спокойна под меките устни, които нежно докосваха затворените ѝ клепачи, челото, връхчето на носа, угълчетата на устата, упоритата ѝ брадичка. Ядосано извърна глава, като по този начин непредпазливо изложи тънката си, бяла шия на устните му и той бързо се възползва от предложената му възможност. Дълбоко в себе си тя почувства зараждането на тръпката, когато устните му бързо се придвижиха надолу към ухото ѝ, а после още по-надолу към гърдите. Тя успя да се пребори с трепета, но мястото му бързо зае паника и ръцете ѝ се опитаха да го отблъснат.

— Не! Не! — Гласът ѝ трепереше. — Не! Няма да ти позволя да направиш това!

Той вдигна глава и черните му очи се впиха в нейните.

— Ти ми принадлежиш — каза той тихо. — Не се нуждая от документи за притежание, за да го знам. Ти копнееш да ми се отдадеш, както аз копнея да те имам. Защо се съпротивляваш, глупачето ми? Вече трепериш от желание и скоро ще излееш удоволствието си във викове при сладостта, която ще създадем помежду си.

Главата му отново се спусна надолу и устните му се заключиха около едното ѝ зърно, като нежно го засмукаха. Това изтръгна несъзнателен стон от нея. Съпротивата ѝ отслабна, той удвои усилията

си, разтвори бедрата ѝ толкова бързо, че тя нямаше време да реагира, и коленичи между тях.

Наведе се и отново потърси устните ѝ. Този път сладката ѝ уста бе нежна под неговата, а устните ѝ — отворени. Езиците им се замятаха, докато накрая тя извърна глава със стон, който показваше страстта ѝ, и желанието му за нея се усили още повече.

Докато устните му отново дразнеха гърдите ѝ, тя почувства огромната му мъжественост да нараства. Неспособна да се въздържа, тя се пресегна и я хвана с ръка. Стон на агонизиращо удоволствие излетя от него, когато тя го погали. Почувства как пръстите му я търсят, той въздъхна от нетърпение да я открие готова да го поеме.

Не можеше да чака повече. Пъкна ръце под хълбоците ѝ и проникна в нея — отново и отново — докато накрая тя извика:

— Предавам се, господарю!

Чак тогава той се очисти от жестокостта, поникнала в него. Сега тя чувстваше члена му нежно да я гали, движейки се със сладостранно увлечение, носещо пълна наслада.

— Не спирай! Моля те, не спирай! — Тя се ужаси, като се чу да го моли. Собственото ѝ тяло не ѝ се подчиняваше. Движеше се бясно, мъчейки се да го погълне. Бе толкова хубаво, толкова силно! — Господи! Господи! — извика тя. — Ще ме убиеш с това, Мурад!

— Не, ненаситна моя — чу го тя да прошепва дрезгаво, — с това само те любя!

Знаеше, че трябва да се съпротивлява, защото той безсрамно я използваше. И все пак не можеше. Повече не можеше да сдържа желанието, течащо във вените ѝ, и с отчаян хлип му се предаде напълно.

Чу го да вика името ѝ през мъглата на полусъзнание. Бавно отвори очи. Той я гледаше страстно. Лицето ѝ почервеня.

— Никога няма да ти простя това, нито ще простя на себе си — прошепна побесняла, с очи, изпълнени със сълзи.

— Кое? Това, че те накарах да признаеш истината пред себе си. Че си красива, желана и макар че го отричаш, че ме обичаш.

— Че ме направи твоя курва.

— Аллах, Адора! Защо отказваш да разбереш? Ти си моята любимка. Роди ми син и ще те направя моя кадъна. Ще те поставя над всички жени в моето кралство.

— Не! — Тя стана от леглото.

— Спри! — Странно, но тя се подчини на ядосания му глас. — Сега, робиньо, ела при господаря си! — За момент тя се вцепени и гласът му повтори: — При господаря си, робиньо! — Тя с неохота се обърна към него. — Сега, робиньо, падни на колене и ме моли за прошка!

— Никога! Никога!

Той бързо я придърпа в силните си ръце и я зацелува страстно. Тя бясно се задърпа и той се засмя.

— Ще продължавам да те целувам като наказание, докато ми се подчиниш.

— Извинявам се!

— Казах да коленичиш и да молиш за прошка.

Тя го погледна ядосано.

— По-скоро бих коленичила, развратнико, отколкото да изтърпя целувките ти. — Тя се отскубна от прегръдката му и падайки на колене, се престори на най-смирена робиня: — Простете ми, господарю!

— Господарю и повелителю, Адора.

Тя скръцна със зъби от яд.

— Господарю и повелителю — успя най-после да каже.

Той я дръпна и отново я целуна.

— Ти ми обеща! — извика тя, побесняла, че толкова бързо е нарушил обещанието си. — Обеща повече да не ме целуваш.

— Не съм — усмихна се той, доволен, че бе успял да я накара да му се подчини. — Казах, че няма да те целувам като наказание. Сега те целувам като награда за доброто ти поведение.

— Мразя те!

— Така ли? — Очите му светнаха злобно. — Побесняваш, само защото преди малко ме моли да не спирам да те любя. Малка глупачка! Тази вечер е само началото за нас, Адора.

Устните му се впиха в нейните и когато тя погледна в тъмните му, страстни очи, разбра, че е загубена. Чудото от краткия ѝ брак с Александър си бе отишло завинаги. Това бе нов живот и тя нямаше друг избор, освен да го приеме.

**ЧЕТВЪРТА ЧАСТ
МУРАД И ТЕАДОРА
1361 — 1390 ГОДИНА**

ГЛАВА 16

Следващите няколко дни останаха в лагера сред хълмовете. Мурад не позволяваше никой друг, освен Адора да му прислужва. Макар че другите слуги можеха да прислужват на нея и да изпълняват заповедите ѝ, султанът настояваше красивата му робиня със синя кръв да прави всичко, от което той се нуждае — от къпането до готвенето. Последното се оказваше бедствие и след няколко лошо сготвени и изгорени ястия, Мурад накрая я освободи от това задължение.

— Не мога да повярвам, че някой толкова умен може да е толкова непохватен, толкова невеж до огъня — подигра я той, докато мажеше с агнешка лой последното ѝ печено.

Тя ядосано размаха ръка.

— Учена съм да използвам мозъка, не ръцете си. Несръчна около огъня! Знам, че е така! Аз съм византийска принцеса, не слугиня.

Бавна, мързелива усмивка огря лицето му.

— Ти си моя робиня, Адора, и да не си достатъчно сръчна в готвенето, ставаш за други неща, които ме карат да забравя липсата ти на кулинарни умения.

С гневен вик тя го замери с една копринена възглавница и като грабна една пелерина, излезе от палатката. Силният му подигравателен смях я последва.

Побягна към малка скалиста полянка, която бе открила предния ден. Бе обилно покрита с дебел зелен мъх и скрита зад брези и борове. Седна до малко естествено басейнче, издълбано в камъните от падащата вода.

Заплака. Тя не бе робиня! Не! Тя бе принцеса. Не можеше и нямаше да бъде негова курва. Замачка копринената си кърпичка. Проблемът беше, че мъжете я третираха като красива играчка, нежно тяло, с което можеха да задоволят страстите си. Празен съд, подобен на делва, в който можеха да се изпразнят. Господи! Винаги ли е било така? Щеше ли да продължи?

Куртизанките на древна Гърция са били уважавани, заради интелекта и телата им. Същото е било и с кралиците на древния

Египет, които са царували наред с мъжете си. Но тя едва ли можеше да се надява на такъв начин на мислене от народ, отделен от степите едва от едно поколение, който все още предпочиташе палатките пред дворците. Тези мъже очакваха жените им да готвят и да се грижат за животните. Тя се засмя на глас. Поне не бе подложена на унижението да си мери умствените възможности със стадо кози. Имаше неудобното чувство, че козите могат да я надхитрят. Почти чуваше смеха на Мурад.

На клон зад нея едно диво канарче пееше своята песен. Погледна го жално и каза:

— Е, мъниче, поне ти си свободно да живееш както искаш. Птицата има повече контрол върху живота си, отколкото една жена. — Тя стана да се върне в лагера и се стресна, като видя султана, застанал в сенките на една голяма скала, да я наблюдава.

Заля я безумен гняв. Бе смятала тази полянка за собствено откритие.

— Не ми ли е позволена никаква усамотеност? — изсумтя тя.

— Боях се за безопасността ти.

— Защо? Онова, което искаш от мен, може да ти бъде дадено от хиляди жени, далеч по-нетърпеливи от мен да ти доставят удоволствие. — Тя се опита да мине край него, но той грубо я хвана за ръката. — Ще ме насиниш! — извика му тя.

— И какво от това? Ти си моя, Адора! Мога да те използвам както си искам.

— Тялото — да! Но и да ме притежаваш цялата, пак не ще имаш всичко. Никога душата ми няма да е твоя! — Гласът ѝ бе тържествуващ.

Заля го черен гняв. От четири дни фучеше срещу него като фурия. Можеше да я направи безпомощна в желанието, но когато ѝ минеше, аметистовите ѝ очи го подиграваха, разказвайки му, че не я притежава истински. Гневът му бе станал неконтролируем. Той я ритна в долната част на краката и тя падна.

Изкара си въздуха, а когато видя злобния поглед в очите му, бе се изплашила истински.

Бавно, целенасочено, той я възседна, отметна пелерината ѝ и заразваря дрехите ѝ. Ужасена, тя започна да се бори.

— Моля ви, господарю, моля ви! Не! Умолявам ви! Не по този начин!

Той брутално проникна в съпротивляващото ѝ се тяло. Тя изстена от болка. Той увеличи темпото и изведнъж семето му се изля в нея. Останаха да лежат неподвижно. Когато дишането му се възстанови, той стана и грубо я дръпна.

— Връщай се в лагера. Няма да го напускаш без мое разрешение.

Тя уви пелерината около себе си и се заклати по пътя. Влезе в палатката си и нареди да приготвят ваната. Когато я донесоха, тя освободи слугите. Внимателно събра парчетата от дрехите си и като ги върза на вързоп, ги сложи на дъното на един куфар. Можеше да ѝ потрябват по-късно.

Той я бе изнасилил! Както всеки войник би изнасилил своя пленница — брутално. Той бе жесток. Ако се бе нуждаела от друго доказателство за отношението му към жените, сега го бе открила.

После внезапно сълзи потекоха от очите ѝ и се сляха с водата във ваната. Мразеше го, но и го обичаше. Не искаше да си го признае. Но бе много вероятно Али Яхия да е прав. Ако искаше да завладее Мурад, трябваше да използва тялото си. Все пак щеше да бъде глупачка, ако позволи на някое безмозъчно момиче да спечели влияние върху султана. Трябваше да се изправи пред факта, че на двайсет и три години, майка на почти пораснал син, вече не бе в първия разцвет на младостта.

Изхлипа и виновно се огледа. Робите не трябваше да я чуват да плаче. Тя скри лицето си в шепи, за да заглуши гласа си, и позволи на тъгата си да излезе. После, когато започна да се успокоява, осъзна, че сама го бе подтикнала да извърши това. Сякаш бе искала да го принуди да прояви животинското в себе си, за да проличи по-ясно разликата между него и любимия ѝ Александър. Трябваше да приеме фактите. Александър бе мъртъв. Вече никога нямаше да се върне. Никога нямаше да чуе гласа му и онова „красавице“. Съдбата ѝ бе да е с мъжа, който пръв бе докоснал сърцето и душата ѝ. Писано ѝ бе да е с Мурад.

Да го има за себе си, бе невероятна възможност. Ако не беше толкова заета със самосъжаление, щеше да го е разбрала. След днешния ден нямаше да се учуди, ако той заповяда да се върнат в Бурса — а това не трябваше да се случва! Налагаше се да действа бързо.

Извика за робиня и прати да повикат Али Яхия. Докато той пристигна, тя облече бледоморава копринена роба. Освободи робите и набързо разказа на евнуха какво се бе случило, завършвайки:

— Аз съм глупачка, Али Яхия! Глупачка! Ти беше прав, но ако султанът заповяда да се върнем в Бурса сега, ще изгубя най-добрата си възможност. Все още ли искаш да ми помогнеш?

Евнухът се усмихна широко.

— Ваше Височество, вече говорите като мъдра жена. Бях започнал да се страхувам, че съм сбъркал в преценките си за вас.

— Какво печелиш ти от цялата тази работа? — запита тя внезапно.

— Власт и богатства — бе искреният му отговор. — Какво друго ми остава? Ще те водя и пазя от всички врагове, включително от теб самата. Когато ти се роди син, ще ти помогна да му осигуриш бъдещето, така че един ден той да наследи меча на Осман, както баща си и дядо си.

— А ако семето на Мурад е плодовито? Какво ще стане със синовете му от други майки? Той ми каза, Али Яхия, че няма да се жени нито за християнки, нито за мюсюлманки, но ще си избира фаворитки от харема, който има намерение да поддържа.

— Аз ще съм този, който ще избира харема му, принцесо. Ще избирам най-младите, най-прекрасните, най-изключителните създания за удоволствието на моя господар. — Той спря и се усмихна злобно. — И всяка девица ще превъзхожда предишната по глупост. Мурад може и да роптае против интелигентността ти, но онова, което го очарова много повече, отколкото знае или признава, е твоя ум. Ще блестиш като пълна луна сред лятна нощ в група по-малки и незначителни звезди. Не се бой от децата на тези други жени, тъй като такива няма да има. Има древни начини за предпазване от зачеване, начини, които аз знам.

— Тези момичета толкова ли нямат мозък, че да позволят да ги направиш стерилни? Хайде, Али Яхия. Това е твърде много.

— Те никога няма да разберат. Евнуси не се раждат, те се създават. Аз бях роден свободен, далеч на изток, там, където религията на древния Галдеа се практикуваше. И все още се боготвори, дори сега. Бях кастриран от собствените си родители и предаден на онези древни богове. Служех в нашия храм като чирак на висш свещеник.

Заедно служехме на Иштар от Ереч, богинята на любовта и плодородието. Жриците към храма бяха обучавани да служат на похотливите мъже-богомолци, тъй като всяка девица бе преродена Иштар, а да се съвкупяваш там, бе все едно да легнеш със самата богиня. Бащите водеха синовете си да извършат първия си полов акт в ръцете на Иштар. Мъже с проблеми с потентността плащаха огромни суми, за да бъдат излекувани от тези обучени жени. Младоженците прекарваха нощта преди венчавката с жриците, за да се убедят в плодовитостта си и тази на своите невести. Ако не се вземаха предпазни мерки, малко жени щяха да останат жрици за дълго. Момичетата, посветени на Иштар от Ереч, влизат в училището на храма на шест години и остават на обучение поне още шест. Когато достигнат пубертета, трябва да служат на богинята пет години. Така че, преди да жертват девствеността си за Иштар, те се поставят в лек транс от хирург-свещеник, който поставя в утробите им песарий, който редовно се сменя, но винаги когато момичето е в състояние на транс. Нито едно момиче няма право да изпълнява задълженията си без защитата на този песарий, ако не е изслужило петте години. В края на този срок песарият се маха за пролетния фестивал на Иштар и доста девици забременяват тогава. Така задоволяват богомолците. Служех в този храм десет години, като започнах на седем. Научих изкуството да накарам някого да изпадне в транс и да слагам този песарий. Когато бях на седемнайсет години, отряд мюсюлмани влезе в отдалеченото ни село и разруши храма. Свещеникът и главната жрица бяха убити. Останалите бяхме отведени в робство. Много пъти съм използвал научените умения. Ще ги използвам за теб, ако се съ согласиш да родиш синове на султана.

Теадора погледна евнуха замислено.

— Ти наистина си могъщ приятел, Али Яхия. Но задоволи любопитството ми за още едно нещо. Защо аз? Защо не някое зряло, красиво безмозъчно създание?

— Умът ви ме накара да избира вас, Ваше Височество. Вие разбирате, бързо се ориентирате в обстановката. Ще бъдете вярна на султана — и на мен. Вие сте над дребните кавги на девиците от харема и това ще има огромно влияние върху съпруга ви. Ще възпитавате мъдро децата си да служат добре на тази империя. По-младо, глупаво момиче неизбежно ще се окаже лакомо за богатства, алчно за власт.

Ще се опита да заговорничи. Не можем да избегнем това напълно, но докато сте най-главна в сърцето на султана, малкото влияние на тези момичета ще бъде като ухапване от насекомо — от време на време дразнещо, но напълно незначително.

Тя кимна.

— Сега — каза тя разтревожено — трябва да видя как най-лесно ще си върна благоразположението на Мурад.

Очите на евнуха светнаха.

— Ами ще плачеш, принцесо, ще се хвърляш в ръцете му и ще му се извиниш — каза той.

— Али Яхия! — Тя се засмя. — Той никога не би предположил това. По-скоро би събудило подозренията му.

— Ще повярва, ако действате разумно, Ваше Височество. Той е ядосан и с тази битка между вас започва да губи търпение. Внимателно ще наля масло в огъня, като му кажа, че е постъпил правилно днес следобед в опита му да се наложи. Ще го окуража да продължи урока тази вечер.

— Окуражен. — Адора хвана нишката на мисълта му, — ще дойде в палатката ръмжащ като разярен бик. Ще му предложи кратко, малко предизвикателно отношение, преди да се пръсне на парчета.

— Отлично, Ваше Височество! Както казах, бързо схващате.

Тя отново се засмя.

— Върви тогава, стари сплетнико, и ядосай до подходяща степен моя господар и повелител. Но помни, че трябва да ми оставиш време да се облека.

— Веднага ще изпратя две прислужнички.

Евнухът излезе и тръгна из лагера. Откри султана да се къпе в палатката си.

— А, Али Яхия — каза Мурад. — Ето те и теб. Подготви нещата утре до обяд да тръгнем за Бурса. Аз заминавам още тази нощ.

— Съжалявам, че сте избрали да избягате, когато победата е толкова близо. С действията си днес следобед ме бяхте накарали да помисля, че най-последно сте разбрали положението и сте готов да се отнасяте твърдо с принцеса Теадора.

— Да съм разбрал какво, Али Яхия? — Той се обърна към роба. — Внимавай с горещата вода, глупако! Да не искаш да ме оцавиш?

— Помислих, че сте разбрали, че за да си върнете принцесата, трябва да я накарате да приеме вашето надмощие. Почти сте успели да я опитомите. Току-що бях при нея и я оставих обляна в сълзи. Тя ви обича! Тя ви мрази! — Той се усмихна широко. — Още един такъв урок и ще я подчините на волята си, господарю.

— Наистина ли мислиш така, Али Яхия? Ще призная, че и аз я обичам, но вече не понасям постоянната ѝ съпротива и лошия характер. Ще ми събереш харем от тихи, нежни момичета. Една фурия в дома ми е повече от достатъчна.

— Вярно е, но храна без малко пипер е безвкусна. Вървете при нея още веднъж довечера. Знам, че ще се разкае. Ако не сте слаб, тя ще приеме грешките си. Ако го направи, ще трябва да останете още няколко дена, за да заздравите отношенията си. Каква сладка победа, а, милорд? — завърши евнухът.

Мурад стана от ваната и робите подсушиха едрото му мускулесто тяло. Най-накрая каза:

— Много добре. Може да забавиш заповедите за връщането в Бурса. Просто ще проверим колко покорна иска да стане прекрасната ми Адора. — Той се изправи и позволи на робите да го облекат. После, без да каже нито дума, султан Мурад излезе и се отправи към палатката на Теадора.

Али Яхия обърна очи към небето и промърмори:

— Който и да си... Нека плановете ми успеят!

— Идва, господарке! — прошепна робинята възбудено, надзъртайки изпод перилата на палатките.

— Изчезвайте! Всички! Бързо! Бързо! Аллах!

Тя бе прекрасна. Той бързо се възпря, преди да е показал признак на слабост.

Не каза нищо. Тя стоеше, небрежно вперила поглед в него. После долната ѝ устна трепна. Тя я захапа с малките си бели зъби и припряно изтри две големи сълзи, които бързо се плъзнаха по бледите ѝ бузи.

— Господарю! — Гласът ѝ премина в шепот. — О, господарю, не знам как... моля... моля за вашата... — Без предупреждение тя се хвърли в обятията му и ръцете му автоматично я сграбчиха. Тихо заплака и намокри робата му със сълзите си.

Той бе доволен, но не посмя да го покаже. Бе очаквал да е бясна след отношението му към нея този следобед, но не — тя бе нежна,

мъчеща се да му се извини.

— Погледни ме, Адора! — Без да се колебае, тя вдигна лице към неговото. Очите ѝ бяха пълни със сълзи. Неспособен да се въздържи, той се наведе да я целуне. За негова изненада, ръцете ѝ се ключиха около врата му и устните ѝ се отвориха с желание. Аллах! Тя отвърщаше на целувките му и шепнеше.

— О, Мурад! Била съм такава глупачка! Моля те, моля те, прости ми!

Той нямаше думи.

Тя го дръпна върху камара от възглавници.

— Поведението ти бе почти непростимо — каза той.

Тя се повдигна на лакът и се наведе напред само колкото той да мерне гърдите ѝ.

— Но ти ще простиш на смирената си робиня — замоли го тя.

Когато той я погледна, видя устата ѝ да трепери от потиснат смях. Успокоен, че духът ѝ не е напълно пречупен, той се засмя и я придърпа в обятията си.

— Не вярвам, че наистина си се разкаляла — подразни я той.

Очите ѝ станаха сериозни.

— Но аз наистина се извинявам. Наистина. Няма да те виня, ако ме отпратиш.

— А ти искаш ли да си идеш?

— Не. Не ме отделяй от теб, Мурад. Онези години, през които живях с баща ти, бяха жив ад за мен. Запазих разсъдъка си, само защото вярвах в обещанието, което веднъж ми даде: че един ден ще бъда твоя жена. Когато онази нощ ми каза, че няма да се жениш, а ще поддържаш харем... Аз съм само жена, която лесно можеш да нараниш. Знаеш колко ще ми е трудно да приема решението ти. Религията ми смята неженената любовница за по-долна от уличница.

— Но моята религия те поставя над всички други жени, Адора. Не съм искал да те наранявам, любима. Разбери ме, гълъбице, че не съм казал, че няма да се женя, за да те натъжа или обидя. Последните няколко поколения отоманци е трябвало да сключват политически бракове, за да имат съюзници при завоевателните си походи. Не смятам, че трябва да правим повече това. Вече сме пред самите врати на Константинопол. Когато го превзема, ще го направим наша столица, преди да продължим към Европа. Девиците — дъщери, сестри,

племенници, вече няма да са ни необходими — ние сме по-силните. Вероятно ние, турците, се отнасяме по по-различен начин с жените, отколкото гърците, но ги уважаваме за единственото нещо, което само те могат да правят. Само жената може да приеме и развие семето на живота в тялото си. Само жената може да износи този живот безопасно и да му даде кърма и грижи. Жената е тази, която дава безсмъртие на мъжа, като му роди синове. Имаш чудесен син, Адора. Можеш ли честно да ми кажеш за по-голямо свое постижение от това — да дадеш живот на Халил?

Бе удивена от дълбочината на мислите му. И чак сега разбра, колко малко познава мъжете.

Усмихна му се и каза тихо:

— Предполагам, че Халил е най-голямото ми постижение и животът ми без него би бил много пуст.

— Роди ми син! — каза той разпалено. Сърцето ѝ заби по-бързо при вида на страстта в очите му.

За негова изненада, тя разтвори робата му и постави топлите си длани върху тялото му. Тънките ѝ пръсти започнаха да гаят косъмчетата по гърдите му. Очите ѝ бяха пълни с желание.

Той стана и остави робата си да падне на земята. Съблече и нея. Изправени, за момент двамата открито се любуваха на телата си. Той протегна ръка и нежно я погали. Тя му отвърна. Той пристъпи напред, вдигна я на ръце и я отнесе до леглото. Внимателно я постави върху копринените чаршафи и остана така за момент. После нетърпеливо легна до нея.

— Ти си великолепна, Адора — прошепна той нежно. — И понеже вече няма да има недоразумения между нас, нека ти кажа, че те обичам, скъпа. Султанът на отоманците поставя сърцето си в краката ти и смирено моли да бъдеш майка на синовете му. Повече няма да воюваме. Нека посея семето си дълбоко в твоята плодна градина. Позволи ми да те обичам — теб и новия живот, който ще расте в утробата ти.

За момент тя не проговори. После запита:

— А ако кажа „не“ господарю, какво ще стане?

— Ще те отпратя, гълъбице, вероятно в Константинопол, защото не мога да остана близо до теб, без да искам да те любя.

— Няма да се гневиш като баща си за това, че искам да уча и чета?

— Няма. Ела, любима. Пролетта почти дойде и ако искаме да пожънем добра реколта преди края на годината, трябва да започваме да сеем.

Той бе изненадан от искреността ѝ. Смехът ѝ бе палав.

— О, Мурад, глупаче такова! Обичам те! Признавам го, макар да не съм сигурна, дали изобщо трябва да го направя. Винаги съм те обичала. Ти бе първата ми любов, а сега изглежда, че ще си ми и последната. Моята любов сега и завинаги. Така е било писано дори преди някой от нас да е пуснал корен в утробата на майка си. Поне така Али Яхия ме уверява.

Устните му с нетърпение потърсиха нейните, после се спуснаха по гърдите и корема ѝ. Когато най-после той проникна в нея, тя бе в полусъзнание — никога не бе срещала такава сладост. Извика от щастieto той да я притежава, после още веднъж, когато изля семето си в нея. И в този бляскав момент, преди удоволствието да я залее напълно, тя бе уверена, че е заченала син.

ГЛАВА 17

Две години по-късно Адрианопол падна. Нямаше никаква помощ от Константинопол. Императорът, като васал на султана, просто не се осмели да изпрати отрядите си.

Най-заможните от константинополските търговци бяха вдигнали отряд кавалерия и два отряда пехотинци, които бяха снаряжили и им бяха платили една година предварително. Бяха ги изпратили да бранят огромните им инвестиции във фабриките на тракийския град. Щом влязоха обаче в града, наемниците се озоваха в капан, редом с гражданите, които не бяха доволни от перспективата да хранят неколкостотин гърла повече.

Адрианопол бе едно от последните бижута в короната на Византия. Бе разположен на бреговете на река Тунджа, там, където се слива с река Марица, на 137 мили северно от Константинопол, в центъра на Тракийската низина. Бе заобиколен от плодородни, добре напоени долини и изненадващо неплодородни хълмове. Говореше се, че е построен върху някогашния град Ускадам. Със сигурност е имало нещо, когато Адриан възстановява града през 125 година преди Христа. 253 години по-късно римският император Валенс изгубва града от готите, които на свой ред са победени от българите, те пък били прогонени от византийците, идват кръстоносците, а накрая те са разбити отново от византийците. Сега Византия загуби града завинаги.

Имаше няколко причини да бъде притежаван Адрианопол: тържище за целия селскостопански регион около него; регион, където растяха всякакви видове плодове и зеленчуци, лозя, памук, лен, черници и цветя — особено рози и мак; хората произвеждаха копринени, памучни, ленени платове, стоки от вълна, кожени изделия и изключителни копринени гоблени; правеха и изнасяха и розова вода, розово масло, восък, опиум и червена боя, наречена „турско червено“.

Тук турците възнамеряваха да преместят столицата си. Адрианопол, който скоро щеше да бъде преименуван в Едрине, щеше да бъде първата отоманска столица в Европа. Онези части на града, които се бяха предали без бой, бяха пощадени от гнева на завоевателя.

Останалите, които се бяха опълчили на турците, бяха подложени на традиционните три дена грабежи и изнасилвания. Възрастните и ненужни хора бяха убити или оставени да гладуват, освен ако нямаша роднини, които да платят откупите и да ги изведат от града. Бременните и кърмачките бяха първите, продадени в робство, тъй като здравите, плодовити жени бяха ценна придобивка. Купувачите авторитетно обсъждаха начина, по който те носят неродения плод, а разстоянието между бедрените кости се смяташе за добър белег за лесно раждане. Добрите родилки бяха добре дошли в мъжкия дом. Неродените им деца, особено синовете, бяха плюс в покупката.

Онези от жените, които вече бяха родили и сега кърмеха, бяха проверявани за тежестта на гърдите им и дори ръчно доени от евентуалните купувачи, за да бъде проверена гъстотата на млякото. Жена с повече от необходимото за детето й мляко можеше да кърми сираче или дете на майка с пресекнало мляко. Риданията, разнасящи се от този робски пазар, бяха ужасяващи, но никой от тълпата не проявяваше много загриженост. Такава бе съдбата при войни.

Следващата стока бяха децата. По-хубавите, момчета и момичета, бяха бързо погълнати в бясното наддаване. Дойде редът на младите мъже, като силата и красотата бяха основните показатели. Много от тях бяха откупени от техни роднини от другите части на града. Отчаяно се мъчеха да задържат младите мъжки членове на семействата си, които щяха да възпроизведат ново поколение и да запазят фамилното име живо. Тук също имаше трагедии. Братя близнаци бяха продавани отделно, а семейството можеше да си позволи да откупи само единия. Другият бе продаден на арабски търговец, който се надяваше да направи състояние от него по на юг. Разделянето на братята бе съпроводено от сърцераздирателни хлипания.

Сестрите и братовчедките на тези младежи имаха още по-лоша съдба. Повечето от младите момичета, хванати от турските войници, бяха изнасилени. Застанали последни, младостта и красотата им получиха добри цени от всички, с изключение на семействата им, които не желяеха да си върнат обезчестените дъщери. Много хлипащи момичета бяха отведени пред каменните лица на собствените им родители. На султана, естествено, бе предложено най-доброто от

пленниците. Али Яхия избра занаятчии и художници, защото Мурад възнамеряваше да строи нов дворец.

Мястото, което бе избрал, бе голям остров в река Марица, който гледаше към града от едната страна и към далечните, гористи планини от другата. Островът бе покрит с много дървета и имаше голям хълм, върху който щеше да е дворецът, чийто дизайн бе подобен на този в Алхамбра. Щеше да има дворове и фонтани, а целият дворец щеше да е ограден с внимателно поддържани терасирани паркове, градини и гори. Щеше да има пристани от двете страни на острова.

Работата започна веднага, тъй като Мурад се надяваше да се завърши преди раждането на детето на Адора. Огромни мраморни блокове бяха донесени от мраморните острови. Други бяха взети от близките руини, за да бъдат почистени, излъскани и преоформени. Огромни дъбови и брезови дънери бяха свалени от планината, а няколко кораба докараха кедрово дърво от Средния изток.

Най-добрите занаятчии — и роби, и свободни граждани — бяха доведени на работа в двореца. Имаше прости дърводелци и изкусни дърворезбари. Имаше водопроводчици, които да поставят медните тръби за баните, кухните и фонтаните; бояджии и варакчии; хора, които да сложат плочите на покрива и такива, които да налепят плочите по стените и пода. В Бурса и Адрианопол тъкачите прекараха дълги часове в тъкане на коприна, сатен, дантела и вълна. Тези платове бяха предадени на майсторите тъкачи и шивачки, които ги превърнаха в гоблени, килими, драперии и други украси.

Мурад пришпорваше архитекта, млад мавър, който на свой ред караше занаятчиите и работниците да работят до краен предел. Но не се осмеляваше да каже на султана, че дворецът няма да е готов до раждането на детето. Накрая Теадора разреши дилемата, като предложи на архитекта да съсредоточи усилията на хората си върху завършването на нейните покои, които щяха да се наричат „Палатът на любимата“.

„Палатът на слънцето“ бе обърнат на юг, бе застлан с плочи в червено, златисто и оранжево. Всички цветя бяха в ярки цветове. „Дворът на звездите и луната“ бе постлан със сини и бели плочи. Цветята бяха големи и ароматни — сладка никотиана, лилии, пълзящи маргаритки. Около басейна, облицован в тъмносиньо, имаше дванайсет сребърни табли, представящи знаците от зодиака. Щеше да

има „Палат на маслиновите дървета“, „Палат на сините делфини“ и „Палат на перлените фонтани“.

Личните покои на Адора бяха обърнати на юг и запад. Със собствена кухня и трапезария, баня, детска, просторна спалня, малка библиотека, три приемни и спални помещения за робите ѝ. Откритият двор бе голям и поместваше няколко вирчета и красив фонтан, в който водата извираше от златна лилия. Имаше недоразвити цъфтящи дървета, череша, ябълки, бадеми и праскови. През пролетта щеше да има розови и бели цветове, бели и сини зюмбюли, жълти, златисти и бели нарциси, всякакви видове лалета. През лятото щяха да цъфтят разноцветни рози, горски съсънки и лилии — любимите цветя на Адора. През есента ябълките щяха да предлагат плодовете си само на обитателите на „Палатът на любимата“.

Адора каза на Мурад, че целият дворец няма да е завършен за раждането на детето. Но преди той да успее да реагира, тя му обясни, че все пак детето ще се роди в палата, тъй като нейните покои ще бъдат първите завършени. Детето, което носеше, щеше да е първия отоманец, роден в Европа.

Адора нежно успокои Мурад.

— Ти не опъваш палатка, съпруже. За да построиш дворец, ти трябва време. Дълго след като сме изчезнали от спомените на хората, все ще има някой, разхождащ се по тази земя, който да посочи двореца и да каже: „Това е островния сарай, построен от султан Мурад, син на Орхан Гаци. Това е първата кралска резиденция, построена от отоманците в Европа, и в нея се роди първият европейски отомански султан.“ Ако дворецът ти е добре построен, завинаги ще остане като твой паметник. Но ако пришпорваш работниците да строят бързо, дворецът ти не ще пребъде.

Той ѝ се усмихна с любов.

— Семето в утробата ти не е затъмнило гръцкия ти разсъдък.

— Не съм чувала износването на дете да пречи на мозъка.

По дяволите! Никога ли нямаше да я разбере! Той се засмя.

— Красивият ти език е както винаги хаплив.

— Наистина ли предпочиташ да съм като онези празноглави създания, които споделят леглото ти напоследък? — Тя наведе очи и стеснително коленичи. Започна жестоко да имитира една от

любимките му: „Да, господалю, каквото наледите. Всяка ваша дума е лоена капка мъдлост, господалю.“

Мурад дръпна Адора да стане и сви лице в гримаса.

— Как мога да виня Али Яхия? Всяко момиче в харема ми е изключително! Едно от друго по-прекрасни. Но, аллах! Глупави са като стадо овце!

Тя го подразни безмилостно.

— Сигурно това е, което искаш, съпруже. Винаги ме кориш за интелигентността ми, казвайки, че това не е подходящо за красива жена. Сега кориш тези красиви момичета за това, че нямат мозък. Ти си фурнаджийска лопата, съпруже. Не може да ти се угоди.

— Ако не беше бременна със сина ми, щях да те набия, нагла робиньо — изръмжа той, но очите му бяха весели, а ръката върху издутия ѝ корем — нежна. После гласът му стана по-груб и той каза: — Детето е развалило фигурата ти. Носът ти е твърде дълъг, а устата — малка. Косата ти е спаружена. И въпреки всичко си най-красивата жена, която съм срещал. Каква магия си ми направила, Теадора от Византия?

Очите ѝ светнаха и той не бе сигурен дали не е видял сълзи в тях. Това го развълнува, тъй като тя бе гордо създание.

— Не съм те омагьосвала. Освен ако любовта ми към теб не е омагьосана.

— Малка вещица. — Той хвана ръката ѝ и целуна дланта ѝ.

— Детето рита, любими. Усещаш ли? — Тя хвана ръката му и я сложи на корема си.

Под пръстите си усети отначало нежно тупкане, но после почувства силен удар. Той трепна и учудено се взря в дланта си, сякаш очакваше да види отпечатък. Теадора щастливо се засмя.

— Със сигурност е твой син.

Нежно я придърпа в обятията си и целуна издутите ѝ гърди.

— Недей! — Изгледа я остро и тя срамежливо призна: — Кара ме да те желая, а знаеш, че сега това ми е забранено.

— Аз също те желая, Адора. Потърпи, скоро отново ще споделяме леглото.

Той я прегърна и я държа така, докато, успокоена от топлината на ръцете му, тя заспа. Чак тогава той нежно я постави върху възглавниците. Изправи се и я зави с една кувертюра.

За миг остана загледан в нея, после бавно излезе от стаята.

ГЛАВА 18

„Дворът на любимата“ бе завършен и спалнята на Теадора бе стаята, за която най-много се говореше в харема. Всички жени завиваха на принцесата за покоите ѝ, бременността ѝ и любовта на султана.

Спалнята бе облицована до средата на стените в квадрати от тъмно дърво. Над облицовката стените бяха боядисани в цвят на жълто злато, а в горната им част имаше гипсови орнаменти на цветя, боядисани в алено, синьо и златисто. Подът бе от гладко полирани широки дъски от байцван бук.

В средата на една от стените имаше камина, облицована с жълти и сини плочки, чийто огромен конусовиден меден капак бе покрит с листи ковано злато. Стените от двете страни на камината бяха окичени с красиви копринени драперии, едната, от които изобразяваше цветята от пролетта и ранното лято, а другата от късното лято и есента.

На отсрещната стена имаше издигната платформа с голямо легло с резбовани и позлатени крака, окичено с копринени драперии, извезани с цветя, листа и лози. Бродерията бе направена със златни конци, дребни бисери и нефрит. Имаше и подходяща кувертюра.

На стената отдясно на леглото имаше дълъг и висок прозорец, чиито милион стъкълца бяха издухани от шест венециански стъклари, имали нещастieto да се окажат в онази част на Адрианоупол, която се бе съпротивлявала на турците. Султанът им бе обещал пълно опрощение и турско поданство, ако направят прозорците и декоративните стъкла за двореца. Прозорците в спалнята на Адора имаха лек златист оттенък. Гледаха към личната ѝ градина. Пердетата бяха от същата коралова коприна като драпериите на леглото.

Дебелите, пищни килими приличаха на бели, сини и златисти медальони. Хитроумно вградените в стените гардероби бяха оброчени с кедрово дърво и имаха плъзгащи полици за дрехите.

В стаята имаше няколко големи маси от кована мед с поставки от слонова кост, стол с гравирани поставки за ръцете и златна брокатена възглавница, малки масички от слонова кост, обковани със седеф,

както и табуретки, тапицирани с кадифе и брокат. От тавана висяха сребърни лампи, които хвърляха кехлибарени, рубинени и сапфирени сенки. Бели свещи от пчелен восък горяха в златни свещници. Стаята беше много красива и изпълнена със спокойствие — идеално място за любовници.

Но ето че бе дошло времето Теадора Кантакузина да роди детето на султан Мурад — преди стените на спалнята да чуят тихите въздишки на любовници, щяха да чуят болезнените стонове на родилката, която неспокойно обикаляше напред-назад.

— Легни и си почивай, принцесо — суетеше се около нея Айрис. — Държиш се така, сякаш това е първото ти дете.

— Халил беше важен само за мен, Айрис. Той имаше по-големи братя. А това бебе е важно за цялата империя. То ще бъде следващия султан.

— Ако родиш син, принцесо.

Теадора ѝ хвърли един злобен поглед.

— Ще родя син, стара вещице — каза тя и стисна зъби, защото усети поредната контракция. — А сега доведи акушерката!

Айрис излезе бързо, а Теадора легна на леглото и погали корема си с леки кръгови движения. Акушерката ѝ беше казала, че така ще притъпи болката.

Акушерката беше мавърка, а маврите знаеха за медицината повече от всеки друг. Теадора лично бе избрала Фатима заради уменията ѝ, заради добрата ѝ репутация — беше известна с това, че никога в ръцете ѝ не е умирала родилка — и защото беше чиста.

Ето че Фатима влезе в стаята и отиде до леглото.

— Е, господарке — каза тя ободрително. — Как върви? — Тя бързо изми ръцете си в легена, който държеше една робиня, надигна кафтана на Теадора над коленете ѝ и прегледа пациентката си. — Хм. Да. Да. Справяш се много добре. Сякаш си създадена, за да раждаш деца. Вече имаш почти пълно разкритие.

Тя вдигна очи и видя решителността, изписана на лицето на принцесата.

— Недей да напъваш още. Дишай като кучетата. А, ето така! Сега! Напъвай! Да! Да! Вече си съвсем открита и мога да видя главата на бебето. Айрис! Заповядай да донесат стола за раждане и да го сложат до прозорците, за да може принцесата да гледа навън.

Само след няколко минути Адора получи още една контракция и я сложиха на стола за раждане. Беше мокра от пот, краката ѝ трепереха.

Столтът за раждане беше от твърд дъб, украсен със златни листа и полускъпоценни камъни. Имаше висока, права резбована облегалка, широки подложки за ръцете, тапицирани с червена кожа, и крака, които завършваха с лъвски лапи. Седалката беше плоска и отворена, за да може акушерката лесно да хване новороденото.

Сега, когато Адора вече беше почти на края на родилните мъки, позволиха на жените от харема да дойдат, за да наблюдават раждането. Нямаше никакво съмнение за бащинството на детето. Те се скупчиха около стола за раждане, на лицата им беше изписана завист, състрадание, страх и загриженост. Теадора сграбчи страничните облегалки и нервните им приказки спряха изведнъж. В стаята беше задушно, а от различните аромати на парфюмите им ѝ прилоша.

Тя спря погледа си върху градината отвън. Беше прекрасен следобед, небето беше безоблачно и синьо. Слънцето грееше ярко и белият сняг, покрил земята, блестеше ярко. За момент една малка сивокафява птичка, която се бореше с малък червен плод на близкия храст, отклони вниманието на Адора и тя се засмя.

Жените около нея се изумиха. Нима принцесата не чувства болка? Що за създание беше, щом можеше да се смее в това състояние? Те потрепериха едновременно, спомняйки си аметистовите очи на Адора. Знаеше се, че вещиците имат очи със странен цвят.

Последва нова контракция и подчинявайки се на съветите на Фатима, Адора първо си пое дълбоко въздух и чак след това се напъна. Не извика, но болката беше пронизваща, а тялото ѝ се обля в пот, която намокри и седалката на стола. Айрис изтри лицето ѝ с влажна, парфюмирана кърпа. Фатима коленичи. Инструментите ѝ бяха наредени около нея върху чиста ленена кърпа.

— При следващата контракция ще се покаже главичката, принцесо.

— Вече идва! — прошепна Адора през стиснати зъби.

— Дишай, принцесо! Дишай! — Пауза. — Сега! Сега! Напъвай! Напъвай силно! А, ето я главата. Много добре, принцесо!

Адора се отпусна назад изтощена и се усмихна с благодарност, когато една млада робиня поднесе до устните ѝ хладна, сладка

напитка. Тя отпи жадно и отпусна главата си. Дишаше дълбоко и бавно.

— Справяш се много, много добре, господарке — каза окуражително Фатима. — Сега е ред на раменете, след това на малкото телце и съвсем скоро всичко ще свърши.

— Ти ще свършиш — усмихна се Адора. — За мен всичко ще започне отначало.

Усмихната, акушерката вдигна глава.

— Така е, принцесо. А с твоята ослепителна красота мисля, че още дълго ще ти служи, ако султанът наистина е такъв жребец, какъвто казват.

Жените от харема се спобутаха. Адора би се изсмяла на думите на акушерката, ако не бе последвала нова контракция. Тя сякаш я разкъса. Дишай. Дишай. Дишай. Напъвай. Напъвай. Напъвай.

— Раменете! Хванах раменете! Толкова са широки! — извика Фатима.

Детето бе започнало да стене тихо, но стенанията му бързо преминаха в гневен вик, когато следващата контракция го изтласка напълно от тялото на майка му. Фатима положи новороденото на една ленена кърпа, срязва пъпната връв и я завърза. После бързо изтри слузта от носето му, устата и гърлото.

— Син! — извика развълнувано тя. — Принцесата роди син! Слава на аллах! Султан Мурад има прекрасен, силен мъжки наследник!

Тя се изправи и вдигна окървавеното, ревящо бебе към майка му и останалите жени, за да го видят.

Момченцето беше светло, с огромни тъмносини очи и кичур черни, влажни къдрици. Беше дълго, с големи ръце и крака, а и дробовете му явно бяха доста силни. Една робиня взе бебето от Фатима, сложи го внимателно на една маса и изчисти кръвта с мека памучна кърпа и топло маслиново олио. След това го пови.

Теадора вече бе изкарала и плацентата. След като прегледа и почисти родилния канал, Фатима позволи да съблекат Адора и да я изтрият с топла, парфюмирана вода, преди да я подсушат. След това я облякоха в червена роба и я завиха. Айрис гордо започна да разресва тъмната коса на господарката си.

Жените от харема се скупчиха развълнувани в долната част на леглото на Адора. Султанът идваше! Ето една възможност, мислеха си глупавите по-млади девизи, да бъдат забелязани от господаря си. Поопитните жени се отдръпнаха. Адора и синът ѝ бяха силна конкуренция. Но... някой друг път... на някое друго място... щяха и те да бъдат забелязани.

Паднаха на колене, допрели глави в пода, когато султанът нахълта в стаята. Беше толкова погълнат от Адора и новороденото в ръцете ѝ, че въобще не ги забеляза. Плътният му глас бе изпълнен с вълнение в тишината на стаята:

— Покажи ми детето, Адора.

Тя внимателно разви пелената на бебето и му го подаде. Дълго време се визира в новороденото, което — странно тихо — също го гледаше, без да мига. И тогава лицето му се озари от широка усмивка. После се изсмя гласно.

— Това наистина е моят син! Аз, Мурад, син на Орхан, признавам това дете за мой син и наследник. Това е вашият следващ султан!

— Така да бъде! Чухме и се подчиняваме! — дочуха се тихи гласове.

Жените станаха изведнъж и излязоха от стаята. Айрис бързо придърпа един стол за султана, после взе новороденото от майка му и също излезе.

Двамата дълго се гледаха, после той хвана ръцете ѝ, погледна я в очите и каза:

— Благодаря ти, Адора. Благодаря ти за първия ми син.

— Само изпълних задължението си, господарю — отвърна усмихната тя.

Смехът му беше топъл.

— Още не е родила и вече се смее. Винаги ли всичко между нас ще си остане такова, Адора?

— А би ли ме искал друга, господарю?

— Не, любов моя, не — призна той. — Никога недей да ставаш като другите жени от харема. Тогава ще ме отегчиш.

— Не се страхувай, мой Мурад. Може да направя много неща през живота си, но никога няма да те отегча. — Преди още тези ѝ думи

да са заглъхнали, тя бързо попита: — А синът ти харесва ли ти, господарю? Той е хубаво, силно момче.

— Харесва ми много и вече съм му избрал име. Надявам се, че ще ти хареса. Смятам да го кръстя Баязид — на нашия славен генерал.

— Онзи, който е победил моите византийски прадеди в битка? — Гласът ѝ беше закачлив. Той кимна. — Боже господи, Мурад, как обиждаш семейството ми! Йоан, разбира се, ще разбере хумора. Но никой друг.

— Ти го разбираш — каза тихо той.

— Да. Наистина го виждам. Виждам също така и заплахата. Но знам, че бъдещето на града ми е в ръцете на османците, не на гърците. Тъй като така или иначе ще падне, предпочитам да падне в твои ръце или в ръцете на сина ни, когото ще науча да обича и уважава хубавите неща и в двете култури.

Той се наведе и нежно я целуна.

— Ти си прекалено мъдра за годините си, гълъбче. Какво щастие, че минах покрай градината на онзи манастир преди толкова много години.

Тя се усмихна сладко.

— Обичам те, господарю Мурад.

— Но все още мислиш за миналото, нали, миличка?

Тя въздъхна дълбоко.

— Не мога да спра. Това е в природата ми. За мен просто не е достатъчно да съм любимката на Мурад и майката на Баязид. Ако историята ме запомни, ще ме запомни точно с това. Но аз самата не зная какво искам.

Той се изправи и се засмя.

— Поне си искрена, моя Адора. — Той отново се наведе и я целуна. — Почини си, скъпа. Сигурно не ти е било лесно да родиш сина ми. Предполагам, че си изтощена.

Тя хвана ръкава на брокатената му роба.

— Целуни ме истински, преди да си тръгнеш, любов моя. Ще се почувствам по-добре, ако го направиш.

Той се усмихна, доволен.

— Значи си нетърпелива за целувките ми, така ли? Никога не съм мислил, че ще си го признаеш.

Той седна на ръба на леглото и я придърпа в прегръдките си. После устните му докоснаха нейните и дълбочината и страстта на целувката му ѝ отне дъха. Тя потрепери. Свободната му ръка се плъзна в отвора на робата ѝ и хвана пълната ѝ гърда. Подразни зърното с палец. Гласът му беше дрезгав, когато каза:

— След шест седмици ще си чиста. Погрижи се дотогава да намериш дойка за момчето. Няма да те делия с никого, дори със сина ми.

Очите им се срещнаха за момент и тя почувства как я залива вълна от желание. Чудеше се на привличането между тях. Желаше го само час след раждането!

Той изведнъж стана и излезе от стаята. Адора се отпусна върху възглавниците. Въобще не ѝ се спеше. Беше прекалено развълнувана, за да заспи. Беше го направила! Беше родила първия син на Мурад! Щеше да му роди още синове, защото нямаше намерение да позволи на никого да владее вместо нея положението. По закон тя беше негова робиня, но това нямаше значение. Сега позицията ѝ в харема беше силна. И най-хубавото от всичко беше, че той все още я желаше.

Детето беше красиво с тъмната си коса и сини очи, въпреки че тя беше сигурна, че скоро ще станат черни като тези на баща му. После изведнъж си спомни за Александър и за русокосото им дете. По страните ѝ се търкулнаха няколко сълзи. Защо? Защо мислеше за него след всичките тези месеци? Може би просто шокът от смъртта му бе последван много бързо от предателството на сестра ѝ. Заплака и плака дотогава, докато не ѝ останаха повече сълзи. Знаеше, че така е по-добре.

Успокои се и най-после заспа, сигурна за мястото си при Мурад, сигурна в майчинството си.

ГЛАВА 19

Когато император Йоан разбра как е кръстен племенникът му, той видя, както бе предрекла и Адора, хумора в това. Разсмя се. На съпругата му, Елена, обаче не ѝ беше толкова забавно.

— Тя ни обижда нарочно, а ти се смееш — развика се тя.

— Едва ли можеш да очакваш от нея да изпитва някаква любов към Византия, скъпа моя — сухо отвърна императорът.

— Тя е родена тук! Потомка е на една от най-старите византийски фамилии! Тя е моя сестра! Беше омъжена за деспота на Месемврия!

— Когато ти отрови, скъпа моя. А след това продаде съпругата му, твоята сестра, в робство.

Императрицата изглеждаше изплашена.

— Откъде знаеш всичко това? Не можеш да докажеш тези ужасни обвинения!

Йоан Палеолог отново се засмя.

— Не е необходимо да ги доказвам, скъпа. Когато бедният Юлиан Цимиске разбра кого е застигнала отровата му, дойде при мен и призна всичко. Страхуваше се, че можеш да се опиташ да отровиш и мен.

Очите на Елена се разшириха от ужас.

— Защо не си ми казвал нищо за това преди? — попита тя. — Защо не си ме наказал?

— И Теа да разбере как е умрял Александър? Да разбере, че собствената ѝ сестра е убила мъжа, когото обичаше? Не, Елена, ти достатъчно я нарани. Но трябва да разбереш, че ако тя някога узнае колко жестока си всъщност, тогава ще те убия. Ще те убия със собствените си ръце и ще се наслаждавам на това. — Той погали нежно шията ѝ. Елена потрепери. — Теа намери спокойствие при Мурад — продължи императорът. — Тя е съпруга на султана и майка на единствения му син.

— Тя не е съпруга на Мурад — сопна се Елена. — Тя е робиня и държанка. Той дори не я е издигнал до положението на кадъна.

— Не е направил това и с никоя друга, скъпа. Но пък публично е признал сина на Теа за свой син и наследник. А това, скъпа, е най-явната декларация, която би могъл да направи за любовта си към нея. Тя го разбира прекрасно и е доволна. Ти изгуби, Елена. Теадора победи като просто беше самата себе си. Спри тази война със сестра си. Вече направи достатъчно. Опита се да я убиеш, както и по-големия ѝ син, Халил, но пиратите от Фокея ги задържаха за откуп. Когато императорът разбра за намесата ти, откупът стана толкова голям, че не можех да го платя. И много по-лошо, той ми струваше обичаната ни дъщеря, престиж, територии и живота на много войници. Когато Теа дойде при нас след смъртта на Александър, ти поруга честта на семейството ни, като я предаде и я продаде в робство. Кога ще престанеш? Кога, Елена?

— Никога! Няма ли да разбереш, Йоан? Теа и синовете ѝ са огромна заплаха за нас! Могат дори да предявят претенции за трона ти чрез нея!

Императорът се засмя сърдечно.

— Не, Елена, не могат. Нито пък Мурад ще се занимава с такива глупости. Моята империя е в упадък, знам това. Но все още няма да падне, не и докато аз съм жив. Ще направя всичко възможно, за да продължа съществуването ѝ. А що се отнася до синовете ни, само времето ще покаже колко добри ръководители са. Елена, през времето, което прекарахме заедно, аз не съм ти забранявал почти нищо. Затварях си очите за многобройните ти любовници. Но сега наистина ти забранявам! Престани да си отмъщаваш на сестра си! Изпратих на новия ни племенник голяма златна купа, инкрустирана с диаманти и тюркоази. Те са неговият рожден камък. Трябваше да наложа специален данък на църквите, за да си го позволя. Толкова бедна е хазната, че златарите не биха направили нищо, без да им се плати предварително.

— Отвратително — каза Елена. — Бедният султан Орхан е мъртъв толкова отскоро, а тъгуващата му вдовица се жени веднъж, ражда близнаци, овдовява за втори път, става любовница на султана и ражда копеле на още един мъж.

— Теа поне се отдава само на един мъж, любов моя — каза тихо Йоан Палеолог. Небесносините очи на Елена се разшириха от изненада, когато съпругът ѝ продължи: — Един млад жребец не ти ли е

достатъчен, Елена? Да си играеш на курва с цяла глутница млади офицери, дори скрита в апартаментите си, не е много умно от твоя страна. Клюките се разнасят много по-бързо от шест уста, отколкото от една, а и ти явно си се представила забележително. Отзивите са наистина много добри.

Императрицата преглътна, а Йоан Палеолог се усмихна на очевидното ѝ притеснение.

— Защо не се разведеш с мен? — прошепна тя.

— Защото, скъпа моя, предпочитам това, което ми е известно и познавам добре. Също като баща ми съм мързелив по природа. Ти притежаваш всички качества на добра императрица, скъпа. Родила си ми синове, за които съм сигурен, че са мои. Красива си. И въпреки че непрекъснато ме дразниш, не се бъркаш в управлението. Аз не съм човек, който лесно се приспособява към промените, затова предпочитам ти да останеш моя съпруга. Но ако забъркаш още някой скандал, Елена, ще се отърва от теб. Разбираш го добре, нали, скъпа?

Тя кимна бавно, изненадана, както винаги, когато той се държеше така с нея. Но все пак, последната дума щеше да бъде нейна.

— Знам, че имаш любовница — каза тя.

— Разбира се, че имам, Елена. Едва ли можеш *ти* да отречеш малките забегки. Тя е мила, тиха жена, чиято дискретност много ценя. Можеш да се учиш от нея, скъпа моя. И не забравяй това, което ти казах. Прекрати войната с Теадора. Мурад я обича — не се заблуждавай, че е иначе, и последният ѝ син е радостта на живота му.

Елена не каза нищо повече, но в ума ѝ се тълпяха хиляди мисли. Теадора беше като котка — оставаше жива и непокътната всеки път, когато Елена се опиташе да я унищожи. Императрицата на Византия ценеше положението си, а от години в сънищата ѝ я преследваше един детски гласец: „Ако се омъжа за неверника, ще се погрижа армията му да завладее града. Тогава аз ще бъда негова владетелка, не ти!“

Че тази заплаха Теадора бе отправила в детския си инат и отдавна бе забравена от самата нея, императрицата не се и замисляше. Затормозеният ѝ мозък можеше да види само, че докато границите на султанската империя се разширяват, границите на нейната империя се свиват. Любимата на султана беше Теадора. Така че Елена, която никога не е била особено умна, смяташе, че ако успее да унищожи Теадора, настъплението на отоманците ще спре.

За краткото време, в което Мурад беше султан, турците бяха завладели Трасе, ключовата крепост, както и равнината, която се простираше до самите подножия на Стара планина. Бяха всели ужас в цяла Югоизточна Европа с жестокото клане на гарнизона на Корлу, чийто комендант бе публично обезглавен. Адрианопол бе паднал и сега беше столица на турците.

След това отоманските войски тръгнаха на запад. Минаха покрай Константинопол, но емисарите им вече бяха при императора. Йоан Палеолог отново бе принуден да подпише договор, който го задължаваше да не се опитва да си възвърне загубите при Трасе. Не можеше да подкрепя братята си християни — сърбите и българите — в борбата им срещу турците. А освен това трябваше да подкрепя с войски Мурад в борбата му с мюсюлманските му съперници в Мала Азия.

И въпреки че църквата го заклейми, министрите му протестираха, а жена му се ядосваше, Йоан Палеолог знаеше, че беше купил още малко време за града си. Разбираше, че Мурад би могъл да завладее Константинопол. С мълчаливото си съгласие с условията на зет си, той бе спасил града. Турците сега се занимаваха с други неща и така даваха време на Йоан да търси помощ от другаде.

Но сякаш не можеше да убеди владетелите от Западна Европа, че ако Константинопол падне, те самите ще се окажат в огромна опасност. Глупавото старо съперничество между католическата и православната църква беше отчасти в основата на нежеланието на Западна Европа да помогне на Византия. Освен това католиците също воюваха помежду си. Могъщите италиански банки, които финансираха всичко — от търговията с Изтока до кръстоносните походи, започнаха да се разпадат. Европа бе обхваната от социална криза. Селяните се бунтуваха срещу господарите си, независимо дали бяха васали или монарси. Работниците имаха разногласия с търговците. Бубонната чума тръгна от Изтока и обхвана цяла Европа. Откриването на Новия свят обърна очите на младежта от Стария свят на запад и остави Европа открита за нашествието на отоманците.

Армиите на Мурад навлизаха все по-навътре в Европа — в България, Македония, Сърбия. После изведнъж се появиха в Унгария — истинска крепост на католическата църква. Папа Урбан V направи няколко неуспешни опита да обедини християнските сили под знамето

си, като отиде толкова далеч в усилията да спаси християнския свят, че присъедини и гърците. Огромна войска от сърби и унгарци глупаво пресече река Марица на път за Адрианопол и бързо беше пометена. По-нататъшното обединение на усилията бе възпрепятствано от конфликта между католическата и православната църква.

„Османците са просто врагове — бе казал папата, — но интригантите гърци са по-лоши и от врагове.“

„По-добре султанска чалма, отколкото тиарата на папата“ — беше гръцкият отговор.

Мурад се движеше непрекъснато между фронтовете и столицата си — Адрианопол. Беше замислил много внимателно разширението на империята си и имаше няколко способни генерали, които следваха заповедите му. Така той бе получил свободата да преследва целта си, създавайки войска от внимателно подбрани и дисциплинирани деца, които някой ден щяха да служат само на султана. Отвлечени от християните, тези деца един ден щяха да бъдат в Корпуса на еничарите, чийто основи някога бе положил баща му.

Сега Мурад доразвиваше и разширяваше този корпус, който Орхан бе създал за своя лична охрана. Сега той се бе превърнал в малка армия, която трябваше да следи за спазването на законите му и да защитава новоспечелените европейски територии. Еничарите се подчиняваха единствено на заповедите на Мурад и му бяха верни до смърт.

Във всяка новозавладяна от османците територия, на християните бе дадена възможността да сменят вярата си. Тези, които се съгласяваха, получаваха всички привилегии на турски поданици, включително и правото да освобождават синовете си от военна служба, като платят съответния данък. Тези, които решаха да запазят християнската си вяра, можеха да станат турски поданици, но синовете им между шест и дванайсетгодишна възраст трябваше да бъдат на разположение да се присъединят към Корпуса на еничарите. Два пъти в годината отоманските власти събираха момчета. Веднъж избрани, децата веднага напускаха семействата си, за да бъдат отгледани като мюсюлмани.

Избирани заради интелигентността и физическата им сила, момчетата се обучаваха в строга дисциплина. За тях не съществуваха никакви трудности. Тяхно задължение бе да служат на султана и да се

подчиняват лично на него, да отдадат живота си на военната си служба, ако се наложи. Също като монаси, на тях им бе забранено да се женят и да притежават някаква собственост, но им плащаха повече от всяко друго подразделение във войската.

Великият религиозен водач — Хаджи Бекташ — бе дал на еничарите благословията си и емблемата им — полумесец и ятаган, избродирани на алена коприна. Предсказвайки бъдещето на еничарите, старият шейх бе казал: „Вие трябва да сте чисти и спретнати, със силни ръце, с наточени ятагани, с остри стрели. Ще побеждавате във всяка битка и никога няма да се връщате с наведени глави.“ След това той бе представил новото военно подразделение с белите им чалми, в които имаше дървена лъжица, вместо обичайния пискюл.

Лъжицата, заедно с голяма тенджерата, символизираше високия стандарт на живот на еничарите, в сравнение с този на другите военни подразделения. Титлите на офицерите също бяха взети от кухнята — Главен готвач на супа, Главен готвач, Главен носач на вода. Голямото черно гърне не беше само за готвене. В по-късни векове то беше обърнато и използвано за барабан, когато елитният корпус не беше доволен от султана. С него също измерваха и дела от плячката на всеки еничар.

В Западна Европа се надигнаха протести, че турците вземат кръвен данък, че е неморално да се вземат децата от семействата им, като им се втълпява чужда религия, за да служат на някой варварски господар.

Мурад се смееше на тези обвинения. Неговите християнски противници често бяха много по-жестоки към мюсюлманските и дори към християнските си пленници. Новият му контингент не надвишаваше повече от петстотин мъже и може би още толкова обучаващи се. А той имаше по-големи подразделения от християнски наемници, които в момента се биеха срещу братята си християни на Балканския полуостров! В армията му имаше огромен брой християни, които се биеха срещу други християни. Корпусът на еничарите щеше да расте, но в крайна сметка селяните християни щяха да приемат исляма, за да не губят синовете си, които им бяха необходими за обработването на земята.

Мурад и хората му бяха изправени пред огромно предизвикателство. Турците бяха номади по природа, които още от

незапомнени времена се скитаха из степите на Централна Азия. Тогава още не бяха станали мюсюлмани. Когато тръгнаха на Запад, те възприеха други култури, дори бяха присъединени към Арабския халифат и принудени да приемат исляма. В Багдад ги обучаваха за войници и ръководители, като получаваха много по-висок статут от този на обикновените домашни роби. За това те нито се срамуваха, нито се страхуваха да бъдат роби, за разлика от християните. Силата на турците растеше непрекъснато, докато не се надигнаха срещу господарите си и не ги заместиха със своя собствена династия. Но все пак си оставаха номади. Затова продължиха да се движат на Запад, завладявайки всичко по пътя си.

Сега вече започнаха да се замислят за установяване на едно място. Трябваше да станат владетели на хора, а не пастири на овце. И други номадски племена бяха опитвали, но неуспешно — авари, хуни, монголи.

Основната грешка, която допускали, била, че вярвали, че като оставят пленените народи на собствената им земя, те ще продължат да произвеждат блага и да се разбират със завоевателите си. Но не станало така. Поробените народи се превърнали в непродуктивни паразити, което е основната причина за бързото разпадане на повечето от номадските империи.

Но турците нямаха намерение да се оставят на селяните. Вече бяха усвоили практиката да обучават свои хора, които да следят за реда в човешкото стадо. Еничарите бяха само началото. Сега започваше да се изгражда огромна цивилна служба от роби с по-високо положение, които бяха верни единствено на султана. Християнските поданици в империята бяха управлявани почти изцяло от християни. Тези, които не произвеждаха, бързо бяха премествани. Така Мурад имаше свободата да се занимава единствено с военните си завоевания и да се радва на растящото си семейство.

Въпреки че имаше харем и нямаше нищо против да използва и други жени, все пак оставаше относително моногамен. Беше верен на Адора. Тя не му се сърдеше за другите жени, тъй като интересът му към тях не беше голям.

Пет месеца след раждането на Баязид, семето на Мурад отново поникна в плодовитата утроба на Адора. А когато синът им навърши година и два месеца, се родиха две близначета — Осман и Орхан.

Султанът не беше на себе си от щастие. Имаше трима здрави синове! Аллах го бе благословил.

Тройно осигурена, Адора потърси Али Яхия и го помоли да ѝ помогне да не забременява за известно време. Господарят на султанското домакинство се съгласи с принцесата, че за да задържи вниманието на Мурад, сега е по-добре да бъде по-скоро любовница, отколкото майка. Всичките ѝ синове бяха много силни и здрави, така че той не виждаше причина тя да не може да ражда повече деца, когато го пожелае.

За да забавлява господаря си, Адора се научи да танцува чувствените ориенталски танци от една египетска трупа, която в момента беше в града. Тя се упражняваше всеки ден с учителката си, Лейла, една жена с едри гърди и ханш, със златисти очи с формата на бадеми. След няколко седмици Лейла ѝ каза:

— Можеш да припечелваш прехраната си с това, принцесо, и да имаш не един, а половин дузина султани в краката си.

Теадора се засмя.

— Не желая никой друг, освен моя господар Мурад, Лейла. Ще танцувам само за него.

— Той ще е поласкан, принцесо, защото никога не съм виждала някого да танцува с такава грация, с такава страст. Как само усещаш музиката! Танцувай пред него утре така, както танцува днес, и не ти, а той ще стане твой роб! Ще възбудиш желанието му така, както никоя друга жена не го е възбуждала! Повече на нищо не мога да те науча.

Теадора беше доволна. На следващата сутрин Мурад щеше да се върне след двумесечно отсъствие и Адора бе запланувала посрещането му до последната подробност. Когато той пристигна на почти завършения Остров сарай, тя го посрещна с влюбена усмивка, с тримата си синове, строени около нея като пилета около квачката, макар че близнаците все още едва стояха на крачетата си. Това целеше да му напомни, ако случайно беше забравил, за нейното положение в живота му.

Бавачките отведоха децата и Адора придружи господаря си до покоите му и му помогна да съблече пътния си костюм.

— Банята ти те чака, господарю — каза тя. — Приготвила съм ти една вечер, за която се надявам, че ще ти хареса. Имам една малка изненада за теб.

Преди да е успял да отговори, тя излезе. Той се озова във ваната си, заобиколен от шестте най-красиви млади момичета, които някога бе виждал, всичките съвсем голи. Те спокойно се заеха със задължението си да го изкъпят и обръснат. После внимателно го подсушиха с дебели кърпи и го намазаха с благовонни масла. Той започна да се възбужда, но преди да е успял да се възползва от удоволствията, които можеха да му предложат момичетата, опитните пръсти на красивата масажистка го приспаха.

Час по-късно той се събуди отпочинал. До него имаше напълно облечена по-възрастна жена, която му предлагаше малка чашка горещо сладко кафе. Той го изпи на един дъх. Стана от леглото и веднага го наобиколиха робини, които го облякоха в синя кадифена роба, избродирана със сребристо ламе, тюркоази и перли. Допирът на дрехата до голата му кожа беше приятен и чувствен. Чехлите, които обу, бяха от агнешка кожа, боядисани в синьо, за да подхождат на робата му. На врата му сложиха златна верижка с медальон, а на ръцете му — няколко пръстена — един с голям бисер, един със сапфир и един с тюркоаз.

Възрастната жена, която му даде кафето, изчака по-младите робини да го приготвят и каза:

— Ако господарят иска да ме последва, храната и забавленията му го очакват.

— Къде е лейди Теадора?

— И тя ще дойде, господарю. Междувременно иска да се нахраниш и да се забавляваш, както ти е угодно, господарю.

Жената го въведе в един салон, където имаше подредена ниска маса. Той се настани върху ярките възглавници и към него веднага се присъединиха две красиви момичета. Едната започна да разтваря сурови стриди и да ги слага в устата му. Другата внимателно почистваше устните му с ленена кърпичка.

Никога друг турчин не бе обслужван по този начин. Това бяха византийски обичаи и Мурад установи, че много му харесват. Момичетата, които му прислужваха, бяха голи до кръста, а розовите им копринени панталони бяха толкова прозрачни, че нищо не оставаше за въображението му. И двете момичета бяха руси и синеоки. Косите им бяха сплетени на плитки, а главите им бяха украсени със златни верижки. На челата им имаше по една голяма перла.

Стридите бяха последвани от тас кебап. Сега го хранеше другото момиче, а първото изтриваше устните му. За десерт имаше подсладено с мед кисело мляко и кафе. Мурад се забавляваше неимоверно. Беше изкъпан, чувстваше се добре, отпуснат и нахранен.

Масата беше почистена и забавлението започна. Изтегнат на възглавниците, прегърнал с всяка ръка по едно момиче, той се засмя, когато дресьорът на няколко малки кученца му представи номерата си, последван от три жонгльорки.

След това иззад един параван засвири музика. Шест девиси в златисти облекла започнаха да танцуват около него. Танцуваха добре, но изведнъж ритъмът на музиката се промени и шестте момичета изчезнаха. Появи се една забулена танцьорка, обвита в черна, сребриста и златна коприна. Тя щракна с пръсти, давайки знак на скритите музиканти. Тялото ѝ се разлюля бавно и чувствено в синхрон с музиката. Когато тя свали първия воал, султанът се досети, че ще му представи танцът на воалите.

Първото було откри косата ѝ, която беше покрита и с друг дълъг, блестящ воал. Второто и третото було откриха гърба и гърдите ѝ. Млечнобялата плът се поклащаше предизвикателно в ритъма на танца.

Дъхът на султана спря, докато наблюдаваше извивките на тялото на танцьорката, и той се наведе напред, без да осъзнава, че ръцете му стискат гърдите на момичетата от двете му страни. Танцьорката го възбуждаше неимоверно, членът му се уголемяваше и започна да пулсира под робата. Той започна да стиска зърната на момичетата, но младите робини не смееха да се оплачат, страхувайки се да не разочароват господаря си.

Музиката ставаше все по-чувствена, а танцьорката извиваше тялото си в очевидна имитация на нарастваща възбуда. Блестящите воали падаха един по един и краката ѝ започваха да се виждат под тях.

Възбудата му растеше и той започваше да се чуди коя беше тази жена и защо никога досега не бе танцувала пред него. Сигурно беше някоя нова обитателка на харема му. Дали лицето ѝ беше така бяло, както тялото ѝ? Той пусна момичетата и седна по турски, оставяйки се на възбудата си. Двете девиси си тръгнаха, след като той им направи знак, и в стаята останаха само той и загадъчната танцьорка.

Музиката започна да става все по-чувствена. Танцьорката се извиваше, а последните воали върху прекрасното ѝ тяло бяха като

венчелистчетата на красиво цвете. Жената се приближи и го докосна с връхчетата на гърдите си. Той усети топлината на прекрасното ѝ тяло и аромата ѝ. Беше му някак познат. Очите ѝ над воала блестяха като скъпоценни камъни. Той посегна към нея, но тя се изсмя тихо и се отдръпна.

Черните му очи опасно се присвиха, но само след миг той се усмихна. Щеше да я остави да довърши представлението си. Но след това... Съблазнителното тяло на жената се изви в последните акорди на музиката.

Изведнъж всички воали паднаха. Остана само този, който скриваше лицето ѝ. Тя застана за миг гола пред него и после се свлече на пода, изразявайки подчинението си.

Той се изправи. Цялото му тяло пулсираше от неимоверната възбуда. Отиде до танцърката, помогна ѝ да се изправи и дръпна тъмния воал от лицето ѝ.

— Адора! — Дрезгавият му глас изразяваше учудването му.

— Доставих ли ти удоволствие, господарю?

Той я повали на възглавниците и разтваряйки робата си, се хвърли върху нея. Топлите ѝ ръце хванаха възбудения му член и го насочиха там, където трябва. Той натисна силно, хванал ханша ѝ с ръце.

— Кучка! Любима! Изкусителка! Малка... Кучка! — мълвеше той, докато се движеше с бързи движения в нея.

Тя се отвори широко за него, наслаждавайки се на удоволствието. Беше минало много време, откакто за последен път бяха заедно, и тя го желаше не по-малко, отколкото той нея. От гърдите ѝ се изтръгна вик и шепнейки името му, тя му се отдаде изцяло и напълно.

Той разбра, че удоволствието ѝ е пълно, и се погрижи и за своето.

След това се отпуснаха — уморени, задъхани. Най-накрая Мурад успя да събере сили да каже:

— Любима! Ти никога няма да спреш да ме изненадваш. Няма ли край твоята изобретателност, Адора? Кога, в името на аллаха, си се научила да танцуваш така?

Тя се изсмя накъсано.

— В града от няколко седмици има трупа от египетски танцьорки. Ръководителката им, Лейла, ме научи да танцувам като тях тук, в двореца. Казва, че притежавам природен талант. Наистина ли ти харесах, господарю?

— Аллах! Да не би да не забеляза?

— Винаги ли се отнасяш така с танцьорките, които ти харесват?
— подразни го тя.

— Никоя жена не е танцувала за мен така, както ти, любима. Няма да ти позволя да танцуваш за никого друго. Дори и най-почетните ми гости няма да те видят как танцуваш.

Той я прегърна и я целуна. Езикът му нежно се вмъкна между устните ѝ, галейки нейния, възбуждайки отново страстта ѝ. Тя въздъхна дълбоко и отвърна на целувката му. Устата ѝ беше топла и влажна.

Когато най-накрая спряха да се целуват, той прошепна в ухото ѝ:

— На света няма друга жена като теб, Адора. Ти си единствена между жените, скъпоценен камък измежду безбройните зрънца пясък. Понякога желая и други жени, защото един мъж има нужда от разнообразие. Но само теб обичам, скъпа. Никога няма да се разделя с теб.

Тя потрепери от радост, въпреки че се постара да го скрие. Той никога не биваше да узнае колко жизненоважно е одобрението му за нея. Сега тя го обичаше така, както не бе обичала никой друг мъж, нито дори милия Александър. Но Мурад никога не биваше да узнае, защото можеше да използва това, за да я подчини на волята си. Тя се надигна от измачканите възглавници и му подаде ръка.

— Ела в леглото ми, господарю — каза тихо. — Ела в постелята ми, любими. Нощта тепърва започва.

Очите му горяха като нажежени въглени. Той зарови лице в копринените ѝ коси.

— Адора! — прошепна дрезгаво. Вдигна я на ръце и я понесе през коридора към покоите им. — Споменът за този нощ ще остане жив в паметта ми — дори да живея и сто години!

ГЛАВА 20

Елена, императрица на Византия, наблюдаваше жената пред себе си. Беше ниска, с големи, увиснали гърди. Елена я беше разгледала тайно в банята и знаеше, че под полите на робата ѝ се крият силни бедра, голям корем и огромен ханш. Кожата ѝ беше бяла, косите — кестеняви. Очите ѝ бяха с прекрасния цвят на топаз, но изглеждаха малки като на прасе, заради дебелиите бузи, които бяха боядисани в червено, за да ѝ придадат по-младежки вид. Жената беше облечена в пурпурен брокат, обточен с кафява кожа по врата и ръкавите.

Това беше Мара, дъщерята на гръцки свещеник на име Сергиус. Мара беше майката на първия син на Мурад — Кунтуз. На Елена ѝ беше необходимо доста време, за да открие следите ѝ, защото, въпреки че беше дъщеря на свещеник, Мара си беше просто една курва — по природа и по професия. Мурад не ѝ беше първия любовник, въпреки че тя винаги бе твърдяла, че той е бащата на сина ѝ.

Прогонена от родното си село на полуостров Галиполи от разгневените си родители, Мара бе последвала обоза на турската армия, обслужвайки всеки мъж, готов да си плати за това. Детето ѝ бе останало при родителите ѝ, които, въпреки че се чувстваха опозорени от постъпките на дъщеря си, бяха му дали дом.

На Кунтуз непрекъснато напомняха греховете на майка му и незаконното му рождение. Децата от селото бяха безмилостни. Баба му и дядо му, които също не бяха кой знае колко умни, ежедневно му натякваха колко милосърдни са спрямо него. Насилваха го да прекарва почти всичкото си време в църквата, молейки се на бог да му прости греха на самото му съществуване, да изпрати в ада греховните му родители и да благослови прекрасните му баба и дядо, които го бяха приели в дома си.

Сега Кунтуз беше на дванайсет и половина години. И неочаквано майка му — добре облечена и с пълна кесия — дойде да го потърси. Беше я виждал само три пъти през целия си живот, като последният беше преди четири години. Почти не я познаваше и въобще не я харесваше. Но изправен пред избора да остане с вечно мърморещите

баба и дядо, които непрекъснато му натякваха да не забравя безсмъртната си душа, или да тръгне с майка си, която му обещаваше, че ще го направи принц, той не се колеба дълго. Особено след като майка му каза лукаво:

— Ти скоро ще станеш мъж, синко, и аз ще се погрижа да имаш много прекрасни момичета, които да ти угаждат.

Напоследък той бе усещал някакви непознати досега желаниа и бе започнал да наблюдава скришом момичетата от селото, докато се къпят в близкия поток.

Той и майка му заминаха за Константинопол, където останаха няколко месеца в един малък дворец като гости на императрицата. Обучиха Кунтуз на елементарни обноси, грубият му говор бе омекотен от учител по дикция. И си намери приятел! Първият приятел, който някога бе имал — принц Андроник, най-големият син на императора, който беше на петнайсет години.

Момчетата станаха неразделни, което дразнеше императрицата, принудена да стиска зъби и да се примирява с положението. Единствено мисълта, че скоро ще изпрати Кунтуз и майка му при султана в Адрианопол, я възпираше от сериозни действия. Въобще не смяташе, че Кунтуз е подходящ приятел за сина ѝ.

Андроник много приличаше на Кунтуз. Беше по-голям и бе израснал в града, затова бе имал и по-добра възможност да развие неприятните черти на характера си. Не приличаше на красивия си очарователен по-малък брат Мануил, който лесно се сприятеляваше с всички. На практика, Андроник въобще нямаше приятели и неприкритото възхищение на новото момче бързо го покори.

На тринайсетия рожден ден на Кунтуз, принц Андроник заведе новия си приятел в един изискан публичен дом. Там момчето стана мъж. Мъж, който също като царствения си приятел имаше склонност към жестокостта и перверзните. Момчетата започнаха да прекарват все повече време в бордеите на града. Взети поотделно, бяха неприятни, но събрани заедно, ставаха опасни, защото жестокостта им не знаеше граници. Ежедневните им посещения в публичните домове караха съдържателките да се притесняват дали няма да загубят някое от момичетата си. Андроник и Кунтуз превръщаха в ад живота на проститутките в Константинопол, защото никога не ходеха в един бордей два пъти поред и никой не знаеше къде ще е следващият им

удар. За щастие обаче, преди да са успели да причинят нечия смърт, дойде време Кунтуз да отиде в Адрианопол.

Сега стоеше с майка си пред императрицата. Помисли си, че Елена има хубави, големи цици. Зачуди се какво ли ще е, ако може да ги засмуче, а после да ухапе силно зърната, карайки я да закрепси от ужасната болка, която ще ѝ причини. Стоеше безмълвен, а наум събличаше царствената си благодетелка, чудейки се дали всичко, което се говори за нея, е вярно. Представяше си я как се навежда, молейки го за милост, докато той плющи с камшик по заобления ѝ задник. А когато цялата почервене, той щеше да я чука в задника! Ерекцията му се увеличаваше под полите на робата.

Виждайки неприкритата похот, изписана върху лицето на момчето, Елена разбра за какво си мисли то — зачуди се дали си струва риска. Щеше скъпо да си плати, ако Йоан разбере. Но ако беше много, много предпазлива, той нямаше да разбере. В този палат имаше една тайна стая, обзаведена специално за такива случаи. Момчето и майка му тръгнаха на следващата сутрин. Може би... Не! Да! По-късно този следобед щеше да приеме момчето в онази стая за няколко часа. Беше чувала, че е ненаситен.

Насили се да се съсредоточи върху думите на майка му.

— Сигурна ли си — гласът на Мара потреперваше, — че Мурад ще ни посрещне добре в Адрианопол?

— Разбира се! — сопна се Елена. Господи, тази жена я влудяваше. — Колко пъти трябва да ти казвам, че той много ще се радва да има Кунтуз до себе си. Другите му синове са още съвсем малки. Като войник Мурад непрекъснато е изложен на опасността да бъде убит. Мислиш ли, че ако това се случи, турците ще приветстват невръстните отрочета на сестра ми за наследници на Мурад? Ще предпочетат Кунтуз, който е почти мъж. А тогава синът ти ще може да защити позицията си, като унищожи полубратята си. А ти, скъпа Мара, ще станеш най-влиятелната жена, когато синът ти заеме престола на баща си.

Мара нервно облиза устните си.

— Султан Мурад никога не е виждал сина ми. Когато му казах, че съм бременна, той ми даде злато, но никога повече не го видях. Той дори не е признал детето за свое.

— Но пък и никога не го е отричал — каза Елена. — Бъди спокойна, мила моя Мара. Всичко ще бъде наред. Ако, да не чува господ, Мурад те отпрати, за теб винаги ще има място сред моите придворни дами. Имаш моята закрила.

Не беше трудно да го обещае, защото Елена не вярваше, че султанът ще ги върне обратно. Ако го направеше, щеше да им осигури някакъв доход, а това щеше да наруши позицията на Теадора. Сестра ѝ вече нямаше да се чувства толкова сигурна!

Императрицата се изправи и се усмихна на дебелия жена:

— А сега ще се сбогувам с теб, скъпа приятелко, защото ще тръгнете утре рано сутринта. Принц Кунтуз, ела да се видим отново след час, за да мога да ти дам последни инструкции относно турските дворцови обичаи. — С тези думи Елена излезе от стаята.

Мара се обърна към сина си:

— Знаеш, разбира се, че тази кучка очаква да се отъркаля с теб в леглото.

Той се ухили.

— Ще ѝ покажа такова чукане, което дълго няма да забрави, скъпа майко. Ще се моли за милост. Няма да е зле, ако и ти си толкова мила с приятеля ми Андроник. Той се кълне, че си най-доброто парче, което някога е имал. Казва, че правиш с устата си такива прекрасни неща, които могат да накарат един мъж да полудее от удоволствие.

— Просто хвалба на едно петнайсетгодишно момче — отвърна кисело Мара. — Не изгаряй всички мостове след себе си с императрицата, Кунтуз. Въпреки това, което казва тя, може и да се наложи да се върнем тук. Не съм убедена, че султанът ще ни приеме. Все пак ще опитам, заради теб. Поне това ти дължа.

— Наистина ли съм негов син?

— Така мисля. Той ме пазеше като очите си и спях само с него. Дори си въобразявах, че съм влюбена в Мурад. О, Кунтуз, ще ми се да можеше да ме видиш по онова време. Бях едно дребничко слабо момиченце с хубави гърди и кожа като най-прекрасната коприна! Талията ми можеше да се обхване с ръка!

Той сякаш не ѝ вярваше. Не можеше да си представи тази грамада от плът малка и съблазнителна. Но все пак сигурно е имала и нещо повече от онази винаги готова дупка, с която да привлича баща му, пък било то и за съвсем кратко. Сега Кунтуз я харесваше дори по-

малко, отколкото преди. Но все пак разбираше, че тя се опитва да направи най-доброто за него. Потупа отрупаната ѝ с пръстени ръка.

— Най-добре е сега да тръгваме, майко, иначе можем да закъснеем за срещите си.

Седмица по-късно султан Мурад се озова лице в лице с един почти пораснал син и неговата майка. А дори не си спомняше за съществуването им. Онази селянка, която бе взел при себе си на полуостров Галиполи, не означаваше нищо за него. Беше му направила впечатление със златистите си очи и огромните гърди. Не беше девствена и той не знаеше — дори не го беше грижа — дали му е вярна. Просто му беше на разположение, когато имаше нужда от нея. И това му беше достатъчно, защото беше изпълнен с болка заради загубата на Адора. Когато Мара му съобщи предстоящото си майчинство, той не ѝ задава никакви въпроси, просто ѝ даде злато и се отърва от нея, замествайки я с по-неангажираща компаньонка. Дори не знаеше какъв е полът на детето, нито пък дали е живо или мъртво. Не го бе интересувало, затова не си бе направил и труда да разбере.

Антипатията между мъжа и момчето пролича още от самото начало. Мурад погледна към Кунтуз. Момчето беше необразовано. Устата му вече издаваше първите признаци на безпътство. Очите бяха жестоки и не издържах по-дълъг поглед. Кунтуз погледна „баща“ си и видя един силен, преуспяващ мъж, чиито подвизи той никога не би могъл да повтори. И го намрази за това.

Султанът нито потвърди, нито отрече бащинството си. Нито пък щеше да направи Кунтуз свой законен наследник. Това положение беше запазено за четиригодишния Баязид, а след това за двамата му братя-близнаци. За да утвърди решението си, Мурад извика кадиите, които да го обсъдят и да го потвърдят или отхвърлят. Щеше да се подчини на това, което му кажат. След дълго и внимателно обмисляне, кадиите се съгласиха със султана. Не искаха да хвърлят съмнения върху раждането на едно невинно дете, но репутацията на Мара беше много лоша. Никой, дори самата майка, не можеше да бъде абсолютно сигурна кой е бащата на Кунтуз. А когато ставаше въпрос за родословието на Осман, не биваше да има никакво съмнение. Принц Баязид беше потвърден за наследник на баща си.

Султанът се съгласи да отпусне издръжка на Мара, но тя трябваше да се върне в Константинопол. В Адрианопол за нея нямаше

място. Адора и жените от харема му за първи път бяха на едно мнение, откакто бе станал султан. Адора не се и съмняваше кой е изпратил Кунтуз и майка му при Мурад. Беше изпълнена с гняв срещу собствената си сестра, която се опитваше да измести красивия и умен Баязид с това ужасно момче, чиито очи я бяха разсъблекли и двата пъти, когато се бяха видели. Адора не искаше да повярва, че е възможно Мурад да е баща на такъв син.

Другите жени от харема просто не искаха още една конкурентка. Адора им беше повече от достатъчна.

Кунтуз щеше да остане в Адрианопол. Вероятността наистина да е син на Мурад съществуваше и султанът се чувстваше задължен спрямо момчето. Кунтуз щеше да бъде обучен в академичните и в бойните изкуства. Ако притежаваше дарби, тогава все пак, може би би могъл да бъде полезен на империята.

Но Кунтуз не искаше да остава. Искаше да се върне в Константинопол и отново да се отдаде на разгулния живот, изпълнен с пиене и жени, който водеше с приятеля си — принц Андроник. Майка му обаче бързо го отказа от тези мисли.

— С парите, които баща ти ще ми даде, ще мога да си отворя мой собствен дом за удоволствия — каза тя на сина си. — Знам какво харесват богатите византийски мъже и жени и ще мога да се погрижа за задоволяването на всичките им прищевки. В живота ми вече няма място за теб. Остани при султана, за да си уредиш живота. Ако не искаш, можеш да се върнеш при баба си и дядо си на село, но не мисля, че това ще ти хареса.

— Мога да остана при Андроник — отвърна момчето. — Той ми е приятел.

— Не ставай глупак! Да не мислиш, че императрицата ще позволи приятелството ви да продължи, след като вече не можеш да си й от полза? Вече изпълни задължението си към нея, като дойде тук. А сега можеш да избираш — или оставаш тук, или се връщаш на село.

Това всъщност не беше никакъв избор. Кунтуз остана. Не му харесваше, защото султанът се бе разпоредил към него да се отнасят както към всеки друг в дворцовото училище. Така всяка негова грешка беше наказвана с бой, а грешките му бяха многобройни. В сърцето на момчето се зараждаше яростна омраза към султан Мурад и към законните му синове.

Кунтуз трябваше да чака да дойде и неговото време. Беше млад, но все някога щеше да си отмъсти.

ГЛАВА 21

Царят на българите бе умрял на преклонна възраст, оставяйки трима големи синове, които да се борят помежду си за управлението на държавата. На северозапад принц Лазар едва удържаше позициите си. На юг беше принц Вукашин. Между тях беше най-големият им брат — Иван — който смяташе, че всичко принадлежи на него.

От другата страна на Стара планина султанът чакаше да види кой от братята ще се обърне към него за помощ. Когато всички го направиха, той прецени внимателно положението на всеки поотделно и реши, че когато му дойде времето да избира, ще застане на страната на най-големия — принц Иван. Вукашин беше слаб генерал. Мурад го победи и бързо присъедини към империята си южната част от царството на покойния цар.

Принц Лазар в момента беше обсаден от армия унгарски кръстоносци, които с благословията на папата възнамеряваха да превземат държавата му. Двеста хиляди българи бяха принудени насила да сменят вероизповеданието си и да влязат в лоното на католическата църква. Султанът се намеси и беше приветстван от българите като спасител, който ще възстанови свободата на вероизповеданието им. И той го направи — при обичайните си условия. Българите бяха прекалено щастливи от това, че се отърваха от католиците, за да се тревожат, че синовете им са заплашени от кръвния данък и еничарството.

Цар Иван се отърва от съперниците си, но се изправи пред могъщ противник. Щеше да продължи да управлява, но при условията на султан Мурад. Следвайки примера на византийските императори, Иван стана васал на турците. Дъщеря му, Тамара, отиде в харема на султана.

Знаейки за верността на султана към Адора, Иван се поучи от опита на византийците. Зестрата на Тамара щеше да бъде платена в злато, но само след като съюзът дадеше плод. Възможността Тамара да бъде отново изместена от Теадора винаги съществуваше, но пък поне щеше да има дете, което да осигури позициите ѝ.

Теадора се разгневи, когато узна, че Мурад се е съгласил с условията на българския цар, но се постара да прикрие недоволството си. Момичето притежаваше всички качества да ѝ стане сериозна съперница. Тя не беше просто една обикновена девица от харема, а принцеса като нея самата.

Адора се огледа във венецианското огледало, което ѝ подари Мурад, когато се родиха близнаците. Косата ѝ все още беше лъскава и тъмна, със златисточервеникави оттенъци, очите ѝ все още имаха цвят на аметист, светлата ѝ кожа беше чиста и без бръчки. „Но все пак — въздъхна — беше на двайсет и девет, докато принцеса Тамара е само на петнайсет.“ Мили боже! Съперницата ѝ беше на същата възраст като сина ѝ — Халил!

Можеше единствено да се надява, че момичето няма да хареса на Мурад. Как иначе би могла да се състезава с младостта? Адора се съмняваше. Мурад беше в средата на четирийсетте, приближаваше опасна възраст. Дали все още щеше да я обича след нощите, прекарани в леглото на младото момиче? Няколко сълзи се търкулнаха по бузите ѝ.

Мурад изведнъж застана зад нея, видя сълзите ѝ и веднага разбра причината.

— Не, гълъбче — каза той и я обърна така, че да се гушне в него. Тя се опита да се отдръпне, опитвайки се да скрие мокрото си лице. — Адора — Звукът на дълбокия му глас я погали като милувка и тя потрепери. — Това е политическо споразумение. Цар Иван се надява да ме държи на разстояние, използвайки дъщеря си. Не можех да откажа момичето, след като ми го предложи.

— А защо не? — попита тя през сълзи — Имаш цял харем жени. Нима наистина имаш нужда от още една?

Той се засмя.

— Би било много неучтиво от моя страна да откажа дъщерята на царя!

— Тя красива ли е?

— Да — отвърна честно той. — Много е млада и приятна. Но не е мой тип, нито пък я обичам. Ти си моята единствена любов, Адора. Въпреки това ще удържа на думата си. Ще взема тази девица в леглото си и ще остане там, докато в утробата ѝ покълне семето ми, а след това ще взема зестрата ѝ. Имаме нужда от всичкото злато, което можем да

вземем, Адора. На една империя ѝ трябват пари. Ще ми бъде необходима и твоята помощ, гълъбче. Не се превръщай във враг на Тамара. Не е необходимо да си ѝ приятелка, ако не го искаш, но бих искал да я наблюдаваш, защото нямам доверие на царя. Мисля, че изпраща дъщеря си, за да ме шпионира. И за да няма никакво съмнение за положението ти в живота ми, съм приготвил един декрет, който ще влезе в сила в деня, в който Тамара прекрачи прага ми. Той те издига в положението на първа кадъна. Вече съм направил синовете ти мои наследници.

Тя обви ръце около врата му и го целуна страстно.

— Благодаря ти, господарю! О, много ти благодаря! Толкова много те обичам, Мурад!

Той ѝ се усмихна закачливо.

— И аз те обичам, гълъбче.

И наистина я обичаше. Беше завладян от нея. Тя беше неговата прекрасна принцеса и той не искаше друга жена, освен нея.

И все пак, той беше турчин и щеше да вземе Тамара Българска в леглото си. Въпреки че щеше да се върне при Адора, Тамара щеше да бъде едно приятно разнообразие. Спомни си отново деня, в който я видя за първи път. Беше влязъл в столицата на цар Иван — Велико Търново — начело на голяма войска. На българите им беше ясно за какво става дума.

По време на тази визита Иван му предложи дъщеря си. Мурад седеше с царя в една малка стая в двореца. Влезе едно момиче, последвано от възрастна жена. В първия момент Мурад не можа да види лицето ѝ, защото главата ѝ беше скромно сведена. Застанаха мълчаливо пред двамата мъже и тогава царят кимна. Старата жена протегна ръка и свали лилавото наметало от момичето. Тамара остана гола пред баща си и предполагаемия си нов господар.

— Няма никакви дефекти — каза дрезгаво царят.

Очите на Мурад се разшириха дотолкова, за да покаже, че е заинтригуван, но не каза нищо. Беше изненадан, че царят показва прелестите на дъщеря си по този начин. Очевидно много искаше да я изпрати в харема на Мурад.

— Вдигни поглед, момиче, за да може султанът да види лицето ти! — сопна се Иван.

Тамара вдигна глава и Мурад наистина остана възхитен. Лицето на момичето имаше овална форма, светъл тен и розови бузи. Очите ѝ бяха обкръжени от тъмни мигли и имаха златистокафяв цвят. Но в тях нямаше никакво изражение. Сякаш момичето се бе отдалечило от всичко, което става около нея. Носът ѝ беше малък и прав. Устните ѝ бяха пълни и добре оформени.

Държеше главата си високо изправена и той проследи с поглед дългата ѝ лебедова шия, стигна до малките кръгли гърди с розови зърна като цветни пъпки. Пъпът ѝ беше кръгъл, талията — тънка, хълбоците — широки, краката — стройни и добре оформени. Без той да му каже, момичето бавно се обърна с гръб.

Старата матрона, която бе довела момичето, разпусна косата ѝ и тя се спусна почти до пода. Сега Мурад наистина беше впечатлен. Косите на Тамара имаха цвят на слънцето през април, а султанът никога преди не беше виждал нещо подобно. Кичурите бяха гъсти и блестящи и падаха на вълни надолу. Неспособен да се сдържа, Мурад се изправи и отиде при момичето. Протегна ръка и погали гъстата грива. Беше прекрасна!

Проклятие! Царят беше една хитра стара лисица! Султанът определено нямаше да се влюби в момичето, но гореше от желание да я има. Чу се да казва:

— Момичето девствено ли е?

Царят кимна, усмихнат.

Подразнен от високомерното държане на Иван, Мурад каза грубо:

— Ще искам доказателство. Преди да легна с нея, личният ми лекар ще я прегледа. Само така мога да съм сигурен, че наистина е девствена. Никакви сълзи и викове няма да ме заблудят. Затова, Иван, бъди честен с мен. Ако ти или дъщеря ти ме лъжете, ще я дам на войниците си, когато свърша с нея.

Момичето пребледня и се олюля. Мурад я хвана, преди да падне, и не можа да се въздържи да не погали едната малка гърда. Тамара първо потрепери, после се изчерви от притеснение. Мурад разбра това, което искаше да узнае. Въпреки че пак щеше да накара лекаря да я прегледа, сега вече беше сигурен, че момичето е девствено.

И ето че дойде денят, в който Тамара щеше да влезе в харема на султан Мурад. Тъй като идваше като държанка, а не като съпруга,

пристигането ѝ не беше тържествено. Когато излезе от носилката, беше поздравена, но не от султана, както тя очакваше, а от една красива, богато облечена млада жена.

— Добре дошла в сарая, Тамара Българска. Аз съм Теадора Византийска, първата кадъна на султана.

— Очаквах султанът да ме посрещне — отвърна неучтиво Тамара.

— И точно така щеше да направи някой християнски принц или ако ти беше дошла като съпруга на султана. Уви, мюсюлманските султани имат различно поведение и ние, християнските принцеси, изпратени като държанки по политически причини, трябва да се научим да се съобразяваме с това. — Тя се засмя и прегърна момичето. — Ела, скъпа. Сигурна съм, че си уморена, гладна и дори малко изплашена. Ще имаш самостоятелен, красив, просторен апартамент в харема, но първо трябва да измиеш от себе си праха от пътуването, след това да се нахраниш и най-накрая да си починеш.

Тамара отблъсна приятелската ръка.

— Къде е господарят Мурад? Кога ще го видя? Настоявам да ми кажеш!

Теадора я хвана за ръката и почти я повлече към покоите си. Там я пусна, погледна я в очите и строго каза:

— Мисля, че вече е време да разбереш положението си, скъпа моя. Ти няма да бъдеш съпруга на султана, а просто една от многобройните му държанки. Султан Мурад няма съпруга, нито пък въобще някога ще има. Той има цял харем жени, които да задоволяват различните му прищевки. Но има само една кадъна. А кадъна, Тамара, е жена, която му е родила синове, които султанът е удостоил с честта си. Аз съм кадъната на господаря. Неговата единствена кадъна. Моите синове — Баязид, Осман и Орхан — са наследниците на Мурад. Бих искала да съм ти приятелка, защото щастието на господаря ми е мое първо задължение. И недей да се заблуждаваш, Тамара, в харема пред моята дума важи единствено тази на султана. Ще видиш господаря Мурад, само когато той го пожелае и нито миг по-рано. Ти не можеш да имаш никакви претенции. Само султанът има. А господарят сметна, че ще си уморена и заповяда тази нощ да си починеш.

Когато момичето се намръщи подразнено, търпението на Теадора окончателно се изчерпа.

— Казаха ми, че си девствена, но досега не съм срещала девица, която да е толкова нетърпелива да сподели леглото на господаря си — каза тя с жестока нотка в гласа.

Момичето се изчерви от притеснение.

— Не съм нетърпелива — прошепна тя. — Просто не съм очаквала да бъда посрещната по този начин. Тук винаги ли е така?

— Какво са ти казвали за харема?

Тамара отново се изчерви.

— Казаха ми, че каквото и да се случи, просто да си мисля, че това е за доброто на родината ми. Че селяните ще ме почитат като светица.

Адора едва успя да сподави смеха си. Момичето щеше да се почувства много обидено.

— Освен това, сигурна съм, че са ти говорили и за оргии. Страхувам се, че ще те разочаровам, Тамара. Султанът е мъж с много висок морал. Християнските благородници имат само една законна съпруга, една официална любовница и няколко тайни любовници, а освен това прилагат правото на суверена на всяко момиче, което може. Султанът е много по-честен. Той има харем с жени. Майките на децата му се уважават, защото мюсюлманите почитат майчинството. Момичетата, които не му харесват, се дават за съпруги на мъже, на които султанът иска да засвидетелства уважението си. По-възрастните се оттеглят. В християнския свят има ли нещо подобно?

— Ти мюсюлманка ли си, милейди? — попита страхливо момичето.

— Не, Тамара, аз съм вярна последователка на православната църква, също като теб. Отец Лука всеки ден прави служба в частния ми параклис. Можеш да се присъединиш, ако искаш. А сега — предлагам да се върнем към това, което възнамерявах да направим — баня, храна и добра почивка.

Теадора придружи сломеното момиче до харема, който се намираще в „Палата на перлените фонтаните“. Тамара се опита да бъде сдържана, но стаята, пълна с жени, беше едновременно прекрасна и изнервяща. Баща ѝ беше ѝ дал нареждания да спечели любовта на султана, за да започне той да ѝ се доверява. А тя щеше да предава на баща си всичката информация, до която можеше да се добере. А сега, мислеше унило Тамара, как щеше да спечели доверието на султана,

след като щеше да ѝ е трудно дори да привлече вниманието му върху себе си?

И не само това: сведенията на баща ѝ, отнасящи се за принцеса Теадора, също бяха погрешни. Цар Иван беше уверил дъщеря си, че византийската принцеса е просто една от многото жени в харема, че няма никаква власт и че не заема специално място в живота на султана. А тя беше много по-стара жена, всъщност направо беше възрастна. Нали преди това същата тази жена беше съпруга и на султан Орхан? Тамара вече съчиняваше наум силни думи за писмото, което щеше да изпрати на баща си. Хвърляйки един последен поглед на харема, тя осъзна, че не притежава нищо повече от другите жени тук, което да предложи на Мурад, с изключение, може би, на прекрасната си коса.

Адора настани момичето възможно най-удобно и след това я остави на робините ѝ. Сега разбираше защо я бе харесал Мурад. Девойката наистина беше прекрасна — достатъчно прекрасна, за да го задържи, ако имаше ум в главата. Демонстрацията ѝ на силен характер отпреди малко даваше повод на Адора да се тревожи. Не беше сигурна дали става въпрос за силна воля, или просто за инат. Надяваше се, че е последното.

В главния салон на харема жените се скупчиха на малки групички, разговаряйки. Тази нова принцеса беше много красива и се различаваше от Теадора така, както утрото се различава от вечерта. Дали пък нямаше да измести любимката на султана? Дали не трябваше да се сприятелят с Тамара и по този начин да спечелят благоволенията ѝ за времето, когато измести Теадора?

Една хубава млада италианка, която от време на време се радваше на благоволенията на султана, се изсмя подигравателно:

— Големи глупачки сте — каза тя, — след като можете да си помислите, че това момиче може да измести Теадора. Повечето от вас никога не са били в леглото на султана. А аз съм била и мога да ви кажа със сигурност, че никога, никоя жена не може да измести принцеса Теадора от сърцето на господаря Мурад. Той е като лъв, който обича да се наслаждава на компанията на много лъвици, но е истински привързан само към една.

— Но той трябва да направи на тази Тамара дете, иначе няма да получи зестрата ѝ — обади се друго момиче. — А когато един мъж има дете от някоя жена, той винаги става по-внимателен към нея.

— Внимателен, може би. Но да се влюби, не — отвърна италианката. — Бебето ще бъде само колкото принцеса Тамара да има с какво да се занимава. И нека се молим на аллах да роди момиче, тъй като принц Баязид и братята му са наследниците на нашия господар Мурад и принцеса Теадора няма да позволи никаква промяна на това положение. Ако сте толкова глупави, чудете се на чия страна да застанете. Но помислите хубаво, преди да изберете. А в качествата на принцеса Теадора поне можем да сме сигурни.

Жените от харема бяха необичайно тихи. Видяха отново Тамара чак на следващия ден, когато целият харем, предвождан от Теадора, извърши традиционния ритуал по изкъпването на булката. Тази нощ Тамара щеше да прекара в леглото на султана. След като видяха голата млада красота на Тамара, повечето от поддръжничките ѝ не продължиха подкрепата си. Отегчените млади красавици от харема прекарваха по-голямата част от времето си, чудейки се как да съблазнят султана. А ето че тази принцеса, която нямаше да има повисоко положение от тях, щеше да влезе толкова бързо в леглото му. Ако не беше благосклонността на Адора, те щяха да се отнесат много грубо с новата си съперница.

Но Адора можеше да си позволи да бъде благосклонна. Тя отново беше бременна. Когато научи, че Мурад възнамерява да вземе българката в харема си, тя изостави всички предпазни средства. Тъй като знаеше, че Мурад ще продължи да спи с Тамара, докато тя забременее, Адора възнамеряваше да извести скоро за собственото си положение. Но въпреки всичко, все пак изпита известна ревност, докато придружаваше момичето към покоите на Мурад в „Палата на слънцето“.

Тамара беше толкова изплашена, че буквално трябваше да я натикат в стаята. Али Яхия излезе от сянката, свали обикновената ѝ бяла копринена роба и излезе. Пред нея имаше огромно, покрито с кадифе легло. Тамара с неохота тръгна към него. Спомняйки си какво ѝ бяха казали следобед, тя целуна бродирания ръб на покривката и се покачи на леглото до султана.

Той я гледаше с присвити очи. Забавляваше се. Ханшът ѝ беше добре заоблен. Той седеше по турски, слабините му бяха покрити от завивката. Гърдите му бяха голи и тя предположи, че така е и с останалата част от тялото му.

— Добър вечер, мъничка моя. Отпочина ли си добре от пътуването? — попита той вежливо.

— Да, господарю.

— И Адора те накара да се почувстваш удобно и добре дошла?

— Адора ли?

— Моята кадъна Теадора — отвърна той. — Винаги я наричам Адора.

— О, да.

Тамара изпита лека неприязън. Чувстваше се доста неудобно от това, че е гола. Изчерви се и султанът се засмя тихо.

Протегна ръка и издърпа фибите от косите ѝ, които се спуснаха надолу и я покриха.

— Прекрасно — промълви той. — Наистина прекрасно. — Той надигна завивката и каза: — Ела тук да се стоплиш.

Тя се пъкна отдолу и видя, че той наистина е гол. Легна до него толкова далеч, колкото се осмеляваше. Той я придърпа към себе си. Тя се страхуваше прекалено много, за да се възпротиви.

— Знаеш ли какво ще направя с теб? — попита той.

— Да. Ще ме обладаеш, защото така се правят бебетата — отвърна тя.

— А знаеш ли какво означава това, Тамара? — Подозираше, че не знае. Тези християнки обикновено не бяха подготвени за мъжете. — Виждала ли си някога как се съвкупяват животните?

— Не, господарю. Отгледана съм в дворец, не във ферма. Такива непристойни неща не са за моите очи. Съпругите на братята ми, ми казаха, че въпреки че ще ти бъда само държанка, трябва да ти се подчинявам във всичко, все едно си ми истински съпруг. Казаха ми, че това, което правят мъжете и жените, за да имат бебе, се нарича „чукане“, но не знам какво точно означава, а и те не ми обясниха. Казаха, че съпругът ми ще го направи.

Той въздъхна.

— Чувала ли си за мъжествеността?

— Да.

— Това е добре! — Той взе ръката ѝ и я сложи между краката си. — Докосни го, миличка. Погали го нежно. Това е мъжкия член. В момента е в покой и е мек, но когато желанието ми за теб нарасне, той също ще се увеличи. От него излиза семето ми.

Тя колебливо склучи пръстите си. Няколко минути стоя така, като просто го държеше. После страхът ѝ понамаля и тя го погали. Топлото докосване го възбуди и той започна да се увеличава и втвърдява. Тя сподави един вик на изненада, пусна члена му и се дръпна назад.

Той се засмя доволно.

— Не се страхувай, малка девице, още не е дошло времето да се съединим. Урок номер две е за това, къде отива членът, за да посее семето ми. — Той докосна меката, чувствителна плът между краката ѝ. Тя шумно си пое въздух и отново се опита да се отдръпне. Султанът обаче я хвана здраво с едната си ръка, докато с другата нежно проучи най-интимните ѝ места. — Оттук ще вляза в теб — каза тихо той и отдръпна ръката си — Но още е твърде рано. Първо ще те целуна, Тамара, а след това ще проуча цялото ти прекрасно тяло.

Той я премести така, че да застане под него, и навеждайки се, откри пълните ѝ, щедри устни. Разбра, че никога преди не е била целувана. Спомни си за устните на Адора и откраднатите им целувки в градината на църквата „Света Катерина“ преди толкова много време. Притисна по-силно устните си, принуждавайки я да разтвори своите, после вмъкна езика си в топлата кухня. За негова изненада езикът ѝ се преплете с неговия, което само увеличи желанието му.

Ръцете му намериха малките ѝ гърди и той ги стисна, наслаждавайки се на усещането. После сведе глава и покри малките полукълба с горещи целувки. Устните му смукаха дълго и нежно зърната ѝ и Тамара изстена от нарастващото удоволствие.

Аллах, плътта на тази царска девица беше толкова сладка! Ръцете му се плъзнаха по мекото ѝ, треперещо тяло. Помисли си, че сигурно така щеше да бъде и с Адора. Мурад покри нежната кожа с целувки и усети как пулсът ѝ се ускорява. Тя потрепери и се заизвива.

Мурад се надигна и отново намери устните, покривайки ъгълчетата им с леки целувки, и остана доволен, когато тя хвана главата му с ръце и го целуна силно. Тя въздъхна и прошепна името му, когато той гризна леко ухото ѝ.

— Тамара, моя малка девице, няма да те взема, докато не се почувстваш готова за това. Но ще трябва да ми кажеш — прошепна той в златните ѝ коси.

— О, сега, господарю! Моля те сега!

Доволен от нетърпеливостта ѝ, той раздели бедрата ѝ с коляно и насочвайки члена си с ръка, намери чувствителното ѝ място. Тамара се вцепени. Пулсиращото нещо между краката ѝ направо я караше да полудява от копнеж. Нямахте ни най-малка представа какво точно иска и какво очаква, знаеше само, че е свързано с този мъж, който сега беше нейния господар.

Усети как влиза в нея и я изпълва цялата. И тогава нещо застана на пътя му. Разочарована, тя изстена:

— Това не е достатъчно! Не е достатъчно!

Мурад се засмя въпреки възбудата.

— Има още, нетърпелива, лакома красавице. Но първо ще има болка, Тамара, удоволствието ще дойде после. Но след това никога повече няма да има болка.

— О, да! — задъхваше се тя, притискайки се към него.

Той бавно се раздвижи в нея. И тогава изведнъж Тамара усети ужасна, непоносима болка, която сякаш попари вътрешностите ѝ. Изплашена, тя извика и се опита да се отскубне от него, но той я държеше здраво, като влизаше все по-навътре и по-навътре. Постепенно болката започна да намалява, оставаше само удоволствието. Стана точно така, както ѝ бе обещал. Тя вече не изпитваше страх и започна да се движи в ритъма му, докато достигна върха на удоволствието си. Доволен, че тя беше задоволена още при първия си любовен контакт, той продължи, за да достигне също своя край.

Тамара се носеше на някакви непознати досега вълни. Снахите ѝ никога не ѝ бяха казвали колко прекрасно е всъщност обладаването. Бяха се опитали да я изплашат! Тамара нежно прегърна мъжа върху себе си, галейки гърба му с неопитните си малки пръсти, движейки бедрата си в ритъма на неговите движения. О, небеса! Беше прекрасно! Прекрасно!

И тогава изведнъж я изпълни влага. Мъжът върху нея се отпусна, стенойки:

— Адора! Моя мила, сладка Адора!

Тамара се вцепени. Не можеше да е чула това. Не го чу! Но Мурад отново прошепна в косите ѝ:

— Адора, моя Адора!

После се претърколи на една страна и заспа дълбоко.

Тамара остана да лежи, побесняла от гняв. Беше достатъчно лошо, че я принудиха да дойде в някакъв си харем, управляван от една изключително красива жена, която очевидно бе спечелила сърцето на султана. Тя сподави едно ридание. И тази жена присъстваше и в най-интимния ѝ момент! Това беше непросимо! Той беше един безчувствен грубиян, а що се отнася до Теадора... Най-ужасното отмъщение, което Тамара можеше да измисли, нямаше да ѝ бъде достатъчно.

Адора! Тамара усети как от гърлото ѝ се надига жлъчка. Адора! Тя беше толкова красива, толкова сигурна в себе си, толкова сигурна в любовта на Мурад. За другите нямаше нищо. Византийката бе обсебила съзнанието на султана. Тамара изпитваше силна болка, защото също искаше да бъде обичана.

Султанът щеше да продължи да спи с нея, докато семето му не покълне в утробата ѝ, а после щеше да се върне при обичаната си Адора, която очевидно никога не му излизаше от ума, дори когато беше с други жени. У българката се зараждаше черна омраза към Теадора. Нямаше представа как точно ще го направи, но беше сигурна, че един ден щеше да си отмъсти.

ГЛАВА 22

Много скоро след първата ѝ нощ със султана Тамара разбра, че е бременна. Но дори и с това не можа да стане център на вниманието, защото Адора също очакваше дете. Това напомни на Тамара, че тя е просто една от жените в харема. Мразеше останалите. В началото жените го отдаваха на нервността ѝ, но по-късно разбраха, че наистина ги ненавижда. Дори тези, които се опитаха да се сприятелят с нея, също се оттеглиха. Тамара остана сама.

Адора разбираше очевидното отчаяние на момичето, защото тя също бе изпадала в подобно положение. Помоли Мурад да даде на Тамара „Покоите на сините делфини“. Това бяха най-малките покои в сарая, но пък щяха да бъдат само на Тамара. Може би този знак на уважение щеше да я накара да се чувства по-добре. Адора си спомняше своето собствено пребиваване в палата в Бурса и ужасната Анастасия, която я преследваше непрекъснато, опитвайки се да направи така, че да пометне. Тогава се чувстваше толкова изплашена и нещастна, колкото изглеждаше и младата Тамара.

На показаното благоволение обаче Тамара отвърна с гневен изблик:

— Опитваш се да ме изолираш, така ли? — озъби се тя.

— Просто смятах, че ще ти хареса да имаш собствени покои, както ми харесва и на мен — отвърна Адора. — Но ако предпочиташ да останеш в апартамента си в харема, аз няма да имам нищо против.

— Не е било необходимо да си правиш труда да говориш с господаря Мурад от мое име, но ако това наистина са мои покои, тогава изчезвай! Не те искам тук! Ако това е мое, не е необходимо да те търпя и тук! Изчезвай!

Присъстващите на сцената робини бяха изненадани. Чакаха, изплашени, да видят какво ще стане. Но Адора ги отпрати с едно махване на ръката, после се обърна с лице към Тамара.

— Седни, Тамара — заповяда тя.

— Предпочитам да остана права — промърмори момичето.

— Седни! — Като видя гневното изражение на лицето на Адора, Тамара се подчини. — А сега, Тамара, е време да обсъдим положението. От мига, в който влезе в дома на нашия господар Мурад, аз се отнасям добре с теб. Предложих ти приятелството си. Може би у мен има нещо, което ни пречи да станем приятелки, но за твоята враждебност и грубост наистина не съществува извинение. Кажи ми какво те тревожи! Може би двете заедно ще успеем да намерим цяр за мъката ти.

— Ти няма да ме разбереш.

— Няма как да го узнаеш, преди да си ми казала — усмихна се окуражително Адора.

Тамара ѝ хвърли един гневен поглед и от устата ѝ рукна порой от думи:

— Отгледана съм и съм възпитана да стана съпруга на християнски владетел. Да го обичам. Да го подкрепям във всичко. Да му раждам деца. Да бъда единствената му жена. А вместо това ме изпратиха в харема на един езичник. Е, добре, казах си, такава е волята божия и ще я приема покорно като добра християнка. Но това, което не мога да приема, е, че през първата ми брачна нощ, в разгара на нашата страст, Мурад викаше твоего име! И не само веднъж! Никога няма да простя и на двамата! Никога!

„О, боже!“ — помисли си Адора и сърцето ѝ болезнено се сви. Тамара е била толкова безпричинно наранена. А Мурад явно все още мисли за нейната собствена девственост — че ѝ бе отнета от друг мъж. Това може би още го нараняваше. Тя докосна ръката на момичето. С изпълнени със сълзи очи, Тамара я погледна гневно.

— Няма да помогне — каза тихо Адора, — но наистина съжалявам, че си била наранена по този начин. Но ти трябва да простиш на Мурад, Тамара. Той е обсебен от мисълта за нещо, което не може да бъде променено, но иначе е добър човек и много ще се натъжи, когато разбере, че те е наранил.

— Права си — отвърна горчиво Тамара. — Думите ти не ми помагат. Мога да разбера, че те обича. Ти си толкова красива, толкова спокойна. Но защо да не може да обича и мен поне мъничко? — проплака тя. — Аз също нося неговото дете!

— Може би ако спреш да се сопваш на всички, той ще те обикне. Дай му време, Тамара. Познавам господаря Мурад много отдавна.

Тогава бях по-млада дори и от теб. Бях последната и най-младата от съпругите на баща му. Напуснах Византия още като малко момиче. Омъжих се за султан Орхан чрез представителство в Константинопол. Също като теб, не ме накараха да сменя религията си. А докато порасна достатъчно, за да мога да вляза в леглото на султана, живеех в манастира „Света Катерина“ в Бурса. По-малкият брат на Мурад, принц Халил, е мой син. След като султан Орхан умря се омъжих повторно за владетеля на Месемврия, а когато и той умря, султан Мурад ми предложи благоволенията си.

— Станала си държанка, след като си била съпруга? — Тамара не можа да сдържи учудването си.

— Да.

— Но защо? Сигурна съм, че ако император Йоан бе настоял, султан Мурад щеше да се ожени за теб.

Адора се засмя.

— Не, Тамара, нямаше да го направи. Не му се налагаше, разбираш ли? В началото турците са се женели законно за дъщерите на християнските благородници, защото това е било необходимо на каузата им. А сега Отоманската империя е по-силна от християните, които я заобикалят, и въпреки че султанът може и да взема дъщерите на християните в леглото си, защото те му ги предлагат като подкуп, вече не е необходимо да се жени официално за тях. Зет ми, император Йоан, е също така васал на господаря Мурад, както и баща ти, цар Иван.

Тамара, изглежда, разбра.

— А ти как успя да се примириш с това положение? — попита тя.

— Първо — отвърна Адора, — аз обичам господаря Мурад. Второ, продължавам да се моля на своя бог всеки ден, което ми дава сили. Приемам факта, че съм просто една жена, а мъжете са тези, които управляват този свят. Не мисля, че господ ще ни държи отговорни за положението, в което са ни поставили семействата ни. Като им се подчиняваме, ние просто се държим като добри християнки. Ако това, което са направили е грешно, те са тези, които ще страдат, не ние.

— Но редно ли е да се наслаждаваме на положението си, Адора?

— Не виждам причина да не го правим, Тамара. В крайна сметка, ако не сме приятни и любящи, ние ще разочароваме султана, който е много умен мъж. Това ще го направи нещастен, което ще се отрази лошо на отношението му към семействата ни, които са ни изпратили тук, за да му доставяме удоволствие. Наше задължение е да се наслаждаваме на живота в дома на господаря Мурад.

Ако султанът бе чул разговора между Адора и Тамара, той сигурно първо щеше да се посмее, а след това щеше да я обвини, че е една лицемерна гъркиня. Ако имаше нещо, което Адора не приемаше, то беше подчиненото положение на жените.

Въпреки че Мурад не чу разговора, той все пак имаше полза от него. Тамара бе взела думите на Адора много присърце и младата българка започна да се държи по съвсем различен начин.

Поначало беше по-умна от красавиците в харема, но не беше хитра, а така ставаше лесна плячка за умния Мурад. Той се забавляваше, като я дразнеше леко, само колкото бузите ѝ да порозовеят от притеснение. Тя започна да се отнася към султана като с някакъв полубог. Това отношение харесваше на Мурад, но Адора започна да се ядосва, особено когато Мурад започна да говори за Тамара като за своето „котенце“, а за Адора — като за „тигрица“.

Освен това, с напредването на бременността Адора едрееше, докато на Тамара почти не ѝ личеше.

— Изглежда така, сякаш е глътнала маслина — каза недоволно веднъж Адора на сина си Халил, — докато аз сякаш съм погълнала цяла диня!

Той се засмя.

— В такъв случай, мисля, че времето не е най-подходящо да ти съобщя, че скоро ще станеш баба.

— Халил! Как можа? Та ти си само на шестнайсет!

— Но Алексис е почти на осемнайсет, майко, и много иска да се оженим. Тя е толкова любвеобилно създание, че просто не можех да ѝ откажа. Освен това — очите му заблестяха, — честно казано, много ми хареса да изпълня молбата ѝ. — Той се изкикоти, когато тя го плесна по рамото.

— А когато ти беше на осемнайсет, аз бях на възрастта на Баязид.

Теадора се намръщи.

— Опитай се — каза тя през стиснати зъби — да не казваш на полубрата си за състоянието на жена ти. Твоето положение в живота все още частично зависи от благоволението на Мурад спрямо мен. И без това ми е достатъчно трудно да се справям с онова глупаво шестнайсетгодишно момиче, без господарят ми да знае, че ще ставам баба! За бога, Халил! Та аз нямам още трийсет! Малките ми синове са на пет и три и половина години. Слава на небесата, че си в Никея, а не тук, в Адрианопол. Най-малкото, нямам нужда ежедневно да ми се напомня за вероломството ти. — Когато видя нещастното изражение, което се изписа на лицето на сина й, тя добави: — О, хайде, Халил! Кога трябва да се появи детето?

— След седем месеца, майко.

— Добре! Дотогава вече ще съм родила моето. Ще кажа на господаря за твоето дете, докато кърмя. Тогава сигурно няма да е толкова зле.

Халил отново се засмя.

— Значи пак ще имаш момче, така ли?

— Да! Аз раждам само синове — отвърна гордо тя.

Но този път не беше права. Една необичайно студена лятна утрин Адора роди момиче. И което беше още по-лошо, детето не бе обърнато с главата надолу и само умението на Фатима мавърката, спаси майката и детето. На раждането, както обикновено, присъстваха всички жени от харема. Когато най-послед обявиха пола на детето, Тамара се усмихна победоносно и сложи ръце на корема си. Въпреки слабостта й, на Адора й се прииска да стане от леглото и да забие ноктите си в лицето й.

След това я завиха и й дадоха дъщерята, но тя не искаше и да погледне новороденото.

— Намерете й дойка — заповяда тя. — Аз кърмя само принцове, не някакви си женски отрочета!

Бебето проплака, сякаш усетило неблагоприятността на майка си. Чертите на Теадора омекнаха. Тя бавно надигна одеялцето и погледна лицето на дъщеря си. Беше гладко, с форма на сърце, с огромни красиви сини очи, обградени от гъсти мигли. Детето имаше кичур тъмнокафяви къдрици, устни като розова пъпка и високо на лявата му буза имаше необикновен рожден белег — мъничък тъмен полумесец под малка звездичка.

Айрис, Фатима и останалите робини наблюдаваха Адора в очакване.

— Може и да ни създаде малко неприятности при раждането — каза тихо акушерката, — но тя е най-прекрасното бебе, което съм виждала от много години насам, господарке. Трите ти момчета много ще я глежат.

— Както и гордият ѝ баща. — Мурад бе влязъл в стаята, без никой да го забележи. Наведе се и целуна Адора. — Ти отново направи това, което ще ми достави най-голямо удоволствие. Аз исках дъщеря!

— Но аз исках да ти родя син — отвърна тихо тя.

— Ти вече ми роди трима, гълъбче. Исках нещо от теб и сега го получих. Дъщеря ми ще се казва Янфеда. Само най-благородният мюсюлмански принц ще е достатъчно добър за нея, когато все пак се реша да я задомя, а това няма да е скоро.

— Значи все пак не се сърдиш?

— Не, гълъбче. Много съм доволен.

Когато той излезе, тя се разплака от облекчение. В крайна сметка, не потърсиха дойка за бебето. Теадора го кърми сама, както бе правила и с тримата си синове.

Три месеца по-късно Тамара роди син, когото кръстиха Якуб. Повикана от леглото на султана, за да присъства на раждането, Адора успя да отмъсти на съперницата си. Тялото ѝ бе възвърнало младежките си форми и тя беше по-красива от всякога. Аметистовите ѝ очи бяха огромни, устните ѝ — зачервени от целувките на Мурад. Нищо от това не убягна на жените от харема.

Раждането на Тамара не беше леко. Беше дребна, а бебето — голямо. Беше се отказала от услугите на Фатима мавърката, защото тя обслужваше Теадора. Тамара твърдеше, че не би могла да се чувства в безопасност при подобни обстоятелства. Това беше нечувана обида и Мурад се разгневи, но Адора само сви рамене и въздъхна.

— Тя излага на опасност не само себе си, но и детето, господарю, но ако насила ѝ наложиш Фатима, резултатът от страха ѝ може да бъде още по-лош. Тя е млада и здрава. Ще се справи.

Теадора не си помисли и за миг, че Тамара се страхува от нея. Това може би беше началото на някаква акция от страна на българите.

Резултатът от опърничавостта на Тамара в крайна сметка бе, че пак извикаха Фатима, за да спаси и майката, и детето. Акушерката

извади бебето от тялото на изтощеното момиче, но резултатът от забавянето беше, че Тамара повече никога нямаше да има деца. Имаше лоши разкъсвания и само опитната намеса на Фатима предотврати смъртта ѝ от настъпилата кръвозагуба.

След раждането „Покоите на сините делфини“ се превърнаха в нещо като военен лагер, влизането, в който беше почти невъзможно. Тамара бе използвала част от парите, с които разполагаше, за да си купи две дузини въоръжени евнуси, които позволяваха само на султана достъп до българката. Прислужниците на Тамара или бяха дошли с нея от България, или бяха купени наскоро тук и не им се позволяваха никакви контакти с останалите обитатели на султанския дворец. Храната за нейните покои се купуваше ежедневно от една стара вещица, която някога ѝ е била дойка.

Три дни след раждането Адора дойде в „Покоите на сините делфини“, натоварена с подаръци за майката и детето ѝ. На входа ѝ взеха подаръците, но тя самата не бе допусната вътре. Побесняла от гняв, тя потърси Мурад.

— Тя се опитва да изкара нещата така, сякаш аз искам да сторя зло на нея или детето ѝ — каза му Адора. — Да хвърля такива подозрения върху доброто ми име е ужасна обида!

Султанът се съгласи с нея. В дома му цареше мир до момента, в който дойде Тамара. Сега вече съжаляваше, че бе позволил на страстта да го заслепи. Нямаше никакво намерение да ѝ позволи да навреди на Адора по този начин. Хванал ръката на любимката си, той отиде с нея в „Покоите на сините делфини“. Евнусите бързо отвориха вратите, за да го пуснат вътре.

Намериха Тамара удобно настанена на един диван в градината си. Бебето лежеше в люлката си до нея. Радостното ѝ изражение при вида на Мурад бързо изчезна, когато забеляза Адора.

— Как смееш да не позволяваш на жената, която управлява харема, да влиза тук? — прогърмя гласът на султана.

— Аз също съм твоя кадъна. — Гласът на Тамара потрепери. — И това са моите покои.

— Не, ти не си кадъна. Не съм те удостоил с тази чест. Аз съм господарят на този дом и аз съм направил Адора господарка. Тя беше повече от любезна с теб, дори измоли тези покои за теб, а в отговор ти ѝ отправяш незаслужени обвинения.

— Не са незаслужени! Заради нея няма да мога да имам други деца. Нейната злобна мавърка се погрижи за това! Не се и съмнявам, че дъртата вещица щеше да удуши сина ми, ако целият харем не беше там!

— Мили боже! — Теадора пребледня. — Ти си луда, Тамара! Раждането ѝ е отнело разсъдъка, Мурад.

— Не — каза султанът и тъмните му очи се присвиха. — Тя много добре знае какво говори. А сега ме чуй, Тамара! Твоята собствена глупост и инат те докараха до положението, никога повече да не можеш да имаш деца. Беше истинско чудо, че не уби детето. Фатима ти спаси живота. Твоето дете е четвъртия син, който съм признал. Възможността той някога да управлява е много малка. Адора няма причина да се страхува от теб или от единственото ти дете. Тя не представлява опасност нито за теб, нито за него. Да внушаваш такива неща е непостимо. А ако възнамеряваш да продължаваш да разиграваш този театър, ще ти взема Якуб. На кадъната ми винаги ще се позволява незабавно да влезе в тези покои, ако го поиска. Разбираш ли ме?

— Да... господарю.

— Добре — каза строго Мурад. — Ела, Адора. Да оставим Тамара да си почива.

Но войната бе обявена и сега Адора имаше двама врагове в къщата — Тамара и злобния принц Кунтуз. Засега остави българката на мира. Надяваше се, че малко спокойствие ще уталожить страха на Тамара. Българката не беше двуличница, следователно страхът ѝ беше истински, макар и неоснователен.

Принц Кунтуз обаче беше съвсем друго нещо. Той се научи да чете и пише в дворцовото училище, но по-сериозните науки не му се удаваха. Единственото нещо, което бе наследил от баща си, беше умението му да борави с оръжия. Бързо стана много добър с ножа и камата, с меча и ятагана, с лъка и стрелата. Плуваше и се бореше добре, а също така беше отличен ездач. Само че липсата на интелект щеше да му попречи да стане добър командир, защото въобще не можеше да проумее обучението по тактика. Това беше още една причина Кунтуз да не се чувства добре.

Въпреки че с него се отнасяха като с принц, въпреки че всъщност беше най-възрастния от синовете на Мурад, репутацията на майка му,

му пречеше да заеме подобаващо място в историята. Или поне той така смяташе. Ако четиримата му по-малки братя изчезнеха, баща му щеше да се обърне към него. Просто нямаше да има друг избор.

Кунтуз се опита да се сприятели със синовете на Адора, които вече бяха съответно на десет и на девет години.

Благосклонно се съгласи да обучава по-малките си братя на езда и боравене с оръжия. Адора нервно наблюдаваше Баязид, Осман и Орхан, защото някакъв вътрешен инстинкт я караше да внимава с Кунтуз. Но тъй като нямаше никакво доказателство за страховете си, тя се стареше да не мисли за това. Синовете ѝ бяха толкова красиви — високи, стройни, с тъмни коси, светла кожа и черни очи като на Мурад. Само ако не бяха така омагьосани от този Кунтуз! Но тъй като нищо конкретно не потвърждаваше подозренията ѝ, тя нямаше право да разрушава приятелството им. Мурад беше доволен, че Кунтуз най-после започна да се чувства като у дома си. Султанът дори започна да го вика на семейни вечери.

Това беше единствения въпрос, по който Тамара и Адора бяха на едно мнение — и двете не харесваха Кунтуз. Веднъж, когато бяха извикали Мурад спешно да се види с някакъв пратеник, Адора се бе обърнала в слабо осветения коридор, за да открие Кунтуз, който ѝ препречваше пътя. Когато той не понечи да ѝ направи път, тя каза тихо:

— Искам да мина, Кунтуз.

— Трябва да ми платиш за това — ухили се той в отговор.

Адора усети гнева, който се надигна в гърдите ѝ.

— Направи ми път! — изсъска тя.

Той вдигна ръка ѝ хвана дясната ѝ гърда. Стисна я толкова силно, че тя потрепери от болка. Очите ѝ опасно се присвиха.

— Свали си ръката от мен — каза тя студено, полагайки неимоверни усилия да запази спокойствие, — в противен случай ще разкажа на баща ти за всичко това.

— На сестра ти, Елена, ѝ харесваше, когато правех така — прошепна той съвсем тихо. — Всъщност харесваше ѝ, когато аз... — Кунтуз започна да изрежда куп извращения — толкова ужасни, че Адора за малко не припадна. Но все пак успя да запази самообладание. Когато Кунтуз свърши, попита похотливо: — Ти не би ли искала да изпиташ подобни удоволствия?

Тя само го изгледа студено.

За момент погледите им останаха впити един в друг. След това Кунтуз я пусна.

— Няма да кажеш на баща ми — каза ѝ той. — Ако го направиш, ще отрека и ще кажа, че се опитваш да ме дискредитираш.

— Можеш да си сигурен, Кунтуз — отвърна спокойно тя, — че ако кажа на господаря Мурад, той ще ми повярва.

Тя го заобиколи. Зад гърба ѝ очите му блеснаха, изпълнени с омраза, но тя не видя нищо.

Един следобед, няколко дни по-късно, Адора потърси синовете си. Казаха ѝ, че са отишли да яздят с Кунтуз. Изпълни я лошо предчувствие и побърза да открие Али Яхия. След принцовете бе изпратен отряд еничари. Откриха Кунтуз час по-късно на хълмовете. Принцът им каза, че са били нападнати от бандити. Тримата му по-малки полубратя били взети за заложници, но той успял да избяга. Следата била съвсем ясна, затова поиска да се върне в двореца, за да повика помощ. Тъй като нямаха причина да не му вярват, еничарите го пуснаха.

Следата наистина беше ясна и тъй като бе късна пролет, бе все още светло. Еничарите така и не откриха следи от повече от четири коня, а след като намериха и трите коня на младите принцове, започнаха да подозират нещо.

— Мислиш ли, че ги е убил? — попита заместник-командирът.

— Най-вероятно — отвърна мрачно капитанът, — но така или иначе трябва да ги открием, преди да се върнем. Не можем да се върнем без телата за доказателство.

Бе започнало да се стъмва и отрядът спря, за да си направят факли да продължат по следата. Най-накрая стигнаха до един малък хълм и малък отвор в скалата. Там откриха трите момчета. Бяха голи, завързани за колове. А нощта беше студена. Бяха бичувани с камшик с метален връх и телата им бяха целите в кръв, която неминуемо щеше да привлече вълци, ако не ги бяха открили. Бяха поливани със студена вода от близкия поток.

Малкият Осман беше мъртъв. Орхан, близникът му, беше в безсъзнание. Но Баязид беше в съзнание и трепереше, изпълнен с гняв към себе си, че е позволил на по-възрастния си полубрат да го измами.

Еничарите накладоха голям огън и след като откриха дрехите на момчетата, ги облякоха. Занесоха ги до огъня и започнаха да разтриват

крайниците им, за да възстановят кръвообращението. Орхан не дойде в съзнание въпреки усилията им, но Баязид не спираше да говори и когато един от еничарите отбеляза, че мъртвият принц има синина на главата, момчето избухна:

— Кунтуз го ритна, когато Осман го напсува за това, което ни правеше. Брат ми повече не проговори. Това проклето копеле на гръцка курва се хвалеше, че след като умрем, той ще отрови малкия Якуб и ще се погрижи да бъде обвинена майка ни! Каза, че баща ни няма да има друг избор, освен да обяви него за свой наследник. Трябва незабавно да се върнем в двореца!

— Можем ли да движим принц Орхан, принце? — попита капитанът на еничарите.

— Трябва! И без това не е възможно да го стоплите тук. Той има нужда от майка ни!

Минаваше полунощ, когато се върнаха в двореца. Петгодишният принц Якуб беше невредим — принц Кунтуз така и не се бе върнал, за да осъществи намеренията си. Мъката на Адора по мъртвото ѝ дете трябваше да почака, докато се погрижи за близнака му. На зазоряване Орхан отвори очи, усмихна се на родителите си и на Баязид и каза:

— Трябва да вървя, майко. Осман ме вика.

Преди някой да е успял да отрони и дума, момчето издъхна.

За миг настана пълна тишина и тогава Адора започна да плаче. Прегърнала телата на мъртвите си синове, тя хълцаше като обезумяла. Мурад никога през живота си не се бе чувствал толкова безпомощен. Те бяха и негови синове, но не бяха расли в тялото му.

— Ще отмъстя за тях, кълна се — обеща ѝ той.

— Да — проплака Адора, — отмъсти. Това няма да върне дечицата ми, но отмъсти за тях!

Когато султанът излезе, Адора извика единственото си оцеляло момче.

— Чуй ме, Баязид. Тази трагедия може да окуражи Тамара да предприеме нещо срещу теб, но аз ще се погрижа за безопасността ти. Някой ден ти ще станеш султан и когато това време дойде, няма да позволяваш на чувствата да вземат връх над разума. Ти ще унищожаваш съперниците си веднага, независимо кои са. Разбираш ли ме, Баязид? Ти никога повече не бива да бъдеш заплашван!

— Разбирам, майко. В деня, в който стана султан, Якуб ще умре, преди да е успял да ми направи нещо. Тази империя никога няма да бъде разделена!

Теадора прегърна сина си и отново се разрида. Баязид гледаше мрачно телата на мъртвите си братя над рамото ѝ. Бавно, тихо се стичаха сълзите по бузите на момчето. Не, закле се той пред себе си, никога нямаше да забрави.

ГЛАВА 23

Принц Кунтуз избяга в Константинопол, където помоли за убежище императрицата. Студените ѝ сини очи огледаха момчето, което някога за кратко ѝ беше любовник. Вече бе станал мъж и сигурно беше научил още някой интересен номер. Турците се славеха с разпуснатите си нрави.

— Защо да те вземам под покровителството си? — попита го тя.

— Защото направих нещо, което би трябвало да те зарадва неимоверно.

— И какво е то? — Тя въобще не беше заинтригувана.

— Убих синовете на сестра ти.

— Лъжеш! Наистина ли го направи? Как си успял?

Той ѝ разказа и Елена се намръщи.

— Султанът със сигурност ще поиска да те върнем.

— Но ти няма да ме дадеш — каза той, нежно галейки вътрешната страна на ръката ѝ. — Ти ще ме скриеш и ще ме защитаваш.

— И защо, за бога, да го правя, Кунтуз?

— Защото мога да правя разни неща, които никой друг мъж не може. Знаеш го прекрасно, проклета византийска кучко. Нали?

— Разкажи ми — усмихна се предизвикателно тя и той го направи.

След това тя се съгласи да го скрие. Йоан Палеолог беше бесен. Но за първи път Елена бе схванала правилно положението.

— Султанът има по-важни неща, с които да се занимава, отколкото да обсажда Константинопол, за да си върне сина — каза тя. — Кунтуз се е държал лошо, но майка му ми е приятелка, а Мурад ще бъде излишно строг към момчето.

Императорът почервеня от гняв и се задави.

— Или аз съм полудял — каза той, — или ти! Кунтуз се е държал лошо, така ли? Та Кунтуз е отговорен за бруталното, предумишлено убийство на две деветгодишни момчета и в опит за убийство на едно

десетгодишно дете! Неговите собствени братя! Ако Мара е права относно бащинството на сина си.

— Не са ли всички мъртви?

— Не, скъпа моя, Баязид, най-големият, е оживял. И сега е обзет от желание за отмъщение, също като баща си. Кунтуз не е в безопасност дори и зад стените на този град. А аз съвсем сигурно няма да го защитавам от Мурад. Къде е той?

— Под покровителството на Църквата — отвърна мазно тя. — Никога не се е отказвал от религията си, а дядо му и баба му са го отгледали в православната вяра. Не можеш да нарушиш законите за убежището, Йоан.

Притиснат от Църквата, императорът написа писмо на суверена си, изпълнено с личното му съчувствие, обясняващо трудното положение, в което се намира самият той. Мурад в отговор прости на васала си, но го предупреди да държи Кунтуз под постоянно наблюдение и да не му позволява да напусне Константинопол. Отхвърленият принц се чувстваше в безопасност и отново се отдаде на разгулен живот с приятеля си — принц Андроник.

Мурад започна ново настъпление на север и бащата на Тамара, цар Иван, се съюзи със сърбите, атакува турците и претърпя поражение при Самоков. Иван избяга в планините, оставяйки пътя към Софийското поле открит за турците. А нещастната му дъщеря, Тамара, изпадна в немилост пред господаря си.

Мурад не бързаше да превзема София. Той вече не беше предводител на племе, което прави бързи набези и граби плячка. Беше родоначалник на империя и като такъв възнамеряваше първо да осигури левия си фланг. Поречията на Струма и Вардар трябваше да бъдат завладени за възможно най-кратко време.

Поречието на река Струма беше част от Сърбия. Поречието на Вардар — в Македония. И двете държави бяха разкъсвани от вътрешни противоречия, както България. Сръбската армия се придвижи до река Марица, за да се срещне с отоманските сили, но в битката при Черномен беше разгромена, а трима от принцовете — убити.

Така и сърбите паднаха под турско владичество. Двата главни града — Серес и Драма бързо бяха колонизирани, църквите — превърнати в джамии. По-малките градове и селца в поречието на

Струма приеха и признаха суверенитета на султана. Балканските вождове станаха васали на Мурад.

На следващата година турските армии пресякоха река Вардар и превзеха източния край на долината. Сега Мурад сложи край на настъплението си на запад и обърна очи обратно към Анадола.

Йоан Палеолог вече бе решил, че е дошло време да потърси помощ от Западна Европа. Мурад беше прекалено зает, за да забелязва учения си баджанак, така че Йоан незабелязано успя да отиде до Италия, за да предупреди за нарастващата мощ на Турция.

Императорът само веднъж преди бе искал помощ от западните си съседи. Беше направил едно тайно посещение в Унгария преди две години и като бе признал господството на Католическата над Православната църква, бе получил обещание за помощ срещу турците. Но на връщане българите го плениха. Те смятаха, че е извършил предателство. Това даде прекрасно извинение на братовчед на Йоан — Амедео Савойски — да нападне Галиполи. След като го завладя, той успя да освободи Йоан.

Освободен, византийският император се отправи към Константинопол. Когато братовчед му настоя да приеме върховенството на Рим, Йоан отказа. Разгневен, Амедео започна война с гърците.

Сега Йоан отново се осмеляваше да отиде в Рим, за да признае върховенството на Католическата над Православната църква. В замяна щеше да получи военна помощ от владетелите на католическите държави. Тъй като помощта така и не дойде, Йоан бе принуден отново да се върне вкъщи. Във Венеция обаче го задържаха заради „дългове“ и го принудиха да изпрати съобщение на сина си да плати откупа. Андроник изпълняваше задълженията на регент в отсъствието на баща си.

Елена видя в това възможност да се освободи от съпруга си, а Андроник — възможност да стане император. Той отказа да помогне на баща си, но Мануил, по-малкият син на Йоан, прецени, че ще спечели благоволенieto на баща си и така ще измести по-възрастния си брат. Мануил плати откупа и лично върна баща си в Константинопол.

Йоан Палеолог трябваше да се изправи лице в лице с горчивата истина — градът на прадедите му беше обречен да падне в ръцете на

турците. Може би не днес или утре, но в съвсем близко бъдеше градът щеше да смени господарите си. Последователите на Православната църква бяха малцинство и нямаше да получат помощ от братята си — католици.

По-мъдър и по-разтревожен от когато и да било, императорът на Византия отново се закле във васална вяност на султана. Никога повече нямаше да търси помощ срещу турците, които бяха по-добри приятели от християните.

Въпреки че папата и западните християнски владетели не го осъзнаваха, лошото им отношение към византийския император един ден щеше да рефлектира върху самите тях. Това означаваше, че всички източноевропейски народи — гърци, сърби или българи — ще предпочетат управлението на турците мюсюлмани, които им предлагаха религиозна свобода, пред това на западноевропейските католици, които се опитваха насила да им наложат своята църква.

Йоан Палеолог реши да продължи мирно и тихо съществуването си. Жена му, забъркана както винаги в множество любовни връзки, вече бе станала дискретна и не му създаваше главоболия. По-големият му син, Андроник, беше в пълна немилост и прекарваше почти цялото си време заедно с принц Кунтуз. Мануил беше издигнат до положението на помощник на императора, заради помощта, която му оказа. Йоан Палеолог знаеше какви са мотивите на Мануил, но момчето поне беше умно, наистина обичаше баща си и искаше да научи изкуството да се управлява. За разлика от Андроник, Мануил разбираше, че освен привилегия, управлението означава и отговорност.

За известно време във Византийската империя царуваше затишие. И тогава, един ден императорът и по-малкият му син с изненада откриха, че Андроник и Кунтуз кроят бунт срещу бащите си. Откъде бяха намерили пари за такова начинание, беше загадка за всички, освен за императора.

Шпионите бързо разкриха всичко. Първоначалният източник на парите беше папството, което бе обложило източноевропейски владетели с данък заради намесата им. През унгарците парите бяха стигнали до двамата принцове, които се бяха отказали от родната си църква в полза на католическата и се бяха заклели да принудят и поданиците си да направят същото, след като веднъж се наложат над бащите си.

Нито Мурад, нито Йоан Палеолог вярваха, че западните владетели наистина очакват двама глупаци като Андроник и Кунтуз да направят това, което бяха обещали. Истинската причина, поради която ги бяха подтикнали към бунт, беше може би надеждата, че това ще навреди на разбирателството между Константинопол и султана.

Ответната реакция на Мурад спрямо заговора беше бърза. Характерно за него.

Той заклеци принцовете и армията им в Демотика. Жителите на града едва ли бяха очаровани от факта, че се озоваха по средата на тази обсада. Нямаха интерес от бунта, затова изпратиха съобщение на султана, отхвърляйки всяка отговорност за заговора и молейки Мурад да ги освободи от Андроник и Кунтуз.

Султанът бързо откликна на молбата на верните си поданици — превзе града с възможно най-малко кръвопролитие и жертви. Гръцките бунтовници, които бяха помогнали на Андроник и Кунтуз, бяха вързани един за друг и хвърлени от крепостните стени във водите на Марица. Султанът заповяда младите турци, участвали във въстанието, да бъдат посечени от бащите си.

Сега вече беше време двамата владетели да се разправят със собствените си деца. Гледайки с презрение Кунтуз, Мурад му каза:

— Не за първи път си навличаш гнева ми. Последния път предпочете да избягаш, вместо да понесеш последствията от ужасното си престъпление. Но сега няма да ми избягаш, Кунтуз. Ако зависеше от мен, знам какво наказание да ти наложа, но присъдата ти ще издаде майката на мъртвите ми синове и на живия ми наследник.

Кунтуз се изплаши. Можеше да се изтърпи една бърза смърт, но отмъщението на една майка за убийството на децата ѝ беше нещо страшно. А византийците бяха известни с изисканите си мъчения.

Изад трона на султана излязоха Теадора и Баязид. Момчето беше порасло през последните четири години. Вече беше почти мъж и се говореше, че е сключен договор за брак между него и гермиянската принцеса. Изведнъж прогърмя гласът на султана:

— Теадора Византийска, каква присъда ще произнесеш за този човек, убил синовете ти Орхан и Осман?

— Смърт, господарю, предшествана от ослепяване — беше отговорът.

— Така да бъде — съгласи се султанът. — Произнасям смъртна присъда чрез обезглавяване за теб, Кунтуз от Галиполи, заради бунта ти срещу мен. Но първо ще ти бъдат отрязани ръцете и ще бъдеш ослепен заради братоубийството. Това е моята присъда.

— Имам една молба, господарю.

— Да, Теадора?

— Аз ще го ослепя, а синът ми, Баязид, сам ще му отсече главата.

— Законът забранява брат да отнема живота на брата си.

— А нима пророците не са казали: „Око за око, зъб за зъб“, господарю? Освен това, майката на този човек е известна блудница. Кадиите забраниха включването му в списъка на законните ти наследници. Не виждам никое от качествата ти у него и не го признавам нито за твой син, нито за полубрат на Баязид. Ако по някаква случайност твоята кръв тече във вените му, то тогава братоубийството и бунтът му срещу султана прекъсват всяка връзка между него и теб. В такъв, случай синът ми няма да наруши закона.

По устните на султана се плъзна тънка усмивка и той се наведе към баджанака си.

— Нали говори като истински византийски адвокат? — каза му тихо той.

— Тя е истинска дъщеря на баща си — отвърна Йоан. — Знае кога да притисне и кога да се отдръпне.

Мурад отново се обърна към любимката си.

— Ще стане така, както ти искаш, Адора. Но сигурна ли си, че искаш да ослепиш това нищожество собственоръчно?

Аметистовите ѝ очи потъмняха и в тях проблесна решителност.

— От четири години насам децата ми викат от гробовете си и ме зоват да отмъстя за тях. И няма да почиват в мир, докато не го направя... Нито пък аз. За мен не е достатъчно някой друг да го извърши. Баязид и аз трябва да го направим сами, в противен случай ще обречем Осман и Орхан на вечно скитане между живите и мъртвите.

— Тогава така да бъде — каза Мурад и кадиите, които седяха по турски в залата, кимнаха в знак на съгласие.

Отмъщението беше нещо, което те добре разбираха, и одобряваха, че Теадора и синът ѝ искат сами да отмъстят за роднините

си. Баязид вече беше доказал смелостта си, помагайки на баща си срещу бунтовниците. Хубаво беше, че майка му, макар и жена, също беше смела.

Сега всички очи се обърнаха към императора на Византия, за да разберат каква присъда ще издаде той на сина си. Йоан не можеше да направи нещо по-различно и омилоствивяващо от суверена си и също обяви ослепяване, осакатяване и смърт. Но Андроник трябваше първо да наблюдава смъртта на приятеля си.

Един роб донесе малък мангал, пълнен с червена жарава. При вида му Кунтуз внезапно осъзна положението, в което се намира и се опита да избяга. Двама млади еничари го настигнаха и го доवлякоха обратно. Той се изтръгна от тях с нечовешката сила, която идва на отчаяните, и се хвърли в краката на Адора.

— Милост, господарке — избъбри той. — Вземете живота ми, но не ме ослепявайте.

Тя се дръпна назад, сякаш самото му докосване щеше да я омърси. Гласът ѝ беше леден, безчувствен:

— А ти беше ли милостив с децата ми, когато жестоко ги уби? Те ти вярваха, обожаваха те и ти вярваха, а те бяха само две впечатлителни малки момчета. Ако зависеше от мен, Кунтуз от Галиполи, щях да заповядам да те одерат жив и да те хвърлят на кучетата.

Двама роби донесоха един дръвник и казан с врящ катран. Крециящият Кунтуз бе завлечен от еничарите до мангала. Сложиха ръцете му на дръвника и преди да е успял да извика отново ги отсякоха с бърз удар на ятагана. Пъхнаха обезобразените чуканчета в горещия катран, за да спрат кръвенето. Обезумял от болка, Кунтуз се взираше с ужас в ръцете си. Сега го дръпнаха отново назад и един як еничарин стисна здраво главата му в ръце.

Един роб подаде на Адора нещо като щипци. Султанът видя, че ръцете ѝ треперят, затова отиде при нея.

— Не е необходимо да го правиш сама — каза тихо той.

Лицето ѝ беше преbledняло.

Тя вдигна поглед. Виолетовите ѝ очи бяха пълни със сълзи.

— Когато е убил децата ми, той не се е задоволил просто да ги остави да умрат в планината. Разкървавил е телата им, за да привлече дивите зверове. Ако еничарите не бяха пристигнали навреме, щяха да

намерят синовете ми, разкъсани на парчета. Каква ужасна смърт, за който и да е човек, а да не говорим за малки момчета! Но не се е задоволил и с това, ами ги залял и с ледена вода от потока, за да измръзнат в студената нощ. Баязид все още не се е възстановил напълно от онова измръзване. Господарю Мурад, потрепервам при мисълта да причиня някому болка, но ще си отмъстя! Децата ми — мъртвите и живите — искат отмъщение!

И преди някой да е разбрал какво става, Адора хвана един жив въглен с щипците и го допря до дясното око на Кунтуз. Той не извика, защото вече беше припаднал. Тя повтори същото и с лявото му око.

Не се чу никакъв звук, само принц Андроник простена съчувствено. Адора остави внимателно щипците до мангала. Без да го е грижа, че стаята е пълна с хора, Мурад я прегърна и я заведе до една табуретка.

— Ти си много смела жена — каза ѝ тихо той.

— Направих това, което трябваше да бъде направено — отвърна тя и добави съвсем тихо: — Отмени смъртното наказание и осакатяването на племенника ми, господарю. Заповядай да го ослепят с врящ оцет, така след време зрението му отново ще се възстанови.

— Защо?

— Защото така Андроник ще продължи да създава интриги срещу баща си и брат си. А това ще ги държи в постоянно напрежение и Византия няма повече да ни създава проблеми. В случая ти си отмъсти за смъртта на синовете си на Кунтуз, но смъртта на един незначителен принц не ти е необходима. Тя не решава нищо.

Мурад кимна.

— Много добре, но няма да съобщя за решението си, преди принц Андроник да види как обезглавяват приятеля му. Нека първо научи урока си. — Султанът се изправи. — Свестете заговорника Кунтуз и го подгответе за екзекуцията. Донесете няколко добре наточени ятагана за принц Баязид, както и една кошница. Не искам подът да се изцапа с кръв.

Вече дошъл в съзнание, Кунтуз плачеше със слепите си очи, чувайки как около него се извършват приготовленията за екзекуцията му. Султанът се обърна към племенника на Адора:

— Принц Андроник! Ти ще държиш кошницата и ще хванеш главата.

Преди ужасеният младеж да е успял да протестира го дръпнаха напред, бутнаха го на колене и сложиха в ръцете му кошницата.

Доведоха слепеца. Черните празни дупки на очите му се визираха право в Андроник.

— Ще те чакам в ада, приятелю — злобно каза той.

— Не ми говори! — отвърна истерично Андроник. — Всичко стана по твоя вина! Всичко, което трябваше да направя, бе да чакам баща ми да остарее и да умре, но ти искаше парите, които тези проклети унгарци ни предложиха. Дори не можахме да ги похарчим! Мразя те!

— Страхливец — озъби се Кунтуз, но млъкна, когато чу стъпки зад себе си. — Баязид? Там ли си, момче?

— Да, Кунтуз.

— Не забравяй на какво съм те учил. Избери лек, но остър ятаган. И удряй бързо.

Баязид тъжно се засмя.

— Не се страхувай, куче! Ще направя точно каквото трябва. Превий врата си, за да виждам целта. — После добави високомерно: — А ти, мой смели византийски братовчед, вдигни високо кошницата, освен ако не искаш главата на приятеля ти да падне в скута ти. — Баязид вдигна ятагана и извика: — Сбогом, куче! — Замахна бързо и главата на Кунтуз се търкулна в кошницата с лицето нагоре.

Принц Андроник погледна лицето на приятеля си и повърна, преди да изпусне кошницата и да припадне. Баязид подаде ятагана си на един еничарин и погледна с отвращение братовчед си.

— И това е организирано заговор срещу теб? — обърна се той към баща си.

Мурад кимна.

— Никога не подценявай, нито пък надценявай враговете си, синко. Дори и най-големият страхливец понякога става смел. — Обърна се към императора: — Не е необходимо синът ти да умира, Йоан. Смъртта му би била безсмислена. Ослепи го с врящ оцет, а това, което ще стане след това, само аллах го знае.

Разбирайки прекрасно, защо на сина му се оказва такава милост, Йоан коленичи и целуна ръката на Мурад. После се изправи и вземайки легена с горещия оцет, застана пред сина си.

— Подариха ти живота. Наказанието ти ще ти даде време да осъзнаеш греховете си и да се поправиш — каза строго той и плисна съдържанието на купата в лицето на сина си.

Андроник изпищя и се опита да се прикрие, но двама еничари здраво държаха раменете му.

— Татко! Татко? Къде си? Не ме оставяй! Не оставяй твоя Дрони!

— Няма да те оставя, синко — отвърна тъжно императорът, а кадиите, изпълнили стаята, кимнаха, чудейки се на справедливостта на султана.

ГЛАВА 24

Емирът на Гермиян даваше най-голямата си дъщеря на принц Баязид. Името ѝ беше Зубедия и беше истинска красавица. Емирите на Карамания и Айдин също бяха поискали ръката ѝ, но те не представляваха такава заплаха за Гермиян, както турският султан. Приемайки Зубедия за сина си, Мурад приемаше също и отговорността да защитава нова собственост. По-малката сестра на Зубедия — Зенобия — щеше да бъде дадена на един от генералите на султана, заедно с голяма зестра.

Мурад трябваше да направи една отстъпка на емира на Гермиян. Отстъпка, която разгневи и Адора, и Тамара. Нищо не можеше да накара емирът да изпрати дъщеря си при принц Баязид, освен официален брак. След като Айдин и Карамания предлагаха брак, турският султан не можеше да падне по-ниско. Ако не се сключеше брак, принцеса Зубедия и сестра ѝ щяха да отидат на друго място и Мурад щеше да се окаже в положение на война не само с Гермиян, но също така и с Айдин и Карамания.

Емирът на Гермиян обичаше дъщерите си. В крайна сметка, те щяха да бъдат изместени от други жени в сърцата на съпрузите си, но щяха да бъдат омъжени и така можеха да запазят положението и привилегиите си. Другите жени щяха да бъдат обикновени държанки.

Сватбената церемония щеше да се проведе в Бурса и турският двор се премести от новата си столица в Европа в старата в Азия. Опитвайки се да смекчи гнева на любимката си, Мурад заповяда да ѝ приготвят един малък, но изключително красив палат, известен като Планинския сарай, но Адора беше непреклонна.

Тя гневно му се скара:

— Дъщерята на един полудив азиатски емир, родена от тялото на неизвестна робиня! За това ли жениш сина ми? Осмеляваш се да издигнеш момичето над мен? Аз съм Теадора Кантакузина, византийска принцеса! Боже всемогъщи... Дори Тамара Българска е по-добре отгледана от това гермиянско момиче. Но ето че то ще се омъжи за наследника ти, докато аз — неговата майка — трябва да

продължа да крия срама си от това, че съм обикновена държанка! — На лицето ѝ беше изписан гняв, но вътре в себе си Адора се смееше. Беше чакала тази възможност в продължение на години и изражението на Мурад ѝ подсказваше, че го е хванала в капана.

— Ти беше моята любима — отвърна ѝ той.

Тя го изгледа студено.

— Аз не съм някое обикновено момиче, което се ръководи само от романтични чувства, господарю Мурад.

— Ти никога не си била „обикновено“ момиче, гълъбче — ухили се той. — Още когато те взех при себе си ти казах, че нямам нужда от династически бракове. Моите предшественици е трябвало да ги сключват, но аз не.

— Може би си нямал „нужда“ тогава, господарю Мурад, но имаш „нужда“ сега — отвърна тя с меден гласец.

Той познаваше този тон. Това беше бойният ѝ вик и той каза тихо:

— Обясни думите си!

Тя му се усмихна сладко-сладко.

— Много е просто, господарю. Не е справедливо да издигаш Зубедия Гермиянска над Тамара и мен. Момичето и без това достатъчно се е възгордяло от това, че е наследница на земите на баща си. Тя няма да изпитва никакво уважение към нас, въпреки че ние сме много по-възпитани и с по-добър произход от нея. Ако не се ожениш за Тамара и мен, Баязид няма да се ожени за Зубедия. И недей и да си помисляш да ни заплашваш с Якуб, защото по-малкият ти син е толкова решен да се ожениш за майка му, колкото и големият.

— Мога да заповядам да те набият с камшик заради тази дързост — заплаши я мрачно той.

— По-скоро бих умряла, отколкото да те моля за милост — отвърна тя и той знаеше, че това е самата истина. — Ти твърдиш, че ме обичаш, Мурад. С течение на годините си изрекъл цял порой думи, изразяващи любовта ти към мен. Родих ти трима синове и дъщеря, която обичаш безумно. Ти би ли дал Янфеда за държанка на някого, когато порасне достатъчно, или ще се погрижиш да я омъжиш както подобава? Не, господарю Мурад. Ти може и да нямаш нужда от династически бракове, но ако наистина ме обичаш, ще се ожениш за мен, преди синът ни да е взел жена си.

— А също така и за Тамара, така ли, Адора?

Тя въздъхна.

— Да, също и за Тамара.

— Защо? — попита той. — Вие въобще не се обичате и въпреки това искаш да я издигнеш до твоего положение.

— Тя също е майка на твое дете и въпреки че България едва ли може да се сравнява с Византия, Тамара все пак е с кралско потекло, както и аз самата. — Тя сложи ръка на рамото му и го погледна в очите. — На нея въобще не ѝ е лесно, Мурад. Аз поне имам любовта ти. Дори и като съпруги, ние пак няма да сме равни, но поне ще се успокои наранената ѝ гордост. Тя ти роди син и заслужава да е твоя съпруга.

— Не съм казвал, че имам намерение да се оженя за която и да било от вас — прогърмя гласът на Мурад.

— Но ще го направиш, господарю, защото знаеш, че казаното е истина.

— Проклет да съм, недей да ме дразниш!

Тя коленичи безмълвно, свела поглед, скръстила ръце. Истинско олицетворение на покорна съпруга, макар че той прекрасно знаеше, че не е и никога няма да бъде. Но все пак Адора имаше право. Една съпруга винаги се радва на много по-голямо уважение в харема, отколкото една обикновена фаворитка. А когато той си отиде от този свят, една вдовица ще има много повече власт, отколкото една бивша любимка.

— Няма да вдигам много шум — каза той. — Ще го направим мирно и тихо. Тази вечер. — Той плесна с ръце и каза на притичалия роб: — Кажете на Али Яхия да доведе главния кадия на Адрианопол. — Робът бързо излезе, а султанът се обърна към Адора: — Синовете ми ще бъдат свидетели. Изпрати ги при мен и уведоми Тамара за решението ми.

Адора се изправи.

— Благодаря ти, господарю.

— Поне не се надуваш много, когато побеждаваш — каза ѝ той. — Е, какво ще искаш като сватбена цена?

— Константинопол! — отвърна спокойно тя.

Мурад избухна в смях.

— Много високо се оценяваш, Адора, но проклет да съм, ако не го заслужаваш! На първо време обаче ще ти дам малко злато. Ще ми го върнеш, когато ти подаря града.

— С лихва, господарю, защото смятам да го вложа при венецианците. — Тя тръгна към вратата, но се обърна и добави просто: — Обичам те, Мурад. Винаги съм те обичала.

Той грубо я дръпна в прегръдките си и зарови лице в косите ѝ. За момент останаха така, безмълвни, и тя чуваше дори ударите на сърцето му.

— Аз не съм някой романтичен принц като онези, за които разказват персийските поети — каза той. — Аз знам какво чувствам, но понякога не ми достигат думи. Аз съм човек на войната, не на любовта.

— Ти си моя принц на любовта — прекъсна го тя.

Той се отдръпна от нея, за да може да я погледне в очите.

— Ти си част от мен — дрезгаво каза той, — ако те изгубя, нещо в мен ще умре. Виолетовите ѝ очи радостно заблестяха и това го окуражи да продължи: — Обичам те, Адора. — После бързо изви лицето си и добави: — Изпрати синовете ми тук.

Няколко часа по-късно Адора и Тамара стояха скрити в една малка стаичка над личния салон на султана. През една пролука гледаха и слушаха как султанът диктува брачните им договори на писарите. След това беше ред на кратка мюсюлманска сватбена церемония, чиито свидетели бяха принц Баязид и неговият полубрат — принц Якуб. Булките не взеха участие в церемонията. Мурад се обвърза първо с Теадора, а след това с Тамара. Когато всичко свърши, жените не си казаха и дума, просто станаха и се отпавиха всяка към покоите си.

На следващия ден дворът тръгна на път за Бурса. Пътуваха по суша, докато стигнаха Константинопол. Преди да пресекат Мраморно море, Адора изпрати устно съобщение до сестра си Елена, по византийските войници, изпратени от императора, да отдадат почести на Мурад.

— Кажете на императрицата, че сестра ѝ, съпругата на султана, ѝ изпраща много поздрави.

— Придава си важности — изсумтя Елена, след като получи съобщението.

— Не, това е самата истина — ухили се доволно Йоан Палеолог и отново погледна към пакета в ръката си. — Оженил се е за нея преди няколко дни.

Изражението на лицето на жена му достави на императора огромно удоволствие и той не смекчи разочарованието ѝ, спестявайки ѝ новината, че Мурад се е оженил също и за Тамара. Нека Елена се задуши от собствената си отрова! Доволен, императорът остави жена си и Константинопол, за да се присъедини към тържествата в Бурса.

Дъщерята на емира на Гермиян щеше да се омъжи във великолепието и разкош, каквито още не бяха виждани в турския двор. Султанът беше възприел по-елегантните византийски обичаи, както и синовете му. Така че по-младата гермиянска принцеса, Зенобия, която беше само на десет години, беше тихо омъжена за верния генерал на Мурад и изпратена да живее при майката на съпруга си, докато по-голямата ѝ сестра се ожени с голяма пищност и много тържества.

Из целия град се въртяха чевермета с агнета, а робите на султана се движеха из тълпата, предлагайки току-що изпечени сладкиши от счукани бадемове ядки и мед. Мурад предостави на всеки от благородните си гости по един палат с цяла армия от добре обучена прислуга, както и по шест красиви девизи. Владетелите на Гермиян, Теке, Хамид, Карамания, Саракхан, Айдин и Византия бяха почетени по този начин. Из целия град номерата си представяха пехливани, акробати, жонгльори, водачи на кукли и дресирани животни. Византийските изтънчени нрави и любов към показността постепенно се вкореняваха в отоманския бит и на турците това им харесваше.

Докато Мурад беше домакин на сватбения пир за младоженеца и гостите му, Адора забавляваше булката и останалите жени. Празненствата продължиха девет дни.

Вечерта на деветия ден Зубедия от Гермиян беше отнесена в закрыта носилка в дома на съпруга си, където за първи път се срещна с Баязид. Придружаваха я Адора и Тамара.

След като приготвиха момичето за първата му брачна нощ, Адора каза:

— Ще кажа на господаря ти, че очакваш удоволствието му.

— Не, моя господарке и майко — отвърна Зубедия. — Обичаят в моята родина повелява съпругът на гермиянската принцеса да я чака за първата брачна нощ. Брачният договор между баща ми, емира, и

бащата на принц Баязид, султана, ми позволява да запазя обичаите на родината си.

Тамара изглеждаше изненадана, но Адора само се засмя.

— Мисля, че нито господарят Мурад, нито синът ми знаят за този обичай. Вярно ли е това, или просто си го измисляш от страх?

— Вярно е, господарке. Кълна се.

Адора отново се засмя.

— Много хубав обичай — каза тя. — Смятам и ние да го възприемем. От днес нататък така ще бъде с всички турски принцеси. — Тя погледна към Зубедия. — Няма да караш Баязид да чака дълго, нали дете? Той е горд, като всички мъже, и бих искала да си щастлива с него. Гледай да не сбъркаш нещо още от самото начало.

Момичето поклати глава. Адора я целуна по бузата.

— Желая ти много радост — каза ѝ тя.

Тамара последва примера на Адора и двете жени оставиха булката сама.

— Ако това момиче се омъжваше за моя син, нямаше да позволя нищо подобно — сопна се Тамара, докато бързаха да поздравят младоженеца и свитата му.

— Но то не се омъжва за твоя син, а за моя.

— Не знам защо Мурад не уреди Якуб да се ожени за гермиянката — оплака се Тамара. — Така поне Якуб щеше да има свое собствено царство, когато старият емир умре.

— Мурад не иска Якуб да има свое собствено царство. Той строи империя за бъдещите поколения турски султани, които ще дойдат след него. Един ден ние ще царуваме от Константинопол до Белград и Багдад.

— Ти си луда!

— Не, просто имам предчувствие, както моите прадеди. Те също са строили империи. Но не мога да очаквам от дъщерята на човек, който е малко повече от племенен вожд, да разбира подобни неща.

Преди Тамара да е отговорила, те влязоха в салона, за да посрещнат младоженеца и свитата му. Адора погледна учудено двамата си синове. Халил беше красиво подобие на баща си — висок, мургав, със сини очи и къдрава черна коса и брада. Специално изработената му обувка правеше недъга му почти незабележим. Той беше безценен съветник на своя полубрат султан Мурад.

Осемнайсетгодишният Баязид беше истински син на баща си. Висок, с дълъг нос, големи, изразителни черни очи и с чувствените устни на Мурад. От майка си беше наследил светлата кожа, която винаги бръснеше. Когато пораснеше още, щеше да си остави прекрасна черна брада като по-големия си брат — Халил.

От двамата си родители бе наследил интелигентността и вече се проявяваше като блестящ военен предводител. Войниците го бяха кръстили Идерин, което означаваше „гръмотевица“. Въпреки че беше умен, Баязид беше много импулсивен, но родителите му се надяваха, че този малък недостатък ще избледнее с възрастта.

Адора целуна по-малкия си син и той я попита:

— Булката ми чака ли ме?

Адора се обърна към емира на Гермиян:

— Каж ми, емире, съществува ли в твоята страна обичай, който да позволява на булката да кара младоженика да я чака?

За момент възрастният владетел на Гермиян придоби объркан вид, но после, осъзнал какво го питат, се смути.

— Бях забравил! — възкликна той. — Добре, че това момиче Зубедия си спомни древния обичай.

— Да не би да искаш да кажеш — попита Мурад, — че според този обичай Баязид не може да влезе в брачната спалня, докато не му се разреши? — Когато Адора кимна в отговор, султанът се усмихна. — Изглежда, синко мой, си се оженил за момиче със силен характер. — А когато лицето на Баязид потъмня от гняв, баща му го потупа по рамото и се засмя: — Обещахме на Зубедия да запази родните си обичаи. Остави момичето само да избере момента. Сигурен съм, че до сутринта ще е съвсем наясно кой е петелът и кой — кокошката в семейството ви.

— Точно така, малки братко — обади се принц Халил, — но направи така, че момичето да разбере кой е истинския господар, иначе животът ви ще се превърне в една нестихваща битка. Бий я дори, ако е необходимо.

— Халил! — Адора се намръщи на по-големия си син, но мъжете само се усмихнаха. Тя се обърна към Баязид и го целуна. — Желая ти щастие, скъпи мой. — По бузата ѝ се търкулна една сълза и той я целуна, като ѝ се усмихна нежно. — Толкова бързо порасна — обясни тихо тя и веднага излезе.

— Майка ми е много чувствителна — отбеляза принцът.

— Майка ти е принцеса, която стои над всички жени — каза султанът. — На този свят няма друга като нея.

Когато Баязид най-последно бе допуснат в брачната спалня, Мурад пожела на гостите си лека нощ и препусна към Планинския сарай, където се беше прибрала Адора. Когато отиде там, скочи от коня и веднага се отправи към банята. Час по-късно, блажено отпуснат, той влезе в спалнята на любимката си. Адора му приготвяше кафе. Близо до малкия мангал имаше голяма купа с подсладено с мед кисело мляко и чиния с дребни сладки. Мурад се изпъна на възглавниците, за да я наблюдава.

Момичето в Адора най-накрая си беше отишло, но на нейно място бе дошла една великолепна жена, която караше пулса му да препуска. Усмихна се на себе си. Харемът му беше пълен с изключителни красавици. Дори втората му съпруга още не беше стигнала трийсетте. Но, както винаги, той желаше само тази красива жена. Сега Адора беше на четирийсет и една, но косата ѝ все още беше тъмна, а кожата — гладка.

Тя се обърна към него.

— За какво си мислиш, господарю?

— Мисля си затова, колко си прекрасна. За тази вечер в къщата на сина ни, когато очите на принцовете не можеха да се откъснат от теб. Емирът на Карамания чул, че си била робиня, и ми предложи царски откуп за теб, но беше горчиво разочарован, когато научи, че всъщност си любимата ми съпруга. Не можа да се въздържа да не ме попита дали не си ми омръзнала и дали не бих се развел с теб, за да те продам на него!

— А ти какво му отговори?

— Че дори с всичкото злато на света не може да те купи.

— Преувеличаваш, господарю — подразни го тя.

— А ти не можеш да бъдеш заменена от никоя друга в сърцето ми — отвърна той и я привлече в прегръдката си.

— Кафето ти — възпротиви се слабо тя, но бързо се предаде на целувките му.

След това, когато лежаха задоволени един до друг, тя си помисли, че е време да отвори дума за нещо, което много искаше. Рядко го молеше. Обърна се на една страна и го погледна.

— Сгодил си дъщеря ни, Янфеда за младия багдадски халиф. Кога ще си отиде от нас?

— Скоро, гълъбче. Искам да пристигне в Багдад, преди да са започнали зимните бури. Мислех да я изпратя с кораб до Трибезонд, а след това да отиде по суша до Багдад.

— А след това какво ще правиш, господарю?

— Тръгвам на поход! — възкликна въодушевено той.

Адора кимна.

— А аз какво ще правя, господарю?

— Да правиш? Какво искаш да кажеш, гълъбче?

— Какво трябва да правя? И двамата ми синове пораснаха и се ожениха. Дъщеря ми скоро ще се омъжи за халифа. За мен не остана нищо, а аз не съм жена, която се примирява да седи без работа в харема.

Той кимна. Имаше сериозен вид.

— Какво би искала да правиш, Адора? Защото те познавам добре и съм сигурен, че в красивата ти главица вече има някакъв план.

— Ще дойда с теб, господарю. На похода. Много жени пътуват със съпрузите си в армията.

На лицето му се появи доволно изражение.

— Никога не съм си и помислял да те помоля да го направиш, гълъбче. Наистина ли мислиш, че ще ти хареса?

— Не знам, господарю, но предпочитам да съм с теб, отколкото сама. Тамара ще се радва да остане единствена владетелка на харема, но аз ще бъда с теб! — Тя обви ръце около врата му и го целуна продължително. — Кажете „Да“, господарю! Моля те, кажи „Да“.

Той обичаше да го молят по този начин и пъкна ръцете си под робата ѝ, за да погали меката, гладка кожа. Усети я как потрепери от удоволствие и собственото му желание отново пламна.

— Кажете „Да“ — прошепна тя в ухото му и го захапа леко.

— Да — отвърна той и я прегърна. — Да, сладка, чувствена вещице!

Той целуна меките ѝ устни и тя отвърна с желание. Годиците не бяха дали отражение на страстта им един към друг.

ГЛАВА 25

По-младият син на императора, Мануил, беше провъзгласен за управител на Солун. Йоан щеше да остане много доволен, защото Мануил беше добър владетел, но любовницата на Мануил, която произхождаше от богато християнско семейство от Серес, успя да забърка младия управител в заговор, чиято цел беше да се отхвърли владичеството на султана в Серес.

Мануил беше обсаден от турски войски и избяга в Константинопол при родителите си. Този път Йоан и Елена бяха на едно мнение — официално не можеха да го приемат. И когато на обичайната седмична аудиенция служителят обяви: „Принц Мануил Палеолог, кралски управител на Солун“, императорът каза високо:

— Няма да го приемем.

Той и Елена станаха и излязоха заедно от залата. Настъпи внезапна тишина, после започнаха тихи, учудени разговори.

Все пак те се срещнаха със сина си, но насаме.

— Глупак! — изкрещя императрицата. — Няма нищо лошо да чукаш тази вещица от Серес, но не и да ѝ позволиш да те въвлече в заговор срещу султан Мурад! Ти наистина ли смяташе, че можеш да отхвърлиш господството му?! Исусе! Не ми казвай, че наистина си го вярвал! — Тя се обърна и погледна съпруга си. — Вината е толкова твоя, колкото и негова! Ти издигна Мануил над по-възрастния му брат, твоя законен наследник. Той излезе по-глупав и от Андроник!

Мануил Палеолог погледна майка си с отвращение. Вече имаше двойна брадичка, пудрата не можеше да прикрие бръчките около очите ѝ, косата ѝ беше боядисана. И въпреки това продължаваше да привлича любовниците си като разгонена кучка. Любовните ѝ лудории винаги го бяха карали да се притеснява, особено като дете. Брат му, който беше любимото ѝ дете, ги намираше забавни.

— Защо ме зяпаш така? — попита тя Мануил.

— Мислех си — отвърна бавно той, — че започваш да остаряваш.

И тогава падна по гръб, поразен от внезапността на удара ѝ.

— Остави ни, Елена — каза остро императорът и тя изхвърча от стаята. Йоан Палеолог отново се обърна към по-малкия си син: — Защо, синко? Аз престъпих обичая и те поставих над брат ти, защото го заслужаваше. Ти си роден за владетел. А ти постъпи като Андроник. Не мога да те защитавам сега, когато си направил тази ужасна грешка. Сигурен съм, че си го знаел, когато дойде при мен.

Мануил кимна засрамено.

— Тя струваше ли си, синко? Струваше ли си тази изкусителка от Серес твоя позор?

— Не, татко — беше тихият отговор.

Императорът се усмихна леко и каза:

— Е, Мануил, това да ти е за обеща. Любовницата ти не си е струвала неприятностите, които ти създаде. Никоя жена не струва толкова.

— Дори и жена като леля ми Теадора?

Императорът отново се усмихна.

— Леля ти Теа никога не би поискала невъзможното от един мъж. Прекалено мъдра е, за да го направи.

— Какво трябва да правя сега, татко? Къде мога да отида?

— Смел ли си, синко? Защото ще е необходима много смелост, за да направиш това, което трябва, да бъде направено.

— Дори и да не съм чак толкова смел, ще трябва да се опитам да бъда.

— Трябва да отидеш при султан Мурад, да се хвърлиш в краката му и да просиш милост.

Мануил пребледня.

— Но той ще ме убие — прошепна страхливо той.

— Не — отвърна императорът, — няма да те убие, Мануил. Това няма да отговаря на целите му. Зад цялата тази работа според мен стои Теа. Мурад прави така, че да се настроим един срещу друг, а ако ни избие, няма да може да го прави. Иди в Бурса, той в момента е там. Помоли за прошката му и той ще ти прости.

— Лесно е да се каже, татко. Не твоя живот е изложен на риск.

— Не! — викна императорът. — Не е моят живот, но е живот, който ми е много по-скъп от моя! Става въпрос за живота на любимия ми син, на единствения човек, който може да управлява Византия, след като си отида. Ти каза, че ще намериш смелост, Мануил. Трябва да го

направиш. Нямах друг избор. Повече няма да те приемам нито публично, нито на частно посещение, нито пък ще ти позволя да потърсиш убежище в този град. Ти излагаш на опасност всички ни — всички, от най-дребния просяк до самия император. Мурад ще си отмъсти за това, синко. Нямах ли съвест?

— Стените на града са непревземаеми — осмели се да спори принцът.

— Не задълго и не съвсем. На някои места са започнали да се рушат и когато наскоро се опитах да ги ремонтирам, султанът ми заповяда да съборя това, което бях построил.

Мануил въздъхна и после си пое дълбоко въздух.

— Ще отида, татко.

— Добре, синко! — отвърна императорът и потупа Мануил по рамото. — Ще се погрижа да изпратя съобщение в Бурса за пристигането ти. — Той се изправи. Аудиенцията приключваше. Императорът притисна сина си към гърдите си. — Бог да е с теб, синко — тихо каза той.

Когато Мануил излезе от двореца, откри, че вече го чака готов за път ескорт, който го съпроводи до пристанището. Той се качи на очакващия го кораб. След няколко часа корабът акостира в пристанището Скутари на азиатския бряг на Мраморно море. Капитанът даде на Мануил един прекрасен жребец.

— Нека бог да ви е на помощ, Ваше Височество.

Мануил Палеолог тръгна на път сам. Не се страхуваше от самото пътуване, защото по пътищата на султана нямаше разбойници. Страхуваше се от това, което го очакваше в Бурса.

Баща му беше сигурен, че султанът ще му прости, но Мануил не беше забравил клането в Корлу и обсадата на Демотика, когато султанът бе заповядал синовете да бъдат екзекутирани от собствените си бащи. Помнеше също как двамата бащи, които отказаха да убият синовете си, бяха екзекутирани. Спомни си как братовчед му, Баязид, бе обезглавил собственоръчно Кунтуз. Ако султанът беше толкова жесток със собствения си син, какво можеше да очаква той?

Спря да пренощува в един хан и се напи с ферментирал плодов сок. На следващия следобед пристигна в Бурса и отиде направо в двореца на султана. Страхотното главоболие, което се бе увеличило от неколкочасовата езда под жаркото слънце, си беше достатъчно

наказание. Заведоха го до един малък апартамент и за него се погрижиха сладкодумни робини, които го изкъпаха и масажираха. Донесоха му лека закуска и той с изненада откри, че е много гладен. Само че не видя никой друг, освен робините, а те не можеха да отговорят на въпросите му. Нервите му започваха да му изневеряват.

Най-накрая, след като му сервираха и вечерята, при него дойде някакъв служител и му каза, че султанът ще го приеме на сутринта. Мануил вече беше много по-нервен, отколкото когато пристигна. После изведнъж се сети, че ако Мурад бе искал да го убие, щеше да го настани в подземията на двореца, а не в този удобен апартамент. Може би все пак баща му беше прав. Той се поуспокои и спа добре.

На сутринта го заведоха при чичо му — султана. Мурад изглеждаше величествен на трона си от черен мрамор, облечен в златиста роба, обсипана със скъпоценни камъни. На главата му имаше златен тюрбан с кървавочервен рубин в средата. Той погледна към Мануил и строго каза:

— Е, племеннико?

Мануил се хвърли на земята. Вече въобще не беше в състояние да стои прав — коленете му трепереха.

— Милост, господарю! Аз сгреших пред теб, но ти си известен със справедливостта си. Прости ми! Повече няма да допускам грешки?!

Тъглчетата на устните на султана трепнаха.

— Това е много сериозна клетва, принц Мануил. Никога повече да не допускаш грешки...

— Господарю, просто имах предвид...

— Знам какво имаше предвид, млади глупако! Беше се заклел да ми служиш вярно и наруши клетвата си. Би трябвало да заповядам да те обезглавят и да приключат с всичко. Но пък ми беше донесено, че причината за твоето падение е една жена. А аз не мога да направя нищо повече от това, което е направил аллах, когато бащата на всички ни, Адам, е бил подведен от жената, Ева. Така е било винаги през вековете. Често се случва умни мъже да бъдат подведени от една хубава усмивка и чифт големи гърди. — Той се засмя. — Баща ти ми казва, че ти по принцип си разумен, а също така, че притежаваш истинска дарба да управляваш. Много добре. Ще те пощадя. Този път. Но ако още веднъж ме предадеш, племеннико... — Той остави думите

му да увиснат във въздуха и след малко добави: — Ще се върнеш в Константинопол и ще продължиш да помагаш на баща си в управлението. Уредил съм да се ожениш за младата дъщеря на деспота на Никея. Момичето се казва Юлия. Казвали са ми, че е непорочна и добра по характер. Първото можем да го проверим, но за второто, племеннико, ще трябва да рискуваш, както впрочем всеки от нас.

Мануил усещаше как по гърба му се стича пот. Прималя му от облекчение. Надигна се бавно.

— Господарю — каза той, но гласът му се пречупи. Преглътна сълзите си. — Господарю, искам да ти изразя благодарността си. Заклевам се, че никога повече няма да те разочаровам.

— Погрижи се да е така — отвърна строго султанът. — А сега иди да видиш леля си и да ѝ благодариш за живота си. Тя много ми се моли да те пощадя.

Мануил напусна залата за аудиенции и последва един роб, който го заведе при Теадора. Когато влезе в стаята, тя се изправи и тръгна към него с протегнати ръце. Прегърна го, целуна го по бузата и каза:

— Е, Мануил, срещна се с лъва в самата му бърлога и излезе цял-целеничък.

— Едва ли, лельо. — Господи! Та тя беше по-прекрасна от всякога! Въобще не приличаше на майка му. Как беше възможно две сестри да се различават толкова много?

— Седни, скъпи. Изглеждаш изтощен. Айрис, донеси нещо за пиене. Племенникът ми явно има нужда да се подкрепи. Как е баща ти, Мануил? И, разбира се, скъпата ми сестра?

— Баща ми е добре. Майка ми си е както обикновено. — Той видя блясъка в очите ѝ. — Разбирам — продължи той, — че на теб трябва да благодаря за живота си.

Тя кимна усмихната.

— Стар дълг към баща ти, Мануил. Но сега вече е платен. Ако още веднъж предадеш господаря Мурад, аз самата ще наточа меч, който ще отреже главата ти.

— Разбирам, лельо. Вече няма да бъда непокорен.

— А сега ми кажи какво мислиш за предстоящата ти женитба.

— Предполагам, че е време вече да се задомя и да създам свои синове.

— Не си ли любопитен каква е булката?

— Имам ли избор, лельо?

— Не — засмя се тя, — но недей да изглеждаш толкова покрусен. Момичето е прекрасно.

— Ти виждала ли си я?

— Да. Живее тук, в този палат. Взета е за заложница, за да се държи баща ѝ добре. Този брак между двама ви ще ги накара да гледат по-благосклонно на нас, след като сме я задомили толкова добре. Мисля, че те очакват да я изпратим в харема на някой емир. Не са си и помисляли, че тя някой ден може да стане императрица на Византия.

— Как изглежда?

— Със светла кожа, червеникаворуса коса и яркосини очи. Майка ѝ е била гъркиня. Може да чете, да пише и говори гръцки. Освен това чете и пише и на турски. Говори тихо, научили са я на всички добродетели, които трябва да притежава една съпруга. Прекара известно време в обучение и в източния начин да задоволява съпруга си. Мисля, че ще ти се стори много изкусна. — Очите на Теадора блестяха закачливо.

— Позволено ли ми е да я видя, лельо?

— Иди до прозореца, Мануил, и погледни в градината ми. Двете момичета, които си играят с топката, са твоята братовчедка, Янфеда, и годеницата ти, Юлия.

— Янфеда, тук? Бях чул, че ще ходи в Багдад.

— Съвсем скоро и това ще стане.

Мануил Палеолог разгледа момичето, което играеше с красивата му братовчедка. Хубава беше тази малка Юлия. Смееше се звънко и не се сърдеше, когато изпуснеше топката. Изведнъж се замисли за добрия си късмет. Беше дошъл в Бурса с мисълта, че няма да се върне жив, а ето че му простиха прегрешението и дори щеше да получи красива съпруга.

Непрозорлив мъж би сметнал станалото за знак на слабост от страна на султана. Но Мануил Палеолог не допусна тази грешка. Баща му се оказа прав — Мурад настройваше членовете на рода Палеолог един срещу друг. На него му беше много изгодно Мануил да се ожени за младата Юлия от Никея. Един глупав мъж би сметнал, че това не е хубаво, но Мануил, също като баща си, беше осъзнал, че великата някога Византийска империя в момента е много слаба. Знаеше, че рано или късно това, което беше останало от нея, щеше да премине в ръцете

на турския султан. А междувременно той и Йоан щяха да правят каквото могат, за да спасят остатъците от Византия. Той беше истински син на баща си и Йоан Палеолог можеше да се гордее с него. Ако осигуряването на мира с турците означаваше женитба за прекрасното момиче, което тичаше в градината, Мануил щеше да го направи.

— Когато очите ти се присвиват така — обади се леля му, — много приличаш на баща си. Това означава, че мислиш.

Той се засмя сърдечно.

— Мислех си, че съм един щастливец. Жив съм и имам красива годеница. Кога трябва да се ожения?

— Утре. Господарят Мурад изпрати да доведат патриарха на Никея тук, в Бурса, и той ще ви бракосъчетае по обед.

— Момичето знае ли вече? — попита сухо Мануил.

— Ще ѝ кажат тази вечер — отвърна спокойно Адора. — А сега, племеннико, ще ти позволя да се върнеш в покоите си. Ще ти е необходимо време за молитви, преди да се ожениш. — Тонът ѝ беше сериозен, но очите ѝ весело блестяха.

Той се изправи, целуна я по бузата и излезе от стаята. Адора остана на мястото си няколко минути, доволна от това, което бе свършила днес. Харесваше ѝ Мануил. Толкова много приличаше на баща си. Когато Йоан Палеолог каза на сина си, че ще изпрати съобщение на султана, всъщност беше писал на Адора, а не на Мурад. Любимата съпруга на султана не познаваше добре Мануил, но Йоан не беше и наполовина толкова красноречив, когато ставаше въпрос за поголемия му син. Мануил се бе представил като добър владетел и любовта и предаността към баща му бяха искрени. Адора все пак реши да застане на страната на младия мъж и сега, когато бе говорила с него, вече беше убедена, че преценката на Йоан е била правилна.

— А, отново си се замислила — подразни я Мурад, когато влезе в стаята. — Ще ти излязат бръчки. Много мислене не е хубаво за една жена.

— Тогава би трябвало целият ти харем да е без бръчки — сопна се тя. — От всичките ти жени не може да излезе и една-едничка сваятна мисъл.

Засмян до уши, той я грабна и я занесе в леглото ѝ. После легна до нея и я целуна.

— Устните ти имат вкус на грозде, Адора — каза той и разпусна косата ѝ. Тъмният, копринен поток обви раменете ѝ. Той хвана един кичур и го поднесе до устните си. — Простих на племенника ти. И му дадох красива жена за съпруга.

Тя притисна буза до гърдите му и се заслуша в ударите на сърцето му.

— Знам това, господарю Мурад.

— А не трябва ли да получа подарък за щедрата си постъпка?

— Да, господарю, трябва! Вече почти свърших бродирането на чехлите ти с мъниста — отвърна съвсем сериозно тя.

— Мъниста? На чехлите ми? — Гласът му прозвуча учудено.

— Да, господарю — отвърна още по-сериозно тя, но очите ѝ бяха сведени. — Ужасно набодох нещастните си пръсти, но това е малка награда за щедростта на господаря.

Той я притисна под себе си.

— Погледни ме!

Заповедта му бе посрещната със звънлив смях и тя вдигна поглед.

— Не искаш ли чехлите, господарю? — попита невинно тя.

— Не! Искам теб! — отвърна разпалено той.

Тя обви ръце около врата му.

— Ами вземи ме тогава, господарю! Чакам те! — И тя го целуна пламенно по устните.

Робата ѝ бързо се разтвори под пръстите му и тя остана съвсем гола.

После и неговата роба се разтвори под опитните ѝ ръце. Тя отвърна на милувките му, плъзгайки пръсти по силния му гръб.

— Гълъбице — промълви той до шията ѝ, — ако в Рая има женски ръце, които да ме милват наполовина толкова добре, колкото твоите, тогава ще се почувствам благословен.

Тя се засмя тихо и хвана члена му. Бавно и нежно възбуди страстта му, която само нейното тяло можеше да задоволи.

Сега той беше господарят, той я водеше, прегръщаше я, караше я да вика от удоволствие. Целуваше я отново и отново, докато тя започна да стене, отвръщайки на целувките му със страст, която само усилваше желанието му. Той започна да шепне името ѝ като обезумял:

— Адора! Адора! Адора!

А тя тихо му отговори.

— Мурад, любими мой!

Той вече не можеше да се сдържа. Усети как тялото ѝ достига върха на удоволствието си, потрепервайки няколко пъти. Кожата ѝ гореше. Стенейки, той изля смето си в нея и тя изведнъж осъзна, че в непрекъснатата битка между мъжете и жените, жените са тези, които в крайна сметка побеждават. Тя нежно го притисна към себе си, шепнейки тихи нежни любовни думи в ухото му.

Когато Адора се събуди на сутринта, той още спеше до нея. Приличаше на малко момче въпреки годините си. Тя го гледа безмълвно известно време, после го целуна по челото. Тъмните очи, които се отвориха и я погледнаха, бяха изпълнени с толкова любов, че тя чак се учуди. Знаеше, че той я обича, но не беше човек, който често го показва. Чувството, което видя в очите му, я накара да се усети странно. Разбираше защо той го криеше от нея. Мурад смяташе любовта за слабост и вярваше, че като показва подобна слабост на една жена, само ѝ дава предимство.

Тя се опита да прикрие усмивката си. Дали някога щеше да ѝ разкрие любовта си?

— Стани, господарю, любов моя! Слънцето вече изгря, а днес е сватбата на племенника ми с малката наследница на Никея.

„Колко е прекрасна!“ — помисли си той, загледан в голото ѝ тяло.

— Нима не можем да се насладим и за миг на самотата си? — промърмори и целуна заобленото ѝ рамо.

— Не! — отвърна тя и стана от леглото. — Да не би да искаш да се разнесе мълвата, че султан Мурад се е размекнал и се наслаждава на женско присъствие дори и след като изгрее слънцето?

Той се засмя, скочи от леглото и я плесна леко по ханша. Тя гневно изпищя.

— Ти, мила моя Адора, имаш много проклет език.

Потривайки удареното място, тя се нацупи:

— А ти, господарю, имаш силна ръка.

Тя взе робата си и отиде в банята, изпроводена от смеха му.

„Тази вещица винаги трябва да има последната дума“ — помисли си той.

Мурад се запъти към покоите си. Искаше младият Мануил да се обвърже колкото е възможно по-бързо. Въпреки че императорът не би могъл да има никакви възражения относно момичето, все пак сигурно щеше да се подразни от това, че султанът е пренебрегнал бащината му воля. Мурад искаше младата Юлия да забременее бързо, за да не може да има никаква възможност да се анулира бракът. Майката на момичето беше много плодовита и Мурад се надяваше, че Юлия също е такава, макар че слабостта ѝ го притесняваше малко.

Мурад не взе официално участие в религиозната церемония. Той остана зад един параван, докато патриархът на Никея свърза младата двойка. На султана му беше забавно да вижда широко разтворените очи на булката, която гледаше със страхопочитание непознатия, за когото я омъжваха.

След това той се присъедини към младоженците в покоите на Адора, където направиха малко тържество. Тамара също беше там, но по-скоро за да ходатайства за собствения си син, отколкото за да пожелае всичко хубаво на булката и младоженеца. Тя успя да хване натясно Мурад в един ъгъл и му се оплака:

— Първо твоят син, Баязид, се жени за Зубедия от Гермиян, а сега жениш племенника си Мануил за Юлия от Никея. А какво ще кажеш за сина си, Якуб? Не си ли намерил някоя благородна невеста и за него? Само семейството на Теадора ли ти е скъпо?

Той я изгледа строго. Тя вече не беше крехката красавица с прекрасната златна коса, която го беше очаровала преди години. Беше напълняла, кожата ѝ бе загрубяла, цветът на косата ѝ беше избледнял. На Мурад никога не му беше хрумвало, че отсъствието му от живота и леглото ѝ е причината за тези промени. Той никога не я беше обичал особено и тя бе започнала да става раздражителна.

— Якуб е по-малкия ми син и няма той да ме наследи. Съдбата на Якуб е свързана с тази на по-големия му брат, Баязид. Баща ми бе избрал за свой наследник брат ми, Сюлейман, и затова аз нямах плодовити жени, нито създавах деца до смъртта му. Възможно е Якуб да не ме надживее дори и с няколко часа. Ако това е неговата съдба, ако има синове, те също няма да оцелеят.

Очите ѝ се разшириха от ужас.

— Какво искаш да ми кажеш? — прошепна тя.

— Може да има само един султан — отвърна тихо той.

— Но баща ти направи своя брат, Алладин, свой везир.

— А аз свалих от трона моя полубрат, който беше по-възрастен от мен, защото имаше хора, които щяха да управляват чрез него.

— Значи намираш оправдание за убийството на собствения ти син? — Тя беше ужасена.

— Да! — отвърна разпалено той. — Ти си християнка, Тамара, и си възпитана в свят, в който непрекъснато се говори за „езичниците“ турци. Твоите християнски братя биха се възползвали от възможността да всеят разногласия между двамата наследници на империята ми. Затова е много вероятно, когато умра, Якуб да ме последва бързо-бързо. Може да има само един султан, Тамара. Нека повече да не говорим за това, както и за невеста за Якуб.

— Защо тогава твоят полубрат, Халил, беше пощаден, когато си станал султан? Синът на Теадора от баща ти не представляваше ли заплаха за теб? Или, може би, той всъщност е твой син, а не на Орхан?

Прииска му се да я удари, но така само щеше да развали тържеството, затова само я изгледа с отвращение.

— Моят полубрат е инвалид и ти сигурно добре знаеш, че недъзи, от какъвто и да е род не се разрешават на султана. И никога повече не обиждай Адора с измислиците си, Тамара, в противен случай ще наредя да ти изтръгнат езика. Нейният живот с баща ми не беше щастлив.

— Нещо подобно на моя живот с теб — продължи да го дразни тя.

— Ти самата се правиш нещастна. Стана моя втора съпруга, знаейки прекрасно, че сърцето ми принадлежи на Теадора.

— А имах ли друг избор?

— Не — призна той. — Трябваше да се подчиниш на баща си.

— А ти можеше да откажеш предложението му, но ти харесах и не го направи!

— Ти можеше да бъдеш щастлива, Тамара. Адора те прие като сестра и се опита всякак да ти угоди, но ти отхвърли подадената ръка и се държа като разглезено дете.

— А на върха на удоволствието си през първата ни брачна нощ ти шепнеше нейното име като молитва!

— Така ли? — Той беше зашеметен от омразата в очите ѝ, както и от току-що казаното.

Тамара се обърна и излезе бавно от стаята.

Само Теадора видя какво става. Разбира се, не бе чула и дума от това, което си говореха, но бе забелязала омразата на Тамара. Погледна объркано към Мурад, но той само се усмихна и отиде при нея. Скоро тя съвсем забрави за странната сцена.

Но Тамара не я забрави. Горчивината, която бе събирала в течение на годините, сега зовеше за отмъщение. Тя се върна в покоите си, освободи робините си и се хвърли на леглото, плачейки. И изведнъж осъзна, че не е сама. Стана и видя един евнух, който седеше тихо в ъгъла.

— Какво правиш тук? — гневно викна тя.

— Помислих си, че може да имаш нужда от мен, господарке. Сърцето ми се къса, като те гледам да плачеш така.

— И какво те е грижа? — промърмори тя.

Той прекоси стаята и коленичи пред нея.

— Защото се осмелявам да те обичам, господарке — прошепна той.

Изумена, Тамара погледна по-внимателно коленичилиия евнух. Беше невероятно красив, с големи кафяви очи, обградени от гъсти тъмни мигли. Косата му беше черна и къдрава. Беше висок и необичайно за евнух, мускулест и силен.

— Не съм те виждала преди — каза тя.

— Назначиха ме на служба при теб преди повече от година — отвърна той. — Виждах как ставаш все по-тъжна и по-тъжна, господарке, и копнеех да излекувам мъката ти.

Тамара започна да се чувства по-добре. Този странен млад евнух ѝ говореше така, сякаш наистина го беше грижа за нея.

— Как се каваш? — попита го тя най-накрая.

— Деметриос, прекрасна господарке.

Тя прикри усмивката си, опитвайки се да изглежда отегчена.

— Някога наистина бях прекрасна, Деметриос, но вече не съм.

— Малко повече движение, едно боядисване на косата, за да се възвърне златният ѝ блясък... и, разбира се, някой, който да те обича.

— Първите две неща не е трудно да се изпълнят — отвърна тя, — но третото е невъзможно.

— Аз — той снижи глас — мога да те обичам, скъпа господарке.

— Красивите му кафяви очи обходиха тялото ѝ. Тамара усети как се

изчервява от пръстите на краката до челото.

— Ти си евнух — прошепна тя. После добави страхливо: — Така ли е?

— Моя сладка, невинна господарке — промълви той, хвана ръката ѝ и я погали. — Има два начина да бъде кастриран един мъж. При малките момченца махат всичко, но при по-големите и млади мъже като мен отрязват само торбичките, които съдържат семето на живота. Така намаляват риска от смърт. — Той се изправи и свали панталоните си. Мъжествеността му висеше. — Погали ме, господарке — помоли я той.

Удивена, Тамара се подчини.

Само след секунди той стана твърд и голям, както при нормалните мъже. Нежно я натисна във възглавниците на леглото ѝ.

— Моля те, прекрасна господарке, разреши на твоя Деметриос отново да те направи щастлива.

Ако ги хванеха, мина ѝ през ума, ако...

— О, да! — Тя започваше да се задъхва и нетърпеливо разтвори робата си.

Хвана ръцете ѝ.

— Бавно, господарке моя. Остави на мен.

Внимателно свали коприненото ѝ бельо. Гледайки я с любов, си помисли колко е хубаво тялото ѝ. Малко позапуснато на места, но той щеше да се погрижи за това. Али Яхия беше прав — Тамара имаше нужда от любовник.

Коленичи до леглото ѝ, хвана малкото ѝ стъпало и бавно започна да целува пръстите ѝ, после петата, глезена.

Устните му се плъзнаха нагоре по крака ѝ, после се спуснаха надолу по другия. Все още беше коленичил, когато устата му обиколи пъпа ѝ, после тръгна към гърдите. Захапа леко зърната, после ги подразни с горещия си език. Дишането ѝ се учести, очите ѝ се затвориха, на лицето ѝ се изписа блажено изражение. Той понечи да се качи на леглото, но тя прошепна:

— Вратата! Залости вратата!

Той го направи, после бързо се върна и влезе в нея. Тя стенеше от нетърпение.

— Не, не, сладка господарке — мълвеше Деметриос. — Аз съм като бик и ще ти доставям удоволствие бавно и продължително.

Това не беше празно обещание. Започваше най-невероятната нощ в живота на Тамара. Евнухът обслужи господарката си отново и отново, докато тя беше толкова изтощена, че вече не можеше да вдигне глава от възглавниците. Деметриос каза, че вече е добре да спрат, но Тамара се възпротиви.

— Ще дойдеш ли пак утре вечер?

— Както пожелае принцесата — отвърна той и се усмихна.

— Да! Господи, да!

— Тогава ще трябва да се подчиня.

— Трябва да станеш главен евнух.

— Ти вече си имаш главен евнух.

— Отърви се от него някак — промълви тя и заспа на мига.

Деметриос се измъкна от стаята и веднага отиде в покоите на Али Яхия. С възрастта Али Яхия бе открил, че има нужда от все по-малко и по-малко сън. Сега почти непрекъснато, с изключение на най-късните доби на нощта, беше буден.

— Успя ли най-после? — попита той, когато Деметриос влезе с триумфиращо изражение на лицето.

— Успях, господарю. Хванах я в момент на слабост. Върна се от сватбата в много лошо настроение и беше толкова заета с освобождаването на робините си, че дори не ме забеляза. Когато си помисли, че е останала сама, започна да плаче. Аз се показах и я успокоих.

— Напълно?

— Напълно, господарю. Сега съм неин любовник. Помоли ме утре пак да отида. Искане да стана неин главен евнух и ми каза да се освободя от Паулус.

— Наистина — каза сухо Али Яхия. — Трябва да заслужиш невероятната цена, която платих за теб. Ще се погрижа да изпратят Паулус в дома на принц Халил в Никея. Справи се много добре, Деметриос. Сега трябва да спечелиш пълното доверие на принцеса Тамара и да го задържиш. Отсега нататък ще общуваш с мен тайно и само когато е абсолютно необходимо. Знаеш какво трябва да направиш. Сега ще ти дам възможност да управляваш домакинството на принцеса Тамара. Няма да отговаряш пред никой друг, освен пред мен.

— Слушам и се подчинявам, господарю — отвърна младият евнух и се поклони.

Али Яхия кимна бавно и каза.

— Не забравяй кой е истинския ти господар, Деметриос. Ако станеш прекалено амбициозен и се опиташ да ме предадеш, смъртта ти ще бъде дълга и мъчителна. Служи ми добре и някой ден ще бъдеш богат и свободен.

— Слушам и се подчинявам, господарю — отвърна Деметриос и напусна стаята.

Али Яхия се облегна назад доволен. Вярваше на младия мъж. Беше го избрал много внимателно.

Беше наблюдавал как султанът пренебрегва втората си съпруга, бе видял, че единствения източник на любов за Тамара беше синът ѝ. Якуб бе взет от майка си, когато навърши шест години, за да го отгледат като истински мюсюлманин. Той уважаваше майка си и дори я обичаше, но не я разбираше. Тя беше прекалено напрегната, заговорите ѝ, които целяха да го издигнат в очите на баща му, го притесняваха.

Али Яхия се тревожеше за Тамара. Само аллах знаеше какво може да направи тази самотна, огорчена жена. Беше решил да ѝ даде някакъв повод да се радва на живота, който не само ще обсеби цялото ѝ внимание, но също ще го държи информиран за интригите ѝ.

Беше търсил подходящия човек в продължение на няколко месеца. Тамара беше подозрителна по природа. Трябваше не прекалено млад мъж, интелигентен и заслужаващ доверие, но не амбициозен.

Случайно чу за Деметриос, роб на един богат търговец. Господарят му беше остарял и оглупял и Деметриос се занимаваше с работите му. За нещастие обаче, беше се забъркал с двете отегчени млади съпруги на господаря си, защото Деметриос мразеше да гледа нещастни красиви жени. Когато едната от съпругите разбра, че другата също се радва на услугите му, тя си отмъсти, крещейки „Изнасилват ме“, когато на следващия път Деметриос я посети. Разгневеният господар изпрати евнуха на робския пазар. Трябваше отново да го кастрират и да бъде продаден.

За щастие, търговецът на роби бе впечатлен от красотата на Деметриос. Повторното скопяване рядко беше успешно. Ако младият мъж умреше, което беше много вероятно, търговецът щеше да загуби

солидна сума. Рискът беше за сметка на търговеца, не на господаря на роба. Търговецът си спомни, че старият му приятел, Али Яхия търсеше млад евнух. Али Яхия дойде, остана доволен и сключиха сделката. Деметриос беше толкова благодарен, че животът му е пощаден, че се закле да се подчинява безпрекословно на Али Яхия. Така главният евнух на султана се увери, че може да има доверие на новия си служител.

Принц Баязид трябваше да бъде опазен жив на всяка цена, защото имаше благословията на баща си. Принц Якуб, който въпреки че беше верен на баща си и по-големия си брат, можеше да бъде изкушен от интригите на майка си. Вниманието на Тамара трябваше да бъде отвлечено по някакъв начин и Деметриос трябваше да свърши тази работа.

Главният евнух на принцесата Паулус беше отстранен и мястото му бе заето от Деметриос. След това, една по една, няколкото робини на Тамара също бяха заменени от нови, които бяха предани на Деметриос.

Втората съпруга на султана започна да се променя. Излишните килограми върху фигурата ѝ се стопиха, косите ѝ отново станаха меки и блестящи. Деметриос задоволяваше физическите ѝ нужди всяка нощ.

Въпреки че ставаше все по-спокойна и по-доволна, тя не спря да плете интриги, но Деметриос успяваше да ги пресече още в зародиш. Тревожеше се за изключителната ѝ омраза към първата съпруга на султана. Тамара сякаш изгубваше ума си само като се спомене името на Теадора. Непрекъснато кроеше планове как да накара Адора да страда така, както тя беше страдала. Деметриос не можеше да я разбере, защото Тамара искрено му бе признала, че никога не е обичала султан Мурад. Защо тогава беше тази омраза към Теадора? Това обаче беше нещо, което Деметриос така и не донесе на Али Яхия.

Младият евнух наистина обичаше господарката си. Ако един обикновен бивш рибар от провинция Морея можеше да се осмели да обича една принцеса, Деметриос се осмеляваше. И дори и Тамара сама да си беше най-страшния враг, сега имаше кой да я защитава от самата нея.

ГЛАВА 26

Принц Андроник беше заточен от няколко години в Мраморната кула в западния край на града. След временното му ослепяване го върнаха тук, за да изживее дните си. Жена му беше мъртва, а единственият му син, Йоан, растеше в двореца.

Андроник живееше добре — прислужниците му бяха приятни и не му се отказваше нищо... освен жени и свободата му. Целият му свят се свеждаше до стаите, в които живееше, въпреки че прозорците на кулата му позволяваха да гледа града и равнината отвъд него, както и Мраморно море.

Не му позволяваха да приема гости, защото се страхуваха, че отново ще започне да заговорничи. Така или иначе никой и не идваше, защото предишните му приятели не искаха да свързват имената им с това на един предател. Така Андроник остана доста изненадан, когато един следобед дойде майка му, завита добре в наметката си. Беше платила доста, за да подкупи охраната. Тя го прегърна развълнувано.

— Часът на избавлението ти приближава, скъпи синко — каза му тя. — Брат ти най-после се опозори! — Тя бързо му разказа за събитията през последните няколко месеца. — Глупавият ти баща изпрати Мануил в Бурса да моли за прошката на Мурад. И, разбира се, бедният Мануил няма да се върне жив. Тогава баща ти ще трябва да те освободи!

— Аз ще започна да управлявам заедно с него! — Очите на Андроник се присвиха. — А може би ще стана единствения император — добави тихо той.

— О, да, скъпи мой! — извика Елена. — Ще ти помогна да получиш всичко, което поискаш. Кълна се!

Но принц Мануил се върна от Бурса. Султанът беше простил грешката му и дори му беше дал съпруга, която вече беше бременна. Императорът посрещна с облекчение любимия си син, въпреки че в началото беше малко ядосан, че бащинските му права са иззети от Мурад. Но само след няколко дни сам се убеди, че изборът на султана е много добър. Момичето беше добро, послушно и силно влюбено в

съпруга си. Мануил ѝ отвърщаше със същото. Императорът не можеше да желае нищо повече за сина си.

Но императрицата не беше доволна. Не само защото Юлия беше всичко, което Елена не беше, но и защото освен всичко друго, момичето беше много красиво. Добра, но със силен характер, Юлия бързо зае празнината, останала от непрекъснатите отсъствия на императрицата. Императорът и по-младият му син изпитваха чувство за семеен уют, каквото не бяха изпитвали от години. Йоан беше решил да направи Юлия императрица с Елена, когато роди детето си.

Бебето беше момиче. Разочарование, което Мануил и баща му щяха да преодолеят много скоро, ако младата Юлия не се разболя и умря от млечна треска почти веднага след раждането. Сърцето на Мануил беше разбито. Нареди да пренесат новородената му дъщеричка в неговите покои, за да я наблюдава през нощта, и се закле никога повече да не се жени.

— Синът на Андроник, Йоан, може да ме наследи — каза тъжно той на баща си. — Той е добро момче и повече прилича на нас, отколкото на баща си.

Така въпросът беше решен, поне за момента. Кръстиха дъщерята на Юлия Теадора, на лелята на баща ѝ. Императрицата, бабата на момичето, побесня от гняв.

Елена отново започна да крои интриги. Въпреки че красотата ѝ беше позагрубяла, тя все още беше привлекателна, излъчваше някаква примитивна сексуалност, която привличаше мъжете.

Сега Елена реши да потърси подкрепа сред влиятелните си приятели за по-големия си син, Андроник. Той трябваше да стане император, не Мануил. Избра за свои съучастници генерал Джустин Дюка, един от най-добрите войници в империята; Базил Фока, известен търговец и лихвар и Алексей Коменус, един от най-личните благородници. Генералът щеше да ѝ даде военна помощ, търговецът — финансова подкрепа. Коменус щеше да привлече благородниците, които винаги следваха примера му. Много често се говореше, че ако Алексей Коменус обръсне главата си и я боядиса в червено, същото щяха да направят и повечето от константинополските благородници.

Въпреки че Джустин Дюка можеше да осигури част от византийската армия, пак щяха да имат нужда от външна помощ.

Парите на Базил Фока купиха генуезки и турски войски, които чакаха извън града Андроник да се присъедини към тях.

В Бурса Мурад се смееше от сърце на машинациите на Елена. Адора обаче се тревожеше за безопасността на Йоан и Мануил.

— Те няма да пострадат, гълъбче — увери я султанът. — Лихварят, Фока, ми е верен. Той ще се погрижи и Йоан, и Мануил да не пострадат.

Тя най-после разбра.

— Значи наистина ти даде пари за турските войски, които купи Елена?

— О, не! — усмихна се под мустак Мурад. — Фока плати, но турските войски не се бият, без да имат моето разрешение. Засега обаче смятам за необходимо да поддържам неразбирателство вътре във Византия. Така няма да заговорничат срещу мен, докато планирам новия си завоевателен поход.

— А Константинопол влиза ли в плановете? — попита го тя. — Не забравяй, че си ми го обещал.

— Някой ден — каза Мурад тихо и съвсем сериозно — ще управляваме империята си оттам. Но все още не му е дошло времето. Първо трябва да завладее цяла Анатолия, за да нямам никого в тила си. Емиратът на Гермиян вече ни е роднина, но емиратите на Айдин и Карамания все още представляват заплаха. А и до нас има още един византийски град. Трябва да завзема Филадельфия.

— Не забравяй обаче — напомни му тя, — че когато отстраниш рода Палеолог от пътя си, ще останат Комени от Трибезонд. Те също са наследници на цезарите.

— Ако завладее цяла Анатолия, какви шансове има Трибезонд срещу мен? Ще бъде заобиколен от мюсюлмански свят от три страни и от мюсюлманско море от четвъртата.

Стратегията му се оказа правилна както винаги. Мурад спокойно организираше следващия си завоевателен поход, докато членовете на рода Палеолог се бореха помежду си за управлението на умиращата им империя.

Андроник избяга от Мраморната кула и се присъедини към войските зад стените на града. Жителите на Константинопол се чудеха към кого да се присъединят. Из града непрекъснато се носеха слухове.

Избухналата чумна епидемия се смяташе за Божия намеса, която им показва, че Андроник е в правото си.

Генерал Дюка бързо осигури подкрепата на останалите военни отряди. Златната порта на града беше отворена рано една сутрин и Андроник влезе в града. Армията му премина през Константинопол, окуражавана от радостните възгласи на населението. Император Йоан и по-младият му син бяха пощадени само благодарение на намесата на Базил Фока, който заплаши, че ще отдръпне финансовата си подкрепа, ако им се случи нещо. И тъй като Андроник имаше непрекъснатата нужда от пари, за да плаща на войската си, не му оставаше друг избор, освен да се съгласи.

Базил Фока си отдъхна облекчено. Богатството му в тези трудни времена се дължеше на обстоятелството, че керваните му пътуваха безопасно по пътищата на Азия. Дължеше го на връзките си със султана. В замяна — Фока работеше тайно за Мурад. Беше обещал на султана, че Йоан и Мануил няма да пострадат, но не беше предвидил злобата на императрицата. Елена искаше съпруга си и по-малкия си син мъртви.

За щастие, останалите по-важни участници в заговора се съгласиха с Фока. Йоан и Мануил бяха затворени в Мраморната кула. Базил Фока лично плати на турските войници, които охраняваха затворниците, както и на прислугата им. Беше им казано, че султан Мурад иска пленниците живи. Ако някой им предложеше подкуп, за да посети Йоан и Мануил, или за да ги отрови, те трябваше да приемат парите и незабавно да уведомят Фока.

Вдъхновена от успеха на Елена, Тамара реши и тя да опита. Започна тайни преговори със съпругата на смъртния враг на Мурад, емира на Айдин. Нейната цел, както винаги, беше да осигури царство за сина си, принц Якуб. Той, разбира се, не знаеше нищо за плана на майка си.

Четвъртата съпруга на емира беше наследница на Теке. Имаше само едно дете — тринайсетгодишна дъщеря. Това момиче, както и Теке, искаше Тамара за сина си. Дори любимият ѝ Деметриос не знаеше нищо за плановете ѝ и единствено случайността му помогна да научи за тях, преди да е станало късно.

Една нощ той се събуди и я чу как говори насън. Замисли се дали да не я събуди, но разбра, че ако го направи и по-късно плановете ѝ се

провалят, тя ще разбере кой е предателят.

Чул достатъчно, за да добие представа какви са намеренията ѝ, той стана тихо и потърси малката кутийка от слонова кост и седеф, в която тя държеше кореспонденцията си. Там намери не само копия от писмата ѝ, но също така и писмата от четвъртата съпруга на емира на Айдин. Той поклати глава — беше глупаво да се пазят такива компрометиращи документи — и излезе от стаята с кутията.

Когато Али Яхия прочете писмата, каза:

— Върни кутията на мястото ѝ, Деметриос. Продължавай да служиш на господарката си, но не ѝ казвай нищо.

Той даде на евнуха един пръстен с голям сапфир.

Деметриос сложи пръстена на ръката си и направи това, което му беше казано. Чудеше се как ли Али Яхия ще осуети плановете на Тамара, но не се наложи дълго да чака, за да разбере. Няколко седмици по-късно се разбра, че четвъртата съпруга на Айдин и дъщеря ѝ са се удавили при нещастен случай с някаква лодка.

Въпреки че Тамара не казваше нищо, Деметриос знаеше причината за лошото ѝ настроение и правеше всичко възможно да я разсее. Беше трогателно нежен и я разбра, когато един ден избухна в сълзи, без никаква видима причина.

Той освободи робините ѝ и я прегърна.

— Защо плачеш, любима?

За негова изненада тя си призна.

— Трябва да намеря царство за Якуб! Той никога няма да наследи Мурад, докато е жив Баязид. И въпреки че брат му го обича, ще го убие, преди още тялото на баща им да е изстинало. Ако мога да му намеря друго царство, той няма да представлява заплаха за тях.

Деметриос се изпълни с тъга.

— О, скъпа моя — каза нежно той. — Ти не разбираш и не знам дали въобще някога ще разбереш. Няма друго царство за сина ти. Султанът иска да завладее цяла Азия и Европа. Може би турците няма да успеят да го направят, докато е жив султан Мурад, но със сигурност наследниците му ще го доживеят. Синът ти е прекалено добър човек и войник, за да остане жив, когато умре Мурад. Трябва да приемеш това, любима моя, макар че сърцето ти се къса. Ако принц Баязид не умре преди баща си, той ще наследи трона, а синът ти ще умре. Това е единствения начин Баязид да е в безопасност. Трябва да го приемеш.

— Не съм родила и отгледала сина си, за да бъде заколен като жертвено животно! — извика тя.

— Тихо, господарке — успокояваше я той. — Такъв е животът. Трябва да се вземеш в ръце. С божията воля може да изминат много години, преди да изгубиш сина си. Може дори да умре от естествена смърт.

Тя замълча, но изражението в очите ѝ говореше, че няма да приеме съдбата на сина си без борба. Отсега нататък трябваше да я наблюдава внимателно. Какво ли щеше да направи?

Междувременно Андроник беше коронясан за четвърти император от династията Палеолог. В началото беше много популярен, защото говореше убедително за освобождаване от турското иго и възстановяване благоденствието на Византийската империя. Разбира се, не можеше да направи нито едно от двете. Скоро щеше да започне недоволството. Андроник въведе нови данъци.

Елена също беше разочарована от по-големия си син. Вече не получаваше дължимото уважение за положението си, както беше по време на царуването на съпруга ѝ. Още по-лошо, вече не ѝ плащаха издръжка. Когато настоя да разбере защо, новият ковчезник на императора ѝ каза, че Андроник не е дал заповеди тя да получава пари.

Тя се ядоса и потърси сина си. Той, както винаги, беше обкръжен от куртизанки и всякаква измет.

— Можем ли да говорим насаме? — попита го Елена.

— Не крия нищо от приятелите си — отвърна грубо той.

Елена стисна зъби. Не можеше да направи нищо, освен да говори направо.

— Парите, необходими за домакинството ми, не ми бяха дадени и ковчезникът ти ми каза, че няма заповед да го прави.

— Имам нужда от всичките пари — отвърна Андроник.

— Императрицата винаги получава издръжка.

— Ти не си моя императрица, майко. Вземи пари от любовниците си. Или те вече не плащат за това, което е толкова употребявано?

Жените около Андроник се разкикотиха на гневното изражение на Елена, а мъжете само се подсмяхнаха. Но тя не се предаваше лесно:

— Не мога да си представя, защо са ти необходими всичките пари, Андроник. Жените от улиците, като тези тук — тя махна към тях,

— обикновено могат да се купят за няколко гроша. Или за къшей хляб. Или за нищо.

Тя се обърна и напусна величествено стаята, доволна от гневния шепот зад гърба си.

Елена вече бе започнала да разбира грешката си, предпочитайки по-големия си син пред Йоан и Мануил. Той не се интересуваше нито от града, нито от запазването на империята. Елена бе очаквала да получи достъп до властта, когато Андроник бъде коронясан, но сега положението ѝ стана много по-лошо, отколкото беше преди.

Тя се върна в покоите си и откри, че ги претърсват. Прислугата ѝ беше в паника. Един млад капитан бе взел кутиите ѝ със скъпоценности.

— Какво става тук? — попита тя, опитвайки се да запази спокойствие.

— Заповед на императора — отвърна младият офицер. — Трябва да намерим и конфискуваме всички държавни скъпоценности, които се намират при теб.

Елена избухна в див смях и всички се стреснаха.

— Държавни скъпоценности? Това не са държавни скъпоценности, капитане! Държавните скъпоценности на Византия бяха продадени или откраднати по време на управлението на кръстоносците преди години. Бижутата, които нося в официални случаи, са чиста имитация!

— А какво е това, господарке? — Той ѝ показа лакираните кутийки.

— Те са моя лична собственост, капитане. Всяко бижу в тези кутии ми е било подарено. Те са само мои.

— Трябва да ги взема всичките, господарке. В заповедта на императора не се споменаваше нищо подобно.

Елена се опули, докато гледеше как отнасят златните и сребърни прибори. Капитанът извърна поглед, притеснен.

— Доведи генерал Дюка — заповяда тя на една от прислужниците си.

Капитанът препречи пътя на жената.

— Никой няма да излиза или да влиза в този апартамент без писмено разрешение от императора — каза той. — В домашен арест сте, Ваше Величество.

— А как ще се снабдяваме с храна? — попита Елена със спокойствие, което въобще не изпитваше.

— Ще ви се носи два пъти дневно. — После, сякаш сетил се за нещо, капитанът добави: — Съжалявам, Ваше Величество.

Той направи знак на хората си и излезе от стаята.

Вечерята на арестуваната императрица беше някаква отвратителна смесица от грах, фасул и марули, самун твърд черен хляб и кана блудкаво вино. Елена и прислужниците ѝ погледнаха с отвращение към подноса с храната. Не беше достатъчна за трима човека, а императрицата имаше четиринайсет прислужници. Тя гневно преобърна подноса, а малките ѝ кученца се втурнаха към разпиляната храна. Умряха след няколко минути.

— Неблагодарно копеле — гневно викна императрицата, после по-спокойно добави: — Всички от вас, освен две, трябва да си отидат. Най-справедливо ще е да теглите жребий.

— Сара и аз ще останем, господарке — обади се камериерката Ирина. — Това е наше право, тъй като сме с теб от най-дълго време.

— Използвайте тайния проход — каза Елена. — Нямам нищо, с което да подкупя охраната, а така те няма и да разберат, че сте избягали. Една от вас ще ни носи храна и вода всеки ден.

— Ела с нас, господарке — примоли се главният ѝ евнух.

— И да оставя сина си и приятелите му да управляват? Никога! Ти Констанца, иди при Базил Фока и му кажи какво става тук. Кажи му... кажи му... че съм допуснала грешка.

Прислужниците на императрицата се измъкнаха незабелязани и няколко дни по-късно Базил Фока пристигна през тайния проход. Сара и Ирина наблюдаваха, докато Елена и бившият ѝ любовник разговаряха.

— Какво точно искаш да направя? — попита я лихварят.

— Йоан и Мануил трябва да се върнат на власт. Андроник е пълен некадърник.

— Ще е необходимо време, скъпа моя.

— Но може да бъде направено?

— Така мисля.

— Тогава, погрижи се! Не мога да остана затворена тук завинаги.

Лихварят се усмихна и си тръгна. Императрицата, затворничка в собствените си покои, чакаше ли, чакаше. Чакаше. След много месеци

до нея стигна съобщение, че съпругът ѝ и по-малкият ѝ син са избягали и са при султан Мурад в Бурса.

Сега Мурад можеше да бъде сигурен, че ще продължи да ръководи и двете страни в борбата на династията Палеолог. Андроник беше детрониран, опростен и изпратен в Солун да управлява. Йоан и Мануил се върнаха в Константинопол. Но цената на всичко извършено беше висока — по-голям годишен данък, постоянен контингент от византийската армия на разположение на султана, както и град Филадельфия. Той беше последния останал бастион на Византия в Мала Азия.

Жителите на града обаче не искаха да се присъединят към Отоманската империя. Така Адора получи първата си възможност да отиде на военен поход. В този случай Мурад искаше лично да води армиите си. В редиците им бяха и двамата византийски императори, които вече открито управляваха само с милостта и благоволенieto на турския султан.

Отоманската армия тръгна от Бурса рано напролет и прекоси планините, чиито върхове все още бяха покрити със сняг. Адора нямаше намерение да бъде друсана до смърт в паланкин, затова си измисли един костюм, който беше едновременно практичен и скромен. Отначало Мурад беше възмутен само от мисълта, че жена му ще язди кон, но промени мнението си, когато тя му показа костюма.

Беше целият бял и се състоеше от широк вълнен панталон, копринена риза с висока яка и ръкави, стегнати на китките, копринен колан на кръста и бяла вълнена шапка, обточена с вълна, със закопчалка от злато и тюркоази. Носеше високи кожени ботуши с нисък ток и подходящи кафяви ръкавици за езда. Имаше също и малък тюрбан с висящи краища, по подобие на тези, които носеха хората от степите. Той можеше да скрие лицето ѝ, когато бе необходимо.

— Одобряваш ли, господарю? — Тя се завъртя на пета. Беше толкова развълнувана, толкова развеселена от мисълта, че ще го придружава.

Той не можа да устои и ѝ се усмихна. Наистина одобряваше избора ѝ на дрехи за появата ѝ на публично място. Всъщност той никога не я беше виждал толкова много облечена. От нея не се виждаше и сантиметър кожа. Ако беше по-млада, той не би ѝ

разрешил, но зрелостта ѝ, ѝ даваше достойнство. Хората му нямаше да се държат фамилиарно с нея.

— Одобрявам, гълъбче. Както винаги справила си се много добре с избора на дрехи. Разбрах от Али Яхия, че също така се учиш да яздиш. Имам една изненада за теб. Ела!

Той я поведе към прозорците, които гледаха към двора. Там стоеше една черна като нощта кобила със сребърна амуниция, седло и юзди. Адора изпищя от въодушевление.

— Моя ли е? О, Мурад! Толкова е красива! Как се казва?

— Песен на вятъра. Ако знаех, че такъв обикновен подарък ще ти достави такова удоволствие, щях да си спестя цяло състояние от бижута през всичките тези години.

Тя се обърна и един слънчев лъч докосна бузата ѝ. Той затаи дъх, поразен от красотата ѝ, удивен от това, колко прелестна е все още. Или това беше, само защото я обичаше толкова много? Ръцете ѝ се плъзнаха около врата му, тя се надигна на пръсти и го целуна.

— Благодаря ти, господарю — каза просто и той усети някаква болка в стомаха, която не можеше да си обясни.

Когато тръгнаха на път, Адора яздеше до него. Песен на вятъра подхождаше на черния арабски жребец на Мурад, Айвъри. Не беше необичайно съпругата на султана да придружава мъжа си на поход, но беше неவிжданo досега да язди заедно с него. Адора се държеше непринудено и войниците бяха впечатлени от това, че майката на принц Баязид язди заедно с тях. Това издигна още повече в очите им наследника.

Когато стигнаха Филадельфия, тя наблюдава битката от един хълм. По право градът принадлежеше на Мурад, но жителите му бяха подтикнати да се бият от управителя му, който се страхуваше да не загуби положението си и мразеше султана. Народът не искаше да приеме новия си господар.

Император Йоан влезе в града и призова жителите да приемат султана. Ако го приемеха по своя воля, градът нямаше да бъде плячкосван. Просто щяха да бъдат третирани както всички останали християни, поданици на султана. Щяха да плащат годишен кръвен данък за Корпуса на еничарите. Като се изключи това, всичко щеше да си остане по старому. Можеха, разбира се, да приемат исляма... като така щяха да избегнат кръвния данък.

Управителят на града и духовенството се засегнаха, когато Йоан намекна, че се държат безотговорно с живота на жителите на Филадельфия.

— Не можете и да се надявате, че ще победите — каза им той. — Отвсякъде сте обкръжени от исляма. Казали ли сте истината на хората, или сте им напълнили главите с глупости за борба с езичниците? Мурад е щедър, но не е дошъл тук чак от Бурса, за да бъде отхвърлен. Ще превземе града.

— Само през трупове ни — високомерно заяви управителят.

— Не познавам някой управител, водил битка или загинал в сражение — каза саркастично императорът. — Имай предвид, че когато султанът превземе града, аз самият ще те потърся.

— Хората ни ще станат мъченици в свещената битка срещу езичниците — обади се патриархът на града.

Императорът изгледа свещеника със съжаление.

— Бедният ми народ ще трябва да страда заради суетата ти, отче. Не мисля, че бог ще те възнагради заради душите, които ще тежат на твоята съвест, когато битката свърши.

Но те не го послушаха и го принудиха да напусне града, без да е говорил с населението. Мурад беше разочарован. Беше се подготвил за мирно посрещане. Сега трябваше да даде пример с Филадельфия на другите градове, ако понечат да се възпротивят на турците.

За по-малко от седмица Филадельфия падна. Войниците на султана — християни и мюсюлмани — получиха обичайните три дни за плякосване, преди отново да се възцари редът.

Жителите на града, които притежаваха оръжие, биваха незабавно посечени. Първата нощ се огласи от писъци, защото всяка жена, хваната от войниците на султана, биваше изнасилвана. Нито възрастта, нито общественото положение имаха значение. Малки шестгодишни момиченца, както и възрастни монахини задоволяваха страстите на войниците.

До сутринта на четвъртия ден в града не остана неизнасилена жена. После всички, заедно с децата и другите оцелели, бяха закарани на пазара, за да бъдат продадени в робство. От близо и далеч вече бяха пристигнали търговци на човешка плът.

Беше право на всеки войник да продаде всеки заловен от него пленник, освен ако той не приемеше доброволно исляма. Не всички

пленници бяха продадени, тъй като много от войниците, пристигнали с Мурад, водеха и семействата си, за да се заселят тук. Щяха да са им необходими роби.

Част от всяка продажба отиваше в съкровищницата на султана. Всички скъпоценности намерени в града, също бяха конфискувани за хазната. Църквите бяха ограбени, пречистени и превърнати в джамии. Управителят и патриархът бяха обезглавени за това, че причиниха неприятности на Мурад, като настроиха неговия град към неподчинение. Така и последният останал християнски град в Мала Азия, с изключение на Трибезонд, падна в ръцете на турците.

Адора бе наблюдавала битката за Филадельфия и последвалото плячкосване със стоически интерес, който удиви Мурад. Най-накрая, неспособен повече да сдържа любопитството си, той я попита какво мисли за похода. Тя помълча доста дълго, преди да отговори:

— Беше повече от справедлив, господарю.

— Не изпитваш ли никакви чувства към народа си, майко? — попита я Баязид.

Мурад прикри една усмивка, когато Адора се намръщи, подразнена.

— Скъпи синко — каза тя с изпълнен със сарказъм глас, — въпреки че съм само едно невярно куче, и жена при това, аз пак съм поданичка на Отоманската империя. Чичо ти Йоан предаде Филадельфия на баща ти, но управителят ѝ не се подчини на господаря си и подтикна народа към неподчинение. Просто пожънаха, каквото посяха. Ако ги бяхме оставили да правят това, което искат, докато не решат да спрат, щяхме да загубим много турски живота в бъдеще. Въпреки че не е така, все още много хора смятат, че да бъдеш милостив е признак на слабост — затова не можем да си позволяваме често този лукс. Запомни, Баязид, винаги удрай бързо, преди враговете ти да имат време да размислят, в противен случай ще те победят.

Мурад кимна. Адора беше научила много за военната стратегия от него самия. Беше изненадан и поласкан.

— Слушай майка си, синко — каза той, а очите му блестяха, — защото въпреки че е само една жена, тя е умна гъркиня, а и думите ѝ са мъдри, защото много е живяла. — Той се засмя, когато тя се хвърли върху него.

Принц Баязид с ужас наблюдаваше как родителите му се борят из възглавниците. Беше голям мъж, жена му беше бременна и не смяташе, че майка му и баща му имат някаква физическа близост. Все пак, баща му имаше харем, а и майка му беше все още млада, но... те бяха негови родители!

— Негодник! — изсъска Адора и дръпна посребрялата коса на Мурад.

— Вещица — отвърна султанът. — Как все още можеш да ме възпламеняваш?

— Много съм живяла и съм се научила как да разгорещявам воднистата кръв на един старец!

Той отново се засмя. Намери устните ѝ и я целуна, преди да се премести на по-интересни части от тялото ѝ. Адора започна да издава тихи, доволни звуци. Почервенял, принц Баязид избяга от стаята. Родителите му така и не забелязаха.

ГЛАВА 27

Турците вече управляваха Мала Азия, с изключение на емирата Карамания и малкото гръцко християнско царство Трибезонд. Мурад обърна поглед към Европа. Разбираше, че му трябват още три града, за да осигури позициите си на Балканския полуостров. Това бяха София в Северна България, която щеше да му позволи да управлява долното поречие на Дунав, и сръбските Ниш и Монастир, за да установи управлението си на север от Вардар. Мурад и цялото му домакинство се върнаха в европейската си столица, Адрианопол, откъдето започна ръководството на новите завоевателни походи.

Докато султанът бе зает със замислянето на планове и стратегии, Адора се занимаваше с растящото семейство. Зубедия бързо бе родила четирима синове, които кръстиха съответно Сюлейман, Иса, Муса и Касим. Адора не харесваше гермиянката. Беше се надявала между тях да се установи близост, но нищо не се получи. Гермиянката беше горда, студена жена, която даваше само толкова, колкото трябваше, и нищо повече. Не обичаше съпруга си. Всъщност Адора беше убедена, че тя въобще не изпитва никакви чувства към Баязид.

Синът ѝ беше умен, жизнерадостен мъж, който много приличаше на дядо си по майчина линия — Йоан Кантакузин — но притежаваше опасна гордост и избухливост, които тревожеха Адора. Тя знаеше, че той никога не бе изпитвал сериозни чувства към жена, но пък и знаеше, че никога не е имал мъж за любовник. В живота на Баязид не бе имало голяма страст и Адора усещаше, че му е необходима жена, която да обича. Нито Зубедия, нито глупавите млади момичета от харема му можеха да задоволят тази нужда.

Изглежда, за разлика от родителите си, Баязид не беше чувствен мъж. Сякаш му липсваше страстта на любовта. Животът му беше изцяло запълнен от военната служба.

Това обаче не тревожеше жена му. Тя, изглежда, не се интересуваше от нищо, което се отнася до Баязид, и тази липса на интерес се прехвърли и върху синовете му. Съвсем скоро след раждането им ги даваха на дойки и робини да ги гледат.

Баязид се върна в Азия по заповед на баща си, за да помогне за превземането на Карамания. Гермиян беше зестрата на Зубедия. Хамид беше купен от владетеля му, който предпочиташе злато и спокойствие пред опасността Отоманската империя да чука на вратата му. На юг емирът на Теке беше станал баща на син на стари години и даваше сериозен отпор на опитите на султана да превземе земите му. Резултатът беше, че Мурад завзе планинската и езерната област на Теке, оставяйки на емира, засега, южните долини и низини между планините Таурус и Средиземно море.

Само Карамания остана на пътя на Мурад. Въпреки голямата му армия, лявото крило, на която беше под ръководството на принц Баязид, битката при Кония не излъчи победител. И двете страни претендираха, че са победили. Мурад не получи нито територии, нито данъци, нито военна помощ. Емирът на Карамания целуна ръката му в жест на помиряване, но това беше всичко.

Мурад се беше борил на два фронта и обикновено побеждаваше, но бе намерил достоен противник в лицето на мюсюлманския владетел и не можеше да продължава увеличаването на териториите си в Азия. Но все пак бе постигнал целите си в Европа — София, Ниш и Монастир, както и град Прилеп на север.

Но в Мала Азия Мурад имаше проблеми с армията си. В опит да не подразни азиатските мюсюлмани, той заповяда на войските си да се въздържат от грабежи около град Кония. Сръбските отряди, ръководени от Баязид, се разсърдиха. Смятаха се за измамени, тъй като грабежите и изнасилванията бяха всъщност наградата за войника. Не се подчиниха на султана. Мурад обаче не можеше да си позволи такова нарушение на дисциплината в армията си. Сръбските отряди бяха строени и посякоха всеки шести на място. Останалите се върнаха в Сърбия, недоволни от това, което смятаха за несправедливост.

Чичото на Тамара, принц Лазар, който никога не изпускаше удобна възможност, се показа от укритието си. Използвайки инцидента в Кония, Лазар започна да организира отпор срещу турците в Сърбия. След като Мурад завзе Ниш, Горна Сърбия и Босна бяха в опасност. Лазар и принцът на Босна сключиха Пансръбски съюз.

По-младият син на Мурад, Якуб, отговаряше за турските войски в Европа. Неговият отговор срещу Лазар беше да преведе войската си през Вардар и да нахлуе в Босна. За нещастие, по-голямата част от

армията беше в Азия, заедно със султана. Принц Якуб, останал с много малко хора, беше победен в битката при Плочник, изгубвайки четири пети от хората си.

Победата на Лазар повдигна духовете в Сърбия, Босна, Албания, България и Унгария. Непобедимите турци най-после бяха победени! Балканските славяни незабавно се обединиха под знамето на Лазар, решени да прогонят турците от Европа.

Мурад не показваше голямо желание да си отмъсти за Плочник.

— Колко време ще останат обединени? — попита той Адора. — Никога преди не са успявали да се спогаждат. Съвсем скоро някой ще се обиди на някой друг или ще започнат да се бият заради религиозни въпроси.

— Но ти не можеш да пренебрегнеш обидата, която ни нанесоха тези славяни — нацупи се тя.

Мурад се усмихна.

— Няма да се бавя много, гълъбче. Бащата на Тамара много остаря. Мисля, че преди синовете му да се научат как се управлява и да се присъединят към Пансръбския съюз, ще се наложи да отнема териториите на Иван.

Още при първата поява на турските войски цар Иван се оттегли в крепостта си на Дунава и помоли за мир. Но изведнъж промени намеренията си и направи последен, отчаян опит за съпротива. Единият от двамата му синове загина в битка, другият бе пленен от еничарите и удушен. Мурад победи и назначи тъст си за управител на новоприсъединените към Отоманската империя територии. Иван беше победен и вече нямаше как да помага на братята си славяни в борбата им срещу нашествениците.

Тамара, болна от скръб по убитите си братя, тайно се закле да отмъсти на Мурад. През последните няколко години евнухът Деметриос бе спечелил пълното ѝ доверие, но сега тя изключи дори него от мислите си. Деметриос се разтревожи. Въпреки че докладваше за действията на господарката си на Али Яхия, той много обичаше българската принцеса. Разбираше, че тя самата си беше най-големият враг. Вече няколко пъти се беше намесвал в последния момент, за да я предпази от самоунищожение в някой безсмислен заговор.

Тамара успя да започне нова тайна кореспонденция. Този път с чичо си, принц Лазар, водача на Пансръбския съюз. Размениха си

много писма. Предвиждаха Мурад и Баязид да бъдат убити по някакъв начин, а принц Якуб да стане следващият султан. Тамара обеща, че синът ѝ ще приеме християнската вяра и ще изведе народа си от тъмнината, за да им покаже истинската религия. Ислямът скоро щеше да бъде изтрит завинаги от тези земи.

Но подходящото време все още не беше дошло, писа принц Лазар на полуобезумялата си племенница. Той щеше да ѝ каже, когато дойде моментът. Лазар беше доволен да има свой човек във вражеския лагер. Неговата цел беше смъртта на султана и двамата му синове. Останали без водач, турците лесно щяха да бъдат унищожени. Лудостта на Тамара беше ключът към успеха. Да, Лазар беше доволен.

Тамара пазеше тайната си само за себе си, като от време на време избухваше в див смях, който плашеше прислугата. Деметриос разбираше, че нещо става, и полагаше отчаяни усилия да открие какво точно. Обърна се към Али Яхия за помощ, но главният евнух беше зает с подготовката на Адора за похода на Мурад срещу Пансърбския съюз.

— Любовницата ти просто е в шок след загубата на братята си — каза той на разтревожения Деметриос.

— Не! Не! Това вече не е старата ѝ горчивина. Тя замисля нещо, но не мога да разбера какво. Казва, че действията ѝ ще я направят светица и ще доведат до унищожението на исляма.

Али Яхия изсумтя.

— Какво би могла да направи тя, Деметриос? Никога не напуска покоите си, освен ако не се налага да отиде в някой от другите палати. Никой не я е посещавал от години. Бъди спокоен, господарката Тамара просто е ядосана. Но иначе е безпомощна. — С тези думи той освободи разтревожения роб.

Няколко седмици по-късно армиите на Пансърбския съюз се изправиха пред войската на Мурад на едно високо планинско плато. Над палатките в западния край на платото се вееха знамената на Сърбия, Босна, Албания, Унгария, Херцеговина и Влашко. Виждаха се още папски знамена и православни хоругви.

В източния край се вееха знамената на турския султан. Армията на Мурад беше по-малобройна, но бойният дух на войните му беше много силен. Мурад беше толкова сигурен в победата си, че даде заповеди нито една крепост, град или село на новите територии да не

бъдат разрушавани. Земята беше богата и не беше в негов интерес да я опустошава.

Като разбра за това, самоувереността на принц Лазар го напусна и той се паникьоса. Защо, питаше се той, Мурад се чувства толкова сигурен, след като войските му бяха толкова по-малобройни? Да не би да имаше някой предател в лагера на Съюза? Усещаше го! Но кой би го предал? Погледът му се спря върху един от зетьовете му — Милош Обравич — който наскоро го бе критикувал. Разбира се!

— Предател! — извика Лазар на стреснатия млад мъж. — Ти си ни предал!

Учуден, Милош Обравич настоя, че е невинен, но шурейт му Вук Бранкович го измъкна от палатката. Сърцето на Бранкович щеше да се пръсне. Само преди няколко минути беше на косъм от припадането. Когато Лазар извика „Предател!“, той си бе помислил, че играта му е разкрита, но бе запазил спокойствие достатъчно дълго, за да разбере, че обвиняват невинния Милош. Бранкович избута Милош от палатката преди Лазар да е чул оправданието му. Не искаше Лазар да му повярва и да насочи подозренията си другаде. Защото Бранкович знаеше, че утре, когато започне битката, той щеше да изтегли своите дванайсет хиляди войника от сражението, отслабвайки по този начин силите на Съюза.

Вук Бранкович не вярваше, че Пансръбският съюз може да победи Отоманската империя. След няколко години брачен живот и осем дъщери, Бранкович най-последно се бе сдобил със здрав син и предателството му гарантираше, че земите му ще продължат да бъдат негови, а след това щеше да ги наследи синът му.

В турския лагер Мурад се тревожеше, защото вятърът духаше от запад. На сутринта войската му щеше да е в неизгодно положение, защото прахът щеше да дразни очите им. Трябваше да се помоли на аллах да смени посоката на вятъра.

Мурад седеше по турски в прекрасно оборудваната си палатка и вечеряше заедно с двамата си синове. Зад тях Адора даваше нареждания на робите и похапваше по малко. Трима музиканти свиреха тихо. Когато разчистиха масата, султанът направи знак на любимата си съпруга да седне при тях. Оставяйки две купи със захаросани бадеми на масата, Адора седна до султана, за да наблюдава танцьорките.

Той я прегърна и се наведе, за да я целуне.

— Майка ви — каза той на Баязид и Якуб — преди танцуваше само за мен. — Той се ухили. — И беше доста добра, доколкото си спомням.

Адора се засмя.

— Изненадана съм, че си спомняш, господарю, тъй като рядко ми даваше възможност да довърша танца си.

— Още ли танцуваш за татко? — попита вежливо Баязид.

— Понякога — отвърна тя и се засмя, когато видя учуденото му изражение.

Мурад сякаш малко се обиди.

— Ако попиташ в харема ми — изръмжа той към Баязид, — ще разбереш, че не съм чак толкова остарял, момче!

— Моля ви — намеси се Адора. — Баязид, Якуб, идете да се уверите, че войниците ви са настанени удобно за нощта и се молете заедно с тях аллах да ни благослови. Баща ви и аз ви желаем лека нощ.

Двамата принцове станаха, целунаха я, пожелаха на баща си приятна вечер и излязоха от палатката. Адора освободи музикантите и двете танцьорки.

— Искаш ли да останеш сам, господарю?

— Засега, гълъбче. Ти си лягай, аз ще дойда по-късно.

Тя също излезе. Известно време Мурад седя сам, заслушан във вятъра, който виеше навън. Светлината на фенерите трептеше зловещо. В лагера беше съвсем тихо, като се изключи вятърът. Той трябваше да победи утре! И щеше да победи! Тогава ще се върне в Мала Азия и най-последно ще покори и емира на Карамания.

Мурад бавно се изправи и отиде до килимчето си за молитви. Коленичи и допря челото си в земята три пъти. Молеше се за небесна защита на каузата си, както и за всички войници в армията си — мюсюлмани или християни. Молеше за онези от хората си, които щяха да умрат утре за истинската вяра. След това Мурад се изправи и отиде при жена си.

Тя го чакаше, приготвила дървената вана, от която се издигаше пара и се носеха благоухания. Съблече го бързо и му помогна да влезе в горещата вода, после го изкъпа. Когато той излезе от ваната и се подсуши, тя го загърна в мека копринена роба.

Мурад се изпъна на леглото и се остави на удоволствието да я гледа как се къпе. Все още се учудваше на красотата на тялото ѝ. Докато я гледаше, усети как желанието му към нея нараства, въпреки че рядко си позволяваше любене преди битка.

Чиста и подсушена, Адора посегна към робата си.

— Недей! — обади се той.

— Както желае господарят — отвърна тя и легна гола до него.

— Каква е причината още да те желая? — промълви той и я придърпа в прегръдката си.

— Може би това, че ме познаваш толкова добре.

— С други думи — остарявам и не искам да се втурвам в нови авантюри — каза ѝ той и я плесна леко по рамото.

— И двамата остаряваме, господарю.

— Но не сме чак толкова стари! — Той я обляда с бързина, която я изненада. Когато тя тихо изстена, той затвори устата ѝ с пламенна целувка, после прошепна в ухото ѝ: — Ти си жената на моето сърце. Обичам те, Адора. Тази вечер ще се изгубя в теб.

Когато най-накрая заспа задоволен, тя остана да лежи будна и да го наблюдава. Испитваше странно покровителствено чувство към този мъж, който представляваше целия ѝ живот. Заспа чак когато небето на изток започна да просветлява.

Когато се събуди, слънцето вече беше високо на хоризонта и се чуваше звукът на бойните тръби. Отвън долитаха всякакви шумове. Мурад го нямаше, а възглавницата му беше студена. Адора стана и извика робините си.

— Излезе ли султанът? Започна ли битката?

— Не, не, господарке — каза Айрис. — Все още е рано.

Адора се облече бързо и излезе навън. Между отделните отряди на войската притичваха пратеници. Вятърът беше утихнал. Денят беше топъл и ясен. Тя хвана наметката на един млад еничар и каза:

— Заведи ме при султана.

Заповедта ѝ бе изпълнена незабавно. Мурад беше с генералите си.

Те всички вече толкова бяха свикнали да я виждат с него по време на походи, че почти не забелязваха присъствието ѝ. Султанът небрежно я прегърна и продължи да дава заповедите си. Той щеше да застане в центъра заедно с кавалерията и еничарите. Принц Баязид

щеше да поеме командването на европейските войски на десния фланг, а принц Якуб щеше да води азиатските войски на левия фланг.

Когато останалите офицери бяха освободени, Адора пожела на сина си и на Якуб късмет. Дватама млади мъже коленичиха, за да получат благословията ѝ, и после ги оставиха насаме с Мурад.

— Вятърът утихна през нощта — каза той.

— Знам. Защо не ме събуди, когато си станал? Мислех, че ще закусиш с мен. Едни селяни ми донесоха кошница с праскови.

Той се усмихна.

— Праскови! Твоята слабост, нали, гълъбче? — После изведнъж стана сериозен. — Не те събудих, Адора, защото знам как тези последни минути преди битката винаги те тревожат. Мислех, че ще съм влязъл в битката, преди да си се събудила.

— Ами ако, да не дава аллах, нещо се случи с теб? — Гласът ѝ прозвуча укорително.

— Аз няма да умра в битка, Адора, такава е съдбата ми. Винаги ще се прибирам при теб, изцапан с кръв, пот и кал, и ти ще ми се караш, както се караш на децата си, без да те е грижа, че никой не може да остане чист по време на битка. Не съм ли прав, гълъбче?

Той нежно я прегърна и тя усети спокойните удари на сърцето му под бузата си.

— Говориш така, сякаш съм някое глупаво момиче — каза тя.

— Никога не си била глупава, но винаги си била моето непослушно момиче, което краде праскови от двора на манастира.

Тя се засмя поуспокоена.

— Как се сети за това?

Но преди да успее да ѝ отговори, тръбите отново зазвучаха и в палатката влезе оръженосецът на султана, който носеше бронята му. С изтръпнали пръсти тя му помогна да я облече, после закопча токата на колана с ятагана му.

Султанът прегърна любимата си съпруга и я целуна силно. Останаха така за момент.

— Нека аллах те пази и те върне при мен жив и здрав, господарю — каза тихо тя.

Той ѝ се усмихна, после бързо излезе от палатката. Тя остана безмълвна за момент, после извика:

— Али Яхия! Ела тук! Ще отидем да наблюдаваме сражението.

Евнухът безшумно влезе в палатката и обгърна с лека копринена наметка около раменете ѝ. Дватамата заедно минаха през почти пустия лагер и се качиха на един малък хълм.

Под тях, строени в пълен боен ред, бяха армиите на Пансръбския съюз и на Отоманската империя. Тя видя как Мурад дава сигнал за атака и отрядът от две хиляди стрелци изпъна лъкове. Вражеските пехотинци вдигнаха щитовете си като един. Паднаха няколко простреляни и пешаците се разделиха, за да направят път на кавалерията си. Сърбите се втурнаха към левия фланг на султана със силни викове. Принц Баязид дойде на помощ на Якуб. Биеше се ожесточено, размахвайки смъртоносния ятаган. Адора имаше чувството, че синът ѝ е неуязвим, но от мястото си на хълма не виждаше малките кървящи рани по тялото на Баязид.

Сражението не се развиваше. Часовете минаваха, а турците все още се отбраняваха. И тогава изведнъж от сръбската страна се чу див рев, когато Вук Бранкович се оттегли от полесражението заедно с хората си. Отслабнали от тази загуба, останалите членове на Пансръбския съюз нарушиха редиците си и започнаха да бягат. С победен вик турците се втурнаха след тях.

Мурад правилно беше преценил сърбите. Не можеха да останат обединени, дори и при най-тежки обстоятелства. Доволен, че войската му може да завърши битката без него, султанът се оттегли от бойното поле. Адора и Али Яхия се втурнаха надолу по хълма, за да го посрещнат. Когато малката група се върна в лагера, робите се втурнаха към господаря си. Свалиха бронята и оръжията му, после и ботушите. Донесоха му леген с топла, ароматизирана вода и той изми лицето и ръцете си.

— Виждаш ли — ухили се той на Адора, — не ми е писано да умра в битка.

— Хвала на аллаха! — промълви тя и седна на едно малко столче до краката му, слагайки глава на коленете му.

Той протегна ръка и погали косите ѝ. Една робиня сложи купа с праскови до него и Мурад подаде една на Адора, преди да захапне своята. В палатката влезе един войник и каза:

— Дойде един беглец с висок ранг от противниковия лагер, господарю. Един от зетьовете на принц Лазар. Иска да те види.

— Господарю — обади се Адора, — сражението те изтощи. Приеми този човек утре.

Мурад очевидно се подразни от думите на войника, но когато се сети, че това сигурно е Вук Бранкович, той въздъхна и каза:

— Ще го приема сега, за да свърша с него, а после ще прекараме няколко часа насаме заедно, преди генералите ми да дойдат да ми докладват.

Адора стана и отиде в сянката на палатката. Войникът излезе и бързо след това се върна с един богато облечен млад мъж, който коленичи пред Мурад. Мъжът не беше Бранкович.

— Как се казваш? — попита султанът.

— Милош Обравич, куче невярно! — извика мъжът и се хвърли напред с вдигната ръка.

Адора изпищя и изскочи от сянката, хвърляйки се към Мурад. Войниците от охраната също бяха бързи, но закъсняха — Милош Обравич заби два пъти камата си в гърдите на султана. Ударите бяха толкова силни, че и двата пъти острието се показа от гърба на Мурад. Еничарите нахлуха в палатката, сграбчиха убиеца и му отсякоха главата. Килимите се напоиха с кръв.

Адора прегърна съпруга си.

— Мурад! О, любов моя! — хълцаше тя.

Той се опита да говори. Лицето му беше преbledняло, светлината в очите му бързо избледняваше.

— Прости... ми за всичко. Обичам те... Адора...

— Знам, любов моя! Знам! Недей да говориш. Лекарят идва. — О, господи! Беше й толкова студено! Защо й беше толкова студено?

Лицето му се озари от тъжна усмивка и той поклати глава.

— Целуни ме... за сбогом, гълъбче.

Тя се наведе и докосна изстиващите му устни.

— Праскови — каза той с отслабващ глас. — Ухаеш на праскови... — Той падна назад, очите му бяха отворени и вече невиждащи.

Тя изпита за миг чувството, че сърцето й ще спре и бог ще й дари милостта да я прибере заедно с него. Изведнъж се чу да казва:

— Султанът е мъртъв. Уведомете принц... уведомете султан Баязид. Никого другогото! Никой друг не бива да узнава!

Капитанът на еничарите пристъпи напред.

— А принц Якуб?

— Погрижете се за него веднага след като свърши сражението — заповяда Адора. — Принц Якуб не трябва да се връща. Не чакайте синът ми да ви заповяда. Няма да оставя това решение да тежи на неговата съвест. Аз ще поема отговорността.

— Слушам и се подчинявам, господарке.

— Али Яхия!

— Господарке?

— Никой не трябва да влиза в тази палатка, докато не дойде синът ми. Кажете, че султанът си почива със съпругата си и че не иска да бъде безпокоен.

— Ще бъде така, както казва господарката.

Тя остана сама, прегърнала мъртвото тяло на Мурад. Затвори очите му. Изглеждаше толкова отпуснат, като заспал. Сълзите ѝ бавно се стичаха и падаха върху лицето му. Адора плачеше беззвучно. Усецаше аромата на прасковите в купата и си припомни последните му думи:

„Праскови! Ухаеш на праскови!“. Бяха се влюбили, хапвайки откраднати праскови от градината на манастира „Света Катерина“, а сега всичко свърши в една палатка, ухаеща на праскови, в една равнина, наречена Косово.

През останалата част от деня Теадора Византийска остана седнала на пода на султанската палатка, прегърнала мъртвото тяло на съпруга си. През ума ѝ минаваха спомени от времето, прекарано с него. Невинаги им беше така лесно, както през последните няколко години. Той невинаги бе разбирал страстната, интелигентна жена, заради която бе обърнал земята, за да я притежава, а тя рядко успяваше да скрие истинската си природа. Но винаги, от самото начало, те се обичаха. Винаги, дори и по време на най-ожесточените им спорове.

„Бях благословена — мислеше си тя — да имам такава любов. Но какво ще правя сега? Баязид ме уважава, но мисля, че не знае как да обича, дори мен. Зубедия определено не храни никакви добри чувства към мен, нито пък синовете ѝ, моите внуци. Отново съм сама. Мурад! Мурад! Защо ме остави?“

Така я намери Баязид — с подути от плач очи. Огледа я безмълвно. Робата ѝ беше покрита с петна засъхнала, тъмна кръв. Испита съжаление към нея. Винаги я бе виждал само елегантна и

красива. Той още не беше открил любовта и не разбираше това чувство, но знаеше, че родителите му се обичат. Адора беше изгубена без баща му.

— Майко.

Тя вдигна поглед.

— Господарю?

Той остана удивен от спокойствието ѝ, от държанието ѝ след тази трагедия.

— Време е да го пуснеш, майко. — Баязид ѝ подаде ръка.

— Той искаше да бъде погребан в Бурса — тихо каза тя.

— И така ще бъде — отвърна Баязид.

Бавно пусна тялото на Мурад и позволи на сина си да ѝ помогне да се изправи. Той я изведе от палатката.

— Якуб? — попита тя.

— Брат ми е загинал в битката, вече ми съобщиха. Ще бъде погребан с почести, заедно с баща ни. Той беше добър войник и прекрасен човек.

— Това е добре — каза му тя. — Султанът може да бъде само един.

— Вече отмъстих за баща ми, майко. Изтребихме почти всички сръбски благородници. Оставих жив само един от синовете на принц Лазар. Сърбите вече не представляват заплаха за нас, затова ще е най-добре, ако ги управлява някой техен човек. Ще имам нужда от войската им, за да защитавам Дунавската равнина от унгарците.

— Кого от синовете на Лазар си оставил жив и при какви условия?

— Стефан Булкович. Само на шестнайсет години е. Ще ни плаща годишен данък от шейсет и пет процента от доходите от сръбските сребърни мини. Ще ръководи малка част от армията ми и ще ми изпраща сръбски войски, когато имам нужда от тях.

Тя кимна.

— Справил си се добре, синко.

— Има още нещо. Стефан Булкович има сестра. Казва се Деспина и ще я взема за съпруга.

— Дъщеря на принц Лазар? Братовчедка на Тамара? Ти луд ли си? Ще се ожениш за детето от рода на мъжа, отговорен за смъртта на баща ти?

— Имам нужда от връзка с тях, майко! Зубедия ме свързва с Азия, но имам нужда също така и от европейка за съпруга. Сърбите вече няма да ни създават неприятности, а Деспина напълно отговаря на целите ми. Татко би го одобрил.

— Не ми говори за баща ти! Още не е изстинал, а ти ще се жениш за дъщерята на убиеца му! — Той се опита да я успокои, но тя се отдръпна от него. — Мили боже! Аз наистина съм прокълнатата! Баща ти ме обичаше, но ти не ме обичаш, нито пък съпругата ти и децата ти. Сега ще се ожениш за братовчедката на Тамара и аз отново ще остана сама.

— Запознай се с момичето, майко. Няма да се ожения за нея, ако не я харесваш. Ти познаваш човешкия характер и аз се доверявам на мнението ти. Ако смяташ, че Деспина не е подходяща, тогава ще потърся някоя друга. След днешния ден ще има много благородни християнски вдовици, които ще се опитват да ми пробутат дъщерите си.

Принц Лазар се беше женил два пъти и най-малкият му син Стефан и дъщеря му Деспина бяха от втората му съпруга — македонска благородничка. Деспина беше на четиринасет години, одухотворена, но не горда, с добър характер. Чертите ѝ бяха хубави, кожата — светла, а дългата ѝ коса — тъмнокестенява. Имаше тънка талия, закръглени бедра и беше с една глава по-ниска от Баязид. Въпреки че Теадора смяташе, че няма да хареса момичето, все пак то ѝ направи силно впечатление.

Деспина отначало се притесняваше от Теадора, но постепенно се отпусна и съчувствието ѝ за загубата на съпруга ѝ пролича.

— Ти самата загуби скъпи хора — отвърна майката на султана.

По лицето на момичето премина сянка и то тихо каза.

— Аз обичах баща си, господарке. Той беше добър с мен и никой друг не може да заеме мястото му. Но пък, от друга страна, бог беше милостив към мен и ми изпрати сина ти, когото да обичам. Въпреки че ще бъда само негов втора съпруга, ще направя всичко възможно да го направя щастлив.

Дълбоко трогната, Теадора прегърна момичето.

— Мисля, дете мое, че синът ми е този, който е благословен.

За голямо облекчение на Теадора, между двамата млади пламна истинска любов. Сватбата беше направена набързо, защото всички

бяха в траур. Баязид беше с любимата си невеста през по-голямата част от времето и след по-малко от година Деспина му роди син. Кръстиха детето Мохамед.

Тогава Баязид отново тръгна на война. Адора одобряваше връщането на сина си на бойното поле, тъй като Мурад беше оставил завоевателните си планове, написани на няколко пергаментови свитъка. Сега те бяха на Баязид. Новият султан просто трябваше да следва плановете на баща си и успехът му щеше да бъде сигурен.

Деспина, която притежаваше мъдрост и щедрост, непривични за годините ѝ, разбираше колко отчаяно се нуждае Теадора от някого, когото да обича. Тя също разбираше колко много знае свекърва ѝ за отглеждането и възпитаването на бъдещи владетели, затова остави сина си на грижите на Теадора. Самата Деспина се посвети изцяло на Баязид.

Наблюдавайки неспокойните черни очи на бебето и широкото му чело, Теадора виждаше в него Мурад. Осмисляше отново живота си. Никога вече нямаше да бъде така, както когато беше жив Мурад, но този живот я устройваше. Теадора се молеше Мохамед да е този, който ще завземе Константинопол, спомняйки си старото пророчество: „И Мохамед ще завземе Константинопол.“

Теадора Византийска беше доволна. Отново имаше планове за бъдещето. Нямаше да бъде просто още една вдовица — почитана, но забравена. Тя все още беше в центъра на историята.

ЕПИЛОГ

БУРСА

ДЕКЕМВРИ, 1427 Г.

В градините на манастира „Света Катерина“ беше тихо. Отрупаните със сняг клонки леко се поклащаха от вятъра. Въпреки че манастирът беше разрушен от татарския вожд Тимур преди около двайсет и пет години, той беше възстановен от принцеса Теадора. В центъра на новата градина имаше малка мраморна гробница, в която щеше да почива тялото на старата жена, когато се прости с живота си.

Теадора вече беше на деветдесет. Беше надживяла Орхан, Александър и Мурад. Беше надживяла всичките си деца, дори внука си Мохамед. Беше се примирила със загубата им, но не можеше да забрави Баязид. Защото той беше унищожил империята, която Мурад толкова внимателно построил. Баязид беше отговорен за смъртта на толкова хора, включително за смъртта на Деспина и на своята собствена, позволявайки на татарина Тимур да го победи.

Теадора си спомняше добре деня, в който Тимур и армията му влязоха в Бурса. Плячкосваха, грабежа, изнасилваха и палежа. Връзваха конете си в джамиите! Тимур не се интересуваше от общественото мнение. Искаше да покаже на всички кой е новия господар.

Беше разделил империята така, както му беше удобно, и изненада Теадора, прилагайки спрямо нейното семейство същите методи, които някога Мурад бе използвал, за да държи под контрол рода Палеолог. Ханът се бе изсмял на гнева ѝ, казвайки:

— Остави изтърсаците на Баязид да се бият помежду си за империята. Това ще им попречи да направят истинска бея, а аз ще мога да се върна в Самарканд сигурен, че зад гърба ми никой няма да вдигне нож.

Теадора обаче не можеше да му позволи да я победи толкова лесно.

— Ти разруши една империя, градена петдесет години — каза му тя, — но ние ще излезем победители най-накрая. С вековете нашата империя ще расте и процъфтява. Но Тимур, ако въобще си спомнят за него, ще остане в историята само като един от многото, причиняващи неприятности, монголски нашественици.

Стрелата попадна точно в целта.

— Езикът ти е като на пепелянка — каза той. — Нищо чудно, че си надживяла по-голямата част от семейството си. Отровата ти те поддържа жива. — После призна неохотно: — Ти не приличаш на никоя от жените, които съм познавал. Прекалено силна си, за да си обикновена жена. Коя си ти всъщност?

Теадора отиде до вратата, обърна се бавно и каза:

— Никога не си познавал жена, подобна на мен, и никога няма да познаваш. — В погледа ѝ имаше гордост и подигравка. — Аз съм Теадора Кантакузина, византийска принцеса. Сбогом, татарино.

И тя излезе.

Старата жена въздъхна. Бяха изминали толкова години на гражданска война. Беше се поуспокоила, когато внукът ѝ Мохамед бе победил и започна да управлява с желязна ръка. После изведнъж умря и синът му — Мурад II — беше принуден да излезе в битка срещу по-малкия си брат и да го убие. Подобно на працядо си, Мурад II отново заздрави империята. Настъпи мир. Турците отново бяха готови да атакуват Константинопол.

Теадора вече не се занимаваше с държавни дела. Напусна палата в Бурса, когато Мохамед умря. Всичките ѝ стари приятели отдавна бяха мъртви, включително Айрис и Али Яхия. Затова тя се върна в малката къщичка зад стените на „Света Катерина“. Разбира се, много я уважаваха, но беше самотна. Не ѝ беше останало нищо друго, освен спомените ѝ, а тя искаше да бъде там, където те бяха най-силни.

Този следобед тя се разхождаше бавно из смълчаната градина. Въпреки че косата ѝ вече беше сребърна, походката ѝ все още беше горда. Беше се смалила малко с годините, но виолетовите ѝ очи не бяха избледнели. Зад нея вървяха две млади монахини, чието задължение беше да се грижат за нея и да ѝ помагат. На Теадора не ѝ харесваше постоянното им присъствие, но султанът беше заповядал така.

Все пак не им позволяваше да се намесват в спомените ѝ. Тъй като и двете бяха мекушави, говореха само когато им заговореше

господарката им.

За Теадора беше средата на лятото и дърветата бяха натежали от плод.

— Адора!

Тя спря и вдигна поглед, стресната от звука на гласа му след толкова много години. Той стоеше пред нея такъв, какъвто го бе видяла първия път — висок, млад и красив. Черните му очи блестяха, той се смееше на изненадата ѝ.

— Мурад!

— Ела, гълъбче. — Той се усмихна и протегна ръце към нея. — Време е да си тръгваш.

Очите ѝ се изпълниха със сълзи.

— Толкова дълго те чаках да дойдеш да ме прибереш — каза тя и хвана ръката му.

— Знам, гълъбче. Мина много време, но никога повече няма да те изоставям. Ела. Не е далеч.

Без да задава въпроси, тя тръгна след него, спирайки само за миг, за да погледне назад към двете монахини, които с изплашени викове се суетяха над сгърченото тяло на старата жена.

Бележка на авторката

На 29 май 1453 г. Константинопол падна в ръцете на Мохамед II, син на Мурад II.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.